

Giới thiệu Nghịch Mệnh Lộ

Cô vốn là một cô gái bình thường, có cuộc sống yên ổn. Sau khi tốt nghiệp ra trường cô muốn gây dựng một cuộc sống như mình mong ước nhưng không ngờ ngày đầu tiên đi làm thì tai họa lại đổ xuống đầu cô.

Tu tiên? Đùa cô sao? Xung quanh thiếu gì đàn ông mà lại chọn một cô gái tay trái gà không chặt như cô?

Cái gì? ngoài cô ra thì còn 8 thanh niên và một phụ nữ khác cùng đi? Mà như vậy đã rất ưu tiên phụ nữ rồi? Rắm thôi a!

Thế giới này chỉ có tám người đàn ông thôi sao? không chỉ có thế lại còn bắt chúng tôi đi cứu vũ trụ?

Không được?! Nếu vậy, bàn tay vàng của tôi đâu; hệ thống siêu cấp đa năng đâu; pháp quyết pháp bảo đỉnh cấp vô địch đâu? Tay trắng lấy cái gì tranh tiên lộ với người ta!

Tất cả không có, chỉ dựa vào một chữ “Ý”.

Ý chí!

Ý niệm!

Ồ! Vậy nghĩ là chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình à?

Ha ha ha... Tôi muốn đánh người!

Đừng khinh thường con kiến, cá chép còn có thể hóa rồng, nếu một ngày con kiến như ta đứng trên đỉnh tu chân giới, kẻ khinh người quá đáng nhất định sẽ hối hận.

.....

Tu tiên là gì?

Tranh cùng thiên đạo, tìm kiếm một con đường.

Thiên mệnh khó tránh, có đạt được sẽ có mất đi... Xứng đáng hay không xứng đáng, cam lòng hoặc không cam lòng, vẫn bị giam cầm bởi gông xiềng vận mệnh.

Ai có thể trả lời, thiên mệnh là gì? Ai định ra thiên mệnh?

Vận mệnh của mình, do mình định đoạt, hay do trời định?

Nàng chỉ tin: Đoạt tạo hóa, phá gông xiềng mới là tiên lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Quyển I: Tiên duyên - Chương 1: Lý Phi Yển

Văn Nam quốc là một tiểu đế quốc chỉ có bốn châu mười hai tỉnh nằm ở phía Đông lục địa.

Ngoài Việt thành - Việt châu của Văn Nam quốc năm mươi dặm, dưới chân núi Ngưu Đầu có một tiểu thôn chừng ba mươi hộ gọi là Triệu gia thôn.

Thôn dân Triệu gia sống chủ yếu bằng nghề săn bắn, cuộc sống tuy cơ cực nhưng bình lặng và ấm áp.

Sáng sớm trong thôn không khí se lạnh, vùng núi Ngưu Đầu mờ ảo trong màn sương huyền bí và tịch mịch, nam nhân trong Triệu gia thôn luôn luôn dậy sớm, tập năm tập ba rù nhau lên núi. Đợi khi ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào cửa thôn thì trong thôn chỉ còn lại phụ nữ và trẻ con.

Từng nhóm thôn phụ ôm chậu giặt kéo nhau ra bờ sông giặt giũ, trong nhóm phụ nhân đó có một thiếu phụ chừng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo thanh tú, nụ cười hiền lành ôm trong tay một chậu gỗ, nàng đang cùng một đại thẩm trung niên vừa đi vừa nói chuyện.

“Tiểu Lan, người và Lý đại lang nhà lão Lý thành thân đã hai năm, sao vẫn chưa có tin tức gì vậy, ta định ngày mai dẫn A Ngọc nhà ta lên Thiển Vân am trên núi xem ngày xuất giá, người đi cùng ta đi, cầu bồ tác cho một đứa con, ta không muốn nhìn Lý bà nương kia suốt ngày đem chuyện này ra chèn ép người nữa.”

Thiếu phụ nghe vậy sắc mặt cũng thoáng qua một tia lo lắng, nhưng rất nhanh nàng dịu dàng cười nói.

“Mấy ngày này cha cùng đại lang đều không có ở nhà, ngày may sợ rằng con không đi với thăm được.”

“Không phải trong nhà còn có Lý bà nương và Tiểu Yến sao? Chỉ có một ngày thôi, chẳng lẽ bà ta không thể tự lo được.”

Vị đại thẩm trung niên hơi nhíu mày, ánh mắt bất mãn. Thiếu phụ liền giải thích.

“Tiểu Yến còn nhỏ, nương con lại không khỏe.”

“Không khỏe? Hừ! sợ là bà ta giả vờ không khỏe để lười biếng, cô tình chèn ép người thôi.”

“Đại thẩm, nương không có chèn ép con, thăm đừng nói như vậy.”

“Người còn bệnh vực bà ta... Hừ! Từ lúc người vào nhà bọn họ, có ngày nào được an nhàn sung sướng đâu, Lý bà nương kia suốt ngày trốn trong nhà hết ăn lại nằm, tất cả mọi việc đều một mình người gánh hết, có còn thiên lý không chứ?”

“Đại thẩm, nương không được khỏe, làm con dâu như con, hầu hạ mẹ chồng là bổn phận nên làm, và lại còn có đại lang giúp, con không thấy cực khổ.”

Đại thẩm kia nhìn thiếu phụ, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng và bất đắc dĩ.

Tiểu Lan là đứa nhỏ ngoan ngoãn, cha mẹ Tiểu Lan mất sớm, từ nhỏ Tiểu Lan đã sống nhờ ở nhà bà, bà xem nàng như con ruột.

Gần hai năm trước, Tiểu Lan vừa tròn mười sáu, nhà lão Lý ở cuối thôn đến muốn cưới Tiểu Lan cho nhi tử Lý Đại Lang của bọn họ, vì hai vợ chồng lão Lý tính tình không tốt nên ban đầu bà không muốn gả, nhưng thấy Lý Đại Lang kia là người thành thật, lại hết lòng yêu thích Tiểu Lan, cuối cùng bà đành buộc lòng gả Tiểu Lan đi.

Không may là Tiểu Lan vào nhà họ Lý hai năm mà bụng vẫn chưa có tin tức, chính vì thế thái độ của hai vợ chồng lão Lý đối với nàng lại càng ác liệt hơn.

Lại nói Lý gia này là từ mười năm trước mới chuyển về đây, lúc đó bọn họ trông có vẻ là người có tiền, từ thái độ đến cách ăn nói đều là một bộ mặt cao hơn đầu, trong thôn không ai thích bọn họ, đến tận bây giờ vợ chồng lão Lý này vẫn còn cao ngạo như vậy, không thích giao thiệp với người trong thôn.

.....

Trong ngôi nhà đất hai gian của Lý gia phía cuối thôn, một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi sắc mặt trang nghiêm, cử chỉ đoan trang ngồi trên ghế giữa phòng, mặc dù đã lớn tuổi nhưng vẫn có thể nhìn ra lúc còn trẻ bà là một mỹ nhân, trên người bà mặc quần áo vải thô đơn giản sạch sẽ, ngoài cách ăn mặc ra, phụ nhân trung niên này nhìn không có chỗ nào là giống một phụ nhân nông thôn.

Người này chính là mẹ chồng của Tiểu Lan.

Lúc này Lý mẫu đang ngồi may vá, thần sắc nhìn như bình tĩnh nhưng động tác may vá lại hơi vương vấp, nếu là người quen thuộc với bà sẽ không khó nhận ra bà đang thấp thòm chờ đợi cái gì đó, lâu lâu bà lại liếc mắt nhìn sang một tiểu cô nương ngồi bên cạnh, trong ánh mắt có một loại ánh sáng chờ mong và hy vọng mãnh liệt.

Ngồi bên cạnh Lý mẫu là một tiểu cô nương chừng năm tuổi, nước da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng khả ái, nhưng về mặt tiểu cô nương lại không giống một đứa trẻ chút nào, thần sắc nhìn cứ như người lớn đang đàm chiêu, ánh mắt trong suốt tinh lạnh như mặt hồ không gợn sóng, không ai biết tiểu cô nương này đang nghĩ gì.

Phụ nhân nhìn tiểu cô nương yên lặng ngồi đó, trông vô cùng ngoan ngoãn, thần sắc của bà từ vui mừng chuyển sang hơi không hài lòng.

Từ khi tỉnh lại sau cơn bạo bệnh nửa tháng trước, tiểu nữ nhi của bà liền biến thành như vậy, thường hay thần thờ như đang nghĩ ngợi điều gì đó đến mức nhập thần, biểu hiện rất khác biệt với những đứa bé năm tuổi bình thường khác.

Trong lòng bà không khỏi lo lắng, nhưng nghĩ đến hy vọng kia, bà liền tự an ủi mình, chắc là vì vừa vừa khỏi bệnh nên có chút thay đổi mà thôi, nghĩ vậy phụ nhân mỉm cười, gương mặt bà buồn lòng, ánh mắt lộ ra tia từ ái hiếm thấy.

“Tiểu Yến, đã đói bụng hay chưa?”

Tiểu cô nương gọi là Tiểu Yến ngẩng đầu nhìn Lý mẫu, sau đó hơi nở nụ cười nói:

“Con chưa đói.”

“Giờ này tại sao đại tẩu người vẫn chưa về nấu cơm chứ, giặt có mấy bộ quần áo sao lại lâu như vậy. Hừ! Không chừng đã trốn việc đi chơi rồi.”

Lý mẫu sắc mặt tức giận, khi nhắc đến Tiểu Lan trong mắt bà có một tia ghét bỏ, tiểu cô nương hơi nhíu mày, không kèm được lên tiếng.

“Mẫu thân, đại tẩu giặt xong quần áo còn phải đi nhặt củi nữa, đại ca cùng đội săn lên rừng hai ngày rồi chưa về, cha đi Việt thành cũng chưa thấy trở lại, củi trong nhà sớm đã dùng hết, mẫu thân đừng trách oan đại tẩu.”

Lý mẫu nghe tiểu cô nương lên tiếng nói giúp Tiểu Lan, sắc mặt liền trầm xuống.

Từ sau khi khỏi bệnh, nữ nhi càng ngày càng có hành động và thái độ nghiêng về phía Tiểu Lan, cố tình muốn chống đối bà, trong lòng bà không vui nhưng không nỡ la mắng nữ nhi mình, chỉ có thể phát tiết trên người con dâu Tiểu Lan.

Nhận ra ánh mắt khó chịu của Lý mẫu, tiểu cô nương Tiểu Yên bất đắc dĩ không nói gì nữa, đứng lên nhảy xuống đất muốn đi ra ngoài, Lý mẫu liền hỏi:

“Tiểu Yên, con đi đâu vậy?”

“Con muốn ra ngoài chơi.”

Chỉ nghe được một câu như vậy, bóng dáng nhỏ nhắn kia đã chạy mất, lúc này sắc mặt Lý mẫu mới giãn ra, thoải mái nở nụ cười, thà nhìn thấy bộ dạng trẻ con ham chơi của nữ nhi còn khiến bà yên tâm hơn là bộ dạng thần thờ của nàng, nhìn nàng dờ dẩn ngồi một chỗ, bà cứ phải lo lắng lần bệnh nặng đó nàng bị sót đến gốc ghếch.

Lúc này đến phiên Lý mẫu thần thờ, phu quân bà đi Việt thành đã ba ngày mà vẫn chưa có tin tức, không biết có tìm được người không? Chỉ cần tìm được người chứng minh trong người Tiểu Yên có thứ kia, cả nhà mình liền có thể trở về rồi.

“Haizz...! Mong là có thật, hy vọng của cả nhà đặc hết vào lần này.”

Lý mẫu bắt đầu lẩm bầm, trí óc chạy về khoảng ký ức năm xưa, khoảng ký ức đó giống như thiên đường, ăn sung mặc sướng, có kẻ hầu người hạ, không như bây giờ phải sống ở nơi khi ho cò gáy, ngày ngày đối mặt với một đám thôn phụ quê mùa dốt nát, thật sự không thể chịu được!

“Mười năm rồi, ta chịu đủ rồi, lần này nhất định thành công... nhất định.”

Lý mẫu nhíu mày, nghiêng chắc hàm răng nhìn ra cửa sổ, nhìn ánh mặt trời sáng lạng bên ngoài, ánh mắt như đang thiêu đốt.

.....

Phía sau Triệu gia thôn có một cái cây cổ thụ rất lớn, gốc cây lớn chừng bốn năm người ôm, cành lá xum xuê, bóng râm ngã dài một khoảng lớn, Tiểu Yên rời khỏi nhà liền chạy thẳng đến cây cổ thụ tìm một chỗ khuất ngồi xuống, sau đó tiếp tục ngẩn người.

Nhìn từng đợt khói bếp bốc lên trên từng cái nhà đất trong thôn, lại nhìn ngọn núi hùng vĩ hình đầu trâu phía sau lưng, trong lòng Tiểu Yên không khỏi thở dài một hơi.

Nàng xuyên qua đã được nửa tháng rồi, nhớ đến cái hôm định mệnh ấy, trong lòng nàng thật sự rất muốn khóc.

Hôm ấy là ngày chính thức đi làm đầu tiên của nàng, mới sáng sớm trời đã mưa lất phất, nàng dẫn xe ra chuẩn bị đi làm, cha mẹ dùng ánh mắt đầy chờ mong và tự hào để đưa tiễn.

Trên đường đi, tâm trạng của nàng vẫn rất là hăng hái, thế nhưng ai có ngờ đâu, mới đi được nửa đường thì bỗng nhiên nàng nghe được một tiếng.

Ong...!

Đầu óc như bị cái gì giáng mạnh vào choáng váng, hai mắt tối sầm, lúc đó nàng còn lo lắng bản thân không giữ được tay lái té xuống làm hư cái xe, nhưng đợi khi nàng kịp định thần lại nhìn ra xung quanh thì ngay lập tức không thể suy nghĩ gì được nữa, trong một giây đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng.

Đúng như dự đoán, vì cú choáng vừa rồi mà nàng không giữ được tay lái, cỗ xe nghiêng một bên, nàng và cả cái xe cũng nghiêng theo một góc bốn mươi lăm độ so với mặt đường nhưng lại lơ lửng như vậy mà không ngã xuống, một hiện tượng phản khoa học diễn ra trước mắt khiến nàng cảm thấy đầu óc một lần nữa muốn choáng váng.

Dù trong lòng vừa hoảng vừa bất an nhưng nàng vẫn cố gắng bình tĩnh, ra sức cảm nhận xung quanh.

Thân thể cũng như mọi thứ xung quanh đều bất động, kể cả gió hay không khí cũng không hề di chuyển lấy một chút nào, ngay cả trái tim trong ngực cũng không đập, chỉ có ý thức là vẫn còn mà thôi.

Phía trước mặt có mấy người cũng chạy xe trên đường nhưng kỳ lạ là bọn họ hình như không hề bị choáng vì tiếng động lớn kia, vẫn vững vàng cầm tay lái, thần sắc bình thản động lại trên mặt, chẳng lẽ bọn họ không nghe thấy tiếng động vừa rồi?

Chuyện gì đã xảy ra?

Hiện tượng này khiến nàng nhớ đến một khái niệm từng thấy trong phim viễn tưởng – Ngưng đọng thời gian. Ngay khi vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên nàng nghe thấy một tiếng thở dài và một giọng nói đầy cảm thán.

“Haizz!... chỉ có mấy người như vậy thôi à, quả là càng lúc càng tệ...”

“Ai đó, ai đang nói vậy?”

Nàng điên cuồng gào lên trong lòng, giọng nói kia giống như nghe được tiếng lòng của nàng, cười khê một tiếng, sau đó dùng giọng điệu hết sức mệt mỏi thì nói:

“Mấy con kiến vừa mới mất mạng các ngươi không có tư cách biết ta là ai, vũ trụ này sắp diệt vong, ta cho mỗi người các ngươi một vạn năm, trong một vạn năm nếu không đạt được tu vi tiên đế, tiên hoàng... Hừ! Vậy thì người thân của các ngươi cùng với thế giới này sẽ hóa thành tro bụi.”

“Cái gì?!”

“Không cần nói nhiều, đi đi... Hừ! Mong là đám rác rưởi các ngươi còn có thể dùng được.”

“Khoang, khoang đã...”

Chưa kịp hỏi được gì thì đã bị một lực hút vô hình cuốn lấy, linh hồn nàng rời khỏi thân thể bay lên. Trong lúc đó, nàng còn chứng kiến thân thể mình nát thành tro bụi.

Nhìn thấy thân thể bị hủy, dù không thật sự có xúc giác nhưng vẫn cảm thấy trong lòng đau nhói, sợ hãi tức giận bao phủ lấy nàng.

Lại nhìn ra xa hơn, nàng ngạc nhiên phát hiện tầm nhìn của bản thân xa đến không tưởng, dù đã bay trên tận tầng mây nhưng vẫn có thể nhìn rõ thời gian thật sự bị ngưng đọng lại, nàng thấy cha mẹ mình bất động ngồi trong nhà, mấy người hàng xóm đi ngoài đường cũng giữ nguyên tư thế bước đi, cảnh cây ngọn cỏ cũng thế, tịch mịch yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau đó nàng lại bị hút vào một vòng xoáy màu đen, ý thức liền mất đi.

Đôi khi nàng lấy lại ý thức thì liền phát hiện mình đã sống lại trong thân xác của một đứa bé gái gần sáu tuổi tên là Lý Phi Yến, dù đã qua nửa tháng như nàng có cảm giác chuyện hôm đó chỉ vừa diễn ra mà thôi.

Tất nhiên, nàng cũng từng không chấp nhận được sự thật rằng mình đã trở thành một đứa bé, thậm chí từng tự thôi miên mình bằng ý nghĩ là bản thân chỉ đang nằm mơ, nhưng thời gian cứ luôn là câu trả lời thiết thực nhất, nửa tháng rồi, có muốn không chấp nhận cũng không được khi sự thật cứ rành rành ra đó, nàng thật sự đã chết và xuyên đến thế giới khác, trọng sinh làm trẻ con, trên lưng còn mang theo một trọng trách nặng nề mà không được một lời giải thích.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Khách nhân đến

Ở Triệu gia thôn, mọi người đều gọi nàng Tiểu Yến, vì cha mẹ không muốn sống hòa đồng với thôn dân nên nàng cũng trở thành đối tượng không được chào đón.

Nhớ đến những người nhà hiện tại của mình, trong lòng Lý Phi Yến không khỏi cảm thấy đau đầu, theo những gì nàng quan sát được trong nửa tháng qua, xuất thân của cha mẹ nàng chắc chắn không thấp, nhưng không biết vì lý do gì mà dẫn theo đại ca đến ẩn cư tại Triệu gia thôn, sau đó sinh ra nàng.

Cha mẹ tính tình khá là kiêu ngạo, dù bản thân đã trở thành thôn dân nghèo khó như bao người nhưng vẫn không chịu chấp nhận hiện thực, đại ca nàng ngược lại là người thành thật, biết an phận thủ thường.

Đại tẩu Tiểu Lan càng là người thiện lương tốt bụng, cùng đại ca nàng thân thân đã hai năm nhưng chưa sinh được con, suốt ngày bị hai vị cha mẹ kiêu ngạo của nàng sai sử như người hầu nhưng không có một lời oán trách, thậm chí một lòng hiếu thuận, hết sức phụng dưỡng, đại tẩu Tiểu Lan chính là mẫu nữ nhân điển hình của xã hội cổ đại, lúc nào cũng cam chịu số phận và giữ vững phụ đức, khiến cho một người xuyên qua như nàng vừa khâm phục vừa bức tức.

Còn nhớ ngày đầu tiên nàng mở mắt trên thế giới này, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là đại tẩu Tiểu Lan, đại tẩu canh giữ bên giường bệnh của nàng suốt đêm, nhìn thấy nàng tỉnh lại, đại tẩu ngay lập tức nở nụ cười vui mừng phát ra từ tận đáy lòng, khiến cho ấn tượng của nàng dành cho đại tẩu không hề tệ, thậm chí so với cha mẹ tham vọng kia càng sâu sắc hơn.

Đại tẩu năm nay chỉ mới mười tám tuổi, còn nhỏ hơn tuổi của nàng ở kiếp trước, nhìn đại tẩu bị mẫu thân gây khó dễ hàng ngày, Lý Phi Yến cảm thấy rất xót xa, một người khá xinh lại hiền dịu như Tiểu Lan, nếu sống ở thế giới kia của nàng không biết sẽ có bao nhiêu người tranh giành xong đến muốn rước về nhà, chứ đâu như hiện tại bị nhà chồng ức hiếp khó dễ đủ điều, vậy mới nói, phụ nữ cổ đại thật sự quá khổ rồi!

Lý Phi Yến cứ như vậy suy nghĩ vẩn vơ một lúc lâu, đột nhiên nàng nhìn thấy đại tẩu Tiểu Lan đang gấp gấp chạy đến, Lý Phi Yến liền đứng lên đi về phía Tiểu Lan.

“Đại tẩu tìm muội sao?”

Tiểu Lan cười cười bước đến bế Lý Phi Yến lên nói:

“Cha và nương đang tìm muội, chúng ta về thôi.”

Lý Phi Yến bị Tiểu Lan bế lên sắc mặt liền không được tự nhiên, nhìn bộ dạng vui vẻ của đại tẩu Tiểu Lan mà không khỏi bất đắc dĩ, đại tẩu chưa có con nên đối với trẻ nhỏ đặc biệt khát vọng và yêu thích, mà Lý Phi Yến chỉ mới năm tuổi, tuy ở tuổi này đã là hơi lớn để được người ta bế, nhưng đại tẩu Tiểu Lan lại thích bế nàng như vậy.

Về đến nhà, đại tẩu Tiểu Lan mới thả Lý Phi Yến xuống, xoa mặt nàng cười nói.

“Cha và nương đang tiếp khách trong nhà, khách nhân muốn gặp muội, muội vào trong đi, tẩu phải đi chế cùi, lát nữa sẽ dọn cơm.”

Lý Phi Yến nở nụ cười, gật đầu rồi chạy vào nhà chính, nhà chỉ có hai gian, gian trước là nơi tiếp khách cũng là chỗ ngủ của Lý phụ Lý mẫu, Lý Phi Yến cùng đại ca đại tẩu nàng ở gian sau, ngoài hai gian nhà còn có một căn phòng nhỏ che tạm bên ngoài để chứa cùi và nấu cơm.

Lý Phi Yến đi đến cửa gian nhà chính thì thấy Lý phụ đã trở lại, còn có một nam nhân trung niên ăn mặc như quan gia nhà giàu đang ngồi nói chuyện với cha mẹ nàng.

Thấy bóng dáng nhỏ của Lý Phi Yến xuất hiện, cha mẹ nàng liền vẫy tay bảo nàng tiến vào.

Trung niên nam nhân kia cũng không chút ngại đánh giá nàng từ trên xuống dưới, Lý Phi Yến không thích ánh mắt của ông ta nhưng cũng không có biểu hiện ra mặt, nhu thuận bước vào đứng bên cạnh cha mẹ mình.

“Phụ thân, Mẫu thân.”

Ở trong nhà cha mẹ nàng muốn nàng gọi bọn họ là phụ thân mẫu thân, cách dùng từ này chỉ có nhà giàu mới dùng, ở trong thôn mọi người đều dùng từ cha và nương, bởi vậy mới thấy thái độ làm người của Lý phụ Lý mẫu rất không hợp với Triệu gia thôn.

Bọn họ còn không cho Tiểu Lan gọi bọn họ là phụ thân mẫu thân như nàng và đại ca, ngược lại đại tẩu phải xưng hô giống trong thôn, nàng cảm thấy chuyện này là Lý phụ Lý mẫu cố ý, giống như không thừa nhận đại tẩu là người trong nhà vậy.

“Ha ha... Tiểu Yến, vị này là Lưu tổng quản, là bạn tốt của ta, con mau chào Lưu thúc thúc đi.”

“Nhị thiếu gia quá khách sáo rồi.”

Vị Lưu tổng quản nghe Lý phụ nói vậy liền làm ra vẻ không dám nhận, nhưng nghe lời ông ta nói, Lý Phi Yến bắt được một điều, Lưu tổng quản này gọi cha nàng là nhị thiếu gia, như vậy xem ra cha nàng thật là xuất thân nhà giàu, mà vị Lưu tổng quản này chính là người ở bên kia tới, như vậy mục đích của bọn họ là gì?

Dù trong lòng suy nghĩ không ngừng nhưng ngoài mặt Lý Phi Yến vẫn phản ứng rất nhanh, nàng nhu thuận như thường bước đến trước mặt Lưu tổng quản, ngọt ngào gọi một tiếng.

“Lưu thúc!”

Lưu tổng quản nở nụ cười ôn hòa nhìn Lý Phi Yến, ra vẻ thân thiết kéo tay nàng nói.

“Yến tiểu thư thật là xinh đẹp lại ngoan ngoãn, thật là khiến người ta yêu thích, gia chủ mà nhìn thấy nhất định rất vui vẻ.”

Vừa nói, vị Lưu quan gia này vừa bắt đúng ngay vào cổ tay của Lý Phi yến, rất nhanh nàng liền cảm thấy một thứ rất kỳ quái, nó như một dòng nước ấm chảy vào người mình từ vị trí tiếp xúc với ngón tay của Lưu quan gia, Lý Phi Yến không khỏi sợ hãi, sắc mặt nhất thời lộ hoảng sợ, vội vàng muốn rút tay lại.

Lưu quan gia khẽ nhướn mày, trong ánh mắt lóe lên vui mừng, sau đó quay sang Lý phụ gật đầu cười nói.

“Chúc mừng, kinh mạch của tiểu thư quả thật đã mở ra.”

Vừa nghe Lưu quan gia nói như vậy, Lý phụ ngay lập tức lộ ra sắc mặt mừng rỡ, Lý mẫu hai mắt đỏ lên, kích động đến phát khóc.

Lý Phi Yến nhìn biểu hiện của bọn họ như vậy liền khó hiểu, không kềm được hỏi:

“Phụ thân, mẫu thân, có chuyện gì vậy?”

Lý phụ và Lý mẫu nhìn Lý Phi Yến, trong mắt toàn là vui mừng và tự hào.

“Nữ nhi bảo bối, con đúng là phúc tinh của ta.”

Lý phụ vui mừng cuối xuống bế Lý Phi Yến lên đặt trên đùi mình, Lưu quản gia thấy vậy liền đứng lên cười nói:

“Thời gian không còn sớm, nhị thiếu gia, nhị thiếu phu nhân, tại hạ phải trở về phục lệnh với lão gia, ta sẽ nhanh chóng báo tin tốt cho mọi người”

“Ha ha ... làm phiền Lưu quản gia rồi!”

“Bôn phận, bôn phận thôi!”

Lưu quản gia và Lý phụ nói thêm mấy lời khách sáo rồi cáo từ rời đi, Lý phụ liền đứng lên tiễn người ra đến đầu thôn, trong nhà lúc này chỉ còn lại Lý Phi Yến và Lý mẫu.

Lý mẫu đột nhiên nhào đến ôm chầm lấy Lý Phi Yến khóc lên.

“Nữ nhi bảo bối của ta, cuối cùng chúng ta cũng sắp được những ngày lành rồi.”

Lý Phi Yến hơi hép mắt, trong lòng nghĩ ngợi sâu xa, lát sau, nàng quay đầu nhìn ra cửa, từ vị trí của nàng có thể thấy được con đường chính của Triệu gia thôn, nhóm thôn dân đang chậm rãi đi lại trên đường chuẩn bị về nhà nghỉ trưa, trong lòng của nàng có dự cảm, có lẽ nàng sắp không thể nhìn được những cảnh tượng quen thuộc này nữa rồi.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Lão đầu kỳ lạ

Một tháng sau ngày Lưu quản gia đến, cả nhà của Lý Phi Yến vẫn sống tại Triệu gia thôn như cũ, Lý phụ Lý mẫu đã bắt đầu sốt ruột.

Hàng ngày, Lý phụ thường hay đi lại trong sân, lâu lâu lại ngó nhìn ra cửa thôn.

Lý mẫu ngồi trong nhà may vá nhưng lại không hề có tinh thần, may được vài đường lại ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Lý Phi Yến nhìn bọn họ như vậy, chỉ có thể thờ dài.

Hôm đó, sau khi Lưu quản gia rời đi, nàng đã tìm có cớ tình hỏi đến thân phận của Lý phụ, một đứa nhỏ ngây thơ tò mò đặt câu hỏi là hết sức bình thường, không ai nghĩ ngờ mục đích của nàng. Lý phụ liền nói tất cả căn nguyên mọi chuyện cho nàng biết, nhưng sự thật là Lý phụ chỉ muốn trút bầu tâm sự chính mình mà thôi.

Dựa vào những gì Lý phụ nói cùng với những gì nàng tự mình suy luận ra, mọi chuyện cuối cùng cũng rõ ràng.

Lý Phụ tên thật là Lý Hoài Nghi, là thứ tử của trưởng tộc Lý gia, một trong mười đại thế gia của Văn Nam quốc.

Ở thế giới này có khái niệm công lực và võ công giống như phim kiếm hiệp nàng hay xem, mà Lý gia cũng là một gia tộc luyện võ có danh tiếng.

Lý phụ thân là con của tộc trưởng nhưng sinh ra lại không có thiên phú luyện võ, kinh mạch nhỏ yếu không thể luyện ra nội lực, trong một thế gia đại tộc mấy trăm người như vậy đương nhiên chịu hết mọi loại khi nhục, bị cười là phế vật, thậm chí ngay cả đại ca ruột thịt cũng không xem hán vào mắt.

Vị đại ca kia của Lý Hoài Nghi tên là Lý Hoài An, không chỉ là trưởng tử mà còn là một thiên tài luyện võ, được định là tộc trưởng kế tiếp của Lý gia.

Lý Hoài An tính cách đa nghi, không yên tâm về đệ đệ mình, cho dù Lý Hoài Nghi nổi tiếng là phế vật không có tiền đồ, ông ta vẫn tìm cách đuổi Lý Hoài Nghi ra khỏi Lý gia.

.....

Lý Hoài Nghi đứng trong sân, lo lắng nhíu chặt chân mày, đột nhiên hắn nhìn thấy một thân ảnh nhỏ bé đứng sau cánh cửa, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt hắn liền dịu xuống, trong đó còn ẩn chứa một tia tự hào.

Gần hai tháng trước Lý Phi Yến đột nhiên sốt cao ba ngày ba đêm, nhà lại nghèo khó không có tiền đi huyện thành mua thuốc, Lý Hoài Nghi ban đầu lo lắng vô cùng, nhưng khi thấy Lý Phi Yến đột nhiên không thuốc tự khỏi thì hắn liền nghĩ đến một loại khả năng, Lý Phi Yến không phải bị bệnh mà phát

sốt, hiện tượng này ở Lý gia gọi là “thức tỉnh tiềm lực”.

Sau khi trải qua quá trình này, kinh mạch người Lý gia sẽ tự động được đã thông, nếu học võ công tiến bộ sẽ vô cùng kinh người.

Hắn và nhi tử Lý Gia Thành của mình là hai người duy nhất trong Lý gia không được trải qua quá trình đó, chính vì thế mà nhà hắn bị xem là phế vật, bị đuổi đến Triệu gia thôn.

Lý Hoài Nghĩa luôn cho rằng nguyên nhân mình và nhi tử không thể luyện võ là vì huyết mạch mình không tốt, liên lụy đến nhi tử, nhưng không ngờ tiểu nữ nhi của hắn lại không giống, năng mới năm tuổi vậy mà có thể thức tỉnh, so với người khác còn sớm hơn, thời gian thức tỉnh cũng kéo dài hơn gấp đôi.

Từ hết hi vọng chuyển thành tràn ngập hi vọng, hắn liền tìm cách liên lạc với Lý gia nhưng không thành công, cuối cùng hắn đánh liều chạy đến Việt Thành tìm Lưu tổng quản giúp đỡ. Năm xưa Lưu tổng quản và hắn quan hệ cũng không tệ, may mắn Lưu tổng quản chịu giúp.

Khi chứng thực Lý Phi Yến thật sự đã thức tỉnh, không có điều gì có thể làm hắn vui mừng hơn thế, cuối cùng hắn cũng có hi vọng trở về Lý gia, có hi vọng lấy lại thân phận nhị lão gia mà hắn nên được.

Lý Phi Yến thấy Lý Hoài Nghĩa nhìn mình, nàng cười cười rồi quay đầu chạy ra nhà bếp.

Trong bếp đại tẩu Tiểu Lan đang nấu cơm, đại ca đang chế củi trước sân. Hai phu thê quan hệ cực tốt, lâu lâu lại đưa mắt nhìn nhau, Lý Phi Yến nhìn bọn họ, trong lòng bất giác thấy ấm áp.

Đại ca nàng tên là Lý Gia Thành, năm nay hai mươi tuổi, hắn là người thành thật lại chăm chỉ, Lý Phi Yến rất có hảo cảm với vị đại ca này.

Đột nhiên nàng lại cảm thấy bất đắc dĩ, đại ca và đại tẩu tính cách hiền lành như thế, nếu suốt đời sống ở triệu gia thôn, nhất định sẽ có cuộc sống vô cùng viên mãn, nhưng nếu theo cả nhà về Lý gia, sợ rằng sẽ gặp không ít phiền toái.

Lý Phi Yến thờ dãi, không muốn phá hỏng không khí tốt đẹp này, nàng quay đầu rồi đi.

Cây cỏ thụ sau thôn là nơi nàng đặc biệt thích đến, bởi vì ở dưới bóng cây cỏ thụ này không khí so với nơi khác đặc biệt mát mẻ.

Không khí ở thế giới này thật sự là một loại đặc ân, chỉ hít thở thôi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy thoải mái, có thể nhờ vậy mà ở thế giới này con người sống đến chín mươi tuổi là hết sức bình thường.

Đến ngồi dưới cây cỏ thụ, nàng hít sâu một hơi, cảm thấy như có một dòng nước mát chảy vào trong ngực, cả người cảm thấy đặc biệt dễ chịu.

Dõi mắt nhìn ra phía xa xa, ánh nắng vàng nhạt nhuộm lên thôn nghèo, từng cột khói trắng mỏng manh bay lên từ từng ngôi nhà đất nhỏ, gió nhẹ thổi qua kéo từng đợt khói trắng bay đi.

Khung cảnh bình dị này làm lòng nàng yên ả lạ thường, nếu như không mang mục tiêu nặng nề trên vai, nàng nguyện ý sống cả đời bình thường ở đây.

Sẽ có người nói nàng quá không có chí hướng, thế nhưng nữ nhân nào mà không muốn một cuộc đời vô lo vô nghĩ, tự do tự tại kia chứ.

Thoáng cái tâm tư đã bay đến tận chân trời, nơi mà tầm mắt nàng có thể dõi đến.

“Tiểu nha đầu thật thú vị!”

Đột nhiên một tiếng cười khê phát ra trên đỉnh đầu khiến Lý Phi Yến giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn, ngay lập tức phát hiện một người đang nằm trên cành cây.

Người này ở đó từ bao giờ, sao nàng lại không phát giác được?

Một lão đầu ăn mặc như khất cái, quần áo rách rưới, trên đầu tóc tai rối bời, mặt mũi cũng lấm lem, trên mặt còn có một hàm râu quai nón rậm rạp, chỉ nhìn thấy được đôi mắt hơi đục ngầu.

Lão đầu có vẻ như đang say xỉn, lẳng một cái lập tức từ trên cành cây ngã xuống đất.

Ach!

Cây cỏ thụ này rất lớn cho nên cành cây cách mặt đất đến gần mười mét, lão đầu ngã xuống một cái lập tức bất động.

Lý Phi Yến hét hồn, vội vàng chạy đến, còn chưa kịp chạm vào thì lão đột nhiên cử động, từ từ bò dậy.

Lý Phi Yến lùi lại, đứng một bên nhìn.

Lão đầu này như là không có chuyện gì chậm rãi đứng dậy, phỉu bụi trên quần áo, sau đó lười biếng vắn vẹo eo lưng, chậm chạp đi đến bên cạnh gốc cây rồi ngồi xuống.

Sau khi ngáp dài một hơi, lão đầu giơ tay vẫy vẫy Lý Phi Yến.

“Tiểu nha đầu, đến đây nói chuyện với ta đi.”

Lý Phi Yên đưa mắt quan sát lão đầu này một lúc lâu, ngoại trừ giống một lão sâu rọu ra thì không có điểm gì đáng chú ý, nàng cũng không có đi lên, đứng tại chỗ cách gốc cây chừng mười bước chân hỏi:

“Lão là ai? Ta chưa từng gặp lão.”

Lão đầu nửa khép nửa mở đôi mắt mịch mờ men say của mình, nhìn càng thêm biếng nhác, lão bình thản nói:

“Nha đầu vô phép, lão gì mà lão, gọi tiền bối.”

Khóe miệng Lý Phi Yên hơi run rẩy một chút, cuối cùng quyết định không chấp nhứt với đối phương.

“Tiền bối từ đâu đến?”

Lão đầu nhìn nhìn nàng, sau đó chậm rãi nói:

“Nha đầu người tuổi còn nhỏ mà thông tuệ khác thường, thật hiếm thấy.”

Lý Phi Yên hơi giật mình, mím môi không lên tiếng, nếu hiện tại nàng phản ứng quá khích ngược lại càng thêm khác thường, im lặng giả vờ không hiểu là tốt nhất.

Nhìn vẻ mặt ra vẻ ngây người của Lý Phi Yên, lão đầu lập tức cười ra tiếng.

“Còn biết giả bộ cơ đấy, tính cảnh giác cũng rất mạnh.”

Lý Phi Yên trong lòng run lên, lão đầu này cho nàng cảm giác rất bất an, đột nhiên lão đầu hỏi:

“Nha đầu, người tên gì?”

Lý Phi Yên ngẩng đầu, hơi do dự rồi nói:

“Lý Phi Yên.”

“À!”

“Tiền bối, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Một lão khát cái mà thôi, có cái gì đáng tìm hiểu, nha đầu, bảo người đến đây, người đứng đó làm gì? Sợ ta ăn thịt người à?”

“Không phải!”

Lão đầu nhìn Lý Phi Yên vẫn đứng đó không động, lão cũng không ép buộc, giọng điệu như đang ngái ngủ hỏi:

“Lúc này ta thấy người suy nghĩ rất lâu, có chuyện gì phiền não sao?”

Lý Phi Yên cuối đầu, tròn mắt đảo một vòng, sau đó ngẩng đầu ngây thơ nói.

“Ta không có suy nghĩ gì hết, vì ta ngốc hay ngẩn người thôi.”

Lão đầu vẫn cười như thường, bình thản nói:

“Trẻ con nói dối là không tốt đâu.”

Lý Phi Yên muốn nhảy dựng, không hiểu sao lúc này nàng bất giác cảm thấy tất cả bí mật của mình không thể nào giấu diếm được đôi mắt đối phương. Ngay lập tức nàng có ý nghĩ muốn thoái lui.

“Ta... Trẻ rồi, ta phải về nhà, cha mẹ đang đợi ta ăn cơm, tiền bối, ta đi trước nha.”

Lão đầu này không rõ lai lịch lại khó chơi, chạy là thượng sách, nếu gặp phải kẻ chuyên bắt cóc thì nàng tiêu đời, dù sao lúc này nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ gần sáu tuổi.

Nhìn bóng Lý Phi Yên thanh thoát chạy đi, lão đầu vẫn cười như thường, vẫn lười biếng tựa vào gốc cây như là sắp ngủ.

Lý Phi Yên chạy được một đoạn xa mới dừng lại, quay đầu nhìn thì phát hiện lão đầu vẫn ngồi đó cười cười nhìn mình, nàng hơi nhú nhú mày.

Thật không thể hiểu nổi! Khi đối diện với đối phương, trong lòng nàng bất giác cảm thấy bị áp bách một cách kỳ quái.

“Tiểu Yến, tìm được muối rồi.”

Ngay lúc này, đại ca Lý Gia Thành đi đến, cười cười cuối xuống bẻ nàng lên.

Lý Phi Yến lại bắt đắc dĩ, đại ca và đại tẩu giống nhau, cực kỳ thích bẻ nàng.

“Đại ca tìm muối có chuyện gì sao?”

“Ở nhà đang dọn cơm, tìm muối về ăn cơm.”

“A, vậy về nhà thôi.”

Lý Gia Thành gạt đầu rồi mang theo Lý Phi Yến về nhà, Lý Phi Yến tranh thủ quay đầu nhìn lại gốc cây thì bất ngờ nàng phát hiện không nhìn thấy lão đầu kia đâu.

Trong lúc Lý Phi Yến đang giật mình, đột nhiên Lý Gia Thành nói:

“Tiểu Yến, muối có muốn đi Việt thành không?”

Lý Phi Yến giật mình ngay đầu nhìn Lý Gia Thành, nàng nhận ra ánh mắt rồi rấm của hắn, nàng cũng hiểu được Lý Gia Thành có thể là luyện tiếu Triệu gia thôn, dù sao cũng là nơi hắn đã sinh sống mười năm nay. Lý Phi Yến suy nghĩ rồi nói:

“Nếu đại ca không muốn trở về, ca và đại tẩu có thể ở lại, đừng để người khác ảnh hưởng đến ý nguyện của ca, làm người là phải có chính kiến của mình.”

Lý Gia Thành ngạc nhiên nhìn Lý Phi Yến, sau đó hắn cười nói:

“Muội thật thông minh, chà trách có thể “Thức tỉnh tiềm lực”.”

“Mấy câu đó muội nghe Nguru thúc thúc nói, đại ca, Nguru thúc nói không đúng sao?”

Lý Phi Yến chớp chớp mắt, vẻ mặt ngây thơ hỏi, Lý Gia Thành ôn hòa xoa đầu nàng cười nói:

“Không, Nguru thúc nói rất đúng.”

Nguru thúc thúc trong thôn nổi tiếng là người hào sảng lại hay nói, Lý Gia Thành vì vậy mà không nghi ngờ Lý Phi Yến lấy cớ, hai huynh muội đi thẳng về nhà.

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Lý gia

Việt châu Lý gia là một trong mười thế gia của Văn Nam quốc, gia chủ Lý gia – Lý Quốc Đường có hai người con trai, Đích tử - Lý Hoài An, Thứ tử - Lý Hoài Nghĩa.

Mười năm trước, cả nhà Lý Hoài Nghĩa bị đuổi khỏi Lý gia, chuyển đến ẩn cư tại Triệu gia thôn.

Mấy tháng trước Lý Hoài An ra ngoài không biết đã đụng chạm đến ai, bị người ta giết chết, mà cùng lúc đó nhi tử của hắn Lý Gia Bảo cưới ngựa chạy loạn ngoài thành bị ngã mất mạng, thật sự là bị kịch dồn dập kéo đến Lý gia.

Dòng chính Lý gia đã bị đoạn tuyệt, Lý Quốc Đường liền quyết định cho cả nhà Lý Hoài Nghĩa trở về, tin tức này rất nhanh đã truyền ra khắp thành Việt châu.

Nhìn một phủ đệ to lớn đồ sộ trước mặt, Lý Phi Yến thờ dài trong lòng, nàng lại phải chuyển chỗ ở rồi.

Từ ngày gặp Lưu tổng quản, Lý Phi Yến đã đoán được mình có thể sẽ phải rời đi Triệu gia thôn.

Qua hai tháng, Lưu tổng quản trở lại, lần này ông ta không đi một mình mà còn dẫn theo rất nhiều gia đình, bọn họ nhiều người, không đến nửa canh giờ tất cả đồ đạc trong nhà đều bị bọn họ thu xếp xong, sau đó cả nhà nàng liền lên xe ngựa theo đám người Lưu quản gia trở lại Việt thành.

Trong từ đường của Lý gia, một nhóm rất đông người tụ tập lại một chỗ, ngồi ở giữa là một người chừng năm mươi tuổi, vóc người cường tráng, thần sắc nghiêm nghị, cả người toát ra uy nghiêm của tộc trưởng.

Hàng ghế đầu hai bên là những lão già lớn tuổi, ngồi phía sau là từng nhóm trung niên nhân, không thấy người trẻ tuổi nào xuất hiện ở đây.

Khi cả nhà năm người của Lý Phi Yến bước vào, mọi cặp mắt đều tập trung lại đây, Lý Phi Yến có chút bất an nhưng không sợ hãi, Lý phụ, Lý mẫu sắc mặt vui mừng khỏi nói, ngược lại đại ca Lý Gia Thành và đại tẩu Tiểu Lan lại có bộ dạng thấp thòm không yên.

“Phụ Thân!”

Lý phụ vừa nhìn thấy Lý Quốc Đường ngồi phía trên liền hô lên, phịch một tiếng quỵ xuống, Lý Quốc Đường thấy con trai của mình, trong mắt cũng lộ ra tia kích động.

“Mau đứng lên.”

“Phụ Thân, hài nhi đã trở về.”

“Tốt, trở về là tốt rồi, mấy năm này... vất vả cho các ngươi.”

Lý Quốc Đường đầy hòa ái cười nói, Lý Phi Yến âm thầm xem thường.

Nếu trưởng tử cùng đích tôn của ngài không chết, bản thân mất đi người nối nghiệp thì ngài làm sao chấp nhận lão cha kinh mạch nhỏ yếu không thể luyện võ của ta.

Lý Phi Yến trong lòng buồn bực nhưng ngoài mặt vẫn nhu thuận đứng đó, vẻ mặt hồn nhiên như thường, phải nói nàng xuyên đến đây cũng đã được gần ba tháng, kỹ năng đóng giả trẻ con sớm đã luyện xong.

Cha con gặp nhau tất nhiên là có nhiều chuyện muốn nói, thế nhưng rất nhanh ánh mắt của Lý Quốc Đường đã tập trung lên người của Lý Phi Yến.

Ngay lập tức, những người khác cũng chú ý đến nàng, ánh mắt của Lý Quốc Đường hơi lộ ra tia nghiền ngẫm, nhưng rất nhanh bị hấn che dấu đi, sau đó nụ cười của hắn càng thêm hiền hòa vẫy tay gọi.

“Mau đến đây.”

Lý Phi Yến trong lòng thâm hô:

Tiết mục chính đến rồi.

Vừa nghĩ như vậy vừa lộ ra tia do dự, ngẩng đầu nhìn Lý phụ và Lý mẫu như đang hỏi ý, bộ dạng hết sức ngoan ngoãn, không một ai có thể phát hiện ra tia khác thường nào, được ánh mắt đồng ý của Lý phụ, Lý Phi Yến chậm rãi đi đến trước mặt Lý Quốc Đường.

Vẫn với nụ cười hòa ái, Lý Quốc Đường rất tự nhiên nhắc nàng lên, đặc ngồi xuống bên cạnh mình.

Thấy hành động của Lý Quốc Đường, mọi người đều hiểu Lý Quốc Đường rất coi trọng đứa cháu gái này, ngay cả ghế tộc trưởng của mình cũng cho nàng ngồi lên cơ mà.

“Tiểu nha đầu, ngươi tên là gì?”

Lý Quốc Đường vừa hòa ái hỏi vừa không dấu vết đặt tay lên cổ tay Lý Phi Yến, ngay lập tức Lý Phi Yến đoán được hắn muốn làm gì nhưng vẫn cố tình như không nhận ra, nhu thuận nói:

“Con tên là Lý Phi Yến.”

“Ừm! vậy ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Vừa tròn sáu tuổi ạ.”

Ngay lúc này, dòng nước ấm kia lại xuất hiện, Lý Phi Yến liền giả vờ kinh sợ, vẻ mặt sợ hãi lo lắng muốn rút tay về nhưng lại không dám.

Nhìn phản ứng của Lý Phi Yến, ánh mắt của Lý Quốc Đường lại vui mừng thêm vài phần, nhưng với tu dưỡng của hắn thì rất nhanh tia cảm xúc mừng như điên kia liền biến mất, hắn nhẹ giọng trấn an Lý Phi Yến.

“Không cần lo lắng, gia gia chỉ kiểm tra thân thể ngươi một chút mà thôi.”

Lúc này, Lý Phi Yến mới yên tĩnh lại, lát sau Lý Quốc Đường buông cổ tay của nàng ra, sau đó nhìn một vòng mọi người trong phòng rồi gật đầu nói:

“Quả thật kinh mạch đã thông, cảm ứng của đứa nhỏ này cũng rất tốt, có khả năng rất lớn là thật sự có linh căn.”

“Vậy thì tốt rồi, ít ra còn có chút hy vọng, không cần lãng phí danh ngạch kia.”

Một ông lão bảy tám mươi tuổi ngồi bên tay trái của Lý Quốc Đường thờ dài nói, một người khác phía đối diện cũng than thở.

“Chỉ tiếc đứa nhỏ Gia Bảo kia... Thôi bỏ đi, đứa nhỏ này cũng không tệ, thời gian vẫn còn có ba năm, Quốc Đường, người dạy dỗ cho tốt.”

“Các vị thúc bá cứ yên tâm, đứa nhỏ này là cháu của ta, ta nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

Lý Quốc Đường nghiêm túc gật đầu với mấy lão nhân ngồi xung quanh.

Trong lúc đó, không ai chú ý đến ánh mắt của Lý Phi Yến đã mấy lần lóe lên tia sáng kích động khi nghe bọn họ nhắc đến “linh căn” rồi “danh ngạch” gì đó.

Nàng chưa có giây phút nào quên giọng nói kia. Một vạn năm, nàng chỉ có thời hạn một vạn năm, mà cơ hội của mình đang ở trước mắt, bảo sao nàng không mừng rỡ kích động cho được.

Cố gắng áp chế cảm xúc của chính mình, Lý Phi Yến cuối đầu, thân thể hơi cứng nhắc, nhận ra Lý Phi Yến khẩn trương, Lý Quốc Đường chỉ cho là nàng sợ chỗ lạ nên liền cười nói:

“Được rồi, mấy người Hoài Nghĩa đi đường xa hiện giờ chắc đã mệt nhọc, các người trở về nghỉ ngơi trước đi, tối nay mở tiệc ăn mừng nhà Hoài Nghĩa trở về.”

Buổi tối hôm ấy, Lý phủ quả thật bày tiệc rượu mừng cả nhà Lý Phi Yến trở lại Lý phủ, lúc này Lý Phi Yến mới biết danh gia vọng tộc lâu đời chính là đông đúc như thế nào, không nói đến hạ nhân trong phủ, chỉ chủ nhân đã có hơn trăm người, chưa kể những người có việc ra ngoài chưa kịp trở về.”

Yến tiệc thịnh soạn khiến Lý Phi Yến được dịp ăn uống thỏa thích, nhớ kiếp trước nàng đã lớn, sức ăn cùng sự thèm ăn cực kỳ ít ỏi, đối với thức ăn cũng không có khát vọng quá lớn. Nhưng hiện tại trở thành đứa nhỏ sáu tuổi, khẩu vị của nàng tăng mạnh, dù lý trí không muốn ăn nhiều như vậy nhưng lại không cách nào kềm chế được bản năng thèm ăn của chính mình.

Ăn no một bụng, Lý Phi Yến liền về phòng rửa mặt rồi leo lên giường ngủ một giấc ngon lành, khả năng đặc đầu ngủ đó của trẻ con lại tiếp tục phát huy tác dụng.

Sáng hôm sau, trời vừa sáng thì Lý Phi Yến đã bị gọi dậy, bị đưa đến sân tập võ trong phủ, đến nơi thì thấy Lý Quốc Đường đã đứng đợi từ trước, Lý Phi Yến liền âm thầm rơi lệ trong lòng, nàng có dự cảm, thời gian sung sướng hết ăn rồi ngủ của nàng đã kết thúc.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Giác ngộ

Lịch học hàng ngày của Lý Phi Yến dày đặc khiến nàng phát khổ.

Buổi sáng và buổi tối phải theo Lý Quốc Đường luyện kiếm, rèn thân thể, tập tĩnh tọa, buổi trưa và chiều phải cùng Lưu tổng quản trong phòng học chữ, đọc kinh thư.

Phiền phức hơn nữa là còn phải đối phó với đám thân thích đến lấy lòng này nọ.

Với thân phận tôn nữ được tộc trưởng xem trọng nhất, nàng biến thành đối tượng ai cũng nhìn chằm chằm.

Buổi sáng, nàng như thường bị đánh thức rồi tự mình đi đến võ trường. Trên đường đi, nàng lại bị chặn đường.

“Đứng lại.”

Nhìn ba đứa nhóc đang đứng chắn đường mình, Lý Phi Yến trong lòng thờ dài.

Trẻ con thật là phiền phức!

“Có chuyện gì không?”

Ba đứa nhỏ này gồm hai đứa bé trai và một đứa bé gái chừng bảy tám tuổi.

Đưa bé trai lớn nhất nhìn Lý Phi Yến từ trên xuống dưới, ánh mắt khinh thường nói:

“Ngươi muốn đi đâu?”

Lý Phi Yến nhìn ba đứa nhỏ này liền hiểu bọn chúng đến là vì mục đích gì. Chẳng đường cảnh cáo, trò này quá quen thuộc.

Nàng từ nhỏ sống bên ngoài, gia gia là tộc trưởng nên dễ dàng quyết định cho nàng danh ngạch kia, trong tộc đương nhiên sẽ có người không phục nhưng không dám chống lại quyền uy của gia gia cho nên mới ra tay từ chỗ nàng.

Mấy đứa nhỏ này chỉ là đồn tiên phong.

Lý Phi Yến không có phản ứng, lách người tránh ra rồi đi thẳng.

“Đứng lại, ta bảo ngươi đứng lại có nghe không?”

Lý Phi Yến làm như không nghe đám nhóc này nói gì, đứa bé lớn nhất kia lập tức xông qua muốn bắt lấy vai nàng nhưng bị Lý Phi Yến tránh đi.

“Nếu ngươi dám chạm vào ta, ta sẽ hét lên nói ngươi đánh ta.”

“Ngươi dám vu khống ta?”

“Vậy thì sao? Nếu không muốn bị vu khống thì cách ta xa một chút.”

“Hừ! Ta cũng có thể nói ngươi bắt nạt chúng ta, sao phải sợ ngươi.”

“Các ngươi đồng người, lại lớn tuổi hơn ta, các ngươi thử xem các trưởng bối sẽ tin ta hay là tin các ngươi.”

Ba đứa nhỏ nhìn nhau, lại nhìn ánh mắt lạnh của Lý Phi Yến, trong lòng chúng quả thật có chút sợ, dù sao Lý Phi Yến cũng thuộc dòng chính, hoàn toàn chiếm ưu thế so với chúng.

Những đứa nhỏ này sống trong đại tộc sớm đã hiểu được tranh đấu trong tộc, cũng không phải thật sự ngây thơ cái gì cũng không hiểu.

Thấy thần sắc do dự của bọn chúng, Lý Phi Yến cũng không nhiều lời quay đầu rồi đi, Đứa nhỏ lớn nhất không cam lòng hét lớn

“Ngươi chờ đó, đợi sau này ta gia nhập môn phái tiên gia, bá tiên nhân làm sư phụ, tu luyện thành tiên, ta nhất định sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại.”

Lý Phi Yến không nói gì tiếp tục đi thẳng.

Nhìn theo bóng lưng nàng, đứa nhỏ lớn nhất bức tức nói:

“Trở về báo lại với mẫu thân, chúng ta tìm cách khác”

.....

Đi thẳng đến võ trường, Lý Phi Yến lập tức nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Lý Quốc Đường.

“Gia gia.”

Lý Quốc Đường quay đầu nhìn nàng, mỉm cười hòa ái nói:

“Đến rồi thì bắt đầu đi.”

Lý Phi Yến ra về do dự, sau đó mới lên tiếng.

“Gia gia, con có thắc mắc.”

“Ồ, nói ta nghe thử.”

“Lúc này con nghe tam đường huynh nói hẳn nhất định sẽ gia nhập môn phái tiên nhân, bá tiên nhân làm sư phụ, tu luyện thành tiên, sau đó sẽ trở về đánh cho con một trận.”

Lý Quốc Đường nhướn mày, cười hỏi:

“Rồi sao? Con sợ à?”

“Không phải, con chỉ thắc mắc, thật sự có tiên nhân sao?”

Ánh mắt Lý Quốc Đường sáng lên lạ thường, ánh mắt che dấu một tia kỳ vọng nhìn Lý Phi Yến.

“Tiền nhân có tồn tại, con có muốn gặp tiền nhân không?”

Hai mắt Lý Phi Yến đột nhiên phát sáng, hưng phấn nói:

“Muốn nha, gia gia, tiền nhân đang ở đâu?”

Lý Quốc Đường nở nụ cười, xoa đầu nàng nói:

“Muốn được gặp tiền nhân trước tiên con phải tập luyện cho tốt, khi nào tốt rồi là có thể đi gặp tiền nhân.”

“Được, con nhất định sẽ chăm chỉ tập luyện.”

Lý Phi Yến hăng hái nói rồi quay đầu chạy ra sân, bắt đầu bài tập hít thở buổi sáng, Lý Quốc Đường chỉ nhìn thấy được bóng lưng vội vàng của nàng mà không nhìn thấy được ánh mắt bình tĩnh tràn đầy vẻ nghĩ ngợi sâu xa khác hẳn ánh mắt ngây thơ mà hắn thường thấy.

.....

“Tam phu nhân!”

“Ừ! Mở cửa.”

“Tam phu nhân, không được đâu, gia chủ đã dặn không được mở cửa.”

“Cái gì hả? Ta chỉ muốn vào thăm đại tẩu cũng không được sao, mở cửa cho ta.”

“Tam phu nhân, nhưng mà...”

“Các người càng ngày càng tốt nhỉ, ngay cả lời của ta mà cũng không nghe?”

“Nô tài không dám!”

“Còn nói không dám, mở cửa ra mau.”

“Cái này...”

“Ngươi yên tâm, cứ mở cửa đi, ta vào thăm đại tẩu một chút sẽ ra, nếu xảy ra chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Nô tài tuân lệnh!”

....

Canh khuya trăng tàn, Lý phủ rộng lớn chìm trong màn đêm tĩnh mịch.

Lý Phi Yến đang nằm ngủ thì bị tiếng xì xầm bàn tán của hai nha hoàn canh cửa và ánh đuốc sáng rực lướt qua cửa sổ đánh thức.

“Vẫn chưa tìm được sao?”

“Chưa! Nghe nói là tranh thủ lúc mở cửa đưa com đánh người xông ra.”

“Thật tình, không phải có hộ vệ canh giữ sao?”

“Ngươi chưa nghe đồn sao? Đại phu nhân biết võ công, nghe nói cũng rất lợi hại.”

Lý Phi Yến nằm nghe hai nha hoàn ngoài cửa bàn luận, trong lòng lập tức máy động.

Đại phu nhân? Chẳng lẽ là phu nhân của Lý Hoài An?

Từ khi về Lý phủ nàng chưa từng nhìn thấy vị đại phu nhân này, mọi người trong phủ như cố tình tránh nhắc đến bà ta.

Theo những gì nha hoàn nói vừa rồi, Đại phu nhân hình như bị giam lỏng, lúc này lại mới vừa trốn ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Phi Yến đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lập tức bật dậy.

Đột nhiên tiếng nói chuyện ngoài cửa im bặt, nàng vén màn giường, lên tiếng hô:

“Tiểu Mai, Tiểu Đào!”

Không gian yên lặng khiến tinh thần người ta căng thẳng, bình thường nàng vừa gọi Tiểu Mai Tiểu Đào sẽ lập tức chạy vào, lúc này đột nhiên không tiếng động.

Không bình thường!

Lý Phi Yên mảnh liệt bất an, ngồi xồm trên giường đưa mắt nhìn chằm chằm cửa phòng. Trong phòng chỉ đốt một ngọn nến nhỏ, ánh sáng mờ ảo khiến không gian càng có vẻ âm trầm.

Kết!

Cửa phòng bị người ta đẩy mở, Lý Phi Yên tròn mắt nhìn một bóng đen đứng ngoài cửa.

Không phải Tiểu Mai, Tiểu Đào!

Bóng đen bước vào phòng, Lý Phi Yên biến sắc nhìn một trung niên phụ nhân sắc mặt trắng bệch mặc áo tan, tay cầm một thanh thủy thủ còn đầm máu bước vào.

Không cần hỏi Lý Phi Yên cũng biết Tiểu Mai Tiểu Đào sợ là lành ít dữ nhiều.

Nàng chậm rãi đứng lên, tuột xuống giường, mắt nhìn chằm chằm trung niên phụ nhân, giả vờ ngạc nhiên hỏi:

“Ngươi là ai?”

“Quả thật rất xinh đẹp, ngươi rất giống mẫu thân ngươi.”

Giọng nói của bà ta khàn khàn, nụ cười trên mặt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Lý Phi Yên liếc mắt nhìn con dao trong tay bà ta, trong lòng bất giác ớn lạnh.

Như nhận ra nàng lo lắng cái gì, bà ta nhẹ răng cười, hai tròng mắt đỏ bừng mở to nhìn nàng, như một con độc xà lăm le đoạt mạng.

“Ngươi sợ ta dùng dao giết ngươi sao?”

Lý Phi Yên nhìn bà ta, mím môi không nói.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không dùng nó để giết ngươi đâu, bởi vì như vậy ngươi sẽ chết rất nhanh, ta không muốn ngươi được giải thoát sớm như vậy, ta muốn để cho ngươi giày dụa từ từ chết trong tay ta.”

Tròng mắt Lý Phi Yên co rút lại, tim đập liên hồi, mồ hôi lạnh rịn ra sau lưng. Nhưng đầu óc nàng lúc này ngược lại càng thêm tỉnh táo, trong lòng nhanh chóng suy tính đường thoát thân.

Nàng mới sáu tuổi, chân ngắn, có muốn chạy cũng không thoát được người trưởng thành, quan trọng nữa là đại phu nhân này còn biết võ công, bà ta có thể xử lý hai nha hoàn canh cửa mà lại không gây ra bất kỳ tiếng động nào, nếu muốn giết nàng là chuyện rất dễ dàng.

Trước mắt ngoại trừ cố gắng kéo dài thời gian chờ người đến cứu ra nàng không còn con đường an toàn nào khác.

Nghĩ vậy, Lý Phi Yên liền lộ ra vẻ mặt sợ hãi, từ từ lùi đến cửa sổ, ra vẻ yếu ớt, sợ đến phát run nói.

“Đừng... Đừng đến gần đây.”

Đại phu nhân nhìn nàng sợ đến trắng bệch cả mặt, trong mắt bà ta xuất hiện tia hài lòng, cười lớn nói:

“Tốt, đúng là như vậy... Dám hại chết con trai của ta, các ngươi đều phải chết. Ha ha ha...”

Sau khi đắc ý cười, vẻ mặt bà ta đột nhiên biến thành đau khổ, vừa cười vừa khóc hô:

“Bảo Nhi, ngươi có thấy không, nương sắp báo thù cho ngươi rồi... Phu quân, chàng yên tâm, thiếp nhất định không để bọn chúng đạt được mục đích, chỉ có Bảo nhi của chúng ta mới có thể trở thành tiên nhân, bọn chúng đừng hòng đánh mất vị trí của con chúng ta, a ha ha...”

Miệng lẩm bẩm như người điên, nước mắt từ khóe mắt bà ta chảy dài trên mặt, cặp mắt đỏ ngầu như ma nhập vô cùng khủng bố.

Lý Phi Yên mặt mày khó coi, người đàn bà này điên rồi, bà ta nghĩ nàng hại chết Lý Gia Bảo.

Vừa cẩn thận xem chừng đại phu nhân vừa nhìn xung quanh tìm cách, dù thế nào nàng cũng không thể chết dễ dàng như vậy được.

“Hoài An, Bảo Nhi...A ha ha... Hoài An, Bảo Nhi, Hoài An, Bảo Nhi...”

Đại phu nhân bắt đầu điên loạn lắm lắm.

Phải nói công sức luyện tập hơn một tháng nay của Lý Phi Yến ngay giờ phút này giúp ít rất nhiều, dù nhỏ tuổi nhưng thể lực và sự dẻo dai của thân thể rất tốt, tranh thủ cơ hội đại phu nhân đang chìm vào đau khổ, nàng nhanh nhẹn nhảy lên bàn cạnh cửa sổ, cố tình đập đổ bình hoa trên bàn phát ra tiếng vang không nhỏ sau đó nhảy ra cửa sổ, động tác cực kỳ dứt khoát trôi chảy.

Mong là có người nhận ra chỗ này bất thường, nhanh chóng chạy đến cứu nguy.

Vừa nhảy Lý Phi Yến vừa nghĩ như vậy.

Vì nàng còn nhỏ, độ cao từ mặt đất đến cửa sổ đối với nàng đã xem là cao rồi, ngã một cái đau điếng nhưng nàng không chần chờ chút nào, nhanh chóng bò dậy bỏ chạy nhưng mới chạy được hai bước thì đột nhiên một trận gió lạnh ủa đến từ sau lưng, trên cổ lập tức đau nhói.

Thì ra đại phu nhân bị tiếng bình hoa vỡ kéo ra khỏi nội tâm của mình, thấy Lý Phi Yến bỏ trốn, bà ta như bị kích thích, nội lực vận chuyển, phi thân một cái đã nhanh chóng nhảy ra cửa sổ, lướt đến từ phía sau dùng một tay nắm cổ Lý Phi Yến.

Bà ta hung hăng quăng Lý Phi Yến xuống, một tay bóp cổ Lý Phi Yến đè ra đất, một tay kẻ sát thủy thủ vào mặt nàng, đôi mắt mở to như sắp rơi trông mắt ra ngoài, ánh mắt tràn đầy điên cuồng khiến người ta sợ hãi.

“Muốn chạy sao? Ngươi đừng hòng, dám hại Bảo Nhi của ta, dám đánh vị trí của nó, ngươi phải chết.”

Đại phu nhân là người luyện võ, lực tay của bà ta vô cùng mạnh, Lý Phi Yến cảm thấy cổ mình sắp bị bóp nát, không khí tắc nghẽn khiến mặt nàng đỏ bừng như sắp xuất huyết.

“Tôi... không... có.”

“Nói dối, là ngươi, là ngươi!”

Đại phu nhân nghiêng rằng, cảm thấy dùng một tay bóp cổ Lý Phi Yến còn chưa thỏa mãn, bà ta dùng luôn cả tay kia.

Ngay lập tức Lý Phi Yến không thể nói được gì nữa, rất nhanh trong ngực không có không khí khiến nàng cảm thấy đau nhói, còn đau hơn cả cổ đang bị siết chặt, nỗi đau từ trong ngực bắt đầu lan đến toàn thân, chân tay nàng giải dựa kịch liệt, nhưng càng như vậy đại phu nhân càng dùng sức, sắc mặt càng dữ tợn.

Hai mắt Lý Phi Yến mở to, nước mắt bất giác chảy xuống.

Nàng phải chết như vậy sao?

Không! Nàng không muốn chết! Nàng còn có nhiệm vụ phải hoàn thành!

Tay chân cuồng loạn vung vẩy, đột nhiên tay nàng đụng phải một thứ lạnh lạnh, đầu óc đang mơ hồ vì thiếu dưỡng khí bị cái lạnh này bức ra được một tia tỉnh táo.

Thủy thủ!

Đại phu nhân dùng hai tay siết cổ nàng, chính vì thế thủy thủ mới bị bà ta buông xuống ở bên cạnh.

Nhưng tay Lý Phi Yến lại ngắn, trong lúc vùng vẫy lỡ tay đẩy thủy thủ văng ra xa hơn, hiện tại muốn bắt lấy liền không dễ dàng.

Đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết, ý chí muốn sống của nàng trở dậy mãnh liệt.

Lý Phi Yến dùng tất cả sức bình sinh của mình giơ tay ra, dùng đầu móng tay móc lấy chuỗi thủy thủ, cố gắng kéo lại gần.

Rắc!

Vị trí vai phát ra một tiếng vang nhỏ mà chỉ nàng mới nghe thấy, vì quá cố vuron tay, dây chằng vai sợ rằng đã bị thương.

Lý Phi Yến quên luôn đau đớn, mạnh mẽ bắt lấy thủy thủ, hai mắt nàng đỏ bừng, lộ ra một tia điên cuồng nhìn đại phu nhân. Phát hiện bà ta đang dùng sức bóp cổ nàng, vẻ mặt còn lộ ra khoái cảm và thỏa mãn, lập tức tất cả do dự trong lòng nàng biến mất, cầm thủy thủ mạnh mẽ đâm và bụng bà ta.

Cảm giác vật sắc nhọn đâm vào da thịt người khiến Lý Phi Yến hơi rùng mình.

Nàng mở to mắt nhìn chằm chằm sắc mặt cứng đờ kinh ngạc của đại phu nhân, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm là muốn sống.

Lý Phi Yến không chỉ đâm một lần, vì nàng biết chỉ một vết đâm không thể làm gì được đại phu nhân, bà ta có nội lực, có thể dùng nội lực ức chế quá trình chảy máu, như vậy bà ta sẽ có thêm thời gian giết nàng, chính vì thế nàng không chần chờ liên tục đâm vào bụng bà ta.

Lúc Đại phu nhân như lấy lại được chút thanh tỉnh, bà ta cũng đoán ra được ý đồ của Lý Phi Yến, thế nhưng bà ta lại không quan tâm đến mạng sống

của mình, vẫn dùng sức bóp cổ Lý Phi Yến, hai mắt còn lộ ra một tia giải thoát.

Trông mặt Lý Phi Yến co rụt lại nhìn đại phu nhân, nhìn về mặt bà ta biến thành vô cùng thanh thản, khác hẳn về dữ tợn vừa rồi, đại phu nhân khẽ mỉm cười, mặc cho máu tươi từ khóe môi mình liên tục tuôn trào.

Máu theo một dòng rơi cả lên mặt Lý Phi Yến, nàng chỉ cảm thấy ý thức của mình mờ hồ dần, sức lực toàn thân dần rút đi, tầm mắt bị nhuộm một màu đỏ thẫm.

Khốn kiếp! Bà ta muốn đồng quy vi tận với nàng.

Trước giây phút ý thức hoàn toàn biến mất, Lý Phi Yến chỉ nghe được tiếng bước chân dồn dập và một tiếng hô lớn:

“Tiểu Yến!”

....

Đợi khi Lý Phi Yến mở mắt ra lần nữa, nàng phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng thông thoáng. Một nha hoàn trẻ tuổi vui vẻ kinh hô:

“Yến tiểu thư tỉnh lại rồi, may quá! Người đâu, mau đi báo với gia chủ.”

Lý Phi Yến nhận ra nha hoàn này, nàng ta chính là nha hoàn Tiểu Thúy của mẫu thân.

Thì ra nàng vẫn chưa chết!

Tin tức Lý Phi Yến tỉnh lại nhanh chóng truyền khắp Lý Phủ, thân thích trong phủ nhanh chóng kéo đến, trong phòng ồn ào rối loạn một hồi, đến khi Lý Quốc Đường không kiên nhẫn hạ lệnh cho mọi người tản đi, trong phòng mới có thể trở về yên tĩnh.

Lúc này trong phòng chỉ còn một mình Lý Quốc Đường và Lý Phi Yến, Lý Quốc Đường liền hỏi chuyện xảy ra đêm đó, Lý Phi Yến kể lại từ đầu đến cuối, không hề dấu diếm. Đương nhiên, giữa chừng còn không quên thêm vào tâm trạng nàng lo lắng sợ hãi ra sao, hoàn thành vai diễn một đứa nhỏ sáu tuổi.

Lý Quốc Đường tay vuốt chòm râu, ánh mắt đắm chiêu, im lặng lắng nghe, ánh mắt nhìn Lý Phi Yến càng ngày càng lóe lên tia tán thưởng, cuối cùng Lý Quốc Đường chỉ gật đầu nói:

“Làm rất tốt, may mắn ngươi thông minh, chuyện lần này là có người cố tình muốn gây chuyện, ta sẽ giải quyết, ngươi cứ an tâm tịnh dưỡng, muốn cái gì cứ nói với Lưu quản gia.”

Lý Phi Yến nhìn Lý Quốc Đường, hơi cúi đầu, che dấu tia phức tạp trong mắt, râu rĩ hỏi:

“Gia gia... Đại phu nhân... như thế nào rồi?”

Lý Quốc Đường nhìn Lý Phi Yến, thấy nàng cúi đầu, hai vai hơi run lên, hẳn cũng hiểu được dù sao Lý Phi Yến cũng chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi, lần đầu tiên giết người đương nhiên sẽ có sợ hãi, chính vì thế liền nhỏ giọng an ủi.

“Là do nàng muốn giết người trước, người chỉ là tự vệ, không phải lỗi của người.”

Lý Quốc Đường không nói thẳng ra kết cục của đại phu nhân, tự Lý Phi Yến cũng có thể từ đó suy ra kết quả.

Nàng chỉ là một cô gái bình thường, kiếp trước là một công dân lương thiện, chưa bao giờ nghĩ đến có ngày mình sẽ giết người. Hiện tại đột nhiên nàng nhận ra, nàng đã không còn là cô gái yếu đuối có cuộc sống bình thường trước đây.

Mục tiêu của nàng là tu chân, là phi thăng, là thành tiên, như vậy, giết người sau này sợ rằng chính là chuyện hết sức bình thường, bởi vì tu chân là một con đường gió tanh mưa máu, nếu nàng thất bại, máu của nàng cũng sẽ nằm trong số máu nhuộm đỏ tiên lộ của kẻ khác.

Nắm tay siết chặt thành quyền, trong lòng đột nhiên đau nhói một cái, như có một giọng nói vang vọng trong tâm nàng.

Ngươi làm vậy đáng không, vì tiên lộ, ngươi sẵn sàng đánh đổi nhân tính của mình sao? Ngươi chấp nhận bản thân trở thành kẻ máu lạnh vô tình ư?

Trong đầu nàng ký ức đột nhiên ùa về, cuộc sống bình dị kiếp trước, thời gian ngắn sống ở thế giới này, còn có chuyện đêm đó.

Đột nhiên nàng nhớ đến cha mẹ của mình ở kiếp trước, trong lòng cuối cùng sáng tỏ, ánh mắt biến thành kiên quyết.

Trở thành kẻ mất nhân tính thì thế nào chứ? Chỉ cần cha mẹ và người thân được bình an, nàng có thể bất chấp mọi thứ.

Ngay cả ở kiếp trước, không phải đó cũng là mục tiêu duy nhất của nàng sao? Học hành thật tốt, sau đó thành đạt, khiến cha mẹ hạnh diện, mang đến cuộc sống tốt đẹp cho gia đình, mang đến tự do và tự tôn cho bản thân.

Đã như vậy, nàng còn có lý do gì để do dự?

Lý Phi Yến hít sâu một hơi, vì mục tiêu phía trước, nàng phải quen với chết chóc, vì vốn dĩ sinh tử đã là quy luật của tự nhiên.

Nếu đã muốn bước trên tiên lộ, nàng phải bỏ đi những ràng buộc thế tục này.

Cuối cùng nàng cũng tỉnh ngộ.

Lý Quốc Đường thấy Lý Phi Yến im lặng không nói, hần hơi hít mắt rồi đột nhiên nghiêm khắc nói:

“Thế nào, sợ sao? Hừ! Đem đó nếu ngươi không chống trả, người chết chính là ngươi.”

Lý Phi Yến giật mình ngẩng đầu nhìn Lý Quốc Đường, chỉ thấy ánh mắt tràn đầy nghiêm khắc của hắn.

“Tiểu Yến, ngươi còn nhỏ, nhưng sau này ngươi cũng phải lớn lên, phải hiểu được, trên đời này muốn tồn tại thì không thể tránh khỏi tranh đấu, có tranh đấu thì phải có chết chóc, ngươi nhất định không được phép nhân từ với kẻ địch, bởi vì nhân từ chính là tự sát, có nghe rõ không?”

Lý Phi Yến mím môi gật đầu nói:

“Tiểu Yến nhớ kỹ rồi.”

Nghe vậy, ánh mắt của Lý Quốc Đường mới hơi dịu xuống, nhẹ giọng nói:

“Ta biết ngươi là đứa trẻ thông minh, nhưng có thể hôm nay ngươi chưa hoàn toàn hiểu được những gì gia gia nói, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu, được rồi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhìn bóng lưng rời đi của Lý Quốc Đường, trong lòng Lý Phi Yến thờ dài.

Gia gia, sự thật ngay lúc này ta đã có thể hiểu rõ đạo lý mà người muốn dạy bảo, ta sẽ không mắc sai lầm.

Lý Phi Yến đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Tối hôm đó, sợ rằng tổ phụ đã sớm đến, ngay cả nàng cũng có thể nhanh chóng đoán được động cơ của đại phu nhân, gia gia sao lại không đoán ra cơ chứ? Lúc nàng sắp mất ý thức chắc chắn là gia gia đã ra tay.

Lý Phi Yến không khỏi thờ dài.

Gia gia, vì muốn dạy cho ta một đạo lý, ngài có cần làm đến vậy không? Hy sinh cả tính mạng con cháu cả của ngài.

Ngài cũng quá vô tình rồi!

Mấy hôm sau, Lý Phi Yến hoàn toàn bình phục, nàng nghe được cả nhà tam phòng bên chi thứ hai dòng thứ bị gia gia phạt nặng, bị tịch thu hết tiền tài, ngay cả người hầu cũng bị lấy đi, trong Lý phủ phải tự làm tự sống còn thảm hại hơn cả hạ nhân.

Lý Phi Yến đối với chuyện này không mấy quan tâm, nàng trở lại cuộc sống bận rộn của mình, so với trước đây nàng đặc biệt cố gắng, gần như liều mạng, Lý Quốc Đường đưa ra bất kỳ bài tập nào nàng cũng không than một tiếng mà gắng sức hoàn thành.

Hơn bao giờ hết nàng biết rõ, trên thế giới này chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Qua cầu rút ván

Thoáng cái Lý Phi Yến đã về Lý gia được một năm tròn, nàng lúc này đã được bảy tuổi. Cuộc sống so với một năm trước cũng không mấy thay đổi, vẫn lăn lộn giữa luyện võ, đọc sách như trước.

Đối với luyện võ nàng không có ý kiến, nhưng về phần đọc sách thì cảm thấy hơi quá rồi, nàng cũng không có đi thi trạng nguyên, đọc nhiều sách như thế làm gì? Cho dù trí nhớ kiếp này tốt đến kinh người, nhưng nàng cũng không muốn học hết tứ thư ngũ kinh như thế.

Một buổi sáng, sau khi hoàn thành xong bài kiểm pháp, Lý Quốc Đường đột nhiên hô ngừng, cho phép nàng nghỉ sớm, Lý Phi Yến rất ngạc nhiên, không khỏi lên tiếng hỏi:

“Gia gia, hôm nay người bận việc sao?”

“Ha ha... Đúng là tôn nữ của ta, rất thông minh, hôm nay gia gia phải tiếp khách, cho phép người được nghỉ sớm một buổi, thế nào? Không muốn?”

“Cũng lâu rồi con không được nghỉ sớm, đa tạ gia gia!”

“Ha ha... Hôm nay nghỉ một chút, tối nay luyện bù, trở về nghỉ ngơi đi”

Lý Phi Yên cười khô, không có ý kiến.

“Vâng”

Lý Phi Yên hơi khom lưng hành lễ với Lý Quốc Đường, sau đó quay đầu chạy như bay rồi đi, nhìn bóng dáng nhỏ của nàng biến mất ở nguyệt môn, Lý Quốc Đường vẫn mỉm cười nhìn theo, trong mắt như đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu sau Lưu quân gia bước đến bẩm báo.

“Lão gia, người của La gia đã đến.”

“VẬY À, MỜI HỌ VÀO ĐI”

“Đã sắp xếp xong rồi.”

“Ừm!”

.....

Trong lúc đó, Lý Phi Yên đã trở về phòng của mình, cởi giày nhảy lên giường trùm chăn lại. Nàng muốn ngủ bù buổi sáng dậy sớm, mỗi buổi sáng đều ước mơ có thể làm điều này mà không được, hôm nay có cơ hội sao có thể bỏ qua được chứ.

Nằm lẫn lộn một hồi, cuối cùng đứa nhỏ bảy tuổi Lý Phi Yên dễ dàng vào giấc ngủ, đợi đến khi nàng mở mắt ra thì đã là giữa trưa, nha hoàn đến gọi nàng dậy ăn cơm, sau đó là đến giờ dạy học của Lưu quân gia.

Ngày hôm sau, cuộc sống luyện tập của nàng lại tiếp tục, Lý Quốc Đường không nhắc lại nguyên nhân cho nàng nghỉ sớm ngày hôm đó, Lý Phi Yên không hỏi và cũng không biết khách đến hôm đó là ai, có mục đích gì, mãi cho đến nửa tháng sau.

Một ngày này, Lý Phi Yên đang nằm trên ghế trong phòng vừa đọc sách vừa ăn trái cây, hôm nay Lưu quân gia lại bận việc, nàng chỉ cần tự đọc sách ở trong phòng, bất chợt đại tẩu Tiểu Lan đẩy cửa phòng bước vào, Lý Phi Yên khó hiểu nhìn Tiểu Lan.

Vừa thấy ánh mắt quan tâm của nàng, đại tẩu Tiểu Lan đột nhiên ôm chặt lấy nàng rồi khóc lên. Lý Phi Yên sửng sốt, một lúc sau mới lên tiếng hỏi:

“Đại tẩu, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Lan vẫn yên lặng khóc mà không chịu nói, lát sau nàng mới buông thân thể Lý Phi Yên ra, sau đó xoa khuôn mặt của Lý Phi Yên, cười hiền lành nói:

“Tiểu Yên sau này muội nhớ phải tự chăm sóc mình, buổi tối muội hay đá chân, nhớ phải cẩn thận nếu không sẽ bị cảm lạnh... Còn nữa, muội thích ăn điểm tâm nhưng phải biết tiết chế, ăn nhiều quá không tốt... Muội rất thông minh, ta biết muội thường âm thầm giúp đỡ cho ta, nhưng sau này đại tẩu không thể chăm sóc cho muội nữa, Tiểu Yên... Muội nhất định phải sống cho thật tốt”

Sau khi liên thanh dặn dò một hồi, Tiểu Lan lại ôm chặt Lý Phi Yên thêm một cái nữa, sau đó dứt khoát buông tay chạy thẳng ra ngoài.

Lý Phi Yên ngây người nhìn đại tẩu Tiểu Lan biến mất sau cánh cửa, trong lòng dâng lên một dự cảm không hay. Ngay lập tức, lửa giận bùng nổ trong lòng nàng.

Là kẻ nào ép đại tẩu rời đi!

Lý Phi Yên vụt một cái nhảy xuống ghế, cũng chạy nhanh ra ngoài.

Không thấy Tiểu Lan, nàng liền chạy thẳng đến chỗ ở của Lý phụ và Lý mẫu, đến nơi cũng không tìm được bọn họ.

“Yên tiểu thư?!”

“Phụ thân, mẫu thân của ta đâu?”

“Nhị lão gia và phu nhân đã đi chính viện rồi.”

“Người có thấy đại tẩu của ta không?”

“Vừa rồi hình như thiếu phu nhân cũng chạy về hướng chính viện.”

Nói mấy câu với nha hoàn quét tước trước cửa, Lý Phi Yến liền không chần chừ chạy thẳng đến chính viện.

Vừa bước vào cửa nàng liền thấy đại tẩu Tiểu Lan nước mắt đầy mặt đang quỳ dập đầu ba cái với phụ mẫu nàng rồi xách hành trang muốn rời đi, còn đại ca Lý Gia Thành thì đang bị hai tên hộ vệ giữ chặt, hắn vừa khóc vừa hô:

“Tiểu Lan, nàng đừng đi, Tiểu Lan...”

Ngay lúc này, Lý Phi Yến bước ra chặn ngay trước cửa.

“Đại tẩu, tẩu muốn đi đâu?”

“Tiểu Yến, ta... Ta phải đi.”

Sắc mặt Tiểu Lan trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt khổ sở nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười, muốn dấu đi nỗi đau của Lý Phi Yến.

Lý Phi Yến nắm chặt nắm tay, tình cảnh như thế này chỉ liếc mắt nàng liền đoán được sự tình, cái gọi là “qua cầu rút ván” cũng chỉ có thể đến như vậy mà thôi.

Lý Phi Yến tức giận đến phát run, nàng nhìn Tiểu Lan, ánh mắt bất giác lộ ra một tia hung hăng.

Ngay lúc này, Lý Phi Yến rất muốn chửi vào mặt Tiểu Lan.

Đồ ngu xuẩn này! Sao có thể nhịn chứ?

Bị đối xử như vậy, tại sao nữ nhân này lại có thể nhịn nhục ngu ngốc đến thế?

Dù trong lòng đang giận cực công tâm nhưng Lý Phi Yến vẫn cố giữ bình tĩnh, nàng cuối đầu, âm thầm nghĩ cách, đến khi ngẩng mặt lên nước mắt đã lưng tròng, đôi mắt to trong suốt ngập nước trông vô cùng đáng thương.

Lý Phi Yến đột nhiên nhào đến bắt lấy cánh tay của Tiểu Lan hô to:

“Muội không cho phép đại tẩu đi.”

Sau đó, nàng quay sang đám người Lý Quốc Đường hét lên.

“Vì cái gì, vì cái gì mọi người bắt đại tẩu rời đi?”

Lý phụ nhíu mày, vụng trộm liếc mắt nhìn Lý Quốc Đường, thấy Lý Quốc Đường không có vẻ tức giận trước thái độ chất vấn của Lý Phi Yến mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn đưa mắt ra hiệu cho Lý mẫu, ngay lập tức, Lý mẫu hiểu ý, vội vàng bước đến khuyên can.

“Tiểu Yến, con còn nhỏ, không hiểu được đâu, mau đến đây với ta.”

Lý Phi Yến đối với hai vị phụ thân mẫu thân này đã hoàn toàn thất vọng, nhớ đến cha mẹ kiếp trước của mình tốt đẹp và cao quý như thế nào, Lý Phi Yến trong lòng càng khó chấp nhận, sắc mặt đỏ lên, nàng mím môi nhìn thẳng Lý Quốc Đường kiên quyết nói:

“Nếu mọi người muốn đuổi đại tẩu, con sẽ cùng đại tẩu rời đi.”

“Tiểu Yến, con nói cái gì vậy?”

Lý phụ và Lý mẫu ngay lập tức gấp gáp hô lên, vội vàng khuyên nhủ, nhưng Lý Phi Yến lại để ngoài tai lời nói của bọn họ, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm Lý Quốc Đường, bởi nàng biết, chỉ có Lý Quốc Đường mới là người có quyền quyết định.

Lý Quốc Đường thấy Lý Phi Yến nhìn chằm chằm mình, ánh mắt cầu xin nhưng tuyệt đối kiên định, hắn biết Lý Phi Yến không hề nói đùa, ánh mắt Lý Quốc Đường lóe lên tán thưởng nhưng rất nhanh trong lòng hắn lại thờ dãi.

Đứa trẻ thông tuệ đến như vậy, nhưng đáng tiếc tính cách lại quá ngang bướng, sau này ra bên ngoài sẽ phải chịu thiệt.

Rất nhanh Lý Quốc Đường quyết định, phải mượn chuyện lần này dạy cho Lý Phi Yến một bài học khi nào thì nên từ bỏ.

Lý Quốc Đường đột nhiên nghiêm mặt quát:

“Ồ nháo, đứa nhỏ như ngươi khi nào đã có quyền được lên tiếng, mau lui xuống!”

Lý Phi Yến có chút sững sờ nhìn thái độ thay đổi như lật sách của Lý Quốc Đường, nàng ngay lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng nói:

“Đại tẩu có lỗi gì? tại sao gia gia lại muốn đuổi tẩu ấy, người không sợ chuyện này truyền ra ngoài, mọi người sẽ cười lý gia qua cầu rút ván sao?”

“Hừ! Tiểu Lan lấy chồng ba năm chưa hoài thai, theo đạo lý bị hưu là phải.”

Nghe Lý Quốc Đường vô tình nói như vậy, Lý Phi Yến vừa tức vừa gấp.

“Dựa vào cái gì lỗi là ở đại tẩu, biết đâu nguyên nhân là ở đại ca thì sao, nếu vì chuyện này mà đổ tội cho đại tẩu thì thật là vô lý.”

Nghe Lý Phi Yến nói câu này, Lý Gia Thành bị trấn áp ở một bên lập tức đỏ mặt, nhưng hấn mím môi không nói lời nào, vợ chồng Lý Hoài Nghĩa thì biến sắc, sắc mặt của Lý Quốc Đường cũng trầm xuống.

Vừa rồi là giả vờ nhưng hiện tại thì hấn đã bị Lý Phi Yến chọc giận thực, Lý Quốc Đường vỗ mạnh bàn một cái khiến cái bàn run lên như sắp vỡ nát.

“Hồ ngôn loạn ngữ, ai dạy người cách ăn nói ngỗ nghịch như vậy?”

“Phụ thân, xin bớt giận, Tiểu Yến còn nhỏ, nhất thời nói sai, chúng ta nhất định sẽ dạy dỗ lại nàng đàn hoàn.”

Lý Hoài Nghĩa thấy Lý Quốc Đường tức giận, lập tức giải thích.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến bị tức đến muốn cười.

Ngỗ nghịch? Nam nhân có thể nói nữ nhân gả mái không biết đẻ trứng, nhưng lại không chấp nhận được người khác nói mình và nam nhân trong nhà mình bất lực, nào có đạo lý như vậy chứ?!

Dù trong lòng buồn bực nhưng Lý Phi Yến biết, mình làm Lý Quốc Đường tức giận cũng không phải là chuyện tốt, ngay lập tức, nàng cắn răng quỳ xuống nói:

“Là con nói sai rồi... Nhưng mà, gia gia... Con xin người, đừng đuổi đại tẩu đi.”

Thấy Lý Phi Yến quỳ xuống, Tiểu Lan liền cắn môi, nước mắt lại trào ra.

“Tiểu Yến, muội đừng làm vậy.”

Lý Phi Yến nhìn Tiểu Lan, trong lòng cảm thấy xót xa, nàng khẩn thiết nhìn Lý Quốc Đường.

“Gia gia, cầu xin người!”

Không còn cách nào, Lý Phi Yến bất chấp mọi thứ, liên tục đập đầu, Lý Quốc Đường thấy nàng như vậy cũng hơi đau lòng, nhưng hấn biết mình không thể mềm lòng được, đành cắn răng hô lên:

“Người đâu, đưa tiểu thư về phòng, không có lệnh của ta, không cho phép nàng ra ngoài.”

Lý Phi Yến khiếp sợ, nàng không ngờ, Lý Quốc Đường lại kiên quyết tàn nhẫn như vậy.

Nàng không thể rời đi, nếu không, đại tẩu sẽ bị đuổi đi mất, không thể... Lúc này, đầu óc Lý Phi Yến đã bắt đầu hơi loạn, thấy hai tên hộ vệ bước đến, đột nhiên nàng vùng dậy hét lên.

“Không được, gia gia, người không thể làm vậy, đại tẩu không có lỗi, đại tẩu vô tội, người sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

“Không cần nói nhiều, mang nàng đi.”

Lý Phi Yến cắn môi, đột nhiên rút thủy thủ dẩu trong tay áo ra đặt vào cổ của mình.

“Gia gia, nếu người nhất quyết bắt đại tẩu đi, con sẽ chết cho người xem.”

Từ sau chuyện của đại phu nhân lần đó, Lý Phi Yến luôn mang theo thủy thủ để phòng thân, không ngờ lần đầu tiên dùng lại là đặc vào cổ chính mình.

“Tiểu Yến.”

Tiểu Lan, Lý phụ, Lý mẫu và cả Lý Gia Thành đồng loạt khiếp sợ la lên.

Lý Quốc Đường trợn mắt, cơn tức của hấn bùng phát đến đỉnh điểm. Nhìn bộ dạng liều chết của Lý Phi Yến, Lý Quốc Đường càng thêm nộ hỏa công tâm, hấn run rẩy chỉ vào nàng.

“Tốt, tốt... Càng ngày càng lớn mật.”

Vừa dứt lời Lý Quốc Đường đột nhiên phi thân lên, trong lúc Lý Phi Yến chưa kịp phản ứng thì cánh tay cầm thủy thủ đột nhiên tê rần, thủy thủ đã rời tay văng sang một bên.

Lý Phi Yến hoảng hốt nhìn Lý Quốc Đường đứng ngay ở trước mặt nàng, không nói nên lời.

Sắc mặt Lý Quốc Đường cực kỳ âm trầm.

“Hừ! Mang Yến tiểu thư nhốt vào phòng chứa củi, không có lệnh của ta không ai được thả nàng ra.”

Ngay lúc này, Lý Phi Yến mới kịp phản ứng, nhưng nàng đã bị một hộ vệ nhấc bổng lên, nàng hoảng sợ giẫy giụa thảm thiết hô to.

“Gia gia, đừng đuổi đại tâu, cầu xin người! gia gia...”

Nhìn thần sắc Lý Quốc Đường vẫn thờ ơ lạnh nhạt, Lý Phi Yến tuyệt vọng, nước mắt không thể kềm được nữa mà mãnh liệt tuôn trào, không phải là giả vờ mà nàng khóc thật, nàng không thể giữ lại được đại tâu, nàng cảm thấy bản thân thật bất lực, sự bất lực này thật sự rất khôn nạn!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Nội công tâm pháp

Trong phòng chứa củi lạnh lẽo, Lý Phi Yến co mình lại ngồi trong góc, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt vẫn quật cường không chịu lùi bước, khiến cho Lý Quốc Đường đứng bên ngoài nhìn vào không khỏi nhíu mày.

Thật cứng đầu!

Cửa mở ra, Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn, thấy Lý Quốc Đường bình thản tiến vào, nàng lại cuối đầu không nói lời nào, Lý Quốc Đường cũng không giận, hần bước đến lạnh nhạt hỏi:

“Vẫn chưa nghĩ thông sao?”

“Con không có làm sai.”

Lý Phi Yến bình tĩnh nói, bộ dạng không một chút hối hận.

Lý Quốc Đường thở dài một hơi, rút trong ngực ra một cuộn giấy đưa cho Lý Phi Yến, sau đó không nói gì quay đi.

Khi Lý Quốc Đường vừa ra đến cửa thì có mấy nha hoàn tiến vào, trên tay còn ôm theo chăn đệm, bọn họ bận rộn sắp xếp giường ngủ cho nàng, Lý Phi Yến liền hiểu được, Lý Quốc Đường là quyết tâm muốn nhốt nàng ở đây sám hối rồi, nhưng dù biết như vậy, Lý Phi Yến cũng không có ý định lùi bước.

Nàng bắt đầu chú ý đến cuộn giấy mà Lý Quốc Đường đưa đến.

Sau khi đọc qua một lượt, nàng liền biết nội dung viết trong đó chính là một bộ nội công tâm pháp.

Trong một năm qua Lý Quốc Đường đã dạy cho nàng rất nhiều kiến thức, những thứ mà trước đây nàng chỉ từng nghe nói sơ qua trong phim, hiện tại đã có thể hiểu được rõ ràng.

Như là: Nội công tâm pháp nói đơn giản chính là phương pháp tu luyện nội lực. Còn nội lực là một dạng lực lượng sinh ra trong thân thể, theo thời gian tập luyện lâu dài, nội lực sẽ ngày càng thâm hậu hơn, mà muốn nhanh chóng tăng lên nội lực thì phải nhờ đến nội công tâm pháp.

Nhưng không phải ai cũng có thể luyện được nội công, bởi vì chỉ những người có kinh mạch đủ vững chắc và thông suốt mới có thể sinh ra nội lực.

Tuy nhiên, thiên phú của một người không chỉ phụ thuộc vào kinh mạch, quan trọng hơn nữa chính là khả năng cảm nhận, hay còn gọi là “cảm quan”, chỉ khi cảm nhận được nội lực trong cơ thể mới vận dụng được nội công tâm pháp, điều động được nội lực.

Bình thường người luyện võ phải tốn rất nhiều thời gian, ít nhất cũng ba bốn năm, đồng thời phải trải qua rất nhiều thử thách, không ngừng rèn luyện, mài dũa cảm quan của mình mới có thể cảm nhận được nội lực.

Thế nhưng, có một số ít trường hợp ngoại lệ.

Nói là thiên tài cũng được, hoặc cũng có thể xem những người đó là thiên mệnh chiếu cố, vừa sinh ra liền có cảm quan cực kỳ mạnh mẽ, không chỉ có thể cảm thấu thân thể mình mà còn có thể cảm nhận được thiên địa xung quanh.

Những người này còn được gọi là người có linh căn, không chỉ có thể học nội công mà thậm chí có thể tranh đoạt cùng thiên địa, tu luyện linh lực, trở thành tiên nhân.

Lý Phi Yến may mắn, với cảm quan của nàng, Lý Quốc Đường đánh giá nàng có chín phần khả năng là người có linh căn.

Dù Lý gia chỉ là một võ gia phạm nhân, nhưng cũng có một chút đỉnh đáng với tầng lớp cao cao tại thượng mà người ta gọi là tu sĩ, chính vì thế Lý Quốc Đường mới biết được một số kiến thức cơ bản ít ỏi như vậy.

Lý Phi Yến nhìn nội dung trong cuộn giấy, trong lòng không khỏi hơi ngạc nhiên.

Trước đây Lý Quốc Đường không cho nàng tu luyện nội lực, hiện tại sao đột nhiên lại đưa nội công tâm pháp cho nàng chứ?

Lý Quốc Đường làm người thâm sâu khó dò, bình thường làm gì cũng ít khi chịu giải thích rõ ràng.

Lý Phi Yến thở dài, mặc kệ nguyên nhân vì sao, hiện tại đã có tâm pháp thì cứ luyện thử xem, nàng cũng rất tò mò cảm giác của võ lâm cao thủ là như thế nào?

Lý Phi Yến cũng không chần chờ, bước đến cái giường vừa được chuẩn bị ngồi xuống, bắt đầu làm theo phương pháp ghi trong cuộn giấy, qua một thời gian nàng liền nhận ra có gì đó không đúng.

Theo lời gia gia thì tu luyện nội công tâm pháp là rèn luyện nội lực trong chính cơ thể của mình, còn loại nội công tâm pháp này lại càng lúc càng kéo cảm quan của nàng tập trung ra bên ngoài.

Như vậy là sao chứ?!

Lý Phi Yến khó hiểu nhưng vẫn kiên trì luyện tiếp.

Bất chợt, nàng cảm thấy một thứ gì đó nhỏ như sợi tóc... Không, còn nhỏ hơn sợi tóc rất nhiều từ đầu ngón tay nàng chui vào thân thể sau đó biến mất không thấy dấu.

Lý Phi Yến giật mình mở mắt, kiểm tra lại chính mình nhưng lại không thấy có điểm nào khác thường, nàng bắt đầu hồi thần nhớ lại cảm giác vừa rồi, một dự đoán lóe lên trong đầu nhưng chính nàng cũng không dám khẳng định.

Một lúc sau Lý Phi Yến mới điều chỉnh lại suy nghĩ loạn cào cào của mình, bỏ tạp niệm ra khỏi đầu, lại bắt đầu thử luyện lần nữa.

Qua thời gian gần nửa canh giờ, sợi tơ kia lại xuất hiện, lúc này, Lý Phi Yến không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục, dần dần sợi tơ kia xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Dù đang nhắm mắt đã tọa nhưng khóe môi Lý Phi Yến lại bắt giác khẽ nhếch lên.

Ba hôm sau, Lý Quốc Đường trở lại nhìn nàng, Lý Phi Yến liền hỏi ra thắc mắc của mình.

“Gia gia, pháp quyết người cho con lần trước hình như có gì đó không đúng.”

Hai mắt Lý Quốc Đường đột nhiên sáng lên, cổ che dấu vẻ kích động tiến tới bắt lấy hai vai Lý Phi Yến.

“Tiểu Yến, nói cho gia gia biết, ngươi cảm thấy thế nào?”

Lý Phi Yến hơi sợ nhìn vẻ mặt thất thố của Lý Quốc Đường, nhưng vẫn lập tức kể lại cảm nhận của mình, còn cố tình miêu tả cảm giác khi sợi tơ kia chạy vào ngón tay.

Lý Quốc Đường càng nghe hai mắt càng phát sáng, đột nhiên ông kích động ngửa đầu cười lên ha hả.

“Tốt! Rất tốt, liệt tổ liệt tông phù hộ Lý gia ta.”

Sau khi kích động một hồi, Lý Quốc Đường cuối đầu nhìn Lý Phi Yến cười nói:

“Làm rất tốt, Tiểu Yến, ngươi được miễn lệnh cấm túc, trở về phòng đi.”

Lý Phi Yến nhìn Lý Quốc Đường, ra vẻ ngây thơ hỏi:

“Gia gia, sợi tơ kia có phải là linh khí trong truyền thuyết không?”

Ánh mắt Lý Quốc Đường sáng quắc nhìn nàng, sau đó cười hòa ái xoa đầu nàng nói:

“Sau này không được nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai, khi nào thuộc tâm pháp kia rồi thì lập tức đốt cuộn giấy đi, có biết không?”

Trong lòng Lý Phi Yến run lên, suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Tuy Lý Quốc Đường không nói nhưng Lý Phi Yến cũng có thể đoán được câu trả lời, trong lòng vui mừng cực kỳ.

Nàng không hỏi nhiều nữa, cầm cuộn giấy trở lại viện của mình, lệnh cấm túc đã giải, nàng không cần ở lại phòng chứa củi nữa.

Ngày hôm sau, Lý Phi Yến lại phải trở lại cuộc sống luyện tập cả ngày như cũ.

Còn về tâm pháp kia, hôm qua ngay khi về đến phòng mình nàng đã đốt đi rồi. Bởi vì nội dung trong đó nàng sớm đã thuộc nằm lòng.

Có thể vì thay một bộ thân thể mới, trí nhớ của nàng so với trước kia mạnh hơn rất nhiều lần, kinh thư bình thường còn có thể nhìn hai lần liền nhớ hết, nói gì đến chỉ một trang khẩu quyết.

Lại qua vài ngày, Lý phủ được một phen nhộn nhịp, mọi người chìm trong không khí phấn khởi. Nhưng đối với Lý Phi Yến, chuyện này không có gì đáng vui mừng.

Gia gia đã thay đại ca đi cầu hôn một nữ nhân khác.

Nữ nhân kia họ La, là cháu gái của gia chủ La gia.

La gia cũng là một thế gia, danh tiếng không hề thua kém Lý gia.

Đối với mối hôn sự này, phụ mẫu nàng cực kỳ hài lòng, nói cái gì mà môn đăng hộ đối.

Lý Phi Yến nghe mà chỉ muốn cười, cười cho thế sự nhân tình quá bạc bẽo, lạnh lùng.

Hai tháng sau.

Lý phủ hôm nay đặc biệt nhộn nhịp, trong phủ đâu đâu cũng thấy treo đèn kết hoa. Hạ nhân trong phủ người người bận rộn. Bởi vì hôm nay là ngày thành thân của Lý Gia Thành và nữ nhân La gia kia.

Lý Phi Yến ngược lại rảnh rỗi, gia gia và Lưu tổng quản đều bận rộn, nàng được nghỉ một ngày.

Lý Phi Yến một mình đi dạo trong vườn hoa, nha hoàn Tiểu Thúy chậm rãi đi theo phía sau không dám lên tiếng.

Dù Lý Phi Yến còn nhỏ tuổi nhưng tính cách lại thích yên tĩnh, không hiếu động như những đứa trẻ bình thường, cùng với thân phận đại tiểu thư được gia chủ xem trọng nhất, hạ nhân trong phủ không ai dám quá tùy tiện trước mặt nàng.

Lý Phi Yến đi vào lương đình trong hoa viên ngồi xuống hóng mát, Tiểu Thúy lập tức tiến lên làm nhiệm vụ của mình, bận rộn pha trà bày điểm tâm.

Lý Phi Yến im lặng nhìn, bên tai lại loáng thoáng nghe được tiếng cười nói của nha hoàn đi lại trên hành lang. Bọn họ bàn tán đều là chuyện liên quan đến tân nương tử.

Nào là của hồi môn của thiếu phu nhân nhiều thế này, y phục của tân nương cầu kỳ thế kia.

Nhớ trước đây, đám nha hoàn trong phủ chưa từng cung kính đối với đại tẩu Tiểu Lan như thế. Bọn họ không lười biếng trách móc thì chính là nói xiên nói xỏ, vì đại tẩu hiền lành cho nên bọn họ mới dám bắt nạt như vậy.

Có lần một nha hoàn còn dám kiểm soát nói trong phủ thiếu người làm muốn Tiểu Lan tự mình giặt quần áo, đúng lúc Lý Phi Yến nhìn thấy, cuối cùng Lý Phi Yến làm cho nha hoàn kia đi phòng giặt, suốt ngày ngâm tay vào nước bẩn cho rửa cái tội khi chủ.

Hôm nay, chứng kiến cảnh tân thiếu phu nhân vừa mới vào phủ đám nha hoàn này đã bắt đầu muốn dựa hơi. Trong lòng Lý Phi Yến cảm thấy thực bi thương cho Tiểu Lan đại tẩu.

Chỉ vì xuất thân thôn quê liền bị người ta khinh rẻ, vì hiền lành liền bị người khác chèn ép.

Nàng tự hỏi, làm người hiền lành chẳng lẽ cũng là sai?

Không! Hiền lành không sai nhưng yếu mới là sai. Tiểu Lan quá yếu đuối, không chịu thay đổi, không chịu đấu tranh, kết cục mới phải như vậy, nàng dù muốn giúp, nhưng lực bất tòng tâm.

Tiểu Thúy thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Phi Yến lộ ra vẻ đăm chiêu, ánh mắt hiện lên ý cười.

Lý Phi Yến mới bảy tuổi, dung mạo còn cực kỳ xinh đẹp khả ái, làm ra vẻ mặt nghĩ ngợi như vậy đương nhiên vào mắt người khác liền biến thành dễ thương chết người.

Thế nhưng Tiểu Thúy cũng không dám cười quá lộ liễu.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng bước chân, Lý Phi Yến ngẩng đầu liền thấy Lý Gia Thành mặc một thân y phục tân lang đi đến, Dù trên người là hi phục đồ đầy vui mừng nhưng sắc mặt của hắn lại không có một chút vui vẻ. Hắn đi vào lương đình, nhìn Lý Phi Yến, nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Tiểu Yến!”

Trong lòng Lý Phi Yến thở dài một hơi, quay đầu nhìn Tiểu Thúy nói:

“Đại ca và ta muốn trò chuyện một chút, ngươi lui đi đi.”

Tiểu Thúy không dám cãi lời, lập tức rời đi.

Lý Gia Thành bước đến ngồi xuống đối diện với Lý Phi Yến. Đột nhiên cả hai đều trầm mặt, không ai nói gì.

Một lúc sau, Lý Gia Thành mới mở miệng nói chuyện, hần như đang tự lẩm bầm với chính mình vậy:

“Năm đó khi ta theo phụ thân và mẫu thân đến Triệu gia thôn, vì cha mẹ không hợp với thôn dân nên không có ai chịu chơi với ta.

Chỉ có mỗi Tiểu Lan mà thôi, nàng không chê ta nói chuyện khó nghe, cũng không chê ta vô dụng không làm được bất kì chuyện gì. ...

Tiểu Lan lớn lên là cô nương đẹp nhất trong thôn, ta biết đám A Đại bọn họ đều thích nàng, thậm chí bên ngoài thôn nam nhân để ý đến nàng cũng không ít, nhưng mà, Tiểu Lan vẫn chọn ta. ...

Ngày chúng ta đi Việt thành, Tiểu Lan nói nàng không cần vinh hoa phú quý, nàng muốn cùng ta ở lại Triệu gia thôn làm một đôi phu phụ bình thường. ...

Hôm đó, Tiểu Lan bị ép rời đi, ta chỉ biết cầu xin, ngoài ra không làm được cái gì khác... Ta so với muội thật sự rất vô dụng, ngay cả dũng khí đứng ra đấu tranh cho nàng mà cũng không có, càng không có can đảm cùng nàng rời đi.

Hôm nay, ta cũng không dám cãi lời gia gia, nên mới mặc vào quần áo này chuẩn bị cùng nữ nhân La gia kia bái đường, ta thật sự là một tên vô dụng đến nhu nhược. Thật khốn nạn!”

“Đại ca... đừng nói nữa...”

“Tiểu Yến, muội nói, đại ca có phải rất đáng bị khinh thường không?”

“Muội không có tư cách xem thường ca, bởi vì muội cũng giống như ca thôi, bất lực nhìn đại tẩu rời đi, muội có giúp được cái gì đâu chứ?”

Lý Phi Yến cười tự giễu, Lý Gia Thành nhìn khuôn mặt non nớt nhưng thần sắc lại bình tĩnh đến bất thường của Lý Phi Yến, tâm trạng càng thêm nặng nề, hai mắt hần đỏ lên, run giọng hỏi:

“Vì cái gì ta lại vô dụng như vậy chứ? Vì cái gì phụ thân mẫu thân và gia gia lại phải làm như vậy?”

Nhìn Lý Gia Thành khổ sở, Lý Phi Yến đột nhiên nhếch môi cười, nụ cười nhìn như hồn nhiên ngây thơ nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng âm u.

“Vấn đề không phải nằm ở bọn họ, vấn đề chính là... Chúng ta bất lực vì chúng ta là kẻ yếu.”

Lý Gia Thành ngẩng đầu nhìn Lý Phi Yến, hần cần rặng, đột nhiên đứng bật dậy.

Ngay lúc này, tiếng hô mừng rỡ của Lưu tổng quản rơi vào tai hai người.

“Thành thiếu gia, thi ra thiếu gia ở đây, chúng ta mau đi thôi, kiệu hoa đã đến.”

Lý Gia Thành hít sâu một hơi, cười khổ nhìn Lý Phi Yến nói:

“Đại ca phải đi rồi.”

Lý Phi Yến cười khẽ gật đầu, nhìn Lý Gia Thành theo Lưu quản gia rời đi, Lý Phi Yến cuối đầu thở dài một hơi.

Sáng sớm hôm sau, trong lúc Lý Phi Yến còn đang say ngủ thì đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập từ xa kéo đến, Lý Phi Yến bị Tiểu Thúy đánh thức.

Lý Quốc Đường sắc mặt bình thản bước vào, không đợi Lý Phi Yến mở miệng hỏi, Lý Quốc Đường đã lên tiếng trước.

“Tiểu Yến, hôm qua nghe nói Gia Thành có đi tìm ngươi nói chuyện?”

“Đúng vậy, gia gia, có chuyện gì sao?”

“Sáng nay nha hoàn đến báo, nó đánh thuốc mê tân nương rồi bỏ trốn, nó có đến tìm ngươi không?”

“Con ngủ thẳng từ tối qua, không có gặp đại ca.”

Lý Quốc Đường nhìn thẳng hai mắt Lý Phi Yến, nàng cũng không trốn tránh, thấy vậy Lý Quốc Đường gật đầu nói:

“Vậy được rồi, ta đi trước.”

Lý Quốc Đường vừa quay lưng đi thì lại có nha hoàn hốt hoảng chạy vào báo.

“Gia chủ, không xong rồi, thiếu phu nhân khóc đòi bỏ về nhà mẹ đẻ.”

Lý Quốc Đường cau chặt chân mày, sải bước nhanh chóng rời đi.

Lý Phi Yên suy nghĩ một chút liền đoán được, Lý Gia Thành có thể là đã đi tìm Tiểu Lan rồi.

Nàng không khỏi thở dài nhẹ nhõm, chỉ cần bọn họ được ở bên nhau, nàng liền yên tâm.

Cuối cùng, tân thiếu phu nhân bị Lý Quốc Đường thuyết phục, chấp nhận ở lại Lý gia.

Lý Quốc Đường thì cho người đi tìm Lý Gia Thành khắp nơi nhưng không thấy, đến một tháng sau, Lý Quốc Đường tức giận đến nổi phách rất nhiều người trong tộc đi tìm, cả phủ đệ rộng lớn số người giảm đi gần nửa.

Hành động của Lý Quốc Đường khiến Lý Phi Yên giật mình sợ hãi, Lý Gia Thành chỉ đào hôn thôi, sao phải làm lớn chuyện đến vậy kia chứ. Với hiểu biết của nàng đối với Lý Quốc Đường thì bình thường ông sẽ không làm vậy.

Có gì đó bất thường!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Lý gia kinh biến

Một đêm trăng sáng treo cao trên bầu trời thành Việt châu, tiếng báo canh ba vang lên trong góc hẻm, cổng lớn Lý gia đồ sộ ngay tại đường chính nổi với công thành.

Bên trong trạch viện, mọi người đều đang yên giấc, chỉ có vài hộ vệ canh gác là vẫn còn thức gát đêm.

Lý Quốc Đường ngồi trong thư phòng, trên tay cầm một cái hộp bạch ngọc nhỏ chừng một nắm tay, Lý Quốc Đường nhìn hộp ngọc này mà ánh mắt lộ ra vẻ bi thương, đầu óc như đã chạy về khoảng ký ức của gần hai năm trước, cũng trong một đêm như thế này, hắn đang ở trong thư phòng thì đại nhi tử của hắn Lý Hoài An mang một thân đầy máu lên lút trở về.

“Phụ thân!”

“Hoài An, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Hoài An bị thương rất nặng, vừa nhìn liền biết phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn nhi tử hấp hối, Lý Quốc Đường đau đớn cùng lo lắng tột độ.

“Phụ thân, giữ lấy... Đây là hy vọng của Lý gia...”

Lý Hoài An dùng hết sức nhét một hộp ngọc vào tay hắn, sau khi kể lại sự việc, dặn dò vài câu, Lý Hoài An liền tắt thở.

Hôm nay, cầm trong tay hộp ngọc đã từng thấm đẫm máu của nhi tử mình, trong lòng Lý Quốc Đường cực kỳ phức tạp.

Trong lúc Lý Quốc Đường đang chìm đắm trong bi thương, tại cửa sau của Lý phủ, một nhóm người mặt đồ đen nằm đầy trên mái nhà, nhìn số lượng liền khiến cho người ta cảm thấy lạnh người, một tên hắc y nhân dẫn đầu lạnh lùng nói với thuộc hạ của mình ở bên cạnh.

“Các ngươi đã biết phải làm gì rồi chứ?”

“Đại nhân yên tâm, dù phải trả giá như thế nào chúng thuộc hạ cũng sẽ đoạt lại bảo vật cho đại nhân.”

Hắc y nhân nghe thuộc hạ biểu lộ trung tâm, hài lòng gật đầu nhưng vẫn không quên dặn dò.

“Ta nhắc lại lần nữa, không được phép mở ra xem đồ vật bên trong, nghe rõ chưa?”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Hắc y nhân cầm đầu nhìn trạch viện Lý gia rộng lớn trước mặt, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh, trong lòng dày đặc sát khí.

Lý gia! Dám tranh đoạt với chúng ta? Hừ! các ngươi phải chết.

.....

Lý Quốc Đường ở trong thư phòng không hề hay biết đại nạn đã lâm đầu, vẫn còn ngồi đó bi thương cho cái chết của trưởng tử.

Bất chợt một tiếng nổ lớn phát ra phía hậu viện làm cho ông giật mình bừng tỉnh, lập tức đứng bật dậy.

Ngay lúc này, Lưu tổng quản chạy vào.

“Lão gia không xong, chúng đã đánh tới.”

Lý Quốc Đường ban đầu còn kinh ngạc nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại, sắc mặt âm trầm.

“Cuối cùng bọn chúng cũng đến, được rồi, tiếp tục tiến hành theo kế hoạch.”

“Tuân lệnh.”

Lưu quản gia ngay lập tức quay đi, phía hậu viện tiếng chém giết càng lúc càng lan đến gần, tiếng hét thảm của tộc nhân và hạ nhân cũng nằm trong những âm thanh hỗn loạn đó.

Thế nhưng, Lý Quốc Đường lại như là không nghe thấy, hắn chạy đến bên giường ngủ của mình, kéo tất cả chăn đệm ra, sau đó ẩn vào một ô vuông dưới giường, thì ra giường ngủ này có lắp đặt cơ quan.

Ngay lập tức, một hốc vuông chừng nửa thước mở ra trên mặt giường, Lý Quốc Đường thò tay lấy ra một cái bọc vải, mở bọc vải ra, bên trong có một bức thư, một xấp ngân phiếu và một cái lệnh bài bằng bạc hình một bông hoa mai.

Lý Quốc Đường lại lấy hộp ngọc từ trong ngực ra, bên trong chỉ có một viên châu to như trái nhãn màu đen bóng, ngoại trừ màu sắc thâm đen kỳ dị ra thì không thấy có điểm nào khác thường.

Lý Quốc Đường nắm viên châu trong tay, đóng hộp ngọc lại, một lần nữa bỏ hộp rỗng vào trong ngực, xách theo bọc vải chạy thẳng đến chỗ ở của Lý Phi Yến.

Lý Phi Yến đã sớm bị tiếng nổ lớn làm tỉnh giấc, chỗ ở của nàng ở một góc yên tĩnh gần hoa viên, chính vì thế cuộc chiến nhất thời chưa lan đến đây.

Lý Phi Yến không biết xảy ra chuyện gì, cho nên chỉ bảo Tiểu Thúy đi xem, nhưng đã lâu rồi mà Tiểu Thúy vẫn chưa trở lại, trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Ngay lúc nàng ngồi đứng không yên thì cửa bị mở ra, Lý Quốc Đường một tay cầm kiếm một tay cầm bọc vải chạy vào, Lý Phi Yến kinh ngạc vội chạy đến.

“Gia gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không cần nói nhiều, Tiểu Yến, nghe cho rõ đây, chỉ cần ngươi còn sống, Lý gia vẫn sẽ còn có hy vọng, ngươi nhất định phải sống sót, nhất định phải trở thành cường giả, phục hưng Lý gia ta.”

Lý Phi Yến ngẩng người nhìn Lý Quốc Đường, chưa kịp nói gì, đột nhiên bị Lý Quốc Đường nhét vào miệng một vật tròn tròn trơn bóng, nàng tròn trĩnh hai mắt, bị ép nuốt vật đó xuống, ngay lập tức, trong đầu nàng nghe một tiếng nổ lớn.

Ong... Oành!

Lý Phi Yến chấn động thân mình, ngay sau đó, nàng ngã xuống đất bất tỉnh.

Lý Quốc Đường thấy vậy, vội vàng kiểm tra nàng một lượt, phát hiện Lý Phi Yến tuy hôn mê nhưng lại không có dấu hiệu nguy hiểm nào khác, lúc này, Lý Quốc Đường mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Không chần chờ lâu, Lý Quốc Đường ôm lấy Lý Phi Yến chạy ra khỏi phòng, đi thẳng đến hoa viên.

Trong hoa viên có một tòa núi giả xây dựng rất cầu kỳ, Lý Quốc Đường tránh qua mấy ngã rẽ sau đó chạy đến một tảng đá lớn, giẫm mấy cái trên mặt đất, đột nhiên mấy phiến đá lát đường bên cạnh tách ra một khe hở đủ để một người đi xuống, bên trong là những bậc đá nối thẳng vào lòng đất.

Lý Quốc Đường không chần chờ lách người tiến vào mật đạo, sau đó khe hở nhanh chóng đóng lại.

Chạy trong địa đạo tối om chừng nửa canh giờ, Lý Quốc Đường mới chạy đến cuối địa đạo, lại ấn mấy cái trên vách tường, trên đầu lại lộ ra một khe hở, sau đó, hần phi thân lên khỏi mặt đất.

Lúc này mới thấy xung quanh là một khoảng rừng rậm, ánh trăng mờ ảo chiếu rõ trên bầu trời, Lý Quốc Đường không dừng lại một giây nào, ôm theo Lý Phi Yến chạy nhanh trong rừng.

Lại qua thêm nửa canh giờ, Lý Quốc Đường chạy đến một căn nhà nhỏ cạnh bờ sông, cũng không gõ cửa mà mạnh mẽ nhảy hàng rào xông vào.

Ngay lúc đó, cửa nhà mở ra, nếu lúc này Lý Phi Yến tỉnh táo, nàng nhất định vô cùng kinh ngạc bởi vì người này không ai khác chính là Tiểu Lan đại tẩu.

Tiểu Lan một thân quần áo rộng che khuất thân thể nhưng vẫn mơ hồ thấy cái bụng hơi nhô cao của nàng.

Thấy Lý Quốc Đường ôm Lý Phi Yến đang hôn mê đến, Tiểu Lan khiếp sợ, hai mắt đỏ lên vội vàng tiếp lấy Lý Phi Yến từ trong tay Lý Quốc Đường.

Nhìn Lý Phi Yến, lại nhìn cái bụng hơi nhô cao của Tiểu Lan, ánh mắt Lý Quốc Đường không khỏi lộ ra tia phức tạp, sau đó lại chuyển thành kiên định.

“Huyết mạch của Lý gia, ta giao lại cho ngươi.”

Lúc này, Tiểu Lan không thể kiềm được nữa, nước mắt tuôn trào, vội quỳ xuống, ôm theo Lý Phi Yến đập đầu với Lý Quốc Đường ba cái.

“Xin tổ phụ yên tâm, cháu dâu nhất định dùng tính mạng bảo vệ bọn họ.”

Ánh mắt của Lý Quốc Đường hơi xúc động, ông thở dài một hơi, sau đó đưa bọc vải mang theo cho Tiểu Lan, cuối cùng lại nhìn Lý Phi Yến một cái, bao nhiêu hy vọng được gửi gắm hết vào cái nhìn này, cuối cùng Lý Quốc Đường quay người rời đi, và có lẽ sẽ không bao giờ có thể trở lại.

Tiểu Lan nhìn theo cho đến khi bóng của Lý Quốc Đường biến mất, nàng hít sâu một hơi kiềm nén tâm tình rồi vào nhà đóng cửa lại.

Kế hoạch tiếp theo tổ phụ đã sớm sắp xếp xong, nàng chỉ cần hoàn thành đúng theo kế hoạch là được.

Thì ra việc Tiểu Lan bị bắt rồi đi là do Lý Quốc Đường sắp đặt trước, một lần tiểu lan đột nhiên ngắt xiu ngay trên bàn cơm, Lý Quốc Đường biết y thuật đã tự mình bắt mạch cho nàng nên mới phát hiện Tiểu Lan đã mang cốt nhục của Lý gia, Lý Quốc Đường liền cố tình che giấu và lập ra kế hoạch đào tẩu để bảo toàn Lý Phi Yến và đưa trẻ trong bụng của Tiểu Lan.

Ban đầu chính Tiểu Lan cũng không biết kế sách của Lý Quốc Đường, nhưng sau khi nàng vừa bước chân ra khỏi Lý gia liền được người ta đưa đến ngôi nhà này, ở đây, nàng gặp Lý Quốc Đường, biết được sự thật, Tiểu Lan đương nhiên sẽ nghe theo sự sắp đặt của ông.

Tiểu Lan nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo vải thô thay đổi cho Lý Phi Yến, còn quần áo của Lý Phi Yến thì bị nàng đốt đi, thu xếp mọi việc xong xuôi, Tiểu Lan liền mang Lý Phi Yến lên giường, đặc nằm xuống bên cạnh mình, giả vờ cả hai đang ngủ.

Thời gian trôi qua từng giây, Tiểu Lan không cách nào ngủ được nhưng nàng cũng không dám cử động, cứ nằm đợi cho đến trời sáng.

Nàng không biết trong khoảng thời gian chờ đợi đó, đã có vài vị khách áo đen đi qua đây, đứng trên nóc nhà quan sát hai người các nàng một lúc lâu, thấy không có gì khác thường những vị khách áo đen này mới rời đi.

Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua khe cửa, Tiểu Lan mới dám xoay người nhìn ra bên ngoài, lúc này nàng phát hiện, toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi.

Tiểu Lan nhìn lại Lý Phi Yến vẫn còn hôn mê nằm bên cạnh, nước mắt một lần nữa tuôn trào, nàng ôm Lý Phi Yến lặng lẽ rơi nước mắt.

Cuối cùng chỉ còn lại có chúng ta mà thôi!

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Người là ai?

Lý Phi Yến phát hiện bản thân bị lạc trong một thế giới đầy sương mù trắng xóa, nàng cứ đi mãi mà không thấy điểm cuối, trong lòng vẫn cứ lo lắng không yên, không biết Lý gia hiện giờ như thế nào rồi.

Không biết Lý Quốc Đường đã cho nàng ăn cái gì, nàng chỉ cảm thấy một nguồn năng lượng khủng bố nuốt chửng lấy mình sau đó thì bản thân liền xuất hiện ở đây, tóm lại đây là đâu chứ?

Ngay lúc này, một giọng nói có chút khinh bỉ đột ngột phát ra bên cạnh khiến Lý Phi Yến muốn nhảy dựng, chỉ thấy không biết từ lúc nào bên cạnh nàng đã xuất hiện một bóng người, người này là một nam nhân, thân hình cao lớn, tóc ngắn màu đen nhưng lại không nhìn rõ được mặt của hắn.

Bóng người này nhìn Lý Phi Yến từ trên xuống dưới một lượt, hừ một tiếng.

“Chỉ là một đứa nhóc bảy tuổi, Không phải chứ?! Cứ nghĩ lần đầu ít ra cũng sống cho đến lúc trưởng thành, không ngờ ngươi lại có thể vô dụng đến như vậy, mới được hai năm lại muốn toi đời là thế nào? Rác rưởi! Đúng là rác rưởi trong rác rưởi!”

Dù là ai đi chăng nữa, bị một kẻ đột nhiên xuất hiện luôn miệng chửi mình, chắc chắn cũng sẽ có cảm giác muốn cắn người như nàng lúc này.

Nhưng Lý Phi Yến là người có kiên nhẫn và đủ định lực, nàng mím môi cô gắng áp chế cơn tức, lạnh lùng hỏi:

“Ngươi là kẻ đã đưa ta trọng sinh đến đây phải không? Đây là đâu? Tại sao ta lại xuất hiện ở đây? Ngươi nói ta sắp chết là có ý gì?”

“Hừ! Ngươi nghĩ mình có tư cách đặt câu hỏi sao?”

“Ngươi...”

Lý Phi Yến hít sâu một hơi, áp chế xúc động, cười lạnh nói:

“Ngươi không muốn nói chuyện với ta, vậy ngươi xuất hiện ở đây làm cái gì?”

“Vì cái gì à, nếu ngươi không phải là phế vật, ta cần gì phải để lại một tia thần niệm chứ?!”

Lý Phi Yến không nhịn nổi nữa.

“Ngươi có phải đàn ông không? Nói chuyện với phụ nữ như vậy mà được hả?”

“Phụ nữ? Ngươi nói ngươi ấy hả? Tự nhìn lại mình đi, ngươi chẳng qua chỉ là một đứa nhóc, đã trọng sinh thì linh hồn đã đồng bộ với thân thể, ngươi nghĩ mình còn là người của kiếp trước sau?”

Lý Phi Yến im lặng nhìn hình hài đứa nhỏ bảy tuổi của mình.

Người kia thấy nàng không nói, giống như đã thỏa mãn, giọng điệu hơi tốt lên một chút nói.

“Đây là thức hải của ngươi, còn việc tại sao ngươi xuất hiện ở đây thì... A... Thật đáng ngạc nhiên... Ồ!... Thì ra là một con sâu nhỏ đang tác quái... Ha ha... Thú vị!”

Người này vừa nhìn vào trong màn sương vừa lẩm bẩm, một tay vuốt cằm như đang suy tính gì đó. Lý Phi Yến không khỏi nhướn mày nhìn hắn, ngay lúc này, hắn quay sang nói với nàng.

“Vận khí của ngươi quả thật không tệ. Hừ! Vốn dĩ ta để tia thần niệm này ở đây là để đề phòng ngươi chết dọc đường, giúp ngươi trọng sinh một lần nữa, cho ngươi thêm một cơ hội cố gắng, tuy lần này không tính là ngươi đã chết nhưng không sao, mất một lần sống lại nhưng ngươi được lợi không ít đâu.”

Lý Phi Yến không khỏi kinh hãi, cuối cùng nàng hiểu được vì sao người này lại xuất hiện trong thức hải của mình, đồng thời nàng cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, đang yên đang lành đột nhiên sắp chết, chẳng lẽ gia gia cho nàng uống thuốc độc?

“Ý ngươi nói là ta sắp chết cho nên ngươi mới xuất hiện?”

“Chính xác là ngươi đang chết từ từ, linh hồn của ngươi bị con sâu kia thôn phệ mất hai phần ba, đã cận kề cái chết cho nên ta mới xuất hiện bảo vệ phần linh hồn còn lại của ngươi, nếu ngay cả linh hồn cũng không còn thì còn trọng sinh cái gì được nữa.”

Lý Phi Yến biến sắc, cùng lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên phát ra từ sâu trong màn sương trắng.

“Nhân loại chết tiệt, ngươi là ai? Tại sao xen vào chuyện của ta?”

Sương trắng bên trong thức hải quay cuồng kịch liệt, sau đó bị tách ra hai bên lộ ra một cái bóng khổng lồ.

Lý Phi Yến vừa nhìn một cái liền trực tiếp choáng váng, hai mắt tròn to muốn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Trời đất quỷ thần thiên địa ơi! rờng... Một con rờng thứ thiệt!

Trước mắt nàng, một cái đầu rờng khổng lồ to như một ngọn núi lớn, thân dài không thấy điểm cuối được bao bọc bởi lớp vảy màu xanh đậm, trên lưng có một cặp cánh khổng lồ giống như cánh dơi phủ lớp vảy màu xanh nhạt, toàn thân nó có vô số lỗ điện màu vàng du động liên hồi, đôi mắt màu vàng kim tròn to nhìn Lý Phi Yến và người thần bí kia. So với con rờng này, nàng nhỏ bé đến tư cách làm con kiến cũng không có.

Lý Phi Yến cảm thấy khó thở, chênh lệch giữa đôi bên đã không thể hình dung nổi nữa.

Không như Lý Phi Yến khiếp sợ thất sắc, bóng người thần bí bên cạnh lại không có vẻ gì là bất ngờ, ngược lại hắn nghiêng ngả đánh giá con rồng kia, cuối cùng còn thần nhiên bình luận.

“Thái Cổ Lôi Long ở tuổi thiếu niên à! Thú vị!”

Con rồng hít lại đôi mắt vàng kim to bằng cả tòa nhà hai tầng, từ cổ họng nó phát ra tiếng nói ong ong chấn động.

“Nhân loại kia, ngươi là ai?”

“Một con sâu nhỏ như ngươi không có tư cách biết ta là ai.”

Nghe giọng điệu miệt thị quen thuộc, trên trán Lý Phi Yến nổi lên ba vạch hắc tuyến.

“Cuồng vọng!”

Quả nhiên, con Thái Cổ Lôi Long kia nổi giận, đôi cánh vung vẩy một cái, cả thế giới trong thức hải đều run lên.

Lý Phi Yến sợ hãi lùi lại một bước, chỉ có bóng người thần bí là bất vi sở động, hắn lạnh nhạt nói:

“Theo ta được biết, ở vũ trụ này ngay cả tiên giới long tộc từ sau thượng cổ cũng đã không còn con Thái Cổ Lôi Long nào rồi, không ngờ hàng cực hiếm ngươi lại lưu lạc đến hạ giới.”

Thái Cổ Lôi Long đột nhiên ngừng động tác vung cánh, trong đôi mắt to khủng bố lóe lên một tia cảnh giác nhìn bóng người thần bí.

“Ngươi rốt cục là ai?”

“Cần ta trả lời nữa sao? Vừa rồi ngươi không nghe ta nói à?”

“Ngươi muốn chết?”

“Hừ! Chỉ là tiểu long chưa trưởng thành mà thôi, cho dù là mãnh long trưởng thành lúc toàn thịnh trong mắt ta vẫn là một con sâu nhỏ, huống chi ngươi chỉ còn một chút thần hồn trốn trong nội đan.”

Nghe bóng người thần bí nói vậy, con Thái Cổ Lôi Long sững lại, cảnh giác nhìn người thần bí.

“Ngươi đừng hòng hù dọa ta!”

“Hù dọa ngươi? Ha ha... có lừa ngươi hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Dễ hiểu thôi, ngươi cũng đã nghe ta nói chuyện với nàng rồi đó, ta ở đây là để bảo vệ hồn phách của đứa nhỏ này, ngươi đã đoạt thứ gì thì phải trả lại đi chứ!”

Thái Cổ Lôi Long và Lý Phi Yến đồng thời trợn mắt nhìn người thần bí.

Trong lúc đó, hắn cười lên ha hả, giơ một tay ra làm động tác chụp vào hư không một cái, Thái Cổ Lôi Long đột nhiên hết thảm, vô cùng sợ hãi mà giãy giụa.

“Không! Không thể nào, ngươi...”

Nó còn chưa nói dứt câu, thân thể khổng lồ đã nổ tung biến thành vô số điểm sáng, sau đó những điểm sáng này một phần dung nhập vào trong thức hải của Lý Phi Yến khiến cho thức hải của nàng ầm ầm bành trướng ra, còn một phần thì tụ tập lại sau đó dung nhập vào linh hồn bán trong suốt của nàng vẫn còn sững sờ đứng đó.

Đợi khi thần hồn của Lý Phi Yến đã ngưng thực giống như là người thật ở bên ngoài thì chỉ còn thừa lại duy nhất ba điểm sáng, người thần bí vuốt cằm, bộ dạng có chút đắc ý nói:

“Cho ngươi kiêu ngạo!”

Hắn đưa tay hút ba điểm sáng vào lòng bàn tay, ba điểm sáng liền tụ lại làm một, sau đó hắn vung tay lên, một cái đồ án phức tạp đột nhiên xuất hiện trên không trung, ở giữa đồ án giam giữ một điểm màu xanh, chính là thứ còn lại của con Thái Cổ Lôi Long kia.

Làm xong chuyện này, người thần bí mới xem như thỏa mãn.

Lý Phi Yến liền hỏi:

“Ngươi đã làm gì?”

Người thần bí không trả lời, hần vẫn còn đang bận lăm bằm

“Cũng không tệ, còn có...”

Hần lật tay một cái, từ hư không xuất hiện một viên châu màu đen sáng bóng, viên châu lớn như trái nhãn này chính là thứ mà Lý Quốc Đường đã cho Lý Phi Yến ăn.

“Đây là cái gì?”

Lý Phi Yến tò mò hỏi, người thần bí sau khi hành thâm con rồng xui xẻo kia, tâm trạng có vẻ rất tốt, nghe hỏi liền trả lời.

“Nội đan của con sâu nhỏ kia...”

“Gia gia sao lại có được nội đan của Thái Cổ Lôi Long chứ? chuyện này thật sự là không thể tin được.”

“Nếu ta đoán không lầm, gia gia của ngươi đã trúng phải vận cực chó, phát hiện ra động phủ của Nguyên Thủy Thiên Tiên. Hừ! Nguyên Thủy Thiên Tiên kia thực là xui xẻo. Trăm phòng ngàn phòng vậy mà quên mất đề phòng đám phạm nhân như con kiến này, đề đồ của mình bị một con kiến lên vào từ kẹt cửa trộm đi một món, nếu hần còn sống nhất định tức chết.”

“Nguyên Thủy Thiên Tiên?”

Lý Phi Yến kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng nghe đến cái danh xưng này, người thần bí có vẻ hứng thú cười nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tiên là những tiên nhân đầu tiên được sinh ra ở giai đoạn khai thiên lập địa, nhưng vì nhiều nguyên nhân mà bọn họ đã lần lượt ngã xuống trong thời thái cổ.

Con Thái Cổ Lôi Long này huyết mạch vô cùng nguyên thủy, chắc chắn nó đã sinh ra trong giai đoạn Nguyên Thủy Thiên Tiên bắt đầu suy vong. Vào thời đại đó, muốn bắt lấy một con Thái Cổ Lôi Long chưa trưởng thành, lấy ra nội đan đồng thời phong ấn một phần thần hồn của nó như vậy, ta không nghĩ còn ai có thể làm được ngoại trừ Nguyên Thủy Thiên Tiên.

Được rồi, bây giờ đến việc chính, tiểu nha đầu, ngươi gặp may rồi, hôm nay tâm trạng anh đây không tệ, giúp ngươi đến nơi đến chốn, bù lại một lần trọng sinh kia của ngươi.”

Người thần bí giờ tay lên, ấn mấy cái pháp quyết, sau đó đánh vào viên nội đan. Ngay lập tức, viên nội đan này biến mất.

Cùng lúc đó, Lý Phi Yến đột nhiên hét thảm một tiếng, công người ngã xuống đất, một cổ đau đớn cực độ bao trùm lấy nàng, không chỉ thần hồn trong thức hải của nàng chịu đã kích, mà chính xác hơn, đau đớn này là đến từ thân thể của nàng ở bên ngoài.

Chỉ thấy toàn thân Lý Phi Yến đỏ lên quỷ dị, mồ hôi đổ ra như tắm, đau đớn chẳng khác nào bị thiêu sống. Nàng tròn mắt nhìn người thần bí kia.

“Ngươi đã làm gì?”

“Hừ! Chỉ là dùng nội đan Thái Cổ Lôi Long cải tạo thân thể ngươi một chút mà thôi.”

Lý Phi Yến kinh sợ.

Cải tạo thân thể?!

Nhìn sắc mặt khó coi cùng ánh mắt tóe lửa của Lý Phi Yến, người thần bí liền nói:

“Nhìn ta làm gì? Ta cho ngươi một cơ duyên cấp nghịch thiên như vậy, ngươi phải cảm ơn ta mới đúng.”

“Câm miệng!”

Lý Phi Yến đau đớn đến muốn phát điên, người thần bí còn ra vẻ hết sức hả hê. Tuy nhiên thân thể của hần đã càng lúc càng mơ hồ, nhưng hần không quan tâm, chỉ lo chăm chọc nàng.

“Hừ! Nhìn bộ dạng vô dụng của ngươi đi, chỉ có chút đau đớn như vậy thôi ngươi đã muốn chịu không nổi rồi, thật uổng công anh đây để bặt ngươi đến như vậy. Cũng nói cho ngươi biết, thiên phú càng tốt, thiên đạo càng đối xử tàn khốc, tự tính toán cho tốt đi.”

“Câm mồm... Ngươi rốt cuộc là ai? Trái Đất và vũ trụ xảy ra chuyện gì?... Tại sao muốn chúng ta đi tu luyện đến cảnh giới tiên để mới có thể cứu lấy nó.”

Lý Phi Yến cố gắng chống chọi với cơn đau, vì thân thể của người thần bí này đã mơ hồ đến gần như trong suốt, nàng còn có việc muốn hỏi hần.

Người thần bí nghe Lý Phi Yến hỏi, chỉ hừ một tiếng, dùng thái độ khinh miệt nói:

“Ta đã nói đám con kiến không có giá trị các ngươi chưa đủ tư cách biết ta là ai, cũng không có quyền hỏi nhiều.”

Lý Phi Yến thật sự tức giận đến muốn cắn chết kẻ này ngay tại chỗ, từ lúc gặp hắn đến bây giờ, hắn chưa từng nói được một câu dễ nghe, mở miệng ngậm miệng đều “con kiến” rồi “rác rưởi” này nọ. Lý Phi Yến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng có xem thường con kiến... Không ai có thể biết trước được tương lai đâu... Hôm nay ta chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi, nhưng... Biết đâu sau này ta đục hóa trùng sinh, trở thành một tồn tại mạnh mẽ... Thì ngươi... Nhất định sẽ hối hận.”

Bóng người thần bí nghe Lý Phi Yến tức giận nói vậy, lập tức há mồm phát ra tiếng cười vô cùng phóng đảng, Lý Phi Yến càng tức điên lên.

“Được, Được, Được!!!... Tiểu nha đầu, anh đây sẽ chờ... Ha ha ha...”

Tiếng cười nhỏ dần rồi biến mất, bóng người thần bí cũng biến mất không thấy, tia thần niệm của hắn đã tiêu tán mất.

Cuối cùng vẫn không hỏi được gì, tên khốn kín miệng!

Lý Phi Yến trong lòng hơi phức tạp, nàng đoán tên biến thái thần bí này nhất định thực lực rất mạnh, thậm chí có thể không yếu hơn cái gì tiên đế, tiên hoàng rồi Nguyên Thủy Thiên Tiên gì đó.

Nhưng nếu hắn đã mạnh như thế, vì có gì lại không tự mình cứu lấy thế giới, vì cái gì phải tốn công sức đưa mấy người mình đến thế giới có thể tu tiên này? Còn dụng tâm đến mức cho một cơ hội trọng sinh thứ hai.

Thật là khó hiểu... Lại nghĩ ngợi một lát, Lý Phi Yến sắc mặt càng thêm khó coi, bởi nàng có một dự đoán.

Có thể tên biến thái điên khùng này đang đùa giỡn mấy người như nàng cũng nên, tồn tại mạnh mẽ bất tử, sống vô số năm liền tịch mịch muốn kiếm chuyện chơi đùa, khả năng này không phải là chuyện gì đó quá vô lý... Càng nghĩ đầu óc càng loạn a!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Di nguyện của gia gia

Trên một chiếc thuyền lớn chuyên chở khách đang di chuyển trên sông, Tiểu Lan thuê một căn phòng nhỏ hình vuông dài rộng chừng bốn thước, lúc này, nàng đang lo lắng nhìn người đang nằm trên giường.

Chỉ thấy toàn thân Lý Phi Yến đỏ lên như sắp phun huyết, mồ hôi ướt đầm, cả người cong lại như một con tôm, hai mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt.

Bộ dạng này đã kéo dài ba ngày ba đêm rồi, Tiểu Lan thật sự vô cùng lo lắng, nhưng với hoàn cảnh đang đào tẩu của bọn họ hiện tại, nhất thiết không thể xảy ra bất kì chuyện nào động nào.

Tiểu Lan chỉ có thể vừa lo lắng vừa liên tục cầu trời.

Lại qua một ngày một đêm, tình trạng của Lý Phi Yến mới tốt hơn, làn da không còn đỏ lên như vậy nữa, chỉ có điều Lý Phi Yến vẫn không có tỉnh lại, Tiểu Lan vừa mới vui mừng lại tiếp tục lo lắng.

Bốn canh giờ sau, Lý Phi Yến cuối cùng cũng mở mắt. Sau năm ngày chiến đấu với đau đớn, đầu óc nàng nhất thời vẫn còn hơi mờ mịt.

Một lúc lâu sau, nàng mới tỉnh táo lại, đợi khi nhìn thấy Tiểu Lan đang ngồi bên cạnh lo lắng nhìn mình, Lý Phi Yến không khỏi giật mình.

“Đại tẩu? Sao tẩu lại ở đây?”

Lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, Lý Phi Yến nhíu mày vội vàng hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta đang ở đâu? Mọi người trong nhà như thế nào rồi?”

Tiểu Lan nghe Lý Phi Yến hỏi, không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể cuối đầu yên lặng không nói.

Ánh mắt bi ai của Tiểu Lan và những lời Lý Quốc Đường nói trước lúc cho nàng ăn nội đan Thái Cổ Lôi Long cùng lúc xuất hiện trong đầu nàng ngay lập tức tiết lộ đáp án. Lý Phi Yến sững sờ nhìn Tiểu Lan, sau đó, nàng thất thần, theo bản năng hỏi:

“Chẳng lẽ, Lý gia xảy ra chuyện rồi?”

Tiểu Lan không nói gì mà yên lặng ôm lấy Lý Phi Yến.

Với người có tính cách như Tiểu Lan, làm sao có thể là là đối thủ của Lý Phi Yến, sau vài lượt truy hỏi, Tiểu Lan đã không giấu diếm được nói hết mọi chuyện cho nàng nghe.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, Lý Phi Yến cắn chặt môi, nàng không có gào khóc thảm thiết, chỉ im lặng rơi nước mắt.

Tiểu Lan thấy vậy, không biết phải nói gì, hai người cứ trầm mặt rơi lệ.

Một lúc lâu sau, Lý Phi Yến từ từ bình tĩnh lại một chút, lúc này, Tiểu Lan mới đưa bọc vải Lý Quốc Đường để lại cho nàng.

Lý Phi Yến liền mở bọc vải ra, bên trong chỉ có một xấp ngân phiếu, một cái lệnh bài bằng bạc và một phong thư.

Về phong thư kia, Lý Quốc Đường dặn rằng, khi nào nàng được mười sáu tuổi mới được mở ra đọc, thế nhưng Lý Phi Yến bên cho rằng nàng hiện tại đã đủ tư cách để đọc.

Mở thư ra đọc qua một lượt, vừa đọc nàng lại không kiềm được tiếp tục rơi nước mắt.

Cuối cùng nàng cũng hiểu mọi việc, khúc mắc trong lòng đến nay đã được giải đáp.

Cái Lệnh bài bằng bạc trong bọc vải kia tượng trưng cho một danh ngạch tham gia Tiên Duyên Hội, trên thế giới này quả thật tồn tại môn phái tu tiên.

Những đứa trẻ dưới mười lăm tuổi có lệnh bài sẽ được một lần tham gia Tiên Duyên Hội, nếu tư chất đạt yêu cầu sẽ được thu nhận vào tu tiên môn phái tu luyện.

Cả Văn Nam quốc cũng chỉ có mười lăm danh ngạch, chia cho mười thế gia mỗi nhà một danh ngạch, còn lại năm danh ngạch đều nằm trong tay của hoàng tộc, mà Lý gia cũng được một cái.

Mọi việc bắt đầu khi Lý Hoài An đi buôn bán ở bên ngoài, khi đi ngang qua Lãnh U sơn mạch, gặp phải bọn cướp, bị đuổi chạy vào sơn mạch, đi cùng hán trên đường đào tẩu còn có một kẻ gọi là Mộ Dung Tu. Sau đó, hán và Mộ Dung Tu tình cờ phát hiện một hang động kì dị.

Từ trong đó, Lý Hoài An gặp được cái mà hán gọi là bảo tàng, cuối cùng hán và Mộ Dung Tu tân tân khổ khổ lấy được nội đan của Thái Cổ Lôi Long ở tầng ngoài, thế nhưng bọn họ đều là người phạm, chỉ nghĩ viên châu kia là tiên đan, Lý Hoài An vẫn luôn cho rằng thứ đó có thể giúp nhi tử hán được chọn trong Tiên Duyên Hội.

Lúc đó, Mộ Dung Tu không biết vì cái gì bị vây ở trong di tích không thể ra ngoài được, cuối cùng chỉ có mình Lý Hoài An trăm cay ngàn khổ chạy ra khỏi Lãnh U sơn mạch.

Lý Hoài An không biết tên Mộ Dung Tu kia đã động tay động chân gì lên người hán mà việc hán chiếm được “tiên đan” bị người của Mộ Dung Tu ở bên ngoài biết được, ngay lập tức truy sát hán, đợi khi hán chạy về được Lý gia thì đã trọng thương sinh mạng khó giữ.

Lý Quốc Đường điều tra ra được thể lực Mộ Dung gia này rất bí ẩn lại hùng hậu hơn Lý gia của bọn họ rất nhiều, chính vì thế ông liền bắt đầu lập kế hoạch, mà kế hoạch của Lý Quốc Đường không phải là cứu Lý gia mà là cứu lấy một vài người để cho huyết mạch Lý gia không bị tuyệt diệt mà thôi.

Từ việc đuổi Tiểu Lan cho đến ép Lý Gia Thành cưới nữ nhi La gia, tất cả đều là vì muốn ép Lý Gia Thành và Tiểu Lan người đang mang huyết mạch Lý gia rời đi, sau đó, lấy cớ cho tộc nhân trẻ tuổi trong tộc tử tán ra ngoài tìm Lý Gia Thành, nhằm tránh đi Mộ Dung gia đuổi giết. Đồng thời, Tiểu Lan cũng là nước cờ cuối để cứu Lý Phi Yến nàng.

Gia gia!

Gia gia làm tất cả đều vì mấy người các nàng, gia gia hy sinh cả bản thân mình và các trưởng bối Lý gia chỉ để giữ lấy tia hy vọng, phụ mẫu của nàng dù tính cách không tốt, nhưng họ vẫn thật tâm yêu thương nàng, trong đại họa đó, họ cũng đã trở thành vật hy sinh.

Lý Phi Yến lúc này chợt nhận ra mình thật sự xem Lý gia là gia đình, chính vì thế Lý gia bị diệt, khiến nàng thật tâm đau đớn khó nói thành lời.

Ký ức một năm sống trong Lý phủ tràn ngập trong lòng nàng, nàng nhớ từng người trong Lý gia, nhớ từng cảnh cây ngọn cỏ, mà nhớ nhiều nhất là gia gia.

Nhìn ông giống như rất nghiêm khắc nhưng sự thật ông rất chiều chuộng nàng, ông chính là hình tượng gia gia mà kiếp trước nàng từng ao ước.

Hiện tại, mất rồi! Mất đi gia gia thật rồi!

Lý Phi Yến cắn môi, nước mắt không thể kiềm chế.

Tầm mắt của nàng nhòe đi, nhìn câu cuối cùng trong di thư của Lý Quốc Đường: “Khi có đủ năng lực, nhất định phải diệt Mộ Dung gia để báo thù cho Lý gia ta.”, Lý Phi Yến siết chặt nắm tay.

“Gia gia, Tiểu Yến nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người”

....

Một con đường nhỏ vắng vẻ dưới chân núi, một nữ nhân mang thai bụng to cùng với một đứa bé gái chừng bảy tám tuổi đang trốn chạy.

Phía chân trời mây đen đang kéo đến, ở phía sau có một đám người tay cầm đao kiếm đang đuổi theo, sắc mặt bọn họ vô cùng dữ tợn.

Lý Phi Yến vừa chạy vừa hô

“Đại tẩu, cố lên...”

“Tiểu Yến, muội chạy trước đi.”

“Không được, muội không bỏ tẩu lại đâu.”

“Các người không cần chạy, cùng ở lại chỗ này đi.”

Ầm!

Tiếng sấm rền cùng tiếng cười của đám nam nhân hung ác phía sau hòa vào nhau, rơi vào tai làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng. Lý Phi Yến cắn chặt răng, vừa hận vừa lo lắng.

Đã gần bốn tháng qua, nàng và Tiểu Lan đại tẩu lưu lạc khắp nơi, thẳng đến phương bắc, bị rất nhiều thế lực nhắm vào: Sơn tặc, cướp đường, người của mấy thế gia khác muốn đoạt Tiên Duyên lệnh.

Nhưng tất cả những lần trước đều may mắn vượt qua được, hôm nay tình thế càng thêm hung hiểm, sắp bị ép vào tuyệt lộ.

Đám sơn tặc này đuổi theo không bỏ, đại tẩu Tiểu Lan lại gần ngày sinh, nếu như không có nàng diu đỡ, đại tẩu sớm đã không chạy nổi.

Trong lòng Lý Phi Yến thực hận, vô cùng hận.

Tại sao chứ? Đại tẩu gần ngày sinh, tại sao bọn chúng lại đến vào lúc này?

Hai mắt Lý Phi Yến đỏ lên, không ai thấy trong đó tích tụ một cỗ điên cuồng.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Lý Dạ Mặc

“A...”

Tiểu Lan không may trượt chân một cái, ngã lăn ra đất, Lý Phi Yến lập tức biến sắc.

“Đại tẩu... Tẩu không sao chứ?”

Sau khi ngã xuống, Tiểu Lan ôm bụng không đứng dậy nổi, đám sơn tặc rất nhanh đã đuổi đến, bọn chúng nhìn hai người Lý Phi Yến, nở nụ cười vô cùng dữ tợn.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến không có thời gian quan tâm bọn chúng nữa, nhìn dòng máu đỏ chảy xuống từ hạ thân của Tiểu Lan, cả người Lý Phi Yến run lên.

Bốn tháng bị đuổi bắt, vô số lần thoát chết trong gang tấc, vô số lần bị phản bội, bị bán đứng, vô số lần đứng trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, nàng sớm đã bị ép đến muốn phát điên.

Lúc này, nhìn thấy đứa nhỏ trong bụng Tiểu Lan sắp không giữ được, mạng sống của cả ba đang đứng trên bờ vực thẳm, tất cả hận ý dồn nén của nàng cùng lúc bùng nổ.

Lý Phi Yến đứng dậy, quay đầu nhìn đám sơn tặc, ánh mắt nàng rất bình tĩnh nhưng ẩn trong sự bình tĩnh đó là hận ý điên cuồng.

Tiểu Lan ôm bụng, sắc mặt trắng như tờ giấy, đau đớn ập đến nhấn chìm nàng, nhưng Tiểu Lan vẫn cố gắng nói:

“Tiểu Yến, mau chạy đi... Mau...”

“Ha ha... không chạy được đâu, dư nghiệt Lý gia, các người tốt nhất là ngoan ngoãn chịu trời đi.”

Lý Phi Yến nhìn tên sơn tặc cầm đầu, nàng đột nhiên nở một nụ cười dữ tợn.

“Ta có thể giao ra Tiên Duyên lệnh, nhưng các người phải thả chúng ta rồi đi.”

“Hừ! Các người vốn dĩ đã rơi vào tay bọn ta, Tiên Duyên lệnh bọn ta có thể tự mình lấy”

“VẬY À, VẬY THÌ CHÚNG TA CÙNG CHẾT ĐI.”

Lý Phi Yến đột nhiên lao đến tên đầu lĩnh, nhìn thân hình nhỏ bé của nàng chạy đến, tên đầu lĩnh cười chế nhạo, thậm chí cũng không thèm tránh. Nhưng nếu có cơ hội được lựa chọn một lần nữa, lúc này hẳn nhất định sẽ quay đầu bỏ chạy, bởi vì:

Bốp!

Tiếng động giòn tan như con dao cắm vào quả trứng, tên đầu lĩnh ngay cả kêu lên một tiếng cũng không thể, vì bụng của hắn đã bị nắm đấm nhỏ đánh vỡ tung, cánh tay của Lý Phi Yến từ phía trước xuyên thẳng ra phía sau.

Không gian đột nhiên lặng ngắt.

Tất cả mọi người trợn mắt, không thể tin vào hình ảnh đang hiển hiện trước mắt, một đứa nhỏ bảy tám tuổi đâm thủng bụng một nam nhân cao gần bốn thước, ngay cả tiểu hung thủ cũng sửng sờ kinh hãi trước sức mạnh kinh dị của chính mình.

Nhưng rất nhanh, nàng tỉnh táo lại, lập tức rút tay ra, máu lẫn nội tạng theo đó bắn ra tứ tung, phun vào thân thể nhỏ bé của nàng, khiến cho một đứa bé xinh đẹp giờ đây đã biến thành một huyết nhân, tên đầu lĩnh trợn trắng mắt, ngã ra đất phát ra một tiếng động nặng nề.

Trong lúc đó, hai mắt Lý Phi Yến đỏ lên, lại xông đến một tên gần nhất còn đang ngẩn người.

Bốp!

Lại một kẻ chết vì bị đâm thủng lồng ngực.

Đến lúc này, đám sơn tặc còn lại mới hoàn hồn, vì hình ảnh vừa rồi quá mức kinh dị, lại nhìn Lý Phi Yến toàn thân đầy máu đang hung tợn nhìn bọn họ, một đám lập tức mất hết dũng khí chiến đấu, đồng loạt hét lên bỏ chạy.

“Trại chủ và phó trại chủ bị nó giết rồi, mau chạy thôi, nó là yêu quái!”

Nói là yêu quái cũng phải, vì không có đứa trẻ tám tuổi nào lại có thể lực kinh khủng đến như vậy.

Rất nhanh con đường dưới chân núi trở nên tĩnh lặng, ngoài hai cái xác chết ra chỉ còn có mỗi Lý Phi Yến và Tiểu Lan, trên bầu trời mây đen đã kéo đến dày đặc, tiếng sấm ầm ầm khiến lòng người bất an.

Tiểu Lan ôm bụng rên lên một tiếng, Lý Phi Yến liền xông qua, không nói lời nào vác Tiểu Lan lên nhanh chóng chạy đi.

.....

Ầm!

Trong một ngôi miếu đồ nát mờ tối, tiếng sấm và tiếng mưa ở bên ngoài không cách nào lấn áp được tiếng kêu của Tiểu Lan đang lọt vào tai Lý Phi Yến, nàng chỉ có thể ở một bên nắm chặt lấy tay Tiểu Lan, cố gắng động viên.

“Đại tẩu, cố lên...”

Bởi vì bên ngoài bầu trời u ám, mưa lớn không ngừng, chính vì thế, không thể nào ước lượng thời gian, nhưng rất nhanh Lý Phi Yến phát hiện ngoài trời đã tối đen như mực, trong miếu chỉ còn lại ánh nến nàng vừa thắp lên.

Thời gian trôi qua, tiếng mưa và tiếng sấm ngoài trời vẫn không ngừng nhưng tiếng của Tiểu Lan lại càng lúc càng nhỏ, Lý Phi Yến sợ hãi cực độ, hai mắt đỏ bừng gần như mất.

“Đại tẩu, tẩu phải gắng lên!”

Tiểu Lan sắc mặt trắng như tờ giấy, cố gắng quay đầu sang nhìn Lý Phi Yến, sau đó, run run rút lấy con dao nhỏ trong tay áo ra đặt vào tay nàng, ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Lý Phi Yến lập tức choáng váng, cảm giác như có một cây búa tạ đập vào người, đau đớn khiến nàng run lên, nước mắt không thể kềm được nữa trào ra, giọng nói không ngừng run rẩy.

“Đại tẩu, ta không thể...”

Tiểu Lan đã rất suy yếu, nghẹn ngào nói nhỏ:

“Xin muội, đừng để... Con của ta... Chết!”

“Không... tẩu phải cố lên, hai người nhất định đều sẽ bình an.”

Từ khóe mắt Tiểu Lan, có nước mắt chảy ra, ánh mắt khổ sở, run run đưa tay lên, muốn chạm vào mặt Lý Phi Yến, nhưng chỉ mới giờ ra một nửa đã vô lực rơi xuống.

Lý Phi Yến giật mình, lập tức bắt lấy tay của Tiểu Lan, tự động áp lên mặt mình.

Tiểu Lan cảm nhận được khuôn mặt Lý Phi Yến đã ướt đẫm nước mắt, nàng đau lòng nghẹn ngào.

“... Ta... Không thể...”

Lý Phi Yến cuối đầu, cắn môi không nói được lời nào.

Người thân của mình cứ từng người từng người ra đi, nhưng nàng lại không thể làm được gì, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn, làm người gánh chịu mất mát.

Không! nàng không muốn lại có thêm đau khổ nữa!

Nếu nàng phát hiện khả năng của mình sớm hơn, giết hết đám sơn tặc kia, đại tẩu sẽ không gặp nạn. Đều do nàng vô dụng.

Lý Phi Yến cắn môi đến bật máu, trái tim như bị bóp chặt, đau khổ bị ai vây phủ lấy nàng.

Ngay lúc này, thực tại tàn nhẫn đang bắt buộc nàng phải đưa ra lựa chọn.

Một lựa chọn làm nàng đau đớn còn hơn bị lăng trì, nếu có lựa chọn nào khác, nàng sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để Tiểu Lan và đứa nhỏ trong bụng đều được bình an.

Thế nhưng, hiện thực cho nàng biết, nàng chỉ có một con đường để chọn.

.....

Ánh nến lập lòe nghiêng ngã phía sau lưng, khuôn mặt của Lý Phi Yến bị bóng đen che phủ.

Mắt nhìn Tiểu Lan bất động nằm đó, hơi thở như có như không, cái bụng nhô cao vẫn còn, máu của Tiểu Lan đã muốn cạn khô, nhưng nước mắt của Lý Phi Yến thì không, từng giọt nước mắt cứ lăn dài trên mặt.

Lý Phi Yến cầm lấy con dao, nhìn Tiểu Lan, miệng thì thảo.

“Đại tẩu, ta sẽ cứu tẩu thoát khỏi nỗi đau này.”

Ầm! Đùng! ...

Tiếng sấm vang vọng trên thương khung, tiếng mưa đánh vào lòng người, tiếng khóc tê tâm liệt phế của trẻ con càng khiến hoàn cảnh thêm bi thảm.

Có ai hiểu được nỗi đau đến muốn mất đi tri giác này chăng? Chính tay mình tiễn người thân ra đi là nỗi thống khổ lớn nhất trên trần thế!

Ôm đứa nhỏ mới sinh đang khóc rống trong tay, Lý Phi Yến khẽ mỉm cười, kèm theo đó là hai hàng nước mắt.

“Từ hôm nay, tên của người là Lý Dạ Mặc.”

.....

Đường mòn trên núi vắng lặng, chỉ có một lão đầu ăn mặc rách rưới, đầu đội nón cỏ, tay chống gậy chậm rãi đi trên đường.

Vì đêm qua mưa lớn cho nên con đường trở nên lầy lội. Lão đầu không quan tâm, vẫn cứ đi tới.

Lão đầu kia đi thẳng đến đỉnh núi, đứng trên đó dõi mắt nhìn xuống thung lũng dưới chân, một lúc sau, lão lắc đầu lẩm bầm.

“Không phải nơi này.”

Đột nhiên, lão đầu ngẩng đầu nhìn về ngọn núi phía đối diện, trên sườn núi có một tòa miếu đồ nát ẩn hiện trong sương.

Cuối đầu thoi dài một hơi, lão đầu chỉ cảm thán một câu:

“Thiên mệnh vô tình a!”

.....

“Tiểu Mặc, cô cô sẽ bảo vệ ngươi.”

Lý Phi Yến ngồi dưới một gốc cây trên sườn núi, trên tay ôm một đứa bé vài tháng tuổi, một cảnh tượng nếu để người khác nhìn thấy nhất định vô cùng khó tin, Lý Phi Yến cho một ngón tay vào miệng của đứa bé, dùng máu của chính mình thay sữa.

Thấy đứa trẻ uống no nằm ngủ ngon lành, vẻ mặt trẻ nhỏ xinh xắn đáng yêu lúc ngủ càng thêm thiên chân. Lý Phi Yến không khỏi ngọt ngào nở nụ cười.

Đã hai tháng từ cái ngày Tiểu Lan ra đi, Lý Phi Yến mang theo đứa nhỏ mới sinh bốn ba, tiếp tục đi theo hướng bắc, vì tránh tai mắt của kẻ có chủ tâm, nàng không vào bất kì thành trấn nào, chỉ theo đường nhỏ trên núi mà đi.

Như vậy cũng cùng nghĩa với việc, nàng không có thức ăn nói chi là sữa cho đứa nhỏ. Cũng may hiện tại đang là mùa hạ, trong rừng rau quả dại không ít, nàng thậm chí còn có thể săn thỏ rừng hay gà rừng để no bụng, dùng quả dại vắt nước cùng máu của động vật cho đứa nhỏ uống thay sữa, có đôi lúc thiếu thốn quá nàng chỉ có thể cho nó uống máu của chính mình.

Đứa nhỏ này cũng rất đặc biệt, thể chất cực kỳ tốt, bởi vì từ khi sinh ra nó chưa bao giờ bị bệnh như trẻ con thông thường, lại không kén ăn, ngoại trừ một tháng đầu không chịu uống máu, nhất là máu của nàng ra, đứa thứ gì nó liền uống thứ đó. Nhưng sau này, vì quá thiếu thốn, đứa nhỏ cũng dần quen với việc dùng máu thay sữa.

Trong mấy tháng qua, Lý Phi Yến rất nhanh đã nhận ra thể chất của mình khác thường, không những sức lực kinh khủng mà sức chịu đựng cũng kinh người, cho dù dùng máu thay sữa nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một canh giờ là bình phục lại như thường. Hết sức thần kỳ.

Lý Phi Yến cho rằng đây là phúc lợi mà tên biến thái thần bí kia nói, trong lòng nàng vì vậy mà sinh ra một tia cảm kích với hắn, mặc kệ hắn có mục đích gì, nhưng phúc lợi hắn cho nàng, thật sự đã cứu mạng nàng rất nhiều lần.

Lý Phi Yến cuối đầu nhìn đứa nhỏ trên tay, ánh mắt liền lộ ra tia âm áp, trong nhân sinh của nàng, có thể nói chi còn hắn này là người thân duy nhất, tình cảm huyết thống gắn kết không thể diễn tả thành lời.

“Tiểu Mặc, ngươi nhất định phải mạnh mẽ, nhất định phải sống sót.”

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Thời đại thiên tài

Dưới chân Ngũ Tuyệt Sơn có một tiểu thôn gọi Tiểu La thôn.

Trong một ngôi nhà nhỏ có một đại thẩm đang ngồi may vá, ở bên cạnh là một đứa bé kháu khỉnh đáng yêu chừng một tuổi đang nằm đó, tự chơi đùa với chân tay của chính mình.

Đại thẩm trung niên lâu lâu lại quay đầu nhìn tiểu tử này, thấy tiểu béo lại đưa tay vào trong miệng, đại thẩm bật cười kéo tay của nó ra.

“Tỷ tỷ ngươi không cho ngươi đưa tay vào trong miệng, Tiểu Mặc ngoan, lấy tay ra nào.”

Ngũ Tuyệt Sơn, ngọn núi hùng vĩ nhất Văn Nam quốc, gần một nửa ngọn núi bị che khuất bởi mây mù. Từ xa nhìn lại, ngọn núi trở nên cực kỳ bí ẩn.

Trong một sơn cốc dưới chân núi, có một thân ảnh nhỏ mặc một bộ quần áo bằng vải thô, ngồi bất động dưới chân một dòng thác nhỏ, mặc cho dòng nước lạnh xối qua người.

Một tiểu cô nương tám chín tuổi vô cùng xinh đẹp khả ái, làn da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo, đợi đến khi nàng mở mắt ra thì ngay lập tức những đóa hoa xung quanh đều phải thất sắc, đôi mắt đen tuyệt mỹ hắc bạch phân minh lấp lánh như bầu trời đêm.

Nàng nhìn về đỉnh núi Ngũ Tuyệt khuất trong tầng mây, ánh mắt lộ ra tia chờ mong, chỉ còn ba tháng nữa là đến Tiên Duyên hội.

Phạm nhân bình thường không hề biết rằng ngọn núi hùng vĩ kia chính là nơi diễn ra Tiên Duyên Hội của Văn Nam quốc, cơ hội thoát khỏi phạm thai tiến vào tiên đạo ở trước mắt này.

Thở dài một hơi, tiểu cô nương đứng dậy, nhảy một cái đã phi qua khoảng cách hai trượng xuất hiện bên bờ hồ, nhưng nếu là người có tu luyện nhìn thấy cảnh vừa rồi, nhất định sẽ rất ngạc nhiên, vì nàng nhảy qua khoảng cách xa như vậy bằng sức mạnh thân thể thuần túy, sức mạnh thân thể của tiểu cô nương này rất kinh người.

Tiểu cô nương đó không phải là Lý Phi Yên thì còn có thể là ai?!

Đã gần một năm qua đi sau cái đêm mưa gió đó, hiện tại Lý Phi Yên đã chín tuổi, sau mấy tháng trời đeo lợi suối, cuối cùng nàng cũng đến được Ngũ Tuyệt Sơn. Sau đó, nàng mang theo Tiểu Mặc tá túc lại Tiểu La thôn dưới chân núi.

Lý Phi Yên nói với thôn dân mình và tiểu đệ thất lạc cha mẹ lưu lạc khắp nơi, thấy hai đứa nhỏ không nơi nương tựa cho nên thôn dân mới chịu chứa chấp, mỗi ngày Lý Phi Yên gửi Tiểu Mặc cho Trương đại thẩm nhà bên cạnh chăm hộ, nàng lấy lý do muốn vào rừng nhặt củi đổi sữa cho đệ đệ, nhưng thật ra đa phần thời gian nàng đều chạy một mạch vào sơn cốc vô tình tìm được này để tu luyện, đợi đến khi trở về tiện tay nhặt củi hoặc bắt một con gà rừng liền giải quyết được vấn đề đồ ăn.

Sở dĩ Lý Phi Yên cứ phải đến sơn cốc xa xôi này là vì nàng phát hiện tu luyện pháp quyết mà Lý Quốc Đường đưa cho tại sơn cốc này so với ở nơi khác thì tốc độ hấp thu linh khí nhanh hơn rất nhiều.

Sau gần một năm kiên trì, hiện tại nàng đã có thể điều khiển và cảm ứng được tia linh khí chạy trong thân thể mình. Chỉ có điều linh khí chạy vào một vòng, sau đó cứ thể thoát ra khỏi thân thể, vẫn không cách nào có thể giữ lại.

Lý Phi Yên phán đoán, pháp quyết này hình như còn thiếu nội dung, chính vì thế nàng không cách nào giữ linh khí lại cơ thể, không cách nào chính thức bước vào con đường tu tiên được.

Ngoài ra, thu hoạch lớn nhất trong một năm qua là tốc độ tăng trưởng thể lực của nàng nhanh kinh người.

Từ một năm trước, nàng đã có thể dùng một nắm đấm đánh chết người, hiện tại thì không cần phải nói, thân thể nàng trở nên kì lạ như vậy, không thể nghi ngờ là vì viên nội đan của Thái Cổ Lôi Long kia.

Nhớ đến khoảng thời gian năm ngày năm đêm bị hành hạ trong đau đớn, nếu không đạt được lợi ích gì, nàng sẽ phải tức chết mất thôi.

Lý Phi Yên còn phát hiện một chuyện không mấy vui vẻ, nàng bị sấm sét ưu ái đặc biệt, ưu ái đến nỗi mỗi khi trời mưa, nàng đều không dám ra khỏi nhà, một khi nàng không có cái gì che chắn trong ngày mưa gió, sấm sét nhất định sẽ tới thăm.

Gần một năm qua, nàng bị sét đánh đến ba lần, lần nào cũng mất xám mày tro nhưng lại không hề bị thương gì đáng nói. Ngược lại sau mỗi lần bị sét đánh, nàng liền cảm thấy thân thể mình có mạnh lên đôi chút.

Mặc dù chỗ tốt không ít, nhưng cũng không dám dùng cách lấy lỗi luyện thể này, nàng hiện tại ngay cả cấp thấp nhất của người tu tiên cũng chưa đến, tốt nhất không nên làm bậy.

.....

Hoàng cung Thái Nguyệt quốc, ngự hoa viên một mảnh náo loạn, một tiểu cô nương mỹ lệ xinh xắn tay cầm một thanh kiếm đuổi theo một thiếu niên, vừa đuổi nàng vừa kêu lớn:

“Đừng chạy, nhị hoàng huynh, không phải ngươi nói muốn thách đấu với ta sao?”

“Ta không đấu với ngươi nữa, ngươi đừng đến đây.”

Tiểu cô nương nghe thiếu niên nói, đột nhiên đứng lại, ánh mắt lộ ra tia bất mãn và khinh bỉ, nàng vút thanh kiếm trên tay xuống đất, bữu môi, quay lưng đi về một hướng khác.

Thấy tiểu cô nương không đuổi theo mình nữa, thiếu niên kia liền dừng lại, ngay lập tức, một nhóm cung nhân ào đến, vây quanh thiếu niên rồi rít.

“Nhị điện hạ, không sao chứ?”

“Hừ! Còn phải hỏi sao? Bọn điện hạ sao có thể bị đứa con hoang kia làm bị thương được cơ chứ?”

Lúc này, thiếu niên không hề giống kẻ sợ hãi bỏ chạy vừa rồi, hần bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, đẩy đám cung nhân ra, nghênh ngang bước đi.

Đám cung nhân chỉ có thể cung kính tiến bước hần, nhưng trong lòng bọn họ đều có cùng một ý nghĩ:

Ngươi chỉ giỏi lên mặt với đám nô tài chúng ta mà thôi, trước mặt Cơ công chúa, ngươi chỉ là một con chuột nhát gan!

Trong lúc đó, tiểu cô nương đang bước nhanh trở về cung điện của mình, cung nhân và phi tần nhìn thấy đều cố tình tránh xa nàng. Tiểu cô nương cảm

thấy hết sức buồn bực.

Tại sao chứ? Nàng chỉ muốn có bằng hữu mà thôi, chi vậy mà cũng không được sao?

Nghe nói, đến Tiên Duyên Hội thì anh tài của Đông Thiên đại thế giới sẽ xuất hiện, Trực giác cho nàng biết, trong số đó sẽ có người làm bằng hữu với nàng.

Tiểu cô nương cười khẽ một tiếng, ánh mắt lộ ra phấn khích.

.....

Vũ Văn đại lục, Vân Phong thành, Vũ Văn gia.

Một thiếu niên thân thể gầy yếu ngồi trên một tòa lầu cao, trước mặt thiếu niên có một cổ cầm, đôi tay thiếu niên di động nhẹ nhàng trên dây đàn, từng đợt âm thanh trầm bổng vang vọng không gian. Thiếu niên này chỉ khoảng bảy tám tuổi nhưng khí chất ôn nhã thanh khiết toát ra lại không thể xem thường được.

“Kỳ Nhi!”

Một nam tử tuấn mỹ không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng thiếu niên, thiếu niên quay đầu lại mỉm cười gọi một tiếng:

“Phụ thân!”

Nam tử này khẽ cười rồi bước đến ngồi xuống bên cạnh tiểu nhi tử của mình, từ ái xoa đầu hắn.

“Ta nghe mẫu thân ngươi nói, ngươi muốn tham gia Tiên Duyên Hội?”

“Ừm!”

Thiếu niên mỉm môi, kiên quyết gật đầu. Nam tử kia hơi nhíu mày nói:

“Nhi tử của Vũ Văn Minh ta, không có bất cứ kẻ nào có quyền bắt ngươi phải chứng minh điều gì.”

“Phụ thân, người là trưởng tộc Vũ Văn gia, lại là cường giả độ kiếp kỳ, nếu con ở lại Vũ Văn gia, khó tránh khiến đệ tử gia tộc nghĩ phụ thân thiên vị con.”

“Ta đâu có ý định sẽ thiên vị.”

“Nhưng cũng sẽ có người nghĩ phụ thân thiên vị thôi, hôm qua không phải các trưởng lão đã nói...”

“Kỳ Nhi, bọn họ nói gì là chuyện của bọn họ, ngươi không cần bận tâm.”

“Phụ Thân, hài nhi muốn tự mình tiến lên bằng chính sức của bản thân, chứng minh cho cả Vũ Văn gia rằng nhi tử của phụ thân sẽ không thua kém bất kỳ ai.”

Thiếu niên nắm chặt nắm đấm nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc kiên quyết.

Thấy vậy, Vũ Văn Minh mỉm cười không khuyên nữa, nhi tử của hắn tất nhiên phải có được dũng khí này, dù có chút xót lòng khi phải để nhi tử của mình ra ngoài chịu khổ, nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy là nam nhi thì lập thân bằng chính sức của mình mới là đúng đắn.

“Được rồi, vậy ngươi định sẽ bái nhập vào tông phái nào?”

Nghe Vũ Văn Minh hỏi như vậy, thiếu niên đột nhiên ừ ừ.

“Con cũng chưa biết... Nhưng nếu có thể... Con muốn đến Càn Nguyên đại lục, chỉ đáng tiếc, Càn Nguyên không mở Tiên Duyên Hội.

Vũ Văn Minh ánh mắt lộ ra thâm ý cười nói:

“Không, lần này bọn diên kia nhất định sẽ tham gia, con chuẩn bị cho tốt đi.”

Thiếu niên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn phụ thân mình, vui mừng hỏi:

“Phụ Thân, thật sự như vậy sao?”

“Ta nói dối ngươi làm gì, Tiên Duyên Hội lần này đặc thù, sẽ không tông môn nào bỏ qua đâu, ngươi yên tâm.”

“Đặc thù?”

Thiếu niên khó hiểu, ánh mắt thâm thúy của Vũ Văn Minh lóe lên tia sáng thâm sâu mà nhi tử hần không thể hiểu được, chỉ nghe Vũ Văn Minh bình thản nói:

“Thiên mệnh thay đổi, thời đại biến thiên, thịnh thế thiên tài, cơ hội vạn năm có một này sẽ không ai bỏ qua.”

Thiếu niên nhú mày nghiêng đầu, cái hiểu cái không, nhưng vẫn cực kỳ vui vẻ.

“Nếu có thể trở thành môn hạ của Hòa Thánh thúc thúc là được rồi.”

Vũ Văn Minh quay đầu nhìn Vũ Văn Kỳ, lắc đầu nói:

“Xem ra Hòa Thánh ảnh hưởng đến ngươi còn nhiều hơn kẻ làm phụ thân ta, sau này nếu ngươi chịu ủy khuất mà hần không quản, ta nhất định không để yên cho hần.”

Thiếu niên nở nụ cười, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh uy phong tự tại của Hòa Thánh, trong mắt của thiếu niên toàn là hâm mộ và hướng tới.

Vũ Văn Minh nhìn thần sắc cuồng nhiệt của nhi tử, bắt đầu cười cười.

“Nhưng ta phải báo trước cho ngươi biết, cách chọn đệ tử của đám vô sĩ kia có chút khác người, thiên phú tốt thôi chưa chắc mấy kẻ điên đó sẽ để ý tới, con còn phải cố gắng hơn nữa.”

Nghe Vũ Văn Minh nói vậy, thiếu niên ngay lập tức nghiêm túc gật đầu

“Kỳ Nhi rõ rồi, nhất định không để cho phụ thân thất vọng.”

“Tốt! Còn có chuyện này, Hòa Thánh không thích hợp làm sư phụ ngươi, người mà ngươi cần hướng tới chính mà tiểu sư đệ của hần, Chân Giả Vương – Huyền Vân.”

.....

Hoành U đại lục, khu vực quản hạt của Hợp Hoan Giáo.

Trong một tòa thành trì, một thiếu niên khát cái khoảng mười tuổi, khuôn mặt thanh tú lạnh như băng, một mình ngồi trong hẻm nhỏ nhìn ra đường lớn, đối diện với một kỹ viện vô cùng cầu kỳ xa hoa, ánh mắt của hần khi nhìn thấy những kỹ nữ kia bất giác lộ ra một tia sát ý, đột nhiên, một giọng nói đáng khinh phát ra bên cạnh hần.

“Chán ghét kỹ nữ như vậy, tiểu tử, chẳng lẽ lão cha ngươi bị kỹ nữ lừa mất rồi sao?”

Tiểu khát cái gật mình quay đầu nhìn, không biết từ lúc nào, một nam nhân trung niên ăn mặc bần thiêu rách rưới xuất hiện bên cạnh mình. Tiểu khát cái hơi nhú mày, sau đó không nói một tiếng nào đứng dậy rời đi.

Trung niên khát cái cũng không tức giận, ngược lại còn hăng hái chạy theo phía sau liên tục nói chuyện với tiểu khát cái kia.

“Tiểu tử, sao lại căng thẳng như vậy, lão thúc ta nói ra chính là muốn tốt cho ngươi...”

Tiểu khát cái làm như không nghe thấy, tiếp tục lách vào hẻm nhỏ, trung niên khát cái không nản chí, vẫn tiếp tục bám theo.

.....

“Tiểu tử, ta nói chuyện với ngươi cả ngày nay, ngươi một chữ cũng không đáp lại là sao? Ta làm như vậy là dẫn đường chỉ lối cho ngươi a.”

Lúc này, sắc mặt của tiểu khát cái đã không phải lạnh lùng bình thường, nó âm trầm đến cực điểm.

Tiểu khát cái đột nhiên quay đầu nhìn khát cái trung niên, ánh mắt sắc bén lại không kiên nhẫn, lần đầu tiên chủ động lên tiếng.

“Lão quá phiền, đừng có đi theo ta nữa, nếu không... Đánh lão!”

Khát cái trung niên tròn mắt, bộ dạng như bị xúc phạm nghiêm trọng, ngao ngao la lên:

“Có còn thiên lý hay không? Ta vì muốn giúp ngươi, đã tốn biết bao nhiêu nước bọt, dồn tất cả hơi sức, ngươi lại như vậy. Ngươi... Ngươi... Ngươi thật là làm ta tức chết!”

Cặp lông mày thanh tú của tiểu khát cái nhíu lại, lạnh lùng nói:

“Ta không cần!”

“Nhưng ta thấy tiểu tử ngươi rất hợp với ta, muốn nhận ngươi làm đệ tử.”

Tiểu khát cái nướng mảy, đột nhiên nhếch mép cười lạnh nói:

“Lão có bản lĩnh gì mà muốn làm sư phụ của ta?”

Bị tiểu khát cái đã kích, khát cái trung niên tức đến thối tung chòm râu.

“Được, được lắm... Ngươi dám nghi ngờ thực lực của ta? Hừ! Ta muốn đổi ý.”

Nói xong, khát cái trung niên móc trong người ra một lệnh bài màu đen đưa cho thiếu niên, bày ra bộ mặt khiêu khích nói:

“Đợi khi ngươi thông qua khảo nghiệm này rồi hãy nói đến bài ta làm sư phụ nhé!”

Tiểu khát cái nhìn lệnh bài trong tay đối phương rồi hỏi:

“Là cái gì?”

“Hừ! Lệnh bài Tiên Duyên của Hoành U đại Lục.”

.....

Tư Không Đại Lục, Thiên Không thành, Tư Không gia, trạch viện phía tây.

Một vườn thuốc nhỏ tĩnh lặng sương khói lượn lờ, một lão phụ nhân và một tiểu cô nương trên tay cầm giỏ thuốc đang thu hoạch thảo dược trong vườn, lão phụ mỉm cười nhìn tiểu cô nương nói:

“Tư Tĩnh, sau khi ngươi rời đi, không còn ai cùng bà già như ta hái thuốc nữa.”

“Được bà bà, hay là ta không đi nữa.”

“Sao có thể, đám “đệ nhất mạch” kia lúc nào cũng kiêu ngạo, ngươi phải nhanh chóng trưởng thành đi thôi, đợi khi Tư Tĩnh của ta trở thành cường giả rồi trở về cho đám mắt cao hơn đầu kia sáng mắt.”

Tiểu cô nương hiền lành nở nụ cười, nhìn chẳng khác nào một tiểu tiên nữ.

.....

Tây Minh đại lục, Âm Huyết thành, đường cái nhộn nhịp người qua lại.

Nơi đây là một khu chợ của tu giả, từng cái quầy nhỏ được bày bán bên vệ đường, trong đám quầy nhỏ này có một chỗ bày bán phù lục khá bắt mắt, ngòai sau quầy là một ông lão tóc bạc và một thiếu niên tám chín tuổi.

Thiếu niên này cực kỳ thanh tú, nhìn sơ qua khó phân định được là nam hay nữ, ở khóe mắt bên trái có một vết bớt màu đỏ kì dị giống như dây leo, đôi mắt linh động cùng nụ cười lúc nào cũng hiện trên môi khiến người khác nhìn vào liền biết thiếu niên này là một tên giao hoạt.

Lão giả nhìn về phía thiếu niên, khóe mắt liền không che dấu được ý cười.

“Tiểu tử ngươi lại đang nghĩ quỷ kế gì đúng không?”

“Gia gia, ngài không thể tin tưởng tôn tử của ngài một chút sao?”

“Hừ! Ta còn lạ gì tên nhóc ngươi, đừng có mà đi gây thị phi đấy, Tiên Duyên hội sắp đến, ta còn chờ ngươi làm nổ mảy nổ mặt Bạch gia chúng ta đó.”

Nghe lão giả nói, thiếu niên bĩu môi tràn đầy bất mãn.

“Làm tán tu cũng đâu có tệ, vì cái gì mọi người cứ phải chấp nhất như vậy chứ?”

“Hừ! Ngươi thì biết cái gì, tóm lại ngươi cứ làm theo ý ta là được rồi.”

“Dạ, dạ, dạ... Trong mắt ta, lão gia ngài là ông trời, ta không dám cãi lời.”

.....

Thiên Hoàn đại lục, một trong hai thánh địa phật môn – Huyền Quang Tự.

Một tiểu hòa thượng đang bận rộn phụ việc trong bếp, đột nhiên, một hòa thượng lớn tuổi thân hình béo tốt, có vẻ là sư phụ quản lý phòng bếp nhìn tiểu hòa thượng lạnh nhạt nói:

“Vô Niệm!”

Tiểu hòa thượng ngẩng đầu lên nhìn về phía đại hòa thượng kia, lúc này mới thấy, tiểu hòa thượng chỉ khoảng sáu bảy tuổi, khuôn mặt tròn tròn, cái đầu trọc lóc, hai mắt nhỏ như hai đường chỉ, miệng nhỏ môi hồng, trông vô cùng khả ái nhưng lại có chút buồn cười.

Tiểu hòa thượng nhìn về phía đại hòa thượng chắp tay hỏi:

“A đi đà phạt, sư thúc, ngài gọi ta có việc gì?”

“Ngươi đi ruộng rau mang về một luống cải trắng đi.”

“Vâng.”

Tiểu hòa thượng vẫn cười như thường, gặt đầu một cái rồi quay người chạy đi.”

Thấy tiểu hòa thượng rời đi, tất cả mọi người có mặt âm thầm thờ phào một hơi, bọn họ đều không kèm được cao hứng.

“Vô Niệm bị sư thúc sai đi, như vậy buổi sáng hôm nay mọi người có thể ăn no rồi.”

Trong lúc đó, tiểu hòa thượng đang vô cùng hăng hái chạy đến ruộng cải trắng, không phải tiểu hòa thượng không biết sư thúc chọn đúng lúc sắp ăn cơm bảo mình đi là vì không muốn mình được ăn cơm, hẳn biết trong lòng còn cảm thấy cao hứng, bởi vì hắn có cơ hội lấp đầy cái bụng của mình, so với ăn cơm trong chùa thì ăn rau cải trắng tươi mới ngoài đồng còn hấp dẫn hơn, ai bảo sức ăn của hắn lại lớn hơn người bình thường nhiều đến như vậy làm gì.

Tiểu hòa thượng không biết bộ dạng hí hửng không có hình tượng của hắn đã bị người ta thấy hết. Trong một khóm trúc gần bờ ruộng, có một lão tăng mặc áo cà sa màu tro, lão tăng đứng đó mỉm cười rất hiền từ nhìn tiểu hòa thượng, nhưng tiểu hòa thượng lại không thấy được sự tồn tại của vị đại sư này.

.....

Nam Cung đại lục, Thiên Khí Thành, Nam Cung Gia.

Trong một mật thất mờ tối, một lão giả và một thiếu niên ngồi đối diện nhau.

Thiếu niên kia cực kỳ tuấn tú, tuổi chừng mười một mười hai, lúc này, thiếu niên cung kính ngồi trước mặt lão giả.

“Phi Nhi, có tin tức của Kính Nhi chưa?”

“Tổ phụ, vẫn chưa.”

“Aizz!... Đại bá ngươi thật quá hồ đồ, sợ rằng Kính Nhi đã lãnh ít dữ nhiều.”

“Tổ phụ, tại sao lại như vậy, nếu đại ca có thể đạt được truyền thừa, không phải là tốt cho Nam Cung gia chúng ta sao?”

Lão giả lắc đầu, đầy mắt che dấu một tia lo lắng khó thấy.

“Truyền thừa kia không hiện thể thì tốt hơn, gia tộc chúng ta cất giữ vật kia không phải để đi tìm truyền thừa, tổ sư đã truyền lại di ngôn, phải tận lực che dấu sự tồn tại của nó, không được để nó hiện thể, hiện tại đại bá ngươi lại hồ đồ gây chuyện lớn, ta xem, Đông Thiên lại nổi lên một hồi sóng gió rồi.”

Thiếu niên nghe vậy không khỏi giật mình, lão giả thở dài rồi đưa mắt nhìn thiếu niên.

“Phi Nhi, đã đến nước này, Nam Cung gia chỉ còn có thể trông chờ vào ngươi, sinh ra trong thời đại biến thiên, tài không bằng người thì không thể tồn tại được, nhớ kĩ, nhớ kĩ.”

Giọng nói của lão giả vang vọng cả mật thất, như xuyên qua cả lòng đất, vang vọng trong hư không.

.....

Tĩnh Châu đại lục thuộc quản hạt của Côn Luân, Mông thành.

Trong một cái cửa hàng luyện khí nhỏ, một thiếu niên mười một mười hai tuổi im lặng lau chùi thanh kiếm trong tay, thần sắc vô cùng nghiêm cẩn và thành kính, trường quầy thấy thiếu niên như vậy liền nhủ mảy, không vui nói:

“Tuần tiểu tử, ngươi định lười biếng hả, cả buổi còn chưa lau chùi xong một thanh kiếm là sao?”

Thiếu niên giật mình, ngẩng đầu ngờ ngác nhìn về phía chương quầy, sau đó, thiếu niên lại cúi đầu, đặc thanh kiếm đã được lau sạch trên tay sang một bên, cầm lên một thanh kiếm khác tiếp tục lau chùi.

Chương quầy thấy vậy thì hừ một tiếng rồi không quan tâm đến thiếu niên nữa.

Nếu một tu sĩ có mặt ở trong cửa hàng lúc này, nhất định người đó sẽ nhận ra, bên ngoài thân thể của thiếu niên có một ba động kỳ dị lúc hiện lúc ẩn, ba động này mang một khí tức vô cùng bén nhọn.

.....

Quý U đại lục, thành Man Quý, khu vực quản hạt của Quý Thi Cung.

Bên trong trạch viện của thành chủ, từng tiếng roi da chất chứa khiến người nghe rung mình phát ra trong từ đường.

Một nam nhân trung niên hung hăng quát từng roi lên tấm lưng trần của một thiếu niên chưa đến mười tuổi, máu chảy ra không ngừng nhưng sắc mặt của thiếu niên lại không thay đổi một chút nào, hoàn toàn là vô cảm.

Bất cứ ai nhìn vào đôi mắt vô tình của thiếu niên, đều cảm thấy một luồng khí âm u quý dị khiến người ta sợ hãi.

“Ưu Nhi, ngươi phải nhớ, ngươi không phải là người, ngươi là dạ quý... Chính vì thế, không được phát sinh đồng cảm với bất cứ ai.”

.....

Đoan Mộc đại lục, Thanh Phong thành, Đoan Mộc gia.

Trong biệt uyển, một tiểu cô nương dùng tư thế của một nữ vương giẫm lên cánh tay của một hạ nhân, khuôn mặt thanh tú tràn đầy vẻ khinh thường, thiếu nữ cười lạnh nói:

“Ngay cả châm trà rót nước mà ngươi cũng làm không xong thì có tư cách gì tiếp tục sống?”

“Đại tiểu thư tha mạng!”

Nhìn hạ nhân này cầu xin tha thứ, thần sắc của tiểu cô nương lại không có một chút thương xót, hừ lạnh một tiếng.

“Muốn ta tha mạng cho ngươi cũng được, nhưng mà... ngươi phải làm chó cho ta xem...”

Hạ nhân kia ngay lập tức biến sắc mặt.

.....

Trong mỗi tông môn đều có một hai mầm móng tuổi trẻ như vậy.

Liệu ai có thể tiếp tục giữ được vị thế của mình? Và ai sẽ bị nhấn chìm trong thời đại thiên tài nổi lên như nấm mọc sau mưa này?

Ai mà biết được chứ!

Nhưng chắc chắn một điều rằng, kẻ yếu không có tư cách tồn tại trong cuộc chiến giữa các thiên tài yêu nghiệt thời đại cực thịnh của Đông Thiên đại thế giới.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Sơn cốc thần bí

Một ngày mùa hạ, Lý Phi Yến như thường lệ tu luyện trong sơn cốc dưới chân núi, thấy mặt trời sắp xuống núi, Lý Phi Yến đứng dậy muốn rời đi.

Ngay lúc này, một người từ cửa cốc đi vào.

Người này chừng hai mươi tuổi, dung mạo bình thường, trên người mặc đạo bào màu xanh.

Thanh niên cũng nhìn thấy Lý Phi Yến, hẳn ta có vẻ hơi bất ngờ khi thấy nàng xuất hiện ở đây, ánh mắt cảnh giác đánh giá Lý Phi Yến một lượt, thấy nàng chỉ là một tiểu cô nương bình thường, thanh niên thở dài nhẹ nhõm, nở nụ cười nói:

“Tiểu muội muội, sao lại một mình đi vào núi như vậy, rất nguy hiểm đó.”

Lý Phi Yến cũng đánh giá thanh niên này, tuy với cảm quan của nàng vẫn chưa thể nhìn ra được tu vi của đối phương, nhưng nàng lại có thể chắc chắn đối phương chính là một tu sĩ, bởi vì dòng chảy linh khí xung quanh thanh niên không bình thường.

Cảm quan của Lý Phi Yến vốn dĩ đã rất mạnh, sau khi bị người thần bí tế luyện thân thể, cảm quan càng tăng lên gấp bội, có thể cảm nhận rõ dòng chảy linh khí ngoài tự nhiên.

Hơn nữa, một năm qua nàng vẫn tu luyện pháp quyết vô danh kia, tuy chỉ có thể dẫn khí nhập thể nhưng không luyện hóa trở thành của mình được, cảm quan lại nhờ đó mà chậm rãi tăng trưởng.

“Ta vào rừng để nhặt củi.”

Lý Phi Yến làm như không nhận ra nụ cười giả tạo trên mặt đối phương, ra vẻ ngây thơ, thuận tiện bịa ra một lý do.

Thanh niên cười nói:

“Nhặt củi đâu cần đi xa đến vậy, và lại nơi này vắng vẻ, sao muội lại biết được?”

“Một lần chạy theo thỏ con mới phát hiện nơi này, đại ca ca, ta thấy đâu có nguy hiểm gì, bình thường lúc đi nhặt củi ta thường đến đây chơi, cũng không thấy có thú hoang.”

Thấy ánh mắt trong veo không một chút tạp chất của Lý Phi Yến, thanh niên hơi thả lỏng một chút nhưng vẫn không thôi cảnh giác, bởi vì nắm tay bên phải của hắn vẫn nắm chặt thứ gì đó không buông, Lý Phi Yến đoán là một loại thủ đoạn công kích.

Đối mặt với một người mạnh mẽ hơn mình rất nhiều, trong lòng Lý Phi yến đương nhiên lo lắng, nhưng với tâm trí của nàng, vẫn có thể ép cho mình bình tĩnh.

“À, nếu vậy thì muội nên về đi, trời sắp tối, ở lại trên núi rất nguy hiểm.”

Nghe thanh niên này nói vậy, Lý Phi Yến trong lòng cảnh giác nhưng ngoài mặt lại tươi cười nói:

“Vậy ta đi trước nha, đại ca ca, người cũng phải cẩn thận đó.”

Nhìn tiểu cô nương xinh đẹp khá ái ngại như vậy, ánh mắt của thanh niên không khỏi hơi dịu lại, cười nói:

“Tiểu muội muội đừng lo, mau về đi.”

“Ừm! Đại ca ca, tạm biệt!”

Lý Phi Yến nở một nụ cười tươi như hoa, sau đó quay người rời đi.

Tuy ngoài mặt không hiển lộ nhưng trong lòng Lý Phi Yến lúc này đang cực kỳ cảnh giác, tất cả cảm quan đều tập trung lại sau lưng, mắt nàng không thấy được thanh niên kia, thế nhưng cảm quan của nàng vẫn luôn theo dõi dòng chảy linh khí xung quanh.

Thấy linh khí xung quanh không có gì dị động, Lý Phi Yến trong lòng thở phào một hơi.

Đợi khi đã rời khỏi sơn cốc, nàng cũng không lập tức chạy đi mà tiếp tục vừa đi vừa nhặt củi, bởi vì Lý Phi Yến chợt nhớ ra, tu sĩ có một thứ rất lợi hại gọi là thần thức, thứ đó có thể tàn ra một phạm vi nhất định, trong sự bao phủ của thần thức, tu sĩ có thể quan sát được mọi thứ.

Đợi khi đã cách sơn cốc một khoảng rất xa, nàng mới bắt đầu nhanh chân bỏ chạy.

Lý Phi Yến đoán không sai, thanh niên kia thật sự đã dùng thần thức âm thầm theo dõi nàng, phát hiện không có gì đáng nghi hắn mới thật sự yên tâm.

Lý Phi Yến là người thường, nếu không vì sợ gặp tâm ma kiếp, hắn đã ra tay giết nàng. Tu sĩ không được tàn sát phạm nhân, đó là quy luật thiên đạo giáng xuống tu tiên giới.

Đưa mắt nhìn một vòng quanh sơn cốc, hai mắt hắn lộ ra tia sáng tham lam.

Trên tay hắn đột nhiên từ hư không xuất hiện một cây bút lông dài hơn một tấc.

Thanh niên nhìn cây bút trên tay, ánh mắt lóe lên tia sáng mừng rỡ.

“Quả đúng là nơi này rồi, hừ! Đợi khi ta đạt được truyền thừa, trở thành cường giả, sẽ không có kẻ nào có thể tranh giành ghế tộc trưởng của ta, tội đánh cắp thần bút cũng không cần quan tâm đến nữa. Vân Phi, người chờ đó!”

Thanh niên đi đến bên bờ hồ nhỏ kia, đứng đối diện với thác nước trắng xóa, đột nhiên hắn đưa cây bút ra trước mặt, không biết hắn đã làm gì mà cây bút kia bắt đầu run lên.

Àm!

Hồ nước đột nhiên cũng run lên theo, có cái gì đó màu đen từ dưới đáy hồ đang chuyển động, nước hồ cũng từ từ biến thành màu đen một cách quỷ dị.

Thanh niên trợn mắt phẫn khích mà nhìn.

Nếu Lý Phi Yến có mặt ở đây nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ, hồ nước mà nàng hay tu luyện trong đó lại có thể xuất hiện dị tượng kỳ quái như vậy.

Vù!

Từ dưới hồ nước bay lên một điểm đen, điểm đen vừa xuất hiện, không gian đột nhiên chấn động một cái sau đó như bị đông cứng lại. Dòng thác đang chảy đột ngột bất động. Sơn cốc như bị hãm vào một vùng không gian khác.

Trong lúc đó, điểm đen kia dần dần mở rộng ra thành một hắc động đen ngòm treo giữa không trung.

Từ trong hắc động ầm ầm phát ra một giọng nói già nua.

“Hãy báo danh đi.”

Thanh niên hơi ngần ra, hần suy nghĩ một chút rồi cắn răng cầm bút chấm vào nước màu đen trong hồ, sau đó vung bút viết lên không trung bốn chữ:

Nam Cung Vân Kính!

Theo chuyển động của cây bút, trên không trung thật sự xuất hiện bốn chữ màu đen.

Hắc động kia lại không có động tĩnh, qua ba lần hô hấp, trong hắc động lại truyền ra tiếng thờ dài, giọng già nua bình thản nói:

“Người không phải.”

Vừa dứt lời, từ trong hắc động bắn ra một tia sáng màu vàng kim, tia sáng này tốc độ cực nhanh, thanh niên còn chưa kịp phản ứng đã bị tia sáng đánh trúng.

Ba!

Một tu giả vừa mới đứng sờ sờ đó, nháy mắt một cái đã biến thành một đám bụi phấn, ngay cả một mảnh vụn quần áo cũng không còn, cứ như người này chưa từng tồn tại, thứ còn lại duy nhất chỉ có mỗi cây bút không chút bắt mắt rơi cạnh bờ hồ.

Sau khi bắn ra tia sáng chết chóc, hắc động lại thu nhỏ thành điểm đen rồi lặn xuống hồ.

Ào ào!

Thác nước lại chảy, nước trong hồ lại trong vắt như thường, ngoại trừ cạnh bờ hồ nhiều thêm một đồng bụi đang bị gió thổi tán dần đi và một cây bút lông cũ kỹ, sơn cốc không có bất kỳ điểm gì khác thường.

Thanh niên tu sĩ kia đã chết, nhưng không có bất kỳ ai biết đến nguyên nhân cái chết của hắn, thật đủ ủy khuất.

Thế nhưng bản chất của tu chân giới là vậy, sảy chân một chút chính là chết, thậm chí có người không làm gì cả cũng có thể ngã xuống.

Đối với người phạm, tu sĩ là một tồn tại cao cao tại thượng, nhưng đối với thiên đạo, sinh mạng của bọn họ so với người phạm càng không đáng giá, đó là cái giá phải trả cho kẻ nghịch thiên mà đi.

.....

Lúc này, Lý Phi Yến đã chạy đến chân núi, nhìn Tiểu La thôn ẩn hiện xa xa, ánh mắt lạnh nhạt của nàng lộ ra một tia độ ẩm.

Vác theo bó củi, Lý Phi Yến thả người chạy nhanh trở về.

Đợi khi về đến đầu thôn nàng liền giảm tốc độ, chuyển thành lững thững chậm rãi đi bộ vào thôn.

Đầu tiên là đến nhà trưởng thôn giao bó củi đổi lấy một bao sữa dê, sau đó đi về phía cuối thôn.

Nhà của Trương đại thẩm đã lên đèn, đoán rằng con trai và con dâu thẩm ấy đã về nhà.

Thấy Lý Phi Yến về đến, Trương đại thẩm liền gọi nàng vào nhà, lo lắng hỏi:

“Hôm nay sao về trễ vậy? Có gặp nguy hiểm không?”

Con trai và con dâu của Trương đại thẩm cũng nhìn nàng bằng ánh mắt quan tâm, Lý Phi Yến cười nói:

“Không có, chỉ là muốn tìm ít quả dại cho Tiểu Mặc nên về trễ thôi.”

Con dâu của Trương đại thẩm nhận lấy túi sữa dê trên tay nàng.

“Về là tốt rồi, đưa đây ta giúp muội hâm nóng đã.”

“Cảm ơn Kiều tẩu!”

Lý Phi Yến nở nụ cười, lúc này con trai của Trương đại thẩm nói:

“Tiểu Yến, sau này muội không cần đi lên núi nhặt củi nữa, sữa dê cho Tiểu Mặc ta sẽ lo liệu, nghe nói Trần gia thôn bên kia núi đã bị thổ phi tấn công, thời gian này lên núi rất nguy hiểm.”

Lý Phi Yến có chút kinh ngạc khi nghe tin này, Trương đại nương cuối đầu thờ dài.

“Thời thế loạn lạc, thổ phi cũng sinh ra nhiều hơn, đáng thương cho người Trần gia thôn.”

“Nghe nói đám thổ phi này là từ nơi khác đến, bọn chúng rất là tàn nhẫn, đã thiêu rụi cả Trần gia thôn, giết sạch người không chừa một ai.”

“Tàn ác quá!”

Lý Phi Yến im lặng lắng nghe, trong lòng ảm ảm bất an, ngay lúc này một tiếng gọi kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Yến!”

Tiểu tử Lý Dạ Mặc đã được một tuổi, trắng trẻo mập mạp, đặc biệt đôi mắt của hắn cực kỳ giống Lý Phi Yến.

Nghe giọng nói của nàng, tiểu tử kia đang chơi trên giường liền quay đầu nhìn, sau đó tươi cười bò đến đầu giường gọi nàng.

Ánh mắt Lý Phi Yến liền biến thành ôn nhu, quay đầu lập tức bước đến ôm hắn bế lên.

Lý Dạ Mặc ôm lấy cổ Lý Phi Yến, phát ra tiếng cười thanh thúy.

Lý Phi Yến nghe vào tai tâm trạng liền tốt lên, khóe môi bất giác khẽ cười.

Máu mủ tình thâm! Trong hoàn cảnh của nàng càng cảm nhận được rõ ràng.

Lý gia bị diệt môn, người còn sống không biết được bao nhiêu, đại ca cũng không rõ tung tích, bên cạnh nàng cũng chỉ còn lại đứa nhỏ này mà thôi.

Lý Phi Yến âm thầm quyết tâm, nàng nhất định phải chăm sóc tốt Lý Dạ Mặc, bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ hắn.

.....

Mấy hôm sau, Lý Phi Yến phải tìm cách viện mọi lý do mới được Trương đại thẩm cho lên núi.

Hôm nay nàng muốn trở lại sơn cốc kia xem thử, nàng đoán rằng thanh niên đó chắc đã rời đi, tu sĩ sẽ không ở một chỗ quá lâu. Đã qua mười ngày nàng mới trở lại chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Khi đến gần sơn cốc, trong lòng nàng hơi căng thẳng, cũng có chút do dự, nhưng cuối cùng sự tò mò đã chiến thắng.

Ngay từ đầu nàng đã cảm thấy nơi đó khác thường, bởi vì linh khí trong sơn cốc nhiều hơn ở bên ngoài đến mấy lần. Đến khi thấy thanh niên kia xuất hiện thì nàng đã chắc chắn một điều.

Sơn cốc đó nhất định có bí mật!

Khi tiến vào sơn cốc, Lý Phi Yến tìm qua một lượt nhưng không thấy thanh niên kia đâu, nàng cũng cẩn thận kiểm tra linh khí xung quanh, không có bất kỳ dị động gì, đến lúc này Lý Phi Yến mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Phi Yến lại như thường lệ đi đến bờ hồ, vừa định ngồi tu luyện thì bất chợt nàng nhìn thấy một vật nằm lẫn trong bụi cỏ.

Đó là một cây bút lông, thân bút được làm bằng gỗ màu đen, lông bút màu trắng ngà. Nhìn sơ qua, ngoại trừ cảm thấy nó hơi cũ kỹ thì không khác gì cây bút bình thường. Thế nhưng dưới cảm quan của Lý Phi Yến, cây bút này rất kỳ quái, bởi vì mắt nàng có thể nhìn thấy nhưng lại không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Lý Phi Yến cầm cây bút lên, nghiên cứu một chút, đột nhiên phát hiện trên thân bút có khắc chữ, nhưng mà chữ viết này lại uống lượng lộn xộn chẳng khác nào một con giun, nàng không thể nào đọc được.

Lý Phi Yến nhíu mày, cảm thấy cây bút này rất bí ẩn, không chừng là một loại nào đó cũng nên.

Lý Phi Yến bắt đầu mơ mộng lung tung, đôi khi nàng bình tĩnh lại, nhìn cây bút bình thường đến không thể bình thường hơn, trong lòng liền thờ dài.

Cũng có thể chỉ là trò đùa của người khác, cổ tình khác ký hiệu vớ vẩn mà thôi.

Nàng chỉ đành thờ dài bỏ cây bút vào cái túi nhỏ mang bên hông, cái túi này chuyên chứa vật bất ly thân của nàng, ví dụ như lệnh bài Tiên Duyên Hội hay là một xấp dày ngân phiếu kia, hiện tại nhiều thêm một cây bút không rõ công dụng.

Lý Phi Yến nghĩ: Dù gì hiện tại nàng cũng chưa chính thức bước chân vào tu tiên giới, tầm mắt hạn hẹp không cách nào nhìn ra bí mật của cây bút này, đôi khi nàng đủ khả năng, sẽ tự động biết được thứ này thật sự là bảo bối hay chỉ là một cây bút bình thường, do đó cứ cất giữ trước rồi tính.

Lý Phi Yến lại tìm kiếm quanh bờ hồ một lát, không tìm được gì khác nữa, nàng không khỏi hơi thất vọng, nàng đoán cây bút này có thể là do thanh niên tu sĩ hôm qua để lại, muốn thử vận may xem hần còn để lại thứ nào khác không, cuối cùng không có kết quả gì.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Bóng lưng cô độc

Đến khi mặt trời ngã về tây, Lý Phi Yến đột nhiên đứng dậy, bởi vì hôm nay nàng cứ có cảm giác bất an một cách kỳ lạ, rất khó tĩnh tâm.

Nhìn sắc trời không còn sớm, nàng đi tìm một ít quả dại ăn lót dạ, sau đó cũng không ở lại tu luyện nữa mà quay đầu trở về thôn.

Lý Phi Yến cho rằng bất an của mình là đến từ sự tò mò đối với cây bút, thế nhưng Lý Phi Yến không biết, người có linh hồn mạnh mẽ có một khả năng đặc biệt, đó chính là từ trong hư vô cảm ứng được tai họa đang kéo đến.

.....

Lý Phi Yến toàn thân lạnh toát đứng trên một thân cây lớn ở sườn núi nhìn về một phía, chỉ thấy ánh lửa bốc cao kéo theo khói đặc đen ngòm che phủ cả một khoảng chân núi, nàng vụt một cái nhảy xuống đất, liều mạng chạy như bay về phía ánh lửa kia.

Tiểu La Thôn, Tiểu Mặc!

Tiểu thôn chỉ có hơn hai mươi hộ dân này đâu còn khung cảnh bình dị như trước, chỉ thấy đâu đâu cũng là cảnh nhà cháy, người chết.

Tiếng khóc thét, tiếng chửi mắng và tiếng cười dữ tợn hòa quyện vào nhau tạo ra âm thanh của cái chết.

Một nhóm sơn tặc cười tuấn mã tay cầm đao lớn mặt mày dữ tợn tung hoành chạy trong thôn. Thấy người liền cướp, cướp xong liền giết. Đôi khi Lý Phi Yến chạy về đến, cảnh chết chóc máu chảy thành sông này như một kích trí mạng đánh vào tinh thần nàng.

Hai mắt Lý Phi Yến đỏ lên, tràn đầy bất an và sợ hãi, cảnh tượng này khiến nàng nhớ đến hôm mưa gió đó, cái hôm Lý Dạ Mặc trào đời, vết thương trong lòng lại rách miệng, cảm giác đau đớn giận dữ kéo đến, nhưng lần này nàng không có khóc, chỉ là ánh mắt càng thêm điên cuồng.

Một tên sơn tặc phát hiện ra Lý Phi Yến đứng ở cửa thôn, hần cười ha ha hô lớn xông đến:

“Ha ha ha... Có đồ tốt, là một tiểu mỹ nhân, bắt nó bán cho Xuân Hồng viện trong thành nhất định sẽ kiếm được không ít tiền.”

Lý Phi Yến lạnh lùng nhìn tên sơn tặc đang cười ngạo lao đến, trong lòng nàng dâng trào sát ý, nàng không nói một lời, hơi khom người xuống, sau đó đột nhiên phóng lên như một con chim đại bàng.

Phải biết, trong một năm này, Lý Phi Yến đã tung hoành khắp cả vùng rừng rậm quanh Ngũ Tuyệt Sơn, đấu tranh với vô số dã thú, sớm đã tập thành kỹ năng chiến đấu.

Với thể lực kinh người, nàng nhảy một cái đã lên cao gần một trượng, dễ dàng bay qua đỉnh đầu tên sơn tặc, trong khoảng khắc đó, hai tay của nàng như hai móc sắc chộp vào đầu tên sơn tặc kia.

Rắc một tiếng, đầu tên sơn tặc bị vụn cong đi quỵ đi.

Đôi khi Lý Phi Yến rơi xuống phía sau lưng của hần, con ngựa vẫn còn chạy về phía trước nhưng tên sơn tặc thì đã rớt xuống đất mất mạng.

Lý Phi Yến không hề chần chừ, chân vừa chạm đất đã chạy thẳng về phía một ngôi nhà nhỏ phía cuối thôn.

Nàng chờ người đứng sững lại trước ngôi nhà nhỏ dân làng dựng tạm cho nàng, ngôi nhà đã sụp đổ, nhà của Trương đại thẩm bên cạnh cũng như vậy, còn bóng dáng Trương đại thẩm và Tiểu Mặc lại không thấy đâu.

Đầu óc Lý Phi Yến nhất thời trống rỗng, đến khi từng giọt nước mưa nặng nề rơi xuống nàng vẫn chưa có phản ứng, chỉ nghe tiếng nàng lẩm bẩm như có như không.

“Trời lại mưa, tại sao lại là trời mưa?... Tại sao vậy?... Ngay cả Tiểu Mặc cũng mất rồi? Ta mất hết rồi, mất tất cả mọi người rồi!?”

Đột nhiên, Lý Phi Yến nhớ lại, người thân bí đã từng nói một câu:

Thiên phú càng tốt, thiên đạo càng đối xử tàn khốc!

Lý Phi Yến há mồm, sắc mặt đột nhiên vắn vẹo dữ tợn.

“Là như vậy sao? Bởi thế mà người đối xử với ta như vậy ư? Tại sao chứ?... Không thể như vậy... Không... Ta không tin!”

Một tiếng gào tuyệt vọng vang vọng trong màn mưa, Lý Phi Yến như phát điên nhào vào đồng hồ nát, dùng tay không bôi míc như đang tìm kiếm cái gì, mặt kệ đôi tay nhỏ nhắn bị lửa làm bỏng, bị vật sắc nhọn đâm đến máu chảy đầm đìa.

Khi bọn sơn tặc tụ tập đến vây quanh Lý Phi Yến, khi nhìn thấy bộ dạng của nàng như vậy, cả đám đều kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

“Lão đại, đứa nhỏ này phát điên rồi.”

“Hừ! Mặt kệ nó, trong thôn này chỉ có một mình nó là nữ hài, không bắt nó thì bắt ai?”

Trong lúc đám sơn tặc đang bàn luận với nhau, Lý Phi Yến từ trong đồng hồ nát moi ra được một cái áo nhỏ bị cháy xém. Vừa nhìn thấy cái áo này, Lý Phi Yến đột nhiên cuối đầu cười, tiếng cười so với tiếng khóc càng nào nề bi thảm.

Lão đại nhóm sơn tặc nhú mày, lúc này, một tên sơn tặc sợ hãi chạy đến báo.

“Lão đại, Lão Tạ bị giết chết ngoài cửa thôn rồi.”

“Cái gì? Hung thủ là ai?”

“Không biết, nhưng chết vì bị gãy cổ.”

Tên lão đại biến sắc. Hắn quyết định thật nhanh.

“Gặp cao thủ rồi, không cần chần chờ nữa, bắt lấy nó, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Nói rồi, một tên sơn tặc phóng ngựa chạy đến muốn bắt lấy Lý Phi Yến, không ai để ý, bầu trời trên đỉnh đầu mình sấm sét đang tụ tập lại chớp lóe không ngừng, Lý Phi Yến đang cười điên cuồng đột nhiên ngửa đầu bi thống thét lên hai chữ:

“Thiên đạo...”

Ầm! Đoàn...

Một đoàn sấm sét màu trắng xanh từ trên thiên không phóng thẳng xuống vị trí trung tâm đồng hồ nát, chuẩn xác đánh vào người Lý Phi Yến.

Đáng thương cho đám sơn tặc, kẻ ở xa nhất cũng chỉ cách Lý Phi Yến ba trượng, khi đoàn sấm sét này đánh lên người Lý Phi Yến, dư chấn và lôi uy khuếch tán ra cũng đủ khiến cho bọn chúng kể cả con ngựa đang cưỡi đồng loạt biến thành cái xác cháy đen, uy lực khủng bố như vậy, đoàn lôi điện màu trắng kia không phải là loại lôi điện bình thường.

Không gian yên tĩnh chỉ còn nghe được tiếng mưa tầm tã, thôn nhỏ bị cháy thành đồng hồ nát, lửa bị nước mưa dập tắt nhưng cũng chỉ để lộ ra mảnh phế tích điêu tàn.

Lý Phi Yến thê thảm bò lên từ cái hố rộng hai trượng sâu bốn thước, lần này nàng bị thương không nhẹ, lôi điện này quý dị khiến cho lục phủ ngũ tạng đau đớn như sắp vỡ, toàn thân da thịt rướm máu. Nhưng Lý Phi Yến như không cảm nhận được cái đau, như một con rối chậm rãi đi ra khỏi Tiểu La thôn, để lại sau lưng một thể giới tịch liêu thê lương, bóng dáng nhỏ bé kia cô đơn và yếu ớt đến thảm thương. Từ trong màn mưa chỉ nhìn thấy một bóng lưng cô độc mờ hồ.

Nàng chỉ còn lại một mình!

.....

Gần Ngũ Tuyệt Sơn có một thành trấn gọi là trấn Khê Thạch.

Phía tây trần Khê Thạch có một ngọn đồi trống, bên trên chỉ chút bia mộ, ngọn đồi này là nghĩa địa cho nên ít ai đặc chân đến đây.

Bên cạnh nghĩa địa có một tòa miếu hoang, khất cái trong trần Khê Thạch thường tập trung về đây.

Một lão khất cái râu quai nón, đầu đội nón cỏ, tay chống gậy xuyên qua rừng bia mộ đi vào tòa miếu hoang kia.

Trong miếu lúc này có khoảng bảy tám khất cái đang nằm nghỉ trưa. Lão khất cái vào miếu, những người này chỉ quay đầu nhìn một cái rồi không quan tâm đến nữa.

Trong thời đại này, một lão khất cái có cái gì đáng để người ta chú ý chứ.

Lão khất cái vừa vào liền đi thẳng về một góc, trong góc nhỏ đó, có một bóng người nhỏ bé trùm một miếng vải bố rách rưới đang ngồi.

Lão đi đến ngồi xuống bên cạnh đứa nhỏ kia.

“Cuối cùng, chỉ còn lại mình ngươi sao?”

Vừa nghe câu này, thân thể trong tấm vải bố hơi cử động một chút, một cái đầu ló ra ngoài, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem, nhưng vẫn không che giấu được một đôi mắt to trong vắt.

Lý Phi Yến nhìn lão khất cái, hơi nhú mày, như đang cố nhớ xem lão khất cái này là ai.

Nhìn chằm chằm bộ râu quai nón của lão khất cái một lúc lâu, đột nhiên nàng ngạc nhiên nhìn lão khất cái.

“Là lão?!”

Ba!

Đỉnh đầu bị đánh một cái đau nhói, Lý Phi Yến đau đến nhăn mặt nhú mày.

Trong lúc đó, lão khất cái vẫn bình thản như thường nói:

“Đã nói với ngươi rồi, là tiền bối.”

Lý Phi Yến mím môi không lên tiếng. Người này chính là lão khất cái kỳ quái nàng đã gặp ở Triệu gia thôn khoảng bốn năm trước. Nếu không phải bộ râu của lão đầu nàng rất gây ấn tượng, không chừng nàng đã không nhận ra được lão.

Lão khất cái nhìn Lý Phi Yến, đột nhiên cười khẽ hỏi:

“Thế nào? Tức giận?”

Lý Phi Yến bĩu môi, trái lương tâm nói:

“Không có, sao tiền bối lại ở đây?”

“Không phải cố tình muốn tìm ngươi đâu, chỉ là trùng hợp thôi, phải nói ta và ngươi rất có duyên.”

Lý Phi Yến cuối đầu trầm mặt, sau đó lại hỏi:

“Sao tiền bối nhận ra được là ta?”

“Hôm qua sớm đã thấy ngươi ngồi trong trần Khê Thạch rồi, mắt cả ngày mới nhớ ra là ngươi, hôm nay lại nhìn thấy miếng vải bố này, ai mà không nhận ra.”

Nghe lão khất cái nói vậy, Lý Phi Yến mới xem như chấp nhận.

Nếu không phải nàng đã dùng cảm quan dò xét qua, phát hiện linh khí xung quanh lão khất cái không có dị động nào khác thường, chứng tỏ lão đầu không phải tu sĩ thì nàng nhất định sẽ nghi ngờ sự trùng hợp này.

Lão khất cái lười biếng tựa người vào đồng rơm, nhắm mắt lại như đang muốn ngủ. Lý Phi Yến thấy vậy cũng không lên tiếng, im lặng ngồi một bên.

Một lúc lâu sau đột nhiên lão khất cái lại lên tiếng.

“Một mình không có nghĩa là cô độc, ngươi phải trưởng thành lên.”

Lý Phi Yến ngẩng ngẩng cả người, quay đầu nhìn lão khất cái, phát hiện lão vẫn đang nhắm mắt, miệng chép chép mấy cái, bắt đầu ngáy nhỏ.

Nàng đột nhiên cảm thấy nao nao, trong đầu nhớ lại câu nói vừa rồi của lão khất cái.

Một mình không có nghĩa là cô độc?

Phải vậy không?

Nàng mất nhà cửa, mất gia tộc, mất thân nhân, nếu không cô độc, vậy nàng còn lại cái gì chứ?

Ánh mắt Lý Phi Yến bất giác âm trầm xuống, ngay lúc nàng đang chìm vào tâm tư của chính mình, đột nhiên một tia rung động nhỏ phát ra trong thức hải khiến nàng giật mình.

Tuy hiện tại nàng không cách nào tự đưa thần trí vào trong thức hải, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được tia rung động này là đến từ điểm màu xanh trên đồ án màu đỏ treo giữa không trung, mà điểm màu xanh đó chính là thứ còn sót lại của con Thái Cổ Lô Long khủng bố kia.

Lại cẩn thận cảm nhận một lần nữa nhưng lại không thấy gì, Lý Phi Yến nhún mày tự hỏi.

Là ảo giác sao?

Nhưng ngay lúc này, ảo giác kia lại giúp nàng thông suốt một chuyện, thế giới u ám trong tâm hồn bất chợt bị một tia tinh quang chiếu rọi.

Ai nói nàng không còn gì chứ? Nàng còn gia đình ở kiếp trước đang chờ mình trở về, nàng còn một mục tiêu lớn cần hoàn thành, nàng có cần phải ở đây bị lụy ngu xuẩn như vậy hay không?

Và lại, Tiểu Mặc chỉ là mất tích, vốn dĩ không nhìn thấy xác, nàng dựa vào cái gì mà cho rằng nó đã chết chứ?

Có thể nó đã được cứu thoát, hiện đang sống ở một nơi nào đó, dù nàng có ngồi đây bị thương cũng không thể thay đổi được gì.

Lão đầu nói đúng, nàng không cô độc, nàng vẫn còn hy vọng!

Đôi mắt đang âm trầm của Lý Phi Yến đột nhiên sáng lên, tia bi ai trong mắt biến mất, thay vào đó là ánh sáng kiên định.

Không ai nhìn thấy khóe môi dấu trong mớ râu rậm rạp của lão khắt cái khẽ nhếch lên.

Không tệ!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Dũng khí

Ngày ba mươi tháng sáu, trấn Khê Thạch gần Ngũ Tuyệt Sơn đặc biệt náo nhiệt hơn bình thường, trong trấn nhỏ đột nhiên xuất hiện bảy tám nhóm người ăn mặc xa hoa, vừa nhìn liền biết là kẻ giàu có.

Trước cửa quán trọ Đại Các, một nhóm bốn người phong thái bất phàm chậm rãi đi đến, trong bốn người này có một tiểu cô nương nhìn rất ngây thơ, một phụ nhân và hai nam nhân trung niên. Lúc này, sắc mặt tiểu cô nương vô cùng lo lắng hỏi:

“Ngày mai mọi người thật sự không thể đi cùng với ta sao?”

“Tiểu thư, thật sự không được, đó là quy định của bề trên, người không mang lệnh bài không được bước lên núi.”

Phu nhân trung niên hiền lành an ủi tiểu cô nương, một nam nhân trung niên trong nhóm đột nhiên nhíu mày nhìn xung quanh một lượt rồi nghiêm khắc nói:

“Được rồi, đừng nói chuyện đó ở đây, đặt phòng trước đã.”

Nghe vậy ba người còn lại liền gật đầu im lặng bước vào quán trọ.

Không ai chú ý, ngồi bên cạnh lối đi trước cửa vào quán trọ Đại Các này có một tiểu khất cái cả người được một tấm vải bố rách nát trùm kín từ đầu đến chân, nàng ngồi nơi đó bất động như một pho tượng. Nhưng không ai biết, ẩn bên trong tấm vải rách là một đôi mắt vô cùng linh động.

Nghe nhóm bốn người vừa rồi nói chuyện, khóe môi tiểu khất cái khẽ nhếch lên, sau đó, nàng đứng lên đi về hướng tây trấn.

Tiểu khất cái này chính là Lý Phi Yến, sau khi nghe ngóng được thông tin mình muốn nghe, nàng trở lại tòa miếu đồ nát kia, lúc này trong miếu chỉ còn

mỗi lão khát cái, những người khác đều đã ra ngoài đi xin ăn hết rồi, cũng chỉ có lão đầu này là không lo không nghĩ như vậy.

Lại nói, nàng và lão khát cái ở trong miếu cũng tròn hai tháng, không biết từ lúc nào nàng đã trở nên thân thiết với lão đầu này.

Trong lòng bất giác lo lắng cho lão ăn mỳ sấu rượu bất cần đời. Chính vì thế, nàng phải trở lại tòa miếu cũ nát thăm lão trước lúc rời đi.

Nhìn lão đầu say khướt ôm bầu rượu phát ra tiếng ngáy, Lý Phi Yến lách đầu thờ dãi đi đến bên cạnh lão.

Cầm bầu rượu đặt sang một bên, nhẹ nhàng chỉnh lại quần áo xóc xếch của lão.

Lý Phi Yến lấy từ trong túi đeo bên hông ra mấy tấm ngân phiếu, nhìn xung quanh không có ai, nàng xếp ngân phiếu lại, nhét vào áo lão đầu.

Ngân phiếu gia gia cho nàng rất nhiều, nàng lấy ra ba vạn lượng cho lão đầu, bấy nhiêu đã đủ để an hưởng tuổi già, vô lo vô nghĩ.

Sau đó, Lý Phi Yến lấy tấm vải bố nàng hay choàng cẩn thận đắp lên cho lão.

Tấm vải bố này tuy nhìn củ kỷ rách rưới nhưng cực kỳ sạch sẽ, không bẩn thiếu như người khác nghĩ.

Làm hết mọi chuyện, Lý Phi Yến lại nhìn lão khát cái, nhẹ giọng nói:

“Lão đầu, ta phải đi rồi, lão phải bảo trọng, nếu có cơ hội, ta sẽ về thăm lão.”

Nói xong, Lý Phi Yến dứt khoát đứng dậy rời đi.

Đợi khi bóng lưng nàng biến mất, lão khát cái cứ tưởng đang ngủ lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt nào phải mờ mịt men rượu như Lý Phi Yến nghĩ, rõ ràng là một đôi mắt sáng ngời thâm thúy như chứa đựng cả bầu trời.

Lão đầu cầm tấm vải bố Lý Phi Yến đắp cho, lại móc ngân phiếu từ trong ngực ra, khoe môi khê mỉm cười, miệng lại lẩm bẩm.

“Tiểu nha đầu chết tiệt! Cuối cùng vẫn không gọi được một tiếng tiền bối.”

.....

Trên con đường nhỏ ngoài cửa trấn Khê Thạch, một thân ảnh nhỏ mặc áo choàng màu nâu có mũ trùm che kín mặt.

Sở dĩ Lý Phi Yến phải giả trang khát cái trà trộn vào trấn Khê Thạch là vì nàng muốn tìm hiểu thông tin về chủ nhân những danh ngạch khác.

Lý gia sụp đổ, nàng chỉ có một mình, chính vì thế, nàng phải tự mình trù tính.

Sau nửa tháng ngồi ở góc đường kia đóng giả khát cái, nàng biết được khảo đề của Tiên Duyên Hội năm nay là phải dùng sức của chính mình trong vòng ba ngày leo lên được đỉnh Ngũ Tuyệt Sơn.

Quan trọng là trong ba ngày này, không cho phép bất cứ người nào khác ngoại trừ chủ nhân danh ngạch được phép bước lên Ngũ Tuyệt Sơn nửa bước.

Xem ra môn phái tu tiên kia là muốn một lần tuyển chọn công bằng rồi, như vậy đối với người có hoàn cảnh như Lý Phi Yến chính là tin tức không thể tốt hơn.

Lý Phi Yến suy tính kỹ càng, quyết định đến núi Ngũ Tuyệt Trước, đợi đến khi trời sáng sẽ lập tức tiến lên núi.

Nếu không, một khi bị đám người thế gia khác phát hiện, nàng còn chưa kịp lên núi đã bị bọn hấn chặn đường cướp giết mất rồi.

Con đường của nàng đang ở trước mắt, nàng sẽ không để bất kỳ kẻ nào cản trở, một khi có kẻ cản đường... Nàng sẽ không nương tay.

.....

Trên lưng núi Ngũ Tuyệt, thân thể Lý Phi Yến nhẹ như chim yến, cực nhanh vượt qua địa hình hiểm trở.

Đối với nàng chạy trên lưng núi cũng không quá khó, chỉ cần phải cẩn thận không để mình trượt chân, bởi vì lưng núi trơn trượt, một khi trượt chân thì bản thân sẽ bị lăn xuống một khoảng cách xa, công sức trước kia liền đổ sông đổ biển, cũng may, nàng có kinh nghiệm lăn lộn trong núi rừng một thời gian dài, cho nên dọc đường vẫn bình an, chưa bị ngã một lần nào.

Sau khi leo được hai phần ba núi, Lý Phi Yến đã không thể nhìn thấy được cảnh dưới chân núi nữa, bởi vì bên dưới nàng có một biển mây trắng che khuất tầm nhìn.

Không khí càng lên trên càng lạnh, với thân thể mạnh mẽ hơn người thường của Lý Phi Yến mà còn cảm thấy lạnh buốt nói chi là người khác.

.....

Đứng trên một bình đài đá tự nhiên trên lưng núi, Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn đoạn đường còn lại của mình là vách đá thẳng đứng, ánh mắt không khỏi hơi sợ hãi, leo vách đá như vậy rất nguy hiểm, nếu trượt tay một cái, kết cục chính là tan xương nát thịt.

Do dự một chút, đột nhiên Lý Phi Yến mím môi tự đập vào đầu mình một phát.

Sợ hãi chính hèn yếu!

Nàng hít thở sâu, híp mắt nhìn vách đá, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỉ là vách đá mà thôi, không có dũng khí đối mặt thì sao mà leo lên cảnh giới tiên đế được!”

.....

Từ sáng sớm cho đến khi ánh sao treo đầy trên bầu trời, Lý Phi Yến cuối cùng nhìn thấy được đỉnh núi ngay phía trước, nàng không khỏi vui mừng, nụ cười hiện rõ trên mặt

Bộ dạng Lý Phi Yến lúc này không mấy tốt, giày dưới chân đã không thấy, mười đầu ngón tay, mười đầu ngón chân, kể cả lòng bàn tay và lòng bàn chân đều nhầy nhụa máu thịt, quá trình leo vách đá của nàng thật sự không mấy tốt đẹp.

Trên đỉnh Ngũ Tuyệt Sơn chỉ là một khoảng đất trống, rộng chừng năm mươi trượng.

Lý Phi Yến chật vật bò lên đến nơi, lập tức ngã lăn ra vì mệt mỏi.

Trên đỉnh đầu là cả một bầu trời sao lấp lánh rộng lớn vô biên, Lý Phi Yến không khỏi nở nụ cười thỏa mãn, cảm giác đau đớn từ từ chỉ truyền đến cũng vì vậy mà giảm đi nhiều, không gian tĩnh lặng nơi này thật sự khiến Lý Phi Yến muốn nhắm mắt lại ngủ ngay một giấc, thế nhưng ngay lúc này, một giọng nói phát ra trên đỉnh đầu nàng.

“Ồ! Tiểu nha đầu khá đây, chỉ mất hơn một ngày.”

Lý Phi Yến vội vàng bò dậy, bàn chân vừa đứng lên liền đau đến nhe răng, Lý Phi Yến cố gắng xem nhẹ cảm giác nhức nhối đến tận xương tủy truyền đến từ lòng bàn chân, nàng đưa mắt nhìn nam nhân chừng ba mươi tuổi mặt thanh sam đứng trước mặt mình.

Dưới cảm quan của nàng cũng chỉ mơ hồ cảm thấy linh khí hơi dị động một chút vì người này, cảm giác không rõ ràng như thanh niên nàng đã gặp trong sơn cốc lần đó. Nguyên nhân có thể là vì tu vi của hai người khác nhau nên phản ứng cũng không giống.

Nam nhân này nhìn Lý Phi Yến thâm trầm như vậy mà vẫn quật cường đứng vững, hần liền nở một nụ cười tán thưởng.

“Cũng rất kiên cường, ngươi tên là gì?”

Lý Phi Yến lấy lại bình tĩnh, nàng hơi chấp tay hành lễ với nam nhân này rồi nghiêm cẩn nói:

“Tiểu nữ gọi là Lý Phi Yến.”

“Ồ! Ngươi chính là người của Lý gia kia? Đưa lệnh bài Hoa Dương cho ta xem.”

Lý Phi Yến vội vàng lấy tám lệnh bài bạc trong cái túi nhỏ vẫn mang bên hông ra đưa cho nam nhân.

Nhìn thấy lệnh bài, người này gật đầu.

“Đi theo ta.”

Lý Phi Yến không dám chần chừ liền theo sát nam nhân này đi đến trung tâm đỉnh núi.

Trung tâm đỉnh núi có một cái sân lót đá, giữa sân có một đồng lửa lớn, một thanh niên chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đang ngồi thiền bất động cạnh đồng lửa.

So với nam tử đi bên cạnh, nàng càng khó cảm nhận được dị động của linh khí xung quanh thanh niên kia.

Bên cạnh thanh niên còn có một cái bàn đá, trên bàn đá là một vật hình tròn nhìn như một cái la bàn lớn chừng hai bàn tay, trên la bàn chẳng chịt đồ án kỳ dị, có năm viên thủy tinh nhỏ bằng ngón tay cái khảm xung quanh.

Lúc này, Lý Phi Yến đã bước vào cái sân nhỏ, nam tử trẻ tuổi đang ngồi kia đưa mắt đánh giá Lý Phi Yến một lượt, sau đó gật gù đầu xem như chấp nhận, đợi khi nhận lấy lệnh bài của Lý Phi Yến từ trong tay của nam nhân kia hần mới lên tiếng.

“Ngươi đến bên kia đặt tay lên La Bàn Ngũ Hành rồi dùng pháp quyết luyện linh lên nó đi.”

Lý Phi Yến nghe lời bước đến đặt tay lên khoảng trống giữa la bàn, sau đó, nhớ đến lời nam tử kia nói, nàng cảm thấy có chút chột dạ.

Lý Phi Yến không biết pháp quyết luyện linh mà nam tử kia nói có phải là pháp quyết vô danh mà nàng hay luyện hay không, bất đắc dĩ quay sang hai người bọn họ cười một cách hơi xấu hổ nói:

“Xin hỏi... Pháp quyết luyện linh gì đó có phải là pháp quyết có thể hút linh khí vào cơ thể hay không?”

Hai người bọn họ nhìn nhau, sau đó nhìn Lý Phi Yến với ánh mắt đồng cảm.

Mặc dù người có được Hoa Dương lệnh đều xuất thân thế gia nhưng dù sao cũng chỉ là phạm nhân, có được pháp quyết sơ lược do các môn phái truyền ra nhưng bọn họ thực sự không hiểu được công dụng của nó, mà Lý gia đã bị diệt môn, đứa nhỏ này không biết gì cũng là dễ hiểu.

Nam tử kia có chút không kiên nhẫn gật đầu nói:

“Chính là cái đó, ngươi làm nhanh đi.”

“Vâng.”

Được câu trả lời chắc chắn, Lý Phi Yến yên tâm, lập tức dùng pháp quyết mà Lý Quốc Đường đưa lên La Bàn Ngũ Hành, hai người kia yên lặng nhìn phản ứng của la bàn. Lý Phi Yến hơi căng thẳng.

Vừa qua ba lần hô hấp thì bất chợt hai viên cầu thủy tinh nhỏ trên la bàn đồng loạt phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, hai người kia vừa nhìn thấy cảnh này lập tức trợn mắt.

Nhanh như vậy?!

Nhưng bọn họ chưa kịp làm ra phản ứng thì chớp mắt một cái viên cầu thứ ba cũng đã sáng lên một nửa, nam nhân lập tức hô:

“Dừng lại! Như vậy được rồi.”

Lý Phi Yến giật mình rút tay ra khỏi la bàn, sắc mặt căng thẳng nhìn hai người này.

Trong lúc đó, bọn họ đang dùng ánh mắt trao đổi với nhau, khi nhìn về phía Lý Phi Yến ánh mắt đã dễ gần không ít, nam tử kia lần đầu nở nụ cười nói:

“Chúc mừng sư muội, tiền đồ vô lượng.”

“Chúc mừng Lý sư muội.”

Người kia cũng thêm vào.

Lý Phi Yến ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Thái độ thay đổi cũng quá nhanh rồi!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Hai mươi một bá chủ

Lý Phi Yến có chút không thích ứng kịp tốc độ thay đổi thái độ của bọn họ, nhưng nàng rất nhanh đã tỉnh táo lại, hơi chấp tay thi lễ một cái nói:

“Phiền hai vị sư huynh giải thích một chút.”

Nam tử kia cười khẽ rồi nói:

“Ngũ Hành La Bàn chính là một linh khí kiểm tra linh căn, trên đó có năm viên lăng tinh, mỗi một viên lăng tinh sáng lên tượng trưng cho một loại linh căn, đồng thời độ sáng của lăng tinh cũng chứng tỏ mức độ hoàn hảo của linh căn.”

“Như vậy càng nhiều linh căn, linh căn càng hoàn hảo thì càng có lợi sao?”

“Đương nhiên, thiên địa có rất nhiều loại linh khí trộn lẫn vào nhau, ở những loại địa thế đặc biệt tỷ lệ của những loại linh khí đó cũng sẽ khác nhau:

Trong rừng mộc linh khí sẽ nhiều hơn những loại linh khí khác, trong nước thì thủy linh khí chiếm tỷ lệ lớn nhất.

Giả sử người có thủy linh căn thì tốc độ hấp thu và luyện hóa thủy linh khí sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều lần, đồng thời khi tu luyện pháp quyết thủy hệ sẽ làm ít hưởng nhiều.

Như vậy, khi người có nhiều linh căn đồng nghĩa với tốc độ tu luyện của người so với người thường cũng nhanh hơn nhiều, tiềm lực cũng vì vậy mà vượt trội so với kẻ khác. Mà linh căn của người càng hoàn thiện thì ưu thế đạt được cũng càng lớn.”

“Nhưng lúc này ta vẫn chưa kiểm tra xong cơ mà.”

Nhìn vẻ mặt tiếc rẻ của Lý Phi Yến, hai người này liền nhìn nhau mỉm cười, nam nhân tu sĩ tiên liền giải thích.

“Người yên tâm, ở đây chỉ là kiểm tra xem người có đủ tiêu chuẩn để tham gia Tiên Duyên Hội hay không mà thôi, đợi Tiên Duyên Hội chính thức đến, người cần phải triển lộ toàn bộ thiên phú, thu hút những cường giả đại thể lực kia.”

Trong lòng Lý Phi Yến ngay lập tức run lên, xem ra Tiên Duyên Hội không đơn giản như nàng nghĩ, nàng chỉ là một tiểu cô nương đối với tri thức cơ bản của tu tiên giới không có một chút hiểu biết gì.

Lý Phi Yến lập tức bắt lấy cơ hội, cười lấy lòng hỏi:

“Hai vị sư huynh có thể nói cho tiểu muội biết tiêu chuẩn dự Tiên Duyên Hội là như thế nào hay không?”

Hai người kia biết tiểu nha đầu giáo hoạt này đang nghĩ gì, nhưng dựa vào mức độ phản ứng của Ngũ Hành La Bàn, bọn họ dự đoán được tiểu nha đầu này không chừng có cơ hội được bái nhập vào những môn phái cấp cao, chính vì thế bọn họ rất vui lòng kết giao với nàng.

“Thật ra Tiên Duyên Hội không đơn giản như phạm nhân các người tưởng tượng, đa số người sau khi vượt qua kiểm tra của chúng ta đều sẽ trở thành đệ tử ngoại môn của Hoa Dương Môn, không có tư cách tham gia Tiên Duyên Hội chân chính, chỉ những người sở hữu trung phẩm linh căn trở lên mới có cơ hội đi tham gia Tiên Duyên Hội tại trung tâm đại lục do thượng môn chủ trì.”

Lý Phi Yến không khỏi khiếp sợ, nàng cảm thấy độ quy mô của Tiên Duyên Hội này đã vượt qua mức độ nàng có thể tưởng tượng được.

“Trung phẩm linh căn là bao nhiêu loại linh căn.”

“Ba, thượng phẩm là bốn, cực phẩm là năm, ngoài ra còn có loại tuyệt phẩm biến dị linh căn trong truyền thuyết.”

“Biến dị linh căn?”

Lý Phi Yến càng thêm tò mò, ánh mắt phát sáng, nam tử trẻ tuổi kia liền cười nói:

“Ha ha... Người có hứng thú cũng phải. Tuyệt phẩm linh căn là những linh căn biến dị không nằm trong ngũ hành, mỗi loại đều vô cùng lợi hại, những vấn đề như tốc độ hấp thu và luyện hóa linh khí thông thường đều không quan trọng nữa, bởi vì đối với tuyệt phẩm linh căn, linh khí loại nào cũng đều như nhau, tất cả đều có thể thoải mái luyện hóa.”

Lý Phi Yến lần đầu tiên nghe được mấy khái niệm này, ngay lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ, nam tử thấy vậy liền cười nói:

“Thật ra biến dị linh căn rất khó gặp, mấy ngàn năm mới xuất hiện một người, chẳng khác nào phượng mao lân giác.”

Nam nhân nghe đến đây, đột nhiên nói:

“Sư huynh, ta nghe nói Đông Thiên đại thể giới chúng ta từ hai mươi năm trước đã bước vào giai đoạn đại khí vận, vạn năm lập lại một lần kéo dài khoảng gần trăm năm, trong giai đoạn này thiên tài sinh ra lớp lớp, tuyệt phẩm linh căn cũng không phải là hiếm gặp như vậy.”

“Người cũng tin mấy lời đồn đó à.”

“Nhưng ba năm trước, Cửu U Giáo vừa thu được một đệ tử biến dị Phong linh căn đấy.”

“Hai vị sư huynh, ta có thắc mắc này, Ngũ Hành La Bàn là phản ứng với các loại linh căn, như vậy còn biến dị linh căn thì sao? Vẫn có thể kiểm tra chứ?”

Ngoài mặt Lý Phi Yến ra vẻ tò mò nhưng trong lòng lại suy tính sâu xa. Nói về thiên phú thì nàng cũng có chút tự tin.

Biến dị linh căn!

Nam tử nghe Lý Phi Yến hỏi vậy thì lắc đầu nói:

“Cái này khó, bởi vì dễ dàng lẫn lộn với cực phẩm linh căn, dù sao Ngũ Hành La Bàn cũng chỉ là một linh khí trung phẩm mà thôi.”

“Vậy làm thế nào có thể kiểm tra ra được?”

“Nghe nói phải bố trí một đại trận mới được. Người yên tâm, Tiên Duyên Hội chính là dùng loại đại trận kia kiểm tra linh căn một lần nữa, người có bao nhiêu thiên phú đều sẽ hiển lộ ra.”

“Đúng vậy, ta xem tìm năng của người rất có thể vào được trung môn.”

Sau đó, Lý Phi Yên lại tiếp tục hỏi, hai người này cũng rất hào phóng trả lời.

Lý Phi Yên nghe bọn họ nói, đi từ bất ngờ này đến ngạc nhiên khác, cuối cùng, phải dùng tâm thế cực độ khiếp sợ và phấn khích để tiếp nhận được từng chuyện nghe được. Nàng cũng sơ bộ hình dung được rốt cục tên biến thái kia đã đưa nàng đến một thế giới như thế nào.

Thế giới này gọi là Đông Thiên đại thế giới, trong Đông Thiên đại thế giới có mười tám đại lục địa và hai mươi ba hải vực.

Mà Văn Nam quốc chỉ là một đế quốc nhỏ trong hàng ngàn đế quốc của Lăng Xuyên đại lục. Và bá chủ của đại lục này là một trong hai mươi một thế lực hùng mạnh nhất Đông Thiên đại thế giới – Cửu U giáo.

Trong giới này có rất nhiều tông môn, nhưng đứng trên tất cả có hai mươi một thế lực, gọi chung là “Nhị thập nhất bá chủ”, bao gồm: nhất phái, nhị tự, tam tông, tứ cung, ngũ gia, lục giáo. Cửu U giáo chính là nằm trong hàng lục giáo kia.

Mỗi thế lực trong đó đều là bá chủ một phương, nhiều thế lực một mình làm chủ cả một lục địa, thậm chí nhất phái Côn Luân còn một mình làm chủ cả hai lục địa, dưới trướng của mỗi thế lực đều có mấy trăm trung môn, dưới trung môn lại có gần ngàn tiểu môn, dưới những tiểu môn tu tiên này lại chính là hàng ngàn quốc gia phàm nhân.

Phải nói thực lực của hai mươi một bá chủ khổng lồ như những con quái thú hồng hoang, chỉ nằm im thôi cũng đủ chấn nhiếp thiên hạ.

Nhất phái Côn Luân chính là môn phái kiếm tu, dù thực lực của các bá chủ chênh lệch không nhiều, nhưng lực công kích siêu cường của kiếm tu mọi người đều công nhận, cho nên việc một mình Côn Luân chiếm đóng hai lục địa có người không phục nhưng lại không ai đứng ra chống đối cả.

Nhị tự: Đại Phật và Huyền Quang là hai môn phái Phật tu cùng nhau chưởng quản lục địa lớn nhất Đông Thiên đại thế giới – Thiên Hoàn.

Mặc dù hai đại phái cùng chia nhau một lục địa nhưng không có nghĩa là bọn họ nhỏ yếu hơn các bá chủ khác, chẳng qua là vì Phật tu không thích tranh giành mà thôi.

Tam tông bao gồm:

Hỗn Độn Tiên Ma Tông ở Càn Nguyên đại lục là tông môn nổi tiếng với sự bí ẩn và bất thường, không chính không tà, hành sự tùy hứng phóng túng, có lời đồn các đệ tử bá chủ khác không muốn dính dáng gì đến đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông.

Tiếp theo là Vô Cực Thiên Tông, bá chủ của Thái Vi đại lục. Vô Cực Thiên Tông tu luyện vô cực đại đạo, là môn phái đề cao chính nghĩa, xem trọng luật lệ và lấy việc thuận theo thiên địa tự nhiên làm căn nguyên.

Đệ tử Vô Cực Thiên Tông thường là người cương trực, thẳng thắn, đặc biệt họ tinh thông bói toán có thể dự đoán được tương lai.

Cuối cùng chính là Thái Ất Tiên Tông, độc chiếm Thanh Châu đại lục, tông môn này chuyên luyện đan, tu giả không ai là không thích đan dược, chính vì thế ở Đông Thiên đại thế giới, Thái Ất Tiên Tông chính là môn phái được kính nhường nhất, ngay cả đệ tử Côn Luân cũng không muốn đắc tội với đệ tử Thái Ất Tiên Tông.

Tứ cung:

Huyết Minh Cung ở Tây Minh đại lục là môn phái chuyên tu huyết ma đại đạo.

Đệ tử Huyết Minh Cung thường rất hiếu chiến hiếu sát, tính cách lại bá đạo bất trị, không bao giờ nhường nhịn người khác, bọn họ thường bị xem là một đám ma đầu thiên lý bất dung.

Ma Đạo Cung chiếm giữ Đông Ám đại lục, đệ tử môn phái này chuyên tu đạo ma thần, chính xác là tu luyện thân thể thành pháp bảo, có người ví đệ tử Ma Đạo Cung là một đám quái vật hình người.

Âm Dương Cung ở Lưỡng Nghi đại lục là môn phái tiên đạo nhưng lại tu luyện thuật song tu. Môn phái này tôn thờ âm dương kết hợp, trong môn phái có cả nam lẫn nữ, bất kỳ đệ tử nào cũng đều tinh thông cả âm dương, đều là tài tử giai nhân, hơn nữa, vì tính chất công pháp mà đệ tử phái này đều có dung mạo vô cùng bắt mắt, vì thế đệ tử Âm Dương Cung ra ngoài được rất nhiều người chào đón.

Cuối cùng là Quỷ Thi cung, môn phái tu luyện quỷ đạo này ở Quỷ Man đại lục, cũng như tên gọi của nó, đệ tử môn phái này giỏi nhất là thuật luyện thi, ngự quỷ và luyện hồn, cũng như những môn phái ma đạo khác, sẽ không có người thường nào thích tiếp xúc với kẻ ăn ngủ cùng thi thể và quỷ quái.

Ngũ Gia là năm đại gia tộc tu chân lâu đời của Đông Thiên đại thế giới gồm: Nam Cung, Vũ Văn, Tư Không, Đoan Mộc và Mộ Dung.

Mỗi gia tộc đều chiếm lĩnh một lục địa mang tên của chính gia tộc mình, so với những tông phái kia, thế lực của ngũ đại gia tộc này không hề yếu hơn, xuất hiện từ thượng cổ, sau bao nhiêu năm tồn tại, phả hệ của mỗi gia tộc đã chia ra vô số nhánh, chính vì thế, xét về số lượng thành viên trong gia tộc không hề ít hơn một bá chủ thượng môn chút nào. Trong Đó:

Nam Cung gia là thế lực đứng đầu về luyện khí, nơi sản sinh vô số pháp bảo lợi hại.

Vũ Văn gia tinh thông phù trận không thế lực nào sánh bằng, đồng thời Vũ Văn gia cũng được xem là mạnh nhất trong ngũ đại gia tộc vì đã đoạt được đại lục cuối cùng trong năm đại lục địa lớn nhất Đông Thiên đại thế giới, cùng với hai đại phật tự, Hỗn Độn Tiên Ma Tông, Vô Cực Thiên Tông và Huyết Minh Cung.

Tư Không gia tinh thông linh thảo y dược, so với Thái Ất Tiên Tông cũng không kém hơn bao nhiêu, tuy nhiên Tư Không gia chú trọng nhất không phải là luyện đan mà là trồng linh thảo và sản xuất thiên tài địa bảo.

Còn Đoan Mộc gia thì nổi tiếng về thuật ngự thú và nuôi dưỡng linh thú.

Cuối cùng, Mộ Dung gia là môn phái kinh thương, nói kinh thương nghe có vẻ bình thường nhưng một khi có nhiều linh thạch thì có gì mà không thể làm được đây.

Lục giáo gồm:

Cửu U Giáo ở Lăng Xuyên đại lục là môn phái tôn thờ Cửu U Tước, công pháp tu luyện của bọn họ làm cho bản thân có được năng lực của Cửu U tước.

Hợp Hoan Giáo và Huyền Linh Giáo cùng chia nhau Hoành U đại lục, Hợp Hoan Giáo là ma giáo chỉ nhận nữ đệ tử, công pháp tu luyện của bọn họ dựa vào hấp thu dương khí, trên lãnh địa quản hạt của Hợp Hoan Giáo thì kỷ viện là thể loại buôn bán thịnh hành nhất.

Ngược lại Huyền Linh Giáo lại chính là một môn phái nam nhiều nữ ít đến đáng thương, vì đây là một môn phái dành cho nông phu và đầu bếp, chuyên gia trồng đủ loại linh cốc và chế biến thành linh thực.

Dù tu sĩ đã thoát khỏi phạm thế, nhưng ai mà không thích mỹ thực? Nhất là mỹ thực vừa có thể hưởng thụ vừa có lợi cho tu vi tăng tiến thì ai có thể từ chối được cơ chứ?!

Vì thế, khác với lãnh địa của Hợp Hoan Giáo là thiên đường ôn hương nhuỷ ngọc, lãnh địa của Huyền Linh Giáo lại là thiên đường mỹ vị ẩm thực.

Ba bá chủ cuối cùng đều có một điểm chung là cực kỳ đặc thù.

Mạn Đà Giáo với linh vật Mạn Đà La là môn phái chuyên luyện độc.

Ngũ Hành Giáo tinh thông ngũ hành pháp trận là chuyên gia khôi lỗi.

Phong Thiên giáo đặc biệt đáng sợ với pháp thuật phong ấn, bọn họ không chỉ có thể phong ấn mọi thứ, thậm chí các đại năng của Phong Thiên Giáo còn có thể phong ấn một mảnh thiên địa.

Một lần đầu óc được mở mang một mảnh lớn, Lý Phi Yến cảm thấy đầu óc mình đã trương lên vì vô số suy nghĩ tính toán của bản thân, đồng thời nàng còn cảm thấy một cả giác cuồng nhiệt dâng lên trong lòng.

Thế giới này rộng lớn bao la như vậy, nàng muốn được tự do tung hoành trong đó, không phải sẽ rất phấn khích và đặc sắc sao?!

Nhiều năm như vậy, tâm tính nàng vốn đã bị mài đến chay cứng, ít khi cảm thấy hưng phấn cuồng nhiệt như thế.

“Thế nào? Người còn gì muốn hỏi nữa không?”

Nam tử kia cười cười nhìn thần sắc biến hóa không ngừng của Lý Phi Yến.

Lúc này, Lý Phi Yến cười khổ nói:

“Đa tạ hai vị sư huynh đã chỉ giáo.”

“Ha ha... Có cái gì đâu mà đa tạ, bây giờ ta không nói cho người biết, đợi đến lúc tham gia Tiên Duyên Hội người cũng sẽ được biết mà thôi.”

Lý Phi Yến có chút ngạc nhiên nhìn nam tử, nam tử thờ dài nói:

“Chúng ta chỉ là nội môn đệ tử của Hoa Dương môn, một tiểu môn phái mà thôi, những chuyện về các bá chủ thượng tầng như vậy người nghĩ chúng ta biết từ đâu chứ? Những gì chúng ta biết về bọn họ sợ rằng cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Ta nói cho người những điều này chỉ vì cho người thêm thời gian tính toán... Có mà biểu hiện cho tốt, bỏ qua cơ hội này rồi không còn cơ hội thứ hai đâu.”

Nam tử hơi lắc đầu cảm thán, trong mắt che dấu một tia tiếc nuối.

Lý Phi Yến nghiêm cẩn đứng lên, thật tâm hành lễ với hai người này một cái.

Dù biết bọn họ giúp nàng một phần là vì muốn lôi kéo quan hệ, nhưng trong lòng nàng cũng không khỏi cảm kích.

Đối với một người như nàng, những thông tin ít ỏi kia rất quý giá.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Lần đầu thể nghiệm phi hành

Khi mặt trời ló dạng phía chân trời thì đình Ngũ Tuyệt lại có thêm người mới đến, đó là một thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, trên người hắn mặc quần áo tơ lụa thượng hạng, dù đã thu liễm nhưng vẫn nhìn ra một tia cao ngạo trong mắt.

Trên tay thiếu niên còn cầm theo một thủy thủ màu ngân bạch, vừa nhìn thấy thủy thủ kia, nam nhân liền như rồng mây nói:

“Hạ phẩm pháp khí! Tiểu tử này chắc là con cháu hoàng tộc rồi.”

“Hà sư đệ, làm nhiệm vụ thôi.”

Nam tử trẻ tuổi kia vậy mà gọi trung niên nam nhân là sư đệ, quả thật đối với tu sĩ nhìn dung mạo bề ngoài muốn đoán được tuổi tác thật sự của bọn họ là không dễ.

Lý Phi Yên từ tối hôm trước đã biết được danh tính của hai người này, nam nhân sư đệ họ Hà còn nam tử kia họ Đồng, hai người bọn họ đều là đệ tử nội môn của Hoa Dương Môn.

Trong lúc đó, Hà sư huynh đã đến chỗ của thiếu niên kia, sau khi kiểm tra lệnh bài của hắn thì dẫn hắn đến chỗ của Đồng sư huynh.

Khi thiếu niên phát hiện Lý Phi Yên đã có mặt ở đây từ trước thì nụ cười trên mặt có chút cứng lại, ánh mắt lóe lên tia kinh dị, nhưng rất nhanh thiếu niên lấy lại bình tĩnh, bước đến chấp tay thi lễ với Đồng sư huynh.

“Tiểu đệ Mã Thương, tham kiến sư huynh.”

Đồng sư huynh nhìn Mã Thương một lượt rồi cũng giống với Lý Phi Yên, kiểm tra lệnh bài xong liền cho hắn đến Ngũ Hành La Bàn kiểm tra linh căn.

Qua mười hơi thở thì một lăng tinh phát sáng, sau đó đến cái thứ hai, cái thứ ba. Ngay lập tức, Đồng sư huynh và Hà sư huynh cũng cho Mã Thương dừng lại, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều bất ngờ. Mặc dù thời gian và mức độ phản ứng của Ngũ Hành La Bàn đối với Mã Thương không tốt bằng Lý Phi Yên nhưng vẫn có ba loại linh căn, như vậy thì Mã Thương cũng nằm trong danh sách đạt tiêu chuẩn của Tiên Duyên Hội.

Trong một lần xuất hiện hai người có tư cách tham gia Tiên Duyên Hội chính là chuyện xưa nay hiếm có.

Sau khi giải thích một chút với thiếu niên, Đồng sư huynh liền cho Mã Thương đi nghỉ ngơi, Mã Thương cười cười gật đầu đồng ý sau đó hắn đi thẳng đến chỗ của Lý Phi Yên, nhìn nàng một thân áo choàng che kín như bưng, ngay cả mặt mũi cũng không thấy rõ, nhưng Mã Thương vẫn tươi cười ngồi xuống bên cạnh.

“Vị sư muội này không biết xưng hô thế nào?”

Lý Phi Yên liếc mắt nhìn Mã Thương một cái, hơi trầm ngâm một chút sau đó lạnh nhạt nói:

“Lý Phi Yên”

Mã Thương lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Chính là Lý gia đó?”

Trong mắt hắn lóe qua một tia thú vị, giống như trẻ con mới được một món đồ chơi vậy.

Nhưng suy nghĩ của hắn làm sao qua được con mắt sắc bén của Lý Phi Yên, trong lòng nàng cười lạnh.

Chỉ là một tên nhóc âm hiểm ngạo mạn mà thôi!

“Ha ha... Chúng ta cùng là người Văn Nam quốc, sau này, người cứ việc đi theo ta, ta sẽ chăm sóc cho người.”

Hai người Đồng sư huynh và Hà sư huynh thấy cảnh này thì khẽ mỉm cười không lên tiếng, sau khi tiếp xúc với Lý Phi Yên đêm qua, bọn họ biết rõ tiểu

nha đầu này không đơn giản như vẻ bề ngoài cũng như tuổi tác của nàng, tiểu tử Mã Thương muốn lừa gạt nàng là không thể nào.

Chỉ thấy Lý Phi Yến lạnh nhạt liếc mắt nhìn Mã Thương rồi đứng lên nói:

“Không cần!”

Nói xong Lý Phi Yến đi đến một góc khác ngồi xuống tiếp tục dưỡng thương, đối với người như Mã Thương, ngay cả xã giao nàng cũng lười làm.

Sắc mặt Mã Thương cứng đờ, hẳn là hoàng tử, chưa bao giờ bị người không nể mặt như vậy, ánh mắt hắn lộ ra tia căm tức nhìn Lý Phi Yến.

Thời gian cứ thế trôi qua, lục tục có thêm ba người lên đến đỉnh núi, bọn họ đều có một điểm chung là trên người có mang theo hạ phẩm pháp khí, cho nên dễ dàng leo lên được vách đá kia.

Chỉ có Lý Phi Yến là thật sự không dùng ngoại lực mà leo lên bằng chính sức lực của mình.

Cuối cùng có hai người đạt được hai lăng tinh phát sáng, một người chỉ có thể làm một cái có phản ứng mà thôi, kết thúc thời hạn ba ngày chỉ có năm người vượt qua khảo nghiệm, về phần mười người còn lại, không biết là không kịp đến hay là giữa đường đã gặp phải tai nạn gì đó bỏ mình, nhưng vấn đề này không nằm trong nhiệm vụ của hai người Đồng sư huynh và Hà sư huynh.

Sau khi tập hợp năm người lại, Đồng sư huynh vung tay một cái, bên cạnh bọn họ đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm lớn bằng cả một con thuyền.

Sau đó, Đồng sư huynh lại vung tay về phía năm người. Lý Phi Yến chỉ cảm thấy một cơn gió kéo đến bao bọc lấy mình, đợi khi mở mắt ra thì cả bọn đã ở trên thanh phi kiếm kia, ngay lập tức sắc mặt năm người lộ ra tia phấn khích và hâm mộ, ngay cả Lý Phi Yến cũng không kìm được hai mắt sáng lên.

Phi kiếm được Đồng sư huynh điều khiển nhanh chóng bay lên rồi vù một cái xé mây bay đi, tốc độ nhanh kinh người.

Bên ngoài phi kiếm xuất hiện một bức màn sáng trong suốt che hết áp lực khi phi hành, cho nên mấy người bên trong không hề bị ảnh hưởng, chẳng khác nào đứng trên đất bằng.

Đứng trên phi kiếm, từ trên cao nhìn xuống khung cảnh bên dưới, tất cả mọi người đều phấn khích không thôi, Hà sư huynh mỉm cười nói:

“Đợi khi các ngươi trực cơ thành công là có thể ngự khí phi hành, lúc đó tự mình thể nghiệm cảm giác bay lượn trên không trung.”

Cả đám hai mắt lập tức sáng lên, Đồng sư huynh ở bên cạnh thấy vậy trong lòng âm thầm thở dài.

Trong nhóm này đa số là hạ phẩm linh căn mà còn là tạp linh căn, muốn trực cơ được là cả một thiên đại vấn đề, thậm chí sẽ có người suốt đời không đột phá được bình cảnh, mãi mãi kẹt lại luyện khí sơ kì, đợi qua vài chục năm rồi trở về với cát bụi.

Thế nhưng nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của những thiếu niên thiếu nữ ngây thơ chưa thể hiểu được câu “thiên đạo vô tình” này, Đồng sư huynh không muốn nói ra, cứ để bọn họ giữ lấy hy vọng có lẽ sẽ tốt hơn.

Bay liên tục ba ngày cuối cùng trước mặt cũng xuất hiện một dãy núi cao, sơn môn của Hoa Dương Môn chính là nằm ở đó.

Đồng, Hà hai vị sư huynh đều là tu sĩ trúc cơ kỳ, một hai tháng không ăn không uống cũng chẳng có vấn đề gì, thế nhưng đi cùng bọn họ lại đều là phạm nhân, cũng may Hà sư huynh đã có chuẩn bị, từ túi trữ vật của mình lấy ra một mớ lương khô và nước uống, nếu không năm người có lẽ đã không thể chịu nổi.

Phi kiếm khổng lồ ngừng lại trên một quảng trường được làm bằng đá xanh, ngay lập tức, có mấy ngoại môn đệ tử chạy đến cung kính chào Đồng sư huynh và Hà sư huynh.

Đồng sư huynh và Hà sư huynh gật đầu với mấy ngoại môn đệ tử này rồi quay đầu nhìn năm người nói:

“Các ngươi theo mấy vị sư huynh sư tỷ này đến bên kia đợi, lát nữa chúng môn sẽ đích thân gặp các ngươi.”

Vừa nói ánh mắt Đồng sư huynh vừa lướt đến hai người Lý Phi Yến và Mã Thương một cái, sau đó, Đồng sư huynh và Hà sư huynh rời đi.

Năm người Lý Phi Yến liền theo mấy ngoại môn đệ tử của Hoa Dương Môn đi về một hướng của quảng trường, nói tu chân giới chính là cá lớn nuốt cá bé là hoàn toàn chính xác, ngay khi Đồng sư huynh và Hà sư huynh vừa rời đi, mấy đệ tử ngoại môn này liền thay đổi sắc mặt, lên giọng dạy bảo giáo huấn bọn họ liên hồi, đợi đến khi đến chỗ tụ họp bọn họ mới thôi.

Lúc này Lý Phi Yến phát hiện ở đó đã có sẵn hai nhóm thiếu niên thiếu nữ giống như bọn họ, xem ra dưới cái bóng của Hoa Dương môn có đến ba đế quốc dựa vào.

Mấy nhóm thiếu niên thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu trao đổi kết giao, mà hăng hái nhất trong đó không ai khác chính là Mã Thương.

Lý Phi Yến không muốn tham gia nên chọn một góc đứng yên chờ đợi, qua khoảng hai khắc, đột nhiên phương xa có một mỹ phụ trung niên phiêu phiêu bay đến, nàng không hề dùng pháp khí phi hành mà vẫn tự nhiên bay bổng trên không trung, nhìn như thực chậm nhưng mới chớp mắt mỹ phụ trung niên này đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Ánh mắt Lý Phi Yến lập tức trở nên nóng bỏng cực kì.

Tu sĩ kim đan kỳ trong truyền thuyết!

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tư Nhất Thành

Lý Phi Yến mặc y phục tơ lụa màu xanh của Hoa Dương Môn, đứng trên một linh khí phi hành hình chiếc lá khổng lồ đang bay nhanh trên tầng mây.

Chiếc lá này màu xanh như ngọc, còn phát ra hào quang ấm áp, có thể phóng to thu nhỏ, bên trên còn huyền hóa ra kiến trúc phòng ở, vô cùng thần kỳ.

Lúc này, trên pháp bảo còn có hơn mười người khác, ngoài vị trung niên mỹ phụ chương môn của Hoa Dương Môn luôn ở trong trạch viện mà linh khí huyền hóa không xuất hiện, đệ tử Hoa Dương môn đi theo hộ tống là bốn người, những người còn lại cũng giống như Lý Phi Yến, là người đi tham gia Tiên Duyên Hội.

Lý Phi Yến không hứng thú tham gia vào mấy trò kết giao, lợi dụng nhau một cách vụng về của những thiếu niên thiếu nữ kia, trong đầu nàng chỉ chú tâm suy tính cho tương lai phía trước.

Không ngờ Tiên Duyên Hội mười năm tổ chức một lần lại là một đại hội lớn diễn ra trên hầu hết các đại lục của Đông Thiên đại thế giới.

Trừ Côn Luân kiều ngao không tham gia, Hỗn Độn Tiên Ma Tông thần bí không hứng thú, hai đại phạt tự không yêu cầu cao về đệ tử nên chỉ tuyển chọn trong Thiên Hoàn đại lục, cùng ngũ đại gia tộc không nhận người ngoài, mười hai bá chủ còn lại đều sẽ tham gia vào thịnh hội này.

Không chỉ mười hai bá chủ mà nhóm trung môn tiểu môn cũng sẽ tham gia vào, tất nhiên, thượng môn sẽ chọn trước lấy hết thịt rồi, trung môn sẽ lấy phần đầu cá còn lại, tiểu môn phái cũng chỉ thu được chút nước canh mà thôi.

Lý Phi Yến cho rằng, Tiên Duyên Hội có lẽ là một loại thủ đoạn của mười hai bá chủ để giữ vững vị thế, đoạt hết nhân tài, đồng nghĩa với nhân tố đột biến sẽ không bao giờ xuất hiện ở trung môn và tiểu môn được.

Tốc độ của linh khí phi hành này rất nhanh, nhanh hơn phi kiếm của Đồng sư huynh rất nhiều, thế nhưng bọn họ vẫn mất đến một tháng mới đến được trung tâm đại lục, như vậy mới thấy, một đại lục ở thế giới này lớn như thế nào. Mà Lăng Xuyên đại lục này còn là đại lục nhỏ nhất của Đông Thiên đại thế giới.

Một tòa thành rộng đến không tưởng nằm dưới chân một tòa sơn mạch hùng vĩ xuất hiện trong tầm mắt của Lý Phi Yến, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một cảnh tượng chấn động như vậy.

Bốn năm trước, lần đầu tiên đến Việt thành, nàng đã rất ngạc nhiên về độ rộng lớn của một tòa thành trăm ngàn người, mà tòa thành trước mặt này còn rộng lớn gấp trăm lần Việt thành.

Khiến người ta mở rộng tầm mắt chính là kiến trúc trong tòa thành kia, tuy vẫn là kiến trúc cổ đại nhưng đồ sộ xa hoa và tinh xảo đến khó tin.

Từ những tòa tháp to lớn mấy chục tầng đứng sừng sững đến những trạch viện rộng lớn chẳng khác nào cung điện, cả đường đi lại cũng được trải phẳng bằng một loại đá như thạch anh.

Lý Phi Yến rung động khó nói thành lời. Trong lòng nàng cảm thán, xem ra tu sĩ càng thích sự tráng lệ và không gian rộng lớn.

Hoa Dương chương môn nhìn bộ dạng kích động của nhóm thiếu niên thiếu nữ, khóe môi khẽ mỉm cười.

“Đó là Tư Nhất thành, cổng nhà của Cửu U Giáo.”

Nghe Hoa Dương chương môn nói vậy, bọn họ càng thêm kích động.

“Đúng là một trong hai mươi một bá chủ, thật là lợi hại!”

“Đúng đúng... quá lợi hại, ta chưa từng nghe đến trên đời lại có tòa thành lớn đến như vậy.”

Từng tiếng kích động xen lẫn cảm thán phát ra bên cạnh, Lý Phi Yến nghe nhưng không nói một câu nào, đám thiếu niên thiếu nữ này tổng cộng tám người, đều là người đạt đủ yêu cầu tham gia Tiên Duyên Hội.

Lý Phi Yến hoàn toàn không thể hòa nhập với những người này được, bởi bọn họ đều là hoa trong lồng kính, vừa nhìn nàng đã cảm thấy phiền phức rồi.

Khi bọn họ chỉ còn cách Tư Nhất Thành vài dặm, có ba tu giả mặc y phục màu xám chặn phía trước. Lúc này, chương môn Hoa Dương Môn đột nhiên xuất hiện.

Một thanh niên áo xám ở bên ngoài chấp tay nói:

“Xin tiền bối cho xem lệnh bài.”

Ba người ở bên ngoài tu vi chắc chỉ là trúc cơ kỳ, nếu không cũng không gọi chương môn Hoa Dương Môn là tiền bối. Tuy nhiên sắc mặt của bọn họ không có cung kính, cả ba người đều là một bộ dạng lạnh nhạt không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Lý Phi Yến không khỏi đưa mắt nhìn Hoa Dương chương môn, chỉ thấy thần sắc bà như thường, vung tay một cái, từ trong tay áo bay ra một lệnh bài rơi vào tay của thanh niên áo xám kia.

Thanh niên áo xám kiểm tra lệnh bài một cái rồi mới nói:

“Quả đúng là lệnh bài xuất nhập của Cửu U Giáo ta, mời tiền bối nhập thành.”

Chương môn Hoa Dương Môn gật đầu, điều khiển linh khí vượt qua ba tu sĩ áo xám tiến vào Tư Nhất Thành.

Lúc này Lý Phi Yến nghe một vị đệ tử nội môn Hoa Dương Môn nói:

“Bọn họ là đệ tử ngoại môn của Cửu U Giáo, làm nhiệm vụ kiểm tra lệnh bài xuất nhập thành Tư Nhất.”

Trong lòng Lý Phi Yến không khỏi cảm thán.

Quả là đệ tử đại thế lực có khác, không hề sợ tu sĩ kim đan như chương môn Hoa Dương Môn chút nào!

Nàng đoán, nếu chương môn Hoa Dương Môn không đưa ra được lệnh bài, không chừng bọn họ cũng dám động thủ.

Sau khi vào thành, lại bay một lúc sau mới ngừng lại, sau đó mọi người được chương môn Hoa Dương đưa ra ngoài.

Lúc này cả đám đều trở mắt nhìn ra xung quanh, từng tòa lầu các cao lớn đồ sộ nhưng lại vô cùng xa hoa khiến Lý Phi Yến âm thầm khen ngợi không thôi.

Nơi bọn họ dừng chân chính là một khách điểm, khách điểm này cao năm tầng, không gian lại vô cùng rộng lớn trang nhã, ngay lúc này, có một thiếu nữ xinh đẹp bước đến chào hỏi chương môn Hoa Dương Môn.

“Vị tiền bối này có phải là Hoa Dương tiền bối không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì mời tiền bối theo tiểu nữ, mấy vị tiền bối Xích Hành Môn đợi đã lâu.”

Thiếu nữ lại quay đầu nhìn qua đám Lý Phi Yến sau đó cười nói:

“Còn về mấy vị sư đệ sư muội này cứ để người của chúng ta dẫn đi nghỉ ngơi trước, phòng của Hoa Dương Môn đã chuẩn bị xong rồi.”

“Được.”

Chương môn Hoa Dương Môn cười khẽ sau đó dẫn những đệ tử Hoa Dương môn rời đi, còn đám Lý Phi Yến thì theo một thiếu nữ khác đi về một hướng, thiếu nữ đi phía trước vừa dẫn đường vừa thông báo cho đám Lý Phi Yến một số quy định trong khách điểm cũng như quy định cần nhớ trong Tư Nhất thành.

Khi cả nhóm đi đến trong sảnh chính của khách điểm, mọi người đều không khỏi mở to mắt nhìn.

Đại sảnh cực kỳ rộng, có rất nhiều người đang ngồi ăn uống, thiếu nữ dẫn đường liền nói:

“Đây là đại sảnh, sau này mọi người muốn ăn uống thứ gì thì đến đây gọi, thức ăn phạm nhân tất cả được miễn phí cho nên mọi người cứ tự nhiên.”

“Như vậy, ở đây có cả đồ ăn của tu sĩ sao?”

“Đương nhiên rồi, Tư Nhất Thành là thành trì của tu sĩ, rất ít có phạm nhân ở đây, nếu có cũng chỉ là người nhà của tu sĩ mang vào thành mà thôi, bình thường chúng ta không phục vụ thức ăn phạm nhân, nhưng vì các người mới đặc biệt chuẩn bị.”

“A.”

Ánh mắt mọi người không khỏi sáng lên, Lúc này có một nhóm người từ bên ngoài đi vào.

Đi đầu là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, hoa phục hoàng tử, thần sắc kiêu ngạo, đi bên cạnh hắn còn có ba bốn thiếu niên và một thiếu nữ.

“Khang ca ca, huynh nhất định phải chủ trì công đạo cho ta, Cơ công chúa thật quá đáng.”

Thiếu nữ kia hơn mười tuổi, dung mạo yêu kiều, đang ôm lấy cánh tay của thiếu niên làm nũng, thiếu niên liền kiêu ngạo nói:

“Ngươi yên tâm, nó chỉ là một tiện chủng thôi, ta nhất định sẽ khiến nó đi xin lỗi ngươi.”

“Khang ca ca thật lợi hại.”

Lúc này bọn họ cũng đã thấy nhóm người Lý Phi Yến, thiếu niên "Khang ca ca" hơi nhú mày, thế nhưng khi nhìn thấy Lý Phi Yến lạnh nhạt đứng một bên, hai mắt hắn liền sáng lên, lập tức bỏ cánh tay của thiếu nữ kia bước nhanh tiến đến.

Lý Phi Yến mặc đồng phục Hoa Dương Môn chuẩn bị, tuy chỉ là một tiểu môn nhưng dù gì cũng là tiên môn, chất liệu may mặc đương nhiên là thượng hạng, lại thêm dung mạo nàng vốn dĩ đã rất tốt, chính vì thế thiếu niên kia vừa nhìn hai mắt đã tỏa sáng.

“Tiểu muội muội, ngươi tên là gì, ta là nhị hoàng tử của Thái Nguyệt quốc, tên gọi Vinh Khang.”

Lý Phi Yến nhú mày, một tên tiểu tử chưa đến mười lăm tuổi mà đã bắt đầu lộ ra bản tính háo sắc, thật quá đáng khinh!

Dù không có chút thiện cảm nào với Vinh Khang nhưng Lý Phi Yến vốn là người rất biết nhẫn nhịn, thấy mọi người đều đưa mắt nhìn mình, nàng lạnh nhạt trả lời.

“Lý Phi Yến.”

“À... Thì ra là Yến muội muội, ngươi là người mới đến phải không? Ta mời ngươi ăn một bữa nhé.”

“Hừ! Đồ ăn là miễn phí, ai cần ngươi mời, nói ra mà không biết ngượng.”

Một vị hoàng tử khác cũng có mặt ở đây không nhịn được thái độ kiêu ngạo của Vinh Khang liền lên tiếng châm chọc.

“Ngươi là ai?”

Vinh Khang nhú mày nhìn Mã Thương, Mã Thương liền cười lạnh nói:

“Ta chính là hoàng tử Văn Nam quốc, Mã Thương.”

“Văn Nam quốc là nơi khi ho cò gáy nào, bốn hoàng tử không biết.”

“Vậy Thái Nguyệt quốc là nơi quỷ quái nào? Ta cũng không biết.”

“Ngươi...”

Hai bên bắt đầu đầu vô mồm, Lý Phi Yến không hứng thú quay sang thiếu nữ dẫn đường vẫn đang im lặng đứng đó hỏi:

“Tỷ tỷ không ngăn bọn họ sao?”

Thiếu nữ cười cười nói:

“Tuy Tư Nhất thành nghiêm cấm động thủ nhưng hai vị hoàng tử này tuổi nhỏ vô tri lại còn chưa động tay động chân, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu, vả lại, ngăn bọn họ gây gỗ không nằm trong chức trách của ta.”

Lý Phi Yến cười khẽ, thiếu nữ này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhiều nhất cũng chỉ lớn hơn hai người Mã Thương và Vinh Khang có một hai tuổi mà thôi, nàng nói hai người kia nhỏ tuổi vô tri chính là cười bọn họ ngu ngốc thiếu năng còn gì.

Ngay lúc này, Vinh Khang và Mã Thương quay sang nhìn nàng, bọn họ nhận ra, cùng đối phương cãi nhau là không có ý nghĩa, Vinh Khang bày ra vẻ mặt thân thiện nhất mà hắn có nói:

“Yến muội muội, hay là ngươi đi cùng ta, ta bảo đảm nhất định chiếu cố tốt ngươi.”

“Hừ! Lý Phi Yến, chúng ta đến cùng một nơi, ngươi chắc biết nên chọn bên nào rồi chứ?”

Mã Thương sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt tràn đầy uy hiếp.

Thiếu niên nóng nảy thích tranh phong!

Lý Phi Yến cảm thấy buồn cười vì sự ngây thơ của hai người này, ở đây mọi người đều giống như bọn họ là người tham gia Tiên Duyên Hội, đối với tu sĩ thân phận ở thế tục vốn dĩ không quan trọng, đem thân phận ra cũng chỉ hù được mấy thiếu niên thiếu nữ ngây thơ không trải sự đời thôi.

“Dựa vào cái gì ta phải đi theo các ngươi? Các ngươi là ai chứ? Nếu muốn làm hoàng tử thì về hoàng cung tìm mẹ của các ngươi mà dựa vào đi, ở nơi này các ngươi cũng chỉ giống như chúng ta mà thôi.”

“Ngươi...”

Sắc mặt hai người Mã Thương và Vinh Khang trực tiếp biến xanh, tức giận gơ tay chỉ vào Lý Phi Yến, ánh mắt lộ ra ác độc.

Mã Thương mới đầu tức giận nhưng rất nhanh hấn bình tĩnh lại, hấn cũng biết rõ lời Lý Phi Yến nói không sai, nhất thời ghen hòng không nói được lời nào

“Sao ngươi dám nói như thế với Khang ca ca, lập tức quỳ xuống nhận lỗi!”

Ngay lúc này, thiếu nữ đi cùng Vinh Khang nhảy vào trừng mắt nhìn Lý Phi Yến, hùng hổ ra lệnh, Lý Phi Yến lười chấp nhất với nàng ta, bình thản đứng đó làm như không nghe thấy.

Thiếu nữ tức giận nhưng lại không biết phải làm sao, ủy khuất nhìn Vinh Khang, hai mắt đỏ bừng chực khóc.

“Khang ca ca, nàng ta kiêu ngạo như vậy, Khang ca ca nhất định phải cho nàng ta một bài học.”

“Lý Phi Yến, bọn hoàng tử là người rộng lượng, nếu ngươi cuối đầu xin lỗi, đi theo hầu cận ta, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho ngươi.”

Vinh Khanh kiêu ngạo nhìn Lý Phi Yến, bộ dạng như đã đại phát từ bi.

Lý Phi Yến nhú mày, lạnh nhạt nói hai chữ:

“Cút đi!”

Vinh Khang trợn mắt nhìn nàng, nhất thời kích động thất thố, hấn gơ cánh tay lên muốn tát đến.

Thân thủ của hấn cũng xem như không tệ, tốc độ ra tay rất nhanh, thế nhưng không may người hấn gặp phải lại là Lý Phi Yến, nàng chỉ nhẹ nhàng nghiêng người ra sau một chút đã tránh được bàn tay của hấn.

Vinh Khang đánh vào không khí, cảm thấy cực kỳ mất mặt, sắc mặt đỏ bừng, hấn nghiêng răng nghiêng lợi lại muốn ra tay lần nữa.

Thiếu nữ dẫn đường kia lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Tur Nhất thành nghiêm cấm động thủ, Vinh sư đệ, ngươi không nên gây chuyện nữa.”

Vinh Khang dừng lại, sắc mặt vẩn vơ, sau đó trừng mắt âm u nhìn Lý Phi Yến.

“Xem như ngươi may mắn.”

Lý Phi Yến cười lạnh, không thèm tranh chấp với hấn, thế nhưng ngay lúc này có một người lên tiếng xen vào.

“Sai rồi, người may mắn chính là ngươi đó.”

Lý Phi Yến lập tức ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, một thân ảnh nhỏ nhắn đang ôm lan can nhìn xuống bọn họ, người này trên mặt mang một cái mặt nạ quý dữ tợn nên không nhìn ra mặt mũi.

Thiếu nữ đi cùng Vinh Khang vừa rồi đột nhiên hét lên.

“Á, quý quý...”

Sau đó thiếu nữ quay đầu bỏ chạy mất dạng, Lý Phi Yến kinh ngạc, dù mặt nạ kia hơi dữ tợn một chút nhưng làm gì mà sợ đến vậy chứ?

Trong lúc đó, sắc mặt của Vinh Khang cũng biến thành khó coi, âm thầm trốn đến một bên.

Không đợi Lý Phi Yến tự hỏi xong, thân ảnh trên lầu hai đột nhiên nhảy xuống kéo theo một loạt tiếng kinh hô, nhưng may mắn là người kia thân thủ không tệ, dễ dàng tiếp đất an toàn, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Người kia vừa chạm đất liền chạy nhanh đến trước mặt Lý Phi Yến, ánh mắt ẩn trong mặt nạ sáng lên, nghiêng ngả đánh giá Lý Phi Yến một lượt, đột nhiên người này vung nắm đấm ra đánh đến, tốc độ so với Vinh Khang nhanh gấp mười lần, lực lượng cũng vượt trội hơn hấn.

Lý Phi Yến giật mình, theo phản xạ né sang một bên tránh đi nắm tay của đối phương, lùi lại ba bước, kéo giãn khoảng cách.

Lý Phi Yến cũng hơi khó chịu, nhú mày hỏi:

“Tại sao ngươi động thủ với ta?”

Đối phương phát ra tiếng cười thanh thúy trong trẻo, lúc này Lý Phi Yến mới nhận ra người này rõ ràng là một tiểu cô nương.

“Thú vị! Tiếp chiêu.”

Tiểu cô nương lại xông lên tấn công, tốc độ cực kỳ nhanh, Lý Phi Yến nhú mày, đã không còn kiên nhẫn, có người đột nhiên đến đánh nàng, sao nàng có thể đứng yên.

Lý Phi Yến cũng không chần chờ, xông lên đánh trả, với ưu thế về thể lực, dù đối phương có chiêu thức bài bản cùng tốc độ đặc biệt linh hoạt, nhưng nàng vẫn không rơi xuống hạ phong.

Đến lúc này, thiếu nữ dẫn đường kia vốn lạnh nhạt đứng một bên đột nhiên xông ra giữa, mạnh mẽ chộp lấy nắm tay cả hai đang vung ra, ngay sau đó, thiếu nữ không khỏi kinh ngạc nhìn hai người, nhất là khi nhìn Lý Phi Yến, ánh mắt có một tia kinh dị.

Thiếu nữ rõ ràng là một tu sĩ, thế nhưng chỉ đỡ nắm tay của hai tiểu nha đầu mà lại hơi chấn động thân mình.

“Khụ... Từ Nhất thành nghiêm cấm động thủ.”

Thiếu nữ kia ra vẻ bình thản nói, nhưng không ai thấy đôi bàn tay giấu trong tay áo của nàng đang run rẩy, cánh tay đỡ quyền của Lý Phi Yến đã bị vỡ xương bàn tay, đau đớn khó nói, còn cánh tay đỡ quyền của người đeo mặt nạ kia cũng cảm thấy tê dại nhừ nhôi vì bị đánh trúng huyết đạo trong lòng bàn tay.

Thiếu nữ đeo mặt nạ thu tay lại, cười lên ha hả, tung tăng chạy về phía Lý Phi Yến.

Lý Phi Yến lập tức cảnh giác.

Người này điên rồi, lại muốn động thủ sao?

Nhưng không như Lý Phi Yến nghĩ, đối phương không có lại động thủ, ánh mắt trong mặt nạ sáng rực nhìn nàng rồi hưng phấn vui mừng nói:

“Tốt quá, tìm được rồi, từ hôm nay ngươi chính là bằng hữu của ta.”

(Đây là truyện thứ hai của mình sau Chiến Trường Hậu Cung, đã sửa được lỗi chính tả và dấu câu, mong được các bạn tiếp tục ủng hộ và góp ý)

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Vinh Cơ

Lý Phi Yến bị thái độ của đối phương làm sững sờ.

Lúc đến gần mọi người mới thấy, chiều cao của Lý Phi Yến và thiếu nữ đó là bằng nhau, vóc dáng cũng tương đương.

Chỉ kỳ quái là một người mang mặt nạ quỷ vừa xấu lại dữ tợn còn một người lại là mặt ngọc mày ngài, môi hồng răng trắng, rõ ràng chính là một cái tiêm nạng trở thành mỹ nhân tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành, rơi vào mắt người ta cảm thấy cực kỳ đối lập.

Thấy Lý Phi Yến kinh ngạc nhìn mình, tiểu cô nương liền chộp lấy cánh tay của Lý Phi Yến, lắc lắc có ý thúc giục.

“Mau nói chuyện a, đồng ý đi mà, bằng hữu! Đồng ý đi... Ngươi không đồng ý ta sẽ không để cho ngươi đi.”

Khóe miệng Lý Phi Yến run lên hai cái.

Lại gặp phải rắc rối, ôn thần mặt dày ép người ta kết bằng hữu với mình còn có thể nói với giọng điệu ăn vạ như vậy sao? Muốn uy hiếp nàng?

Sắc mặt Lý Phi Yến trầm xuống, mạnh mẽ rút tay về.

“Vị tỷ tỷ này, tiểu muội cùng tỷ tỷ vừa mới gặp mặt đã thấy không hợp, không cách nào cùng tỷ tỷ làm bằng hữu, mời tỷ tỷ đi tìm người khác đi.”

Thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Lý Phi Yến, tiểu cô nương này không những không giận mà ngược lại còn phát ra tiếng cười hi hi nói:

“Sai rồi, sai rồi... Ngược lại mới đúng, chúng ta chưa quen đã thân, sẽ là bằng hữu tốt, trực giác nói cho ta biết như vậy, ngươi chính là tỷ muội tốt, bằng hữu tốt của ta.”

Lý Phi Yến hít sâu một hơi kiềm chế cảm giác muốn đánh người này xuống, nàng cười lạnh nói:

“Ta không quan tâm trực giác gì đó của ngươi, ta không có hứng thú cùng ngươi chơi đùa đâu, tránh ra!”

“Không, ta nhất quyết rồi, từ trước đến giờ chưa có ai có thể làm bằng hữu với ta, ta nhất định phải bắt ngươi trở thành bằng hữu.”

Lúc này đến lượt gân xanh trên trán Lý Phi Yến nhảy lên ba cái.

“Ngươi muốn làm bằng hữu của ai không liên quan gì với ta, ta không muốn làm bằng hữu với ngươi.”

Nói xong Lý Phi Yến quay sang thiếu nữ dẫn đường.

“Tỷ tỷ, mời dẫn đường, ta muốn về phòng.”

Thiếu nữ dẫn đường nghe Lý Phi Yến nói vậy liền gật đầu, quay lưng đi đến cầu thang, nhóm người Lý Phi Yến cũng đi theo phía sau, vừa rồi Lý Phi Yến cùng thiếu nữ kia ra tay, mấy người Mã Thương đều nhìn thấy rõ ràng, ánh mắt nhìn Lý Phi Yến nhiều thêm một tia kính sợ, không dám có ý kiến gì đi theo phía sau.

Tiểu cô nương kia đưa mắt nhìn theo bóng lưng bọn họ, nàng nắm chặt nắm tay, đột nhiên há miệng hét lớn.

“Ta nói rồi, ta nhất định sẽ thuyết phục được ngươi... Đúng rồi, ta gọi là Vinh Cơ, ngươi tên là gì hả?”

Lý Phi Yến rung mình một cái, ngay lập tức tăng nhanh bước chân, nàng cảm thấy nàng nên tránh đưa diên này xa một chút.

Trực giác của nàng mách bảo, nếu dính dáng đến đồ diên đó thì phiền phức sẽ tìm đến nàng dài dài.

.....

Căn phòng của Lý Phi Yến nằm ở cuối hành lang trên tầng ba, căn phòng này rộng tám thước, từ cửa sổ có thể nhìn xuống con đường nhộn nhịp phía dưới, một đêm ngủ ngon giấc không có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, vào sáng sớm hôm sau.

Cộc cộc cộc...

Một tiếng gõ cửa đánh thức Lý Phi Yến, nàng hơi nhú mồm bước xuống giường, sau đó tiến đến mở cửa, xuất hiện trước mắt là một tiểu cô nương trạc tuổi nàng, mặc một bộ váy màu xanh ngọc ngào nhưng vẫn không ngọt bằng nụ cười trên môi người mặc.

Tiểu cô nương này rất xinh xắn, so với nàng cũng không kém hơn, vừa thấy đối phương, trực giác liền cho nàng biết người này là ai, khiến nàng cảm thấy phiền phức như vậy chỉ có thể là cái đồ diên hôm qua mà thôi.

“Chào! Yến Yến, ngươi đã chịu làm bằng hữu của ta hay chưa?”

Àm!

Lý Phi Yến mạnh mẽ đóng cửa, từ trong phòng truyền ra giọng nói buồn bực.

“Tại sao ngươi biết tên của ta?”

“Ta đã tra hỏi Vinh Khang.”

“Ta muốn ngủ, đừng làm phiền ta.”

“Được... Vậy trưa nay ta lại đến tìm ngươi.”

.....

Buổi trưa trong đại sảnh của khách điểm, Lý Phi Yến ngồi ăn cơm một mình trong góc, ngay lúc đang uống canh, một bàn tay đột nhiên nhảy ra vỗ mạnh lên vai nàng.

“Yến Yến.”

Phụt!...

Lý Phi Yến bị sắc nước canh.

.....

Buổi tối, Lý Phi Yến đang đứng bên cửa sổ ngắm đường phố tấp nập người qua lại, đủ loại người đủ loại môn phái đi lại nhanh nhẹn trên đường.

Ở Tư Nhất thành có quy định không được phi hành, đương nhiên quy định đó chỉ dành cho người có tu vi thấp.

Ngay lúc Lý Phi Yến đang nghĩ ngợi lung tung thì cửa sổ phía bên kia đột nhiên tự động "két" một cái mở ra, một người như con khỉ dùng cả tay chân bám trên cành cây đại thụ ở bên ngoài đang vẫy tay với nàng.

“Yến Yến... Chúng ta cùng đi chơi đi.”

Xém chút Lý Phi Yến đã hét toáng lên vì tưởng gặp ma.

.....

Sáng sớm hôm sau.

Cốc cốc cốc!...

“Yến Yến, trời hôm nay rất đẹp, chúng ta cùng nhau đi dạo đi.”

“Cút!”

.....

Sáng sớm hôm sau nữa, Lý Phi Yến chậm rãi mở cửa phòng của mình thò đầu nhìn ra bên ngoài, phát hiện không có ai, nàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới mạnh dạn ra khỏi phòng, trong lòng tự nghĩ:

Chắc chắn cái đồ điên kia đã bỏ cuộc rồi, thật tốt quá!

Ngay khi Lý Phi Yến nghĩ như vậy thì đột nhiên có một thân ảnh từ lối rẽ cạnh cầu thang nhảy ra.

“Yến Yến, cuối cùng cũng đợi được ngươi.”

Lý Phi Yến tròn trăng mắt.

Gặp quỷ rồi!

Ngay lập tức, nàng quay đầu chạy lấy người.

“Yến Yến... Đừng chạy!”

.....

Mấy ngày sau, Lý Phi Yến đang ngồi ở trong... nhà xí, đột nhiên...

Ầm!

Cửa nhà xí bị người ta một cước đạp bay, Lý Phi Yến tròn mắt há mồm nhìn Vinh Cơ hai tay chống nạnh xuất hiện trước mặt.

“Yến Yến... Tìm được ngươi rồi.”

Hai giây sau.

“Khôn kiếp!”

Chỉ nghe một tiếng hét kinh thiên động địa từ trong nhà xí phát ra.

Một phút sau, trước cửa lớn của khách điểm, giọng hét đó đang rít gào phẫn nộ.

“Vinh Cơ... Bước ra đây, ta với ngươi liều mạng”

“Ha ha... Yến Yến! Cuối cùng ngươi cũng chịu chơi cùng ta rồi à.”

Quyển 1 - Chương 20: Lão đầu ở bản

Trên một con đường trong Tư Nhất thành, một lão đầu ăn mặc nhếch nhếch bần bần tay cầm bầu rượu vừa uống vừa lúc lắc lưng lay đi trên đường, đột nhiên hắn phát hiện ở trước mặt có náo nhiệt, lão đầu liền lùi tới, chen chúc thò đầu qua lỗ kẻ nào đó nhìn vào trong sân một khách điếm, chỉ thấy hai thân ảnh nhỏ bé đang ẩu đả, mặc dù hai thân ảnh này không phải tu sĩ, đánh nhau cũng chỉ dựa vào thể lực mà thôi nhưng sở dĩ lại thu hút nhiều người như vậy là vì cả hai đều là tiểu cô nương chưa đến mười tuổi vô cùng xinh đẹp khả ái, cách đánh nhau cũng rất thú vị.

Thế nhưng càng xem hai mắt lão đầu càng phát sáng, nhất là khi nhìn vào ánh mắt của hai tiểu nha đầu kia.

Lý Phi Yến tay cầm một đoạn gỗ dài như một cây trường côn, thân hình của nàng nhẹ nhàng như chim yến, bay nhảy khắp nơi, cách di chuyển cũng thay đổi liên tục, lúc thì như con báo, lúc lại như đại bàng núi xoe móng vuốt đánh tới.

Trên tay Vinh Cơ cũng có một đoạn gỗ ngắn, nàng dùng thanh gỗ làm kiếm liên tục phá chiêu công kích của Lý Phi Yến, rõ ràng có thể nhìn ra kiếm pháp của nàng rất không tệ.

Chỉ thấy Vinh Cơ bị Lý Phi Yến tấn công dồn dập, chống đỡ đều phải cố hết sức nhưng vừa đánh nàng còn vừa cười ha ha, ánh mắt cuồng nhiệt sáng ngời.

Cùng lúc đó, Lý Phi Yến tấn công chiêu chiêu đều là nhanh gọn và đơn giản nhất nhưng đều là nhắm ngay chỗ yếu mà công vào, tuy sắc mặt nàng lạnh lùng nhưng ánh mắt của nàng cũng cuồng nhiệt không kém.

“Dừng tay!”

Đột nhiên có hai thân ảnh đồng loạt xuất hiện từ hư không, bọn họ vung tay một cái, Lý Phi Yến và Vinh Cơ liền bị tách ra, bị kéo về hai hướng khác nhau, một người trong đó chính là chương môn nhân của Hoa Dương Môn, người còn lại là một trung niên nam nhân sắc mặt nghiêm khắc, hai người này đều là tu sĩ kim đan kỳ, muốn ngăn cản Lý Phi Yến và Vinh Cơ ẩu đả thật là vô cùng dễ dàng.

“Ta vừa mới ra ngoài một chút liền gây chuyện?”

Trung niên nam nhân trừng mắt nhìn Vinh Cơ, hắn chính là trưởng lão của Xích Hành Môn, vậy mà cứ phải ra mặt giải quyết rắc rối mà vị tiểu bá vương này gây ra hết lần này tới lần khác, hắn cảm thấy da mặt có chút bị tổn hao rồi.

“Không có gây chuyện mà, ta chỉ là cùng Yến Yến đối luyện mà thôi.”

Vinh Cơ ngay lập tức phản bác, chương môn Hoa Dương Môn cũng quay lại nhìn Lý Phi Yến, ánh mắt rõ ràng bất thiện, Lý Phi Yến là ai? Là kẻ không biết nhìn sắc mặt người khác sao? Ngay lập tức nàng nở nụ cười ngây thơ nói:

“Đúng vậy, ta cùng Vinh Cơ chỉ là luyện tập một chút chuẩn bị cho Tiên Duyên Hội mà thôi.”

Vinh Cơ nghe Lý Phi Yến nói vậy, tròn mắt đảo qua một vòng, ngay lập tức chạy đến kề vai bá cổ cũng Lý Phi Yến.

“Đúng, đúng... vì chúng ta là bằng hữu mà, bằng hữu đối luyện chỉ là chuyện thường.”

Lý Phi Yến liếc mắt nhìn Vinh Cơ, âm thầm cắn chặt răng.

Vô sỉ!

Trong khi đó Vinh Cơ lại cười mỉa mỉ.

Chương môn Hoa Dương Môn nhướng mày nhìn bọn họ, bà là chương môn một phái còn là cường giả kim đan làm sao có thể không nhìn ra mách khéo của hai tiểu nha đầu được cơ chứ, thế nhưng bà cũng không muốn làm chuyện nhiều lời, ngoài cửa lớn đang có rất nhiều người vây xem đấy, da mặt của bà đã sắp bị ánh nhìn của bọn họ mài hỏng, tốt nhất là nên giải quyết nhanh gọn.

Không chỉ mỗi chương môn Hoa Dương Môn mà cả vị trưởng lão Xích Hành Môn cũng là nghĩ như vậy.

“Được rồi được rồi, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ trong thành Tư Nhất nghiêm cấm tranh đấu cho dù các ngươi chỉ là mấy tiểu hài tử nhưng Cửu U Giáo cũng sẽ có biện pháp trừng phạt đấy.”

Hoa Dương chương môn cổ tình hù dọa hai đứa nhỏ, nhưng sự thật là hai đứa nhỏ đánh nhau kẻ gánh chịu sẽ chính là trưởng bối các nàng. Lúc này trưởng lão Xích Hành Môn cũng nói:

“Còn ba ngày nữa Tiên Duyên Hội Lăng Xuyên sẽ bắt đầu, các ngươi yên phận cho ta.”

Nghe hai người này nói, Lý Phi Yến và Vinh Cơ gật đầu liên tục, nhóm người vây xem ngoài cửa thấy mọi chuyện đã được giải quyết, lúc này mọi người liền giải tán, chỉ có một lão đầu ăn mặc bản thủ kia là vẫn đứng đó, nhìn hai bóng dáng nhỏ đang đứng bên kia, trong mắt của lão lóe lên tia sáng kì dị, khóe môi lão nhếch lên để lộ hàm răng ó vàng, không ai biết lão đầu này đang nghĩ gì.

Ngay lúc này, lão đột nhiên quay đầu lại, ngay lập tức thấy một lão khát cái đầu đội nón cỏ, tay chống gậy, trên mặt là một bộ râu quai nón rậm rạp, bên tay kia cầm một cái đùi gà đang đứng sau lưng mình.

Lão đầu bản thủ hơi kinh ngạc, mới vừa há miệng định nói chuyện thì đã bị đối phương cho cả cái đùi gà vào miệng, ngăn chặn lời hán muốn nói.

Sau đó, lão khát cái chống gậy đi vào một ngõ hẻm vắng người, lão đầu bản thủ lập tức chạy theo, vừa vào hẻm nhỏ thì thân ảnh hai người đồng loạt biến mất như chưa từng tồn tại.

.....

Buổi tối hôm đó:

Cốc cốc cốc!

“Yến Yến, bằng hữu của ngươi đến rồi này, đừng trốn nữa, chúng ta đi dạo chợ đi.”

Lý Phi Yến đang đã tọa trong phòng mở mắt ra, mới đầu là thần sắc tức giận sau đó lại chuyển thành bất đắc dĩ, nàng có cảm giác như thực nữ gặp phải tên lưu manh, hoàn toàn không có cách nào, Lý Phi Yến cuối cùng cam chịu.

Vinh Cơ đang đứng bên ngoài liên tục hô hoán, đột nhiên cửa mở, Lý Phi Yến ăn mặc chỉnh tề bên hông đeo túi nhỏ bước ra.

“Yến Yến, ngươi cuối cùng cũng chịu ra.”

“Hừ! Không ra ngươi sẽ ở đó la lối làm phiền ta.”

Nói xong Lý Phi Yến quay người đi, Vinh Cơ liền đuổi theo.

“Yến Yến, ngươi đi đâu?”

“Không phải ngươi nói muốn đi dạo chợ sao?”

Hai mắt Vinh Cơ lập tức sáng lên, sau đó cùng sóng vai với Lý Phi Yến rời khỏi khách điểm, trông cả hai hăng hái vô cùng.

“Ha ha... Đây là lần đầu tiên ta được đi dạo với bằng hữu đó.”

“Chẳng lẽ ngươi không có bằng hữu nào khác hay sao?”

“Không có, ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không chơi với ta, người ngoài thì sợ ta, có người lại muốn lợi dụng ta, tóm lại không có ai làm bằng hữu với ta cả.”

“Hừ! Ta xem vì ngươi là “Đồ Diên” nên không ai thèm chơi với ngươi.”

“Nói bậy, ta là thẳng thắn, ta không diên.”

Lý Phi Yến nhìn Vinh Cơ, thở dài nói:

“Mà nói trước với ngươi, bất kỳ ai ở gần ta đều có kết cục không được tốt, không chừng một ngày nào đó bỏ mạng cũng nên, ngươi đừng có hối hận.”

Lúc nói những lời này, trong mắt Lý Phi Yến ẩn hiện một cổ âm u.

Lệ Cơ cười cười bất cần, lạnh nhạt nói:

“Ta cũng không mấy may mắn đâu, nếu ngươi bị ta làm liên lụy xui xẻo theo thì cũng không được oán ta.”

Hai người nhìn nhau, cuối cùng mỉm cười không nhiều lời vô ít nữa.

Ai ai cũng có quá khứ của chính mình, cũng từng trải qua mất mát, chính vì thế đối với bọn họ, bằng hữu thân nhân chính là khát vọng cũng là nỗi sợ lớn nhất. Một khi đã nhận một bằng hữu thì đồng nghĩa với nhiều thêm một thân nhân.

Hai tiểu cô nương xinh xắn như vậy cùng đi dạo chợ đương nhiên sẽ làm cho người nhìn cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Cái chợ mà Vinh Cơ dẫn Lý Phi Yến tới chỉ cách khách điểm của bọn họ ở ba con đường, một cái chợ đêm duy nhất của phạm nhân trong Tư Nhất thành, nhưng theo lời của Vinh Cơ thì ở đây cũng sẽ phát hiện đồ của tu tiên giới.

“Hôm qua Vinh Khang mua được một cái phù lục cấp một ở đây đó.”

Vinh Cơ vừa nhìn ngó xung quanh vừa nói, Lý Phi Yến cũng có chút hứng thú nhìn khắp nơi, cả một con đường bày mấy trăm gian hàng nhỏ, phía dưới chỉ trải duy nhất một tấm thảm liền thành một gian hàng, người bán hàng ngồi ở phía bên trong, bên ngoài đặc mấy loại hàng hóa, có trang sức trân cẩu, có dao kéo đao kiếm đủ loại, có thảo dược khô héo nhìn không ra hình dạng, có da lông dã thú, còn có mấy chỗ bán đủ loại đồ vật hình dạng kỳ quái... Ngoài ra còn có mấy quán ăn vật nhỏ vô cùng đông đúc.

“Da yêu thú đây, đến mua da yêu thú đi.”

“Cái này mà là da yêu thú sao?”

“Vị sư huynh này, người xem cái này nếu không phải da yêu thú thì là cái gì đây? Người đã gặp da dã thú bình thường có màu lông như vậy sao?”

“Bánh bột nướng đây, hai tiểu cô nương, dùng chân nếm thử bánh bột nướng gia truyền nhà ta đi.”

“Linh thảo tiên gia đây, ăn vào một miếng có thể trừ được bách bệnh, tăng thêm tuổi thọ, mau mau đến xem.”

Khung cảnh nhộn nhịp này khiến Lý Phi Yến bất ngờ, ở một tòa thành dành cho tu sĩ mà cũng có một nơi bình dị thế này, thật là hiếm thấy!

“Thật loạn!”

“Đúng vậy, nhưng đến rồi thì chính ta cũng nên mua gì đó chứ, không thể về tay không được, đi thôi.”

Vinh Cơ kéo lấy Lý Phi Yến bước đến một quầy hàng, quầy hàng này bán rất nhiều thứ hỗn loạn, người bán là một nam nhân trung niên, thấy hai tiểu cô nương bước đến, nam nhân trung niên này liền mỉm cười nhiệt tình hô:

“Hai tiểu cô nương cứ tự nhiên xem đi, hàng của ta đều là hàng tốt, vô cùng đặc biệt nhé, như cái này, hòn đá này nhìn như bình thường như cứng rắn vô cùng, dùng đao kiếm chém vào ngay cả một vết xước cũng không lưu lại... Còn có miếng kim loại này, các người nhìn đi, dù nó là kim loại nhưng hình dạng lại giống hệt một cái lá cây, nhìn qua cứ tưởng là lá cây thật đấy.”

Lý Phi Yến nhướn mày, giờ tay cầm lấy một lá cây khô vàng trên tay nam nhân trung niên, quả thật cầm vào liền biết chất liệu chính là kim loại, cảm thấy thú vị Lý Phi Yến liền hỏi:

“Cái này giá bao nhiêu?”

“Ha ha... Tiểu cô nương thật biết nhìn hàng, được rồi, xem như mở cửa đại các đại lợi... Ta chỉ lấy của người một trăm lượng thôi.”

“Cái gì? Một trăm lượng? Người muốn cắt cổ người sao?”

Lý Phi Yến trừng mắt nhìn trung niên nhân, một miếng sắt không biết công dụng vậy mà đòi giá trên trời, Vinh Cơ cũng bày ra vẻ mặt tức giận nói:

“Đúng đó, rõ ràng là lừa người mà, người thấy chúng ta nhỏ tuổi nên muốn lừa gạt phải không? Ta sẽ la lớn cho mọi người cùng nghe.”

Trung niên nhân sắc mặt ngay lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Hừ! Hai tiểu nha đầu các người có mắt mà không biết thái son, ta đường đường là tu sĩ luyện khí kì, các người dám nói ta lừa gạt?!”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt giật mình, liếc mắt nhìn kĩ trung niên nam nhân, Lý Phi Yến tập trung cảm quan, lập tức nhận ra người này thật sự là tu sĩ.

Nhưng Vinh Cơ lại không có cảm quan mạnh như Lý Phi Yến, nàng làm ra vẻ không tin nói:

“Người là tu sĩ tại sao còn cần ngân lượng phạm nhân làm gì, rõ ràng là lừa người.”

“Hừ! Ta là tu sĩ nhưng người nhà của ta thì không phải, thế nào, bây giờ hai người các người có mua hay không?”

Vinh Cơ và Lý Phi Yến nhìn nhau, thật ra hai người đều đến để tham gia Tiên Duyên Hội, bất kể kết quả mấy ngày nữa như thế nào cũng sẽ được thu nhận vào một môn phái tu tiên, bất quá là tùy thuộc vào biểu hiện sẽ được vào môn phái tu tiên cấp độ nào mà thôi, ngân lượng đối với bọn họ đã không mấy quan trọng nữa. Thế nhưng bắt nguồn từ bản chất của nữ nhân, Lý Phi Yến vẫn cảm thấy không cam lòng, ngay lập tức chuyển sang chế độ gây thò, cười đáng yêu nói:

“Đại thúc, ta chỉ là đứa nhỏ chín tuổi, trong người không có nhiều tiền như vậy, người xem... Hay là đại thúc người giảm giá một chút đi, có được không?”

Đại thúc trung niên nhìn Lý Phi Yến diễn trò, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

“Không cần đóng kịch với ta, nhìn cách ăn mặc của các người chính là mấy đứa may mắn đến tham gia Tiên Duyên Hội rồi, còn nói nghèo, định lừa ai chứ?”

Lần này đến lượt Lý Phi Yến đen mặt, Vinh Cơ ở một bên ngay lập tức nhảy ra cứu bằng hữu, nhìn một lượt trong đám hàng hóa của đại thúc trung niên, với người cảm quan không nổi bật nhưng lại có trực giác đặc biệt nhanh nhạy khác thường như nàng, liếc mắt một cái đã ngay lập tức tập trung vào một viên đá màu đỏ sẫm, không chân chừ, Vinh Cơ bắt lấy viên đá giao lên.

“Như vậy đi, chúng ta mua hai cái, mua cả hai đại thúc người xem có thể giảm giá không?”

Đại thúc trung niên nhìn hòn đá trong tay Vinh Cơ, lại nhìn cái "lá" Lý Phi Yến đang cầm, ánh mắt hơi nghĩ ngợi, cuối cùng mới lộ ra vẻ bất mãn nói:

“Thôi được rồi, mỗi loại bớt mười lượng, tổng cộng một trăm tám mươi lượng.”

Lý Phi Yến tròn mắt.

Cái gì chứ? Đây là quầy hàng đồng giá một trăm lượng sao?!

.....

Trên đường cái, Lý Phi Yến và Vinh Cơ lại tiếp tục dạo chơi, hai người sau một hồi trả giá dây dưa cùng trung niên nam nhân kia, cuối cùng cũng mua được hai món vật phẩm kia với giá một trăm sáu mươi lượng.

Lý Phi Yến đối với biểu hiện của Vinh Cơ rất là ngạc nhiên.

“Không ngờ người là công chúa mà cũng rành chuyện mua bán như vậy.”

“Hừ! Ở mãi trong cung thì buồn chán lắm, ta rất thường trốn ra ngoài chơi đó.”

“Ồ! Hai nha đầu kia hô hô hô... Đợi chút, đợi chút...”

Ngay lúc cả hai đang nói chuyện thì một lão đầu xuất hiện bên cạnh bọn họ, lão đầu ăn mặc rất bản thủ, một tay hất cầm bầu rượu, một tay lại cầm đũa gắp, cười híp cả hai mắt lộ ra hàm răng vàng ố, râu tóc đều rối bời, dính đầy dầu mỡ.

Lý Phi Yến và Vinh Cơ liền nhăn mặt, Cơ công chúa ngay lập tức ăn ngay nói thật.

“Lão đầu, sao người lại ở bản như vậy a? Thối muốn chết!”

Trên trán Lý Phi Yến đầy hắc tuyến, đưa mắt nhìn Vinh Cơ, trong đầu nàng lúc này chỉ có một ý nghĩ:

Mình quả thật kết nhầm bằng hữu rồi, rắc rối, quả là quá rắc rối!

Tuy không cảm nhận được dao động linh lực từ người lão nhưng Lý Phi Yến sớm đã biết, cảm ứng của nàng đối với tu sĩ tu vi càng cao thì càng mất tác dụng, như trường hợp môn Hoa Dương Môn vậy, nàng không cảm nhận được dao động từ tu sĩ kim đan, mà lão đầu này vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt của bọn họ như vậy, tất nhiên lão không phải là một người bình thường, rõ ràng là một tiền bối tu vi ít nhất là kim đan kỳ, thế nhưng vừa mở miệng ra thì cái “đồ điên” này liền đắc tội đối phương, thật sự là điên!

Không để cho Cơ công chúa được nói một câu thẳng thắn đến vô duyên thứ hai, Lý Phi Yến liền lên tiếng.

“Lão tiền bối này, không biết có chuyện gì không?”

Lão đầu nhìn Lý Phi Yến, cười ha ha nói:

“Không cần lo lắng, ta không có tức giận, sẽ không đánh nha đầu này đâu, ta đến là muốn nói với các người, các người rất hợp với chúng ta, hãy gia nhập môn phái ta đi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ nghe lão đầu nói như vậy liền kinh ngạc nhìn lão.

“Ha ha... Ta xem các người căn cốt rất được, tính cách cũng rất không tồi, vô cùng thích hợp với môn phái của ta, ha ha ha...”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau trao đổi một cái, lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của lão đầu, cả hai liền có chút ngán ngẩm, Lý Phi Yến bắt đầu đi nói:

“Tiền bối, xin hỏi, môn phái của ngài gọi là gì?”

“Hô hô... Không thể nói được.”

“Vậy môn phái của tiền bối là tiểu môn phái hay đại môn phái?”

Ánh mắt Vinh Cơ đầy nghi ngờ nhìn lão đầu, sau đó nói tiếp.

“Sẽ không phải là môn phái của khát cái đấy chứ?”

Lão đầu nghe Vinh Cơ nói vậy liền lộ ra vẻ suy nghĩ sau đó cười hô hô nói:

“Quả thật mấy tên gia hỏa cùng thời với ta đều rất thích làm khát cái.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt sùng người.

Thật sự là môn phái của khát cái?

“Nhưng mà các ngươi yên tâm, vào môn phái của ta các ngươi nhất định sẽ không hối hận, dù địa bàn của môn phái ta coi ra không lớn gì... Nhưng mà... Nhưng mà tuyệt đối có thể chơi.”

“Tiền bối, nếu ngài không nói ra tên của môn phái ngài thì chúng ta biết phải quyết định thế nào được.”

“Aizz!... Không phải là ta không muốn nói mà là vì không thể nói, nếu không những kẻ khác sẽ nổi điên nói ta phá luật âm thầm chiêu dụ người trước, sau đó lấy cớ gây khó dễ.”

Lý Phi Yến không biết phải nói gì.

Tiền bối! Ngươi khẳng định việc ngươi đang làm không phải là chiêu dụ sao?

Trông mắt Vinh Cơ đảo vòng vòng, đột nhiên cười nói:

“Chúng ta sẽ suy nghĩ đề nghị của lão đầu ngươi, Yến Yến, chúng ta đi.”

Nói xong Lý Phi Yến liền bị Vinh Cơ lôi đi, lão đầu ở phía sau nói với theo.

“Các ngươi nhớ đó, trong Tiên Duyên Hội nhất định phải từ chối mấy cái ra về mình hay ho, bày ra tư thế thượng môn lớn mạnh kia, nhất định phải chọn chúng ta trước nha.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ tăng nhanh bước chân, chạy mất dép, bất kể sau này thế nào, hiện tại chạy mới đúng là thượng sách.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Tiên Duyên Hội bắt đầu

Ba ngày sau, Lý Phi Yến một lần nữa lên linh khí phi hành hình chiết lá kia, bởi vì hôm nay là ngày Tiên Duyên Hội bắt đầu.

Hoa Dương chương môn điều khiển linh khí di chuyển trong một đoàn đội được dẫn dắt bởi trung môn Mai Kiếm Các hướng vào sơn môn của Cửu U Giáo.

Lại nói Lăng Xuyên đại lục là do Cửu U Giáo quản lý, dưới có sáu trăm mười bốn trung môn, mỗi trung môn lại phụ trách khoảng mười tiểu môn.

Mà Hoa Dương Môn, Xích Hành Môn dưới sự cai quản của Mai Kiếm Các.

Nếu nói Tư Nhất thành rộng lớn xa hoa khiến Lý Phi Yến khó tin sợ hãi thì sơn môn của Cửu U Giáo trước mắt chính là một thế giới chỉ có trong tưởng tượng, thậm chí năng lực chưa bao giờ có thể tưởng tượng ra được một khung cảnh có mức độ khổng lồ hùng vĩ như vậy.

Sơn môn của Cửu U Giáo là cả một sơn mạch khổng lồ phóng hết tầm mắt của phàm nhân cũng chỉ nhìn được một bộ phận nhỏ mà thôi, vô số ngọn núi xuyên qua cả mây, mà trên từng đỉnh núi này đều có những kiến trúc đồ sộ như được dành cho người khổng lồ, xây dựng hết sức cầu kỳ sùng sùng đứng đó, tiên khí bất phàm.

Lúc này, hơn ngàn pháp khí phi hành cùng nhau xuất hiện nhìn như một đám mây đủ màu sắc đang kéo đến.

Bay được nửa canh giờ mới đến cửa một sơn cốc cực lớn, bên trong sơn cốc có cái gì không ai biết được vì trong đó tràn ngập sương mù trắng xóa, bằng mắt thường là không cách nào có thể nhìn thấy được bên trong.

Từ pháp bảo phi hành lục tục có người đi xuống, Lý Phi Yến nhìn ra xung quanh, số lượng người tham dự Tiên Duyên Hội thật sự rất nhiều, lên đến con số gần vạn người.

Lúc này, từ trong màn sương trong cốc bay ra trăm bóng người, những người này đều mặc y phục màu xám của đệ tử ngoại môn Cửu U Giáo.

Cuối cùng bay ra là một trung niên nhân một thân y phục màu đen.

Chưông môn các phái liền tiến lên chào hỏi vị trung niên nam nhân này, sau đó bọn họ lên linh khí của mình rồi đi, trước sơn cốc cuối cùng chỉ còn lại gần vạn thiếu niên thiếu nữ.

Trung niên nhân nhìn một lượt vạn người chen chúc ngoài sơn cốc, hấn vung tay lên, mấy trăm thiếu niên thiếu nữ bất chợt bị cuốn lên không trung, bọn họ còn chưa kịp la lên sợ hãi đã đột ngột biến mất.

Lý Phi Yến tròn mắt ngạc nhiên nhìn thủ đoạn thần kỳ của trung niên nhân, trong lòng bất giác nảy sinh một tia hâm mộ.

Thật lợi hại!

Lúc này có người ngạc nhiên hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì, bọn họ biến đi đâu rồi.”

“Bọn họ không cần tham gia ải này, đã được ta thu vào pháp bảo, nếu các ngươi vượt qua được Thiên Chu sơn cốc sẽ gặp lại bọn họ.”

Vừa nghe vị trưởng lão kia nói vậy, mọi người bên dưới lại nhao nhao lên.

“Vì cái gì bọn họ lại không cần tham gia chứ? Còn chúng ta thì sao?”

Trung niên nhân sắc mặt bình thản, như đã lường trước được chuyện này, hấn lạnh nhạt nói:

“Bọn chúng đã nhập luyện khí kỳ, khác với các ngươi.”

Đến lúc này không khí mới yên tĩnh lại, trung niên nhân nói tiếp.

“Đây là Thiên Chu sơn cốc, là cửa ải đầu tiên của Tiên Duyên Hội, các ngươi có mười ngày vượt qua cửa ải này, nhớ cho kỹ.”

Nói xong trung niên nhân không giải thích gì thêm đột nhiên biến mất.

Gần trăm ngoại môn đệ tử của Cửu U Giáo cũng lần lượt bay vào màn sương mù, trước sơn cốc lại bắt đầu nháo loạn lên.

Lý Phi Yến thấy người chủ trì đều đã biến mất hết, nàng cũng không như đám “hoa trong lòng kính” kia ngu ngốc ở đó chỉ biết nhiều lời nói nhảm.

Đưa mắt quan sát qua tình hình, Lý Phi Yến cảm thấy không ổn, lập tức đưa mắt tìm Vinh Cơ, rất nhanh nàng nhìn thấy Vinh Cơ đang chen lấn tiến về phía này, Lý Phi Yến nhanh chóng tiến lên kéo Vinh Cơ ra khỏi đám đông.

Vinh Cơ nhìn xung quanh, đôi mắt giảo hoạt sáng lên, nói nhỏ với Lý Phi Yến.

“Có cần ta tạo chút tác động không?”

Lý Phi Yến lôi Vinh Cơ trốn sau một tảng đá lớn, sau đó mới quay sang hỏi:

“Ý ngươi là sao?”

“Là thế này.”

Vinh Cơ giảo hoạt cười cười, đột nhiên lớn tiếng hét lên.

“Không nghe vị tiền bối kia nói sao? Chúng ta chỉ có mười ngày, các ngươi còn chần chờ cái gì chứ, đám ngu ngốc này!”

Vì xung quanh bốn bề là vách núi, tiếng hét lớn của Vinh Cơ lập tức được khuếch đại vang vọng cả khoảng đất trống trước cửa sơn cốc.

Lời Vinh Cơ vừa dứt, không khí như nổ tung.

“Đứng rồi! Chúng ta phải mau lên, chỉ có mười ngày thôi.”

“Mau... Mau đi thôi.”

Ngay lập tức ngoài cửa son cốc trở nên rối loạn, Lý Phi Yến đã sớm liệu được điều này cho nên mới kéo Vinh Cơ trốn vào một chỗ an toàn.

Cửa son cốc rộng đến ba trượng, không thể xem là hẹp, thế nhưng với số lượng chín mươi ngàn người như thế này thì cảnh chen lấn dẫm đạp lên nhau là không thể tránh khỏi.

“Ngươi la lên làm gì?”

Lý Phi Yến trừng mắt nhìn Vinh Cơ, Vinh Cơ chớp mắt ra vẻ vô tội.

“Ngươi kéo ta đi trốn không phải vì biết sẽ xảy ra chuyện này à.”

“Ta cũng không có bảo ngươi kích động đám đông thêm.”

Vinh Cơ bĩu môi.

“Ta không nói rất nhanh cũng sẽ có người khác phản ứng lại thôi.”

“Đúng vậy, ta và ngươi có thể đoán được tình hình, người khác cũng có thể, vậy tại sao người ta không lên tiếng?”

Vinh Cơ ngạc nhiên chớp mắt nhìn Lý Phi Yến, vốn dĩ là người thông minh nàng rất nhanh hiểu ra vấn đề.

“Bọn họ đợi ta lên tiếng trước.”

“Xem như ngươi thông minh, sau trận chiến dẫm đạp này, nếu có người biết được là ngươi hô hoán nhất định sẽ âm thầm ghi hận ngươi.”

Vinh Cơ trợn mắt, tức giận nói:

“Ghi hận ta thì cứ đến, ta không sợ!”

Lý Phi Yến trừng mắt liếc Vinh Cơ một cái.

“Cũng may cho ngươi, vừa rồi tình hình rối loạn, chắc sẽ không ai nhận ra là giọng nói của ngươi đâu.”

Vinh Cơ lập tức bất mãn.

“Đã vậy ngươi còn cố tình hù dọa ta.”

“Để cho ngươi một bài học, sau này đừng có nóng nảy hành động ngu ngốc.”

Trong lúc hai người nói chuyện, tình hình bên kia đã dịu đi một chút, từng bóng người xông vào màn sương mù biến mất.

Đợi qua thời gian chừng hai khắc chung, trước cửa son cốc không còn bóng người, mặt đất dưới chân ngược lại bị dẫm đến bằng phẳng.

Có không ít người bị thương sau trận chen lấn vừa rồi cũng cố gắng tập tễnh bước vào son cốc.

Lúc này, Lý Phi Yến và Vinh Cơ mới bước ra, bọn họ nhanh chóng phát hiện không ít người cũng đi ra từ chỗ ẩn nấp, số lượng chừng vài trăm người, những người này đều giống như Lý Phi Yến, không muốn làm chìm đầu đàn cho nên mới bất động chờ đợi kẻ khác tiến lên thí mạng trước, vậy mới nói, không phải ai cũng là đồ ngu ngốc.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, không một ai động.

Một thiếu niên ở gần chỗ Lý Phi Yến và Vinh Cơ đột nhiên bước ra, thiếu niên này dung mạo bình thường, trông có vẻ là người khôn khéo, tuổi tác không chênh lệch mấy với Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Hắn không quan tâm đến những người khác, liếc mắt nhìn hai người, cười cười rồi tiến thẳng vào son cốc.

Thấy vậy Lý Phi Yến nói:

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Vinh Cơ không có ý kiến, hai người cũng tiến vào ngay sau đó.

Đợi khi bóng lưng bọn họ biến mất trong màn sương, những người khác mới bắt đầu hành động.

Thoáng chốc ngoài cửa son cốc thật sự không còn một bóng người, tình cảnh hỗn loạn trên mặt đất là minh chứng duy nhất chứng tỏ có một số lượng không nhỏ người vừa mới ở đây.

Tiên Duyên Hội chính thức bắt đầu.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Thạch tri chu

Vượt qua màn sương mờ ảo chừng mười trượng, Lý Phi Yến nhận ra bên trong sơn cốc không phải tràn ngập sương mù như nàng tưởng, màn sương mù kia chỉ như một lớp màng phủ lên sơn cốc mà thôi.

Sơn cốc này cực lớn, chẳng khác nào một khu rừng rậm, nhưng khác ở chỗ là ánh sáng không rõ ràng như ở bên ngoài, vì ánh sáng mặt trời đã bị sương mù trời nổi trên không trung che bớt đi.

Nhìn vô số đại thụ cao ba bốn trượng hiện ra trước mắt, Lý Phi Yến không khỏi hít sâu một hơi, cảm giác quen thuộc khiến nàng cảm thấy tự tin không ít. Lăn lộn trong rừng chính là sở trường của nàng.

Vinh Cơ đưa mắt nhìn quanh, hưng phấn nói:

“Yến Yến, không thấy ai hết, chúng ta đi thôi.”

Lý Phi Yến quay sang nhìn Vinh Cơ, nghi ngờ hỏi:

“Ngươi đã từng vào rừng chưa?”

Ánh mắt Vinh Cơ sáng ngời, không chút che giấu trả lời.

“Chưa từng.”

Lý Phi Yến lập tức đen mặt.

“Không có kinh nghiệm, ngươi không lo lắng à?”

“Không phải có ngươi rồi sao?! Đây là lần đầu tiên ta vào rừng rậm giống thế này, ta cảm thấy rất thú vị.”

Nhìn sắc mặt sáng lạn của Vinh Cơ, Lý Phi Yến run run khoe miệng, cuối cùng nàng chỉ có thể thở dài.

“Được rồi, theo sát sau lưng ta.”

Vinh Cơ lập tức đồng ý.

“Ta biết rồi.”

Lý Phi Yến lại nói:

“Đây là cửa ải đầu tiên của Tiên Duyên Hội, nhất định Cửu U Giáo đã sắp đặt trở ngại gì đó, chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Vinh Cơ nghe vậy mới thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc gật đầu. Lúc này hai người nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng kéo tới, đoán biết là nhóm người phía sau đã đuổi đến, Lý Phi Yến không chần chờ nữa, quay lưng chạy nhanh vào trong rừng cây, Vinh Cơ cũng lập tức đuổi theo.

Xung quanh là vô số cổ thụ cao mấy trượng, ánh sáng bị tán cây rậm rạp che khuất làm không gian càng thêm âm u mờ tối, nhưng với cảm quan mạnh mẽ của mình, Lý Phi Yến không hề gặp trở ngại gì dù tầm nhìn bị thu hẹp chỉ thấy rõ được một trượng xung quanh.

Lý Phi Yến di chuyển như một con mèo, thậm chí không hề phát ra tiếng động nhờ vào khả năng khống chế thân thể cực kỳ tinh chuẩn, mỗi khi tiếp đất nàng đều cố tình vận người một chút giảm bớt tác động khi va chạm, tốc độ cực nhanh, với tốc độ như vậy, Lý Phi Yến không khỏi ngạc nhiên vì Vinh Cơ vẫn có thể bám sát phía sau nàng.

Tuy không có kinh nghiệm di chuyển trong rừng nhưng nhờ vào tố chất thân thể dẻo dai, tốc độ di chuyển chính là sở trường của Vinh Cơ, mà điều đáng kinh ngạc nhất chính là khả năng bắt chước của nàng, không đến một khắc thời gian quan sát, Vinh Cơ đã có thể bắt chước giống hệt cách di chuyển của Lý Phi Yến, không sai biệt một chút, vị trí đặt chân cũng hoàn toàn trùng với vị trí Lý Phi Yến từng bước qua trước đó.

Lý Phi Yến không khỏi thầm mắng một câu: Đồ quái vật!

Hai người chạy được nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy có gì nguy hiểm, thế nhưng thần sắc cả hai càng lúc càng ngưng trọng. Lý Phi Yến nhíu mày, trong lòng thoáng qua một tia bất an. Vinh Cơ đột nhiên nói:

“Yến Yến, ta cảm thấy có gì đó bất thường.”

“Ta cũng vậy.”

Lý Phi Yến tập trung tất cả cảm quan cảm nhận xung quanh nhưng lại không cảm thấy có điểm gì khác thường, càng như vậy nàng càng bất an.

“Yến Yến, dừng lại chút đã.”

Lý Phi Yến không khỏi dừng bước chân, quay đầu nhìn Vinh Cơ, lần đầu tiên nàng thấy thần sắc Vinh Cơ nghiêm túc như vậy.

“Chuyện gì thế?”

“Yến Yến, chúng ta chạy được chừng mười dặm rồi, những người tiến vào trước chúng ta đang ở đâu, sao lại không thấy ai hết?”

Lý Phi Yến gật đầu nói:

“Ta cũng đang tự hỏi đây, tuy sơn cốc này rất lớn nhưng có nhiều người tiến vào như thế, không lý nào một người cũng không gặp được, chuyện này thật sự không bình thường.”

“Theo ta thấy, với tốc độ của chúng ta, đáng ra đã sớm đuổi kịp nhóm người tiến vào trước đó mới phải.”

Trong lúc hai người đang bàn luận, đột nhiên Lý Phi Yến cảm thấy một dao động sinh mạng phát ra dưới một gốc cây cách đó vài trượng, nàng lập tức nói:

“Đằng kia có gì đó.”

Vinh Cơ cũng đưa mắt nhìn theo, nhưng ngay sau đó nàng la lên.

“Yến Yến, nhìn kia.”

Trước khi Vinh Cơ kinh hô, Lý Phi Yến cũng đã phát hiện trên đỉnh đầu bọn họ có khác thường.

Hai người cùng lúc lùi lại.

Bộp bộp!

Từ trên tán cây rậm rạp phía trên có hai con nhện toàn thân như được sinh ra từ đá xanh, thân dài gần một trượng rơi xuống đúng vào vị trí hai người đứng, kích cỡ khổng lồ gần bằng một chiếc xe ngựa, cùng ngoại hình dọa người tám mắt tám chân thô to đầy lông của chúng khiến hai người biến sắc. Tại gốc cây mà Lý Phi Yến phát hiện khác thường cũng bò ra một con tương tự.

Vinh Cơ lập tức rút ra một thanh kiếm ngắn giấu trong giày, quay đầu thấy Lý Phi Yến vẫn bất động liền hỏi:

“Yến Yến, ngươi không có vũ khí sao?”

“Hai tay ta chính là vũ khí.”

Lý Phi Yến nghiêm mặt nói một câu, sau đó rút hai sợi vải cuộn trên thắt lưng ra quấn lên bàn tay mình.

“Đồ Điên, bây giờ chúng ta biết được vì sao không thấy một bóng người rồi đó.”

Vinh Cơ nhìn nhìn ba con nhện to lớn đang di chuyển cực kỳ chậm chạp, tám con mắt trên đầu chúng như đang quan sát hai người, nàng nhỏ giọng nói:

“Chúng muốn bao vây chúng ta, Yến Yến, bây giờ tính thế nào?”

Lý Phi Yến nhìn tình hình, khẽ nhíu mày.

“Lũ nhện này không tầm thường, đánh được thì đánh, không được thì lập tức chạy.”

Ngay lúc này, ba con nhện đang chậm rãi chuyển động, đột nhiên một con trong đó mạnh mẽ nhảy lên, tám cái chân như những cái móc sắc cực kì đáng sợ giương ra đâm đến trước mặt hai người.

Lý Phi Yến đã sớm có chuẩn bị, nhanh chóng nhảy sang một bên tránh đi, trong lúc đó Vinh Cơ cũng có hành động tương tự. Ngay khi vừa tiếp đất phía bên kia, Lý Phi Yến chuyển người nhanh chóng nhảy lên, tám cái chân nhện thật quá đáng sợ, phương pháp tốt nhất để tiếp cận nó đồng thời tránh được tám cái chân chính là từ trên không, với sức mạnh của thân thể, nàng dễ dàng nhảy lên lưng con nhện, vung tay vừa định đánh lên đầu nó thì đột nhiên

nàng cảm thấy nguy hiểm áp đến. Vừa quay đầu nhìn lại, Lý Phi Yến biến sắc nhìn một cái lưới nhện màu trắng rộng hai thước đang bay về phía mình. Một trong hai con nhện đá vẫn đứng bên ngoài thấy Lý Phi Yến nhảy lên lưng đồng bạn liền phun ra một tấm lưới dẹt từ tơ nhện muốn chụp lấy nàng.

Trong lúc nguy cấp, may mắn Lý Phi Yến phản ứng nhanh, mạnh mẽ bật một cái nhảy lên không trung tránh được, nàng lộn một vòng rồi rơi xuống một cành cây cách mặt đất hai trượng, sức bật của nàng không nhỏ, con nhện dưới chân bị đập ngã xuống đất, nhưng với lớp giáp sát dày trên người, nó không hề hấn gì, lập tức đứng lên, bò sang một bên, trong lúc đó cái lưới nhện kia đã chụp lên thân cây bên cạnh, rõ ràng chúng đang phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Lý Phi Yến sắc mặt càng khó coi.

Khó chơi rồi!

Vinh Cơ chứng kiến mọi chuyện, nàng cũng nhận ra ba con nhện này linh trí cực kỳ cao, còn biết hỗ trợ lẫn nhau, nàng nghiêng răng nghiêng lợi hô:

“Yến Yến, ta đến đây.”

Ngay khi Vinh Cơ định xông qua thì con nhện đá thứ ba đột nhiên bật lên giơ chân đâm đến nàng, Vinh Cơ lập tức lùi lại tránh đi.

Ầm!

Hai cái chân nhện đâm mạnh xuống mặt đất, đâm ra hai cái lỗ sâu hăm.

Vinh Cơ tuy tránh thoát được nhưng sắc mặt nàng càng thêm khó coi, bất giác nuốt nước bọt, nếu cái chân kia mà đâm lên thân thể nàng thì sợ rằng kết cục sẽ là chết không toàn thây.

Không đợi Vinh Cơ kịp nghĩ nhiều, con nhện trước mặt lại tiếp tục giơ hai cái chân trước ra đâm đến, Vinh Cơ cố gắng né tránh, con nhện cũng không bỏ qua, sáu cái chân còn lại bò theo không bỏ.

Ầm Ầm Ầm!

Tiếng động mỗi khi cái chân kia đâm xuống mặt đất khiến người ra sợ hãi, Vinh Cơ chỉ có thể chặt vật trốn tránh. Trong lúc đó tình hình của Lý Phi Yến cũng không tốt hơn.

Thấy nàng nhảy lên cây, con nhện vừa phun lưới nhện kia cũng tiến đến, tám cái chân móc lên thân cây nhanh nhẹn bò lên. Lý Phi Yến nhìn con nhện đang đuổi tới, lại nhìn con nhện vừa bò sang một bên kia đang đứng đó quan sát hai người nàng và Vinh Cơ, sẵn sàng hỗ trợ cho đồng bọn của nó. Cách tấn công bộ ba này thật sự cực kỳ khó đối phó.

Đầu óc Lý Phi Yến xoay chuyển cực nhanh, tình hình này sợ là đánh không nổi rồi, nàng lập tức quyết định, lớn tiếng hét lên.

“Đồ điên, không đánh nổi, chúng ta chạy.”

“Ngươi chạy trước đi.”

Vinh Cơ cực kỳ chặt vật, bị đuổi chạy một đoạn xa, cách vị trí ban đầu trăm thước, hai cái chân của con nhện kia liên tục công kích, ngay cả thời gian để thở nàng cũng không có, chỉ cần phản ứng chậm một chút, nàng sẽ lập tức bị đâm nát bấy. Lý Phi Yến thấy vậy, trong lòng thầm mẫn nhưng hành động cũng không chút chậm trễ, nàng tung người nhảy từ cây này sang cái cây khác, hai con nhện đang quan sát nàng lập tức phản ứng, ầm ầm đuổi theo bên dưới. Lý Phi Yến nhanh chóng di chuyển trên tán cây tiếp cận con nhện đang công kích Vinh Cơ.

Con nhện kia như nhận ra nguy hiểm, tốc độ công kích Vinh Cơ hơi chậm lại một chút, Vinh Cơ lập tức bắt lấy cơ hội, vung kiếm chém vào một cái chân của nó, chỉ nghe một tiếng động như chạm phải vật cứng, cả cánh tay của Vinh Cơ run theo thanh kiếm, bị đánh bật ra, trên chân con nhện kia ngược lại chỉ để lại một vết máu nhỏ.

Sắc mặt Vinh Cơ tái nhợt, cánh tay đau nhức khiến nàng càng tỉnh táo, run giọng hét lớn:

“Chúng là yêu thú, Yến Yến, mau chạy đi.”

Lý Phi Yến sớm đoán được chúng là yêu thú rồi, có linh trí như thế không phải yêu thú thì có thể là cái gì. Trong lòng Lý Phi Yến lúc này có một tia bất đắc dĩ, nàng thật sự đã xem thường Tiên Duyên Hội rồi, muốn trở thành đệ tử đại môn phái hàng đầu cả Đông Thiên đại thế giới làm sao có thể dễ dàng cơ chứ, nhưng cơ hội ở ngay trước mắt, nàng không cam tâm chấp nhận thất bại. Đưa mắt nhìn lại, thấy hai con nhện phía sau sắp đuổi đến, nàng biết nếu còn chần chờ cả hai không thể thoát thân, không còn cách nào, Lý Phi Yến cắn chặt răng, trong lòng hét lên.

Liều mạng!

Hai chân nàng dồn hết sức đập mạnh lên cành cây mình đang đứng, cành cây không chịu nổi lực lượng của nàng liền gãy lìa, còn nàng thì bất thình lình rơi xuống như một mũi tên, một trong hai con nhện đang đuổi đến mạnh ngẩng đầu, lập tức phun ra một cái lưới nhện, Lý Phi Yến đang ở trên không trung, vốn dĩ không thể tránh né, vù một cái bị lưới nhện phủ lấy, tuy nhiên tốc độ lao xuống không hề giảm, toàn thân nàng như mũi tên, cứ thế mạnh mẽ đâm thẳng lên đỉnh đầu của con nhện đá trước mặt Vinh Cơ.

Àm!

Thân thể to lớn của con nhện này bị đại lực đánh lên, ầm một cái đập xuống mặt đất. Phải nói Lý Phi Yến cực kỳ may mắn, suy đoán của nàng vậy mà chính xác, toàn thân con nhện được một lớp giáp cứng bao phủ đao thương bất nhập, một cú đập như thế không tính là gì, nhưng tám con mắt trên đỉnh đầu của nó thì lại cực kỳ yếu ớt, trong khi Lý Phi Yến đã dùng tất cả lực lượng của mình đâm thẳng xuống đúng vị trí tám con mắt kia, lập tức mắt nó liền bị chấn nát nát, con nhện đau đớn giãy giụa trên đất, hai con nhện còn lại như phát điên rít lên một tiếng khiến người ta lạnh gáy.

Vinh Cơ vốn đang kinh hãi sững sờ, bị tiếng rít đáng sợ này đánh tỉnh, nàng không hề chần chờ chạy đến ôm lấy Lý Phi Yến đang bị lưới nhện trói chặt sớm bị văng ra một bên, Vinh Cơ cắn răng ôm Lý Phi Yến quay đầu bỏ chạy.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến đã hôn mê bất tỉnh.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Ô nhện

Vinh Cơ ôm theo Lý Phi Yến chạy phía trước, hai con nhện đá vẫn cực nhanh đuổi theo phía sau.

Àm! Âm!

Chúng di chuyển rất nhanh, gần như là phát điên liều mạng truy đuổi, Vinh Cơ vừa chạy vừa quay đầu nhìn lại, sắc mặt trắng xanh, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Lý Phi Yến vẫn bị lưới nhện trói chặt, bị Vinh Cơ vác trên vai, mắt nhắm nghiền như đang ngủ, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng đã bị thương, đó chính là hậu quả của cú va chạm toàn lực khi nãy, tuy thân thể mạnh mẽ nhưng dù sao nàng cũng không phải tu sĩ, va chạm với một con yêu thú, lực phủ ngũ tạng đương nhiên chịu không nổi.

Chạy được một khắc chung, Vinh Cơ chạy vào một khoảng đất trống rộng đến mấy dặm, ở giữa là một đại thụ cực lớn, cao mấy chục trượng, tán cây che phủ chu vi cả dặm, khiến Vinh Cơ khiếp sợ chính là, trên đại thụ treo mấy ngàn cái kén, mà mỗi cái kén đang bọc lấy một người, những người này đều là người tiến vào cốc trước tiên, hiện tại bọn họ bị trói trong kén, sắc mặt bình thản như đang ngủ say, trên thân cổ thụ còn bám vào mấy trăm con nhện đá giống như hai con đang truy sát các nàng.

Rất nhanh bọn chúng phát hiện ra sự tồn tại của hai người, lập tức ồ ạt nhảy xuống, hai con nhện phía sau hiện tại cũng đã đuổi đến. Vinh Cơ vừa nhìn đã muốn hôn mê bất tỉnh, trong lòng bất giác xuất hiện một tia tuyệt vọng, nhưng sau đó, nàng ép mình loại bỏ tia tuyệt vọng kia, cho dù hiện tại nàng đã bị bao vây, đám nhện hơn trăm con từ từ áp sát. Hai mắt Vinh Cơ mở to, mạnh mẽ bỏ Lý Phi Yến xuống đất, nàng đứng thẳng, tay cầm thanh kiếm ngắn của mình, ánh mắt lộ ra một cô hào khí khó nói.

“Đến đi, cho dù hôm nay ta có chết cũng phải kéo một trong các người chết chung.”

Ngay lúc này, Lý Phi Yến đột nhiên ọc ra một ngụm máu, nàng vốn đã bị thương, lại bị Vinh Cơ thô bạo quăng xuống đất, vết thương nặng thêm, chính vì thế dù đang hôn mê, máu vẫn tự động từ miệng ọc ra, đám nhện xung quanh đột nhiên chấn động, cả đám bắt đầu lùi lại cách hai người chục mét, bắt đầu rít lên, tiếng rít như đang thị uy cũng giống như đang cầu xin tha thứ.

Vinh Cơ kinh ngạc nhìn bọn nhện không dám tiến đến gần nữa, trong lòng khó hiểu, chẳng lẽ chúng bị nàng dọa sợ? Vinh Cơ quan sát bọn nhện một lát, thấy chúng bắt đầu nằm rạp xuống đất, miệng lại rít lên khiến đầu nàng ong lên khó chịu, nàng cố gắng cúi xuống định xem xét tình hình của Lý Phi Yến, đến lúc này nàng mới nhận ra Lý Phi Yến đã ới máu.

“Yến Yến!”

Vinh Cơ giật mình, vội vàng gỡ lưới nhện mắt trên người Lý Phi Yến ra, đến lúc này nàng mới giật mình nhận ra, tơ nhện cực kỳ mềm mại, chẳng khác nào tơ lụa, trói lên người cũng không hề chặt, mất chút công sức liền dễ dàng mở ra, khiến Vinh Cơ ngạc nhiên là vừa thoát khỏi lưới nhện, Lý Phi Yến đã lập tức mở mắt tỉnh lại.

“Chẳng lẽ tác dụng của lưới nhện này là khiến người ta hôn mê?”

Lý Phi Yến vừa tỉnh lại liền nghe thấy tiếng rít chói tai, nhìn qua thì thấy mình bị một đám nhện bao vây, nàng lập tức choáng váng, kinh hô:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa hô lên, ngực lập tức cảm thấy đau nhói, khóe môi lại tràn ra một tia máu tươi, Vinh Cơ thấy vậy liền hỏi:

“Yến Yến, nguoi không sao chứ?”

Lý Phi Yến quay sang nhìn Vinh Cơ.

“Sao chúng ta lại ở đây?”

Vinh Cơ bắt đầu nói:

“Nguoi đập chết con nhện kia, sau đó liền bị lưới nhện làm hôn mê, ta mang theo nguoi bỏ chạy, không ngờ chạy một hồi lại không may chạy vào ổ nhện.”

Lý Phi Yến ngẩng đầu liền nhìn thấy mấy ngàn cái kén treo trên thân đại thụ kia, sắc mặt liền ngưng trọng, lại nhìn đám nhện nằm rạp xuống ở xung quanh mà không tấn công, chỉ ở đó rít gào, năng liền nhủ mày hỏi:

“Chúng tại sao lại như vậy?”

Hai mắt Vinh Cơ sáng lên, hắt cằm kiêu ngạo nói:

“Bị ta hù dọa nên chúng không dám tấn công chúng ta nữa.”

Lý Phi Yến không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh dị.

“Nguoi hù dọa chúng hả? Hù dọa như thế nào?”

“Hi hi... Ta nói sẽ đồng quy vu tận với một trong chúng nó.”

“Ồ!”

Lý Phi Yến nhìn đám nhện nằm rạp thành một vòng cách bọn họ hai mươi thước, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Bọn này thông minh đến mức hiểu được không muốn làm chim đầu đàn luôn à?

Lý Phi Yến cảm thấy có chút khó tin, nhưng rất nhanh nằng vứt chuyện này ra sau đầu, nguyên nhân nào cũng không quan trọng bằng việc thoát khỏi nơi này, nằng kèm nén đau đớn, lao đảo đứng dậy, để cho Vinh Cơ đỡ lấy mình rồi nói:

“Nếu chúng bị nguoi hù sợ thì cứ việc phát huy đi, chúng ta thử xem có thể thoát khỏi vòng vây hay không.”

Vinh Cơ hơi do dự rồi cắn răng đỡ Lý Phi Yến cố tình chọn một hướng chậm rãi tiếp cận đám nhện kia, ngay lập tức, đám nhện trước mặt hai người tự động lùi lại, cả hai nhìn nhau, sắc mặt vui mừng, Vinh Cơ càng có thêm tự tin, giờ kiểm tra phía trước, hai mắt canh chừng đám nhện xung quanh, hai người cứ thế từ từ vượt qua vòng vây của bầy nhện.

Đội khi ra khỏi khoảng đất trống, một lần nữa trở lại rừng cây, Vinh Cơ lập tức cõng Lý Phi Yến trên lưng, nhanh chóng chạy đi, đám nhện không có đuổi theo bọn họ, chúng cũng không tiếp tục rít gào mà bỏ trở lại cây cổ thụ, không ai phát hiện, đám nhện lúc đi chuyển lại cố tình tránh xa bãi máu mà Lý Phi Yến phun ra lúc này, cứ như đám máu kia là thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Vinh Cơ cõng Lý Phi Yến chạy đi chừng vài chục dặm mới dừng lại, lúc này cả hai đã vô cùng mệt mỏi, tìm được một con suối nhỏ nghỉ chân, Vinh Cơ lập tức cởi giày ngâm chân vào nước mát, há miệng xuyết xoa một hơi, chỉ thấy bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn phồng rộp cả lên. Thương thế Lý Phi Yến cũng đã tốt hơn một chút, hái một cái lá cây nước uống một ngụm, trong lòng ngực mới cảm thấy dễ chịu, nằng lại móc từ trong túi nhỏ ra một gói điểm tâm, thứ này là Lý Phi Yến chuẩn bị từ trước, vì ở khách điểm miễm phí đồ ăn, cho nên mỗi ngày nằng đều dặn bọn họ làm chút điểm tâm mang theo như vậy, lúc rảnh rồi có thể mang ra ăn, thói quen thích ăn vặt này từ kiếp trước đã có rồi, không ngờ hôm nay nhờ vậy không cần ăn quả đại.

Vinh Cơ ngửi được mùi điểm tâm lập tức chạy đến, Lý Phi Yến trừng mắt liếc nhìn Vinh Cơ một cái, nhưng cuối cùng cũng tiếc nuối chia cho nằng một nửa, rất nhanh mặt trời gần xuống núi, ánh sáng trong Thiên Chu cốc càng nhanh chóng biến mất, không gian chìm trong màn đêm đen đặc, hai người tìm một cái cây an toàn một chút rồi trèo lên cây nghỉ ngơi.

Lý Phi Yến lập tức khoan chân tu luyện, tuy không thể nhập luyện khí kỳ nhưng tu luyện cũng giúp ít rất nhiều cho việc dưỡng thương.

Vinh Cơ lúc này đã cực độ mệt mỏi, cả một ngày vừa đánh nhau với yêu thú, vừa mang theo Lý Phi Yến chạy nhiều dặm đường như vậy đã vượt qua giới hạn của nằng, nằm trên một tán cây rậm rạp rất nhanh đã bắt giấc ngủ luôn.

Ngày đầu tiên nhập Thiên Chu sơn cốc của bọn họ cứ thế vượt qua.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Nghịch lân của Vinh Cơ

Àm... âm âm!

“Yến Yến, cô lên!”

“Cô lên cái rắm, vết thương của ta không chịu nổi rồi, sắp ối máu đến nơi, mau công ta.”

“Chết tiệt!”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ cực kỳ chật vật bị một đám bò mộng hơn mười con đuổi theo, đám bò này toàn thân lông rậm màu nâu, trên đầu có một sừng, thân thể to lớn cao đến bốn thước, từ khi tiến vào Thiên Chu sơn cốc, đây là lần thứ tư bọn họ phải bỏ chạy trốn chết, nội thương của Lý Phi Yến chậm chạp không khỏi là vì quá trình chạy trốn liên tục đụng đến thương thế, đáng thương nhất là Vinh Cơ phải mang theo Lý Phi Yến bỏ chạy mỗi khi nàng không chịu nổi.

Ngay lúc này, hai người nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện phía trước, người kia trợn mắt há mồm nhìn hai người và đàn bò mộng phía sau, Lý Phi Yến nhận ra người này, hẳn chính là thiếu niên đã tiến vào sơn cốc trước bọn họ.

Sắc mặt thiếu niên thay đổi liên tục, sau một giây kinh ngạc, hẳn không chần chờ quay đầu bỏ chạy về một hướng khác, đám bò mộng cũng thấy hắn, từ trong đàn có một nửa số lượng đuổi theo thiếu niên, nhờ vậy mà chỉ còn tám con đuổi theo hai người mà thôi.

Rất nhanh hai người nhìn thấy một con sông, Vinh Cơ không hề giảm tốc độ mang theo Lý Phi Yến nhảy xuống sông bơi qua bên kia, đám bò mộng đến bên bờ, lại không tiếp tục đuổi theo, chúng đứng ở đó liên tục rống lớn, Lý Phi Yến cảm thấy tim phổi mình đau nhức, không cẩn thận uống mấy ngụm nước, Vinh Cơ cũng thê thảm chẳng khác là mấy, lát sau hai người mới bò lên được bờ bên kia, quay đầu thấy đám bò mộng rống một hồi rồi mới không cam lòng rời đi, cả hai thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn nhau, không khỏi nở nụ cười, sau đó nằm vật ra đất thở hổn hển.

“Ta không biết chúng ta có thể may mắn thoát chết được mấy lần nữa đây.”

Vinh Cơ khổ bức nói một câu, Lý Phi Yến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một hai ngày, đợi vết thương của ta tốt hơn đã, không thể cứ thế này được.”

“Ừ! Cứ như vậy đi.”

Ba ngày sau, một nơi nào đó trong Thiên Chu sơn cốc.

“A, mọi người dậy mau, có yêu thú.”

“Sao lại có nhiều yêu thú như vậy?”

“A...”

“Có kẻ hãm hại chúng ta, có kẻ dụ yêu thú đến.”

“Khốn kiếp! Là ai?”

“Bây giờ truy cứu là ai có quan trọng sao? Chạy mau!”

.....

“Khang ca ca, cứu muội với.”

“Ngươi nghĩ ta ngu sao?”

Vinh Khang mặt kệ thiếu nữ vẫn luôn đi cùng hắn bị một con chim lớn gấp đi, hắn quay đầu bỏ chạy, từ lúc nhập Thiên Chu sơn cốc, nếu hắn không nhanh chân chạy trong lúc đám yêu thú kia đuổi bắt những người khác thì hắn sớm đã không thể đi được đến đây, lần này nhóm của hắn bị người ám toán, có kẻ dụ đến một đám yêu thú, nhờ hắn chạy nhanh do vậy một lần nữa mới giữ được mạng.

Đội khi chạy rất xa, Vinh Khang mới dám quay đầu nhìn lại, không thấy bị đuổi bắt, hắn nhếch miệng cười lạnh.

“Đã đi đến đây thì phải dựa vào chính mình, vì các ngươi ngu xuẩn mới có kết quả như vậy, đừng trách ta.”

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh nhạt đột ngột truyền đến khiến Vinh Khang giật thót.

“Ngươi đúng là đủ độc ác đó, bọn họ đã tin tưởng ngươi đến như vậy kia mà.”

Vinh Khang kinh hãi ngẩn đầu, lập tức nhìn thấy Lý Phi Yến và Vinh Cơ không biết từ lúc nào đã đứng trên cành cây trên đỉnh đầu hắn.

“Các ngươi... Các ngươi...”

“Không ngờ lại tình cờ gặp ngươi ở đây, thật là trùng hợp.”

Hai người từ trên cao thả người nhảy xuống trước mặt Vinh Khang, hắn lập tức lui lại mấy bước, ánh mắt Vinh Cơ nhìn hắn tràn đầy khinh thường, trong lúc đó, Lý Phi Yến lại liếc đến thanh kiếm màu bạc trong tay hắn.

“Ngươi nhìn các gì?”

Vinh Khang lập tức giấu thanh kiếm trong tay mình ra sau lưng, Lý Phi Yến cười cười quay đầu nhìn Vinh Cơ hỏi:

“Cùng là người hoàng tộc, vì cái gì hắn có hạ phẩm pháp khí mà ngươi lại chỉ có một thanh kiếm cùn như vậy?”

Vinh Cơ liếc mắt nhìn Vinh Khang, ánh mắt che dấu một tia buồn bã nói:

“Chắc hoàng hậu đã đi cầu phụ hoàng cho hắn.”

“Ồ! Vậy còn ngươi, không ai cầu cho ngươi à?”

Lý Phi Yến cười cười hỏi, Vinh Cơ lập tức nổi cáu.

“Chết tiệt! Ngươi im miệng cho ta.”

Lý Phi Yến trừng mắt, hừ lạnh nói:

“Như vậy không phải rất không công bằng sao? Hắn ý có mẫu hậu giúp đỡ, có gì hay ho, chẳng lẽ không ai giúp đỡ, ngươi không thể tự mình đi đòi hả?”

Vinh Cơ buồn bực, bĩu môi tự nhiên khoát tay.

“Ta không cần.”

“Hừ! Chả trách hắn ở sau lưng mắng ngươi là tiện chủng, rõ ràng do ngươi không chịu chứng minh địa vị.”

Lời Lý Phi Yến vừa nói xong, sắc mặt Vinh Cơ liền biến đổi, ánh mắt lộ ra tia phẫn nộ, Vinh Khang khiếp sợ hét lên.

“Nàng ta nói vậy, Tam muội, ngươi nghe ta nói, nàng ta muốn ly gián chúng ta, ta không có nói ngươi là tiện chủng, ta... Đừng giết ta!”

Sắc mặt Vinh Khang cực kỳ khó coi, hắn sợ hãi liên tục lùi lại, Vinh Cơ không nói một lời đã xông lên, Vinh Khang giả vờ kinh sợ, thế nhưng đợi khi Vinh Cơ tiếp cận, hắn đột nhiên vung hạ phẩm pháp khí trên tay chém về phía Vinh Cơ, sắc mặt cũng nhiều thêm vẻ dữ tợn, Vinh Cơ hơi bất ngờ một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, hừ một tiếng nhẹ nhàng tránh đường kiếm của hắn, Vinh Khang hung ác hét lên.

“Tiện Chủng, ngươi muốn nhân cơ hội giết ta chứ gì? Ta vốn đã nhìn ngươi lâu lắm rồi, tiện chủng ngươi đi chết đi.”

Vinh Khang dù gì cũng là hoàng tử, vốn từng học qua kiếm pháp cơ bản, lại có hạ phẩm pháp khí, Vinh Cơ nhất thời không thể tiếp cận được hắn, Lý Phi Yến đứng bên ngoài nhìn, ánh mắt lộ ra hứng thú, kiếm pháp của Vinh gia quả thật không tệ, tốc độ ra chiêu rất nhanh, tuy nàng không giỏi dùng kiếm nhưng trước đây cũng từng được gia gia dạy kiếm pháp, kiến thức cơ bản đương nhiên biết rõ.

Vinh Cơ không dùng đến thanh kiếm ngắn của mình, vì vũ khí phạm nhân không thể nào đối chọi lại pháp khí tiên gia được, mang ra cũng không có tác dụng gì, tuy nhiên năng lực chênh lệch thì dù có là pháp khí tiên gia cũng không bù đắp nổi, rất nhanh Vinh Cơ bắt được sơ hở của Vinh Khang, nắm tay vung ra đánh đến.

Bốp!

Vinh Khang bị đánh một cái ngã ngửa, máu mũi tuôn trào, thanh kiếm trên tay cũng bị văng sang một bên, thấy Vinh Cơ lạnh lùng bước đến, ánh mắt hắn lộ ra sợ hãi, liên tục hô:

“Đừng giết ta, đừng giết ta!”

Lý Phi Yến không khỏi nhủ thầm, đúng là hoa trong lồng kính có khác, một chút khí phách nam nhi cũng không có, không kiên nhẫn nhìn Vinh Khang nữa, Lý Phi Yến bước đến nói:

“Được rồi, khóc cái gì mà khóc, vì ngươi dám xúc phạm Vinh Cơ, thanh kiếm này chúng ta tịch thu, xem như đền bù.”

Lý Phi Yến tiến lên nhặt lấy thanh kiếm của Vinh Khang, khiến nàng thất vọng nhất là tên này bị đoạt bảo mà ngay cả dũng khí nói một câu phản đối cũng không có. Phát hiện Vinh Cơ đứng đó nhìn chằm chằm Vinh Khang, Lý Phi Yến làm như không nhìn thấy ánh mắt lộ ra sát khí kia, quay đầu bắt lấy cánh tay của Vinh Cơ rồi đi.

“Được rồi, dù sao hắc cũng là nhị hoàng huynh của ngươi, trừng phạt hắc như thế đủ rồi, chúng ta đi, đợi lát nữa mùi máu dụ đến một đám yêu thú thì không hay đâu.”

Vinh Cơ không nói một lời, bị Lý Phi Yến lôi đi.

Vinh Khang ngồi đó, dùng ánh mắt vừa thù hận vừa sợ hãi nhìn theo cho đến khi bóng lưng hai người biến mất.

...

“Kiếm của ngươi nè.”

Lý Phi Yến đưa thanh kiếm vừa cướp được cho Vinh Cơ, đến lúc này sắc mặt của Vinh Cơ vẫn cực kỳ khó coi.

“Không phải ngươi muốn pháp khí của hắc thôi sao, xông lên đánh một phát, sau đó đoạt lấy là được rồi, làm gì mà cứ kiếm chuyện với ta chứ?”

“Bởi vì ta muốn ngươi ra tay là ngươi.”

Vinh Cơ khó hiểu đưa mắt nhìn Lý Phi Yến.

“Tại sao?”

“Vi hắc là hoàng huynh của ngươi, hắc cũng thật sự đã miễn ngươi là tiện chủng, ngươi tự tay đánh hắc không phải là thích hợp hơn sao?”

Vinh Cơ liếc mắt nhìn Lý Phi Yến, sắc mặt tốt lên một chút cười nói:

“Ngươi bắt bình thay cho ta?”

“Hừ! Không phải chúng ta là bằng hữu à? Lý Phi Yến ta sẽ không để kẻ khác khi nhục bằng hữu của mình.”

Ánh mắt Vinh Cơ lập tức lộ ra tia cảm động, nhào qua ôm Lý Phi Yến hô:

“Quả là tỷ muội của ta, ta rất cảm động.”

Lý Phi Yến tròn mắt.

“Cảm động cái rắm, buông ta ra, đau!”

“Ha ha... Ta quên mất ngươi còn bị thương hì hì...”

Lý Phi Yến hừ một tiếng, sau đó đột nhiên hỏi:

“Lúc đó ngươi thật sự đã định giết Vinh Khang phải không?”

Vinh Cơ hơi sững lại, không nói lời nào, Lý Phi Yến lại nói:

“Ta nhận ra rồi, nghịch lân của ngươi chính là hai chữ tiện chủng.”

Sắc mặt Vinh Cơ cực kỳ âm trầm, nhũn mày đưa mắt nghiêm túc nhìn Lý Phi Yến.

“Ngươi là tỷ muội của ta, đừng để ta nghe ngươi nói hai chữ đó thêm lần nào nữa.”

Lý Phi Yến nhướng mày cười cười, sau đó gạt đầu đồng ý, cố tình nói sang chuyện khác.

“Ngươi tự mà lo liệu đi, lần này đoạt bảo của hắc, sợ rằng ngươi khó có thể sống ở Thái Nguyệt quốc nữa.”

“Hừ! Nhiều năm như vậy rồi, như thế nào ta cũng có thể sống được, sợ cái gì? Vả lại, ta đâu cần trở về cái lồng giam chết tiệt đó nữa.”

Lý Phi Yến cười cười, hai người im lặng một lát, đột nhiên nàng bình thản hỏi:

“Đồ điên, ngươi đã từng giết người sao?”

Thân thể Vinh Cơ cứng đờ, im lặng không trả lời.

Lý Phi Yến lại nói:

“Ta đã từng giết người, mà không phải chỉ giết một người thôi đâu, nhưng ta chưa bao giờ hối hận.”

Vinh Cơ hít sâu một hơi, cười nói:

“Ta cũng vậy.”

Hai người lại tiếp tục tiến lên phía trước, nhất thời không ai nói thêm lời nào.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Lưu Dục

Đến ngày thứ tư, thương thế của Lý Phi Yến cuối cùng xem như ổn định lại, nhờ thân thể cường hãn và sự kiên trì tu luyện của nàng, ít ra cũng không phải cứ chạy mấy bước là lại động chạm đến nội thương. Một ngày này, bọn họ tiến vào một cánh đồng cỏ rất lớn.

Xi xì!

Một tiếng động phát ra trong đám cỏ cao đến nửa người xung quanh làm Lý Phi Yến dựng cả tóc gáy.

“Bên trái!”

Lý Phi Yến vừa kinh hô vừa tránh sang bên phải, Vinh Cơ cũng phản ứng rất nhanh nhảy lùi lại. Lúc bọn họ tránh đi thì một cái đầu rắn to cỡ bàn tay màu đỏ thẫm lộ ra, con rắn này ẩn nấp trong cỏ cao, chỉ lộ ra cái đầu nhìn hai người, đôi mắt của nó cũng là một màu đỏ thẫm, cảm giác cực kỳ máu tanh.

Lý Phi Yến nhìn con rắn, lập tức ra hiệu cho Vinh Cơ.

“Làm đi!”

Vinh Cơ ngẩn ra.

“Làm cái gì?”

“Không phải người có thể hù dọa bọn côn trùng thú nhỏ sao? Cơ hội đến rồi, hù dọa nó giống như hù dọa đám nhện kia đi.”

Vinh Cơ trợn mắt, mặt mày vắn vẹo.

“Người nói đùa hả?”

Lý Phi Yến trừng mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Không có.”

Ngay lúc này, một tiếng kêu quái dị từ một hướng khác kéo đến, con rắn lập tức ngẩng đầu, nó bắt đầu trườn ra, thân thể uốn éo quỷ dị lắc lư nhảy múa, Lý Phi Yến và Vinh Cơ ngạc nhiên quay đầu nhìn thì thấy một người đi đến. Hai người lập tức nhận ra người này, chính là thiếu niên vừa gặp mấy ngày trước.

Thiếu niên này mặc một bộ y phục sạch sẽ màu xanh, dung mạo bình thường nhưng ánh mắt sáng ngời, rõ ràng là người tinh minh, lần trước nhờ hắn thu hút đi một nửa đám bò mộng mà hai người dễ thở hơn một chút, lần này lại gặp hắn ở đây, bọn họ và thiếu niên này thật sự có duyên.

Trên tay thiếu niên cầm một chiếc lá đưa lên miệng mình thổi ra tiếng kêu, thiếu niên vừa thổi vừa liếc mắt nhìn hai người, sau đó hắn nhìn đến con rắn đang lắc lư kia, tiếng kêu đột nhiên cao vút lên, con rắn bắt đầu lắc lư trườn về phía trước, thiếu niên đi theo phía sau.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức đuổi theo, nhờ có con rắn kia, trên đường đi, bọn họ không gặp trở ngại nào nữa, đợi khi rời khỏi đồng cỏ, thiếu niên liền điều khiển con rắn bò trở lại đám cỏ rậm rạp, sau đó nói:

“Có chuyện hãy nói sau, phải tranh thủ thời gian lên đường.”

Nói xong hắn nhanh chóng chạy đi, hai người trao đổi một cái ánh mắt rồi cũng phóng người chạy theo. Bọn họ không phát hiện, ở một góc khuất có một

ánh mắt âm thầm quan sát, thấy ba người rời đi, người này lập tức bám theo.

.....

Dưới một gốc cây trong rừng, ba người ngồi trước một đồng lửa, đang chia quả dại ra ăn.

Đợi khi có thứ lót dạ, thiếu niên kia mới thở dài một hơi, nhìn hai người Lý Phi Yến cười nói:

“Thực có lỗi, cả ngày chạy đi, còn chưa có nói tên cho các người biết, tên ta là Luru Dục.”

“Lý Phi Yến.”

Lý Phi Yến khẽ mỉm cười xem như hữu hảo, Vinh Cơ lại sáng ngời hai mắt, hăng hái nói:

“Ta gọi Vinh Cơ, người lợi hại thật, điều khiển được yêu thú, làm bằng hữu với ta nhé.”

Luru Dục tươi cười gật đầu:

“Được, nhưng thật ra ta cũng không lợi hại gì, đều nhờ vào Mê Xà Diệp cả.”

Vừa nói Luru Dục vừa lấy từ trong ngực ra một cái lá cây màu tím, chính là phiến lá hắc đã thổi lúc ở cánh đồng cỏ kia.

Lý Phi Yến không biết phải nói gì trước sự coi mở đến hết cách của hai người này, tập trung vào vấn đề chính hỏi:

“Mê Xà Diệp?”

“Thứ này thổi ra âm thanh có thể mê hoặc linh xà ư?”

Vinh Cơ cũng tò mò nhìn phiến lá màu tím.

“Hi hi! Là phụ thân đã cho ta, cũng chính phụ thân dạy ta cách điều khiển linh xà, lúc đó chúng ta may mắn gặp Hỏa Bạo Xà, là linh thú cấp một, cũng không hung ác như vẻ bề ngoài của nó.”

“Phụ thân người nhất định rất lợi hại.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, Luru Dục thần sắc liền lộ ra vẻ sùng bái.

“Đương nhiên, phụ thân ta là chủ Linh Xà Cốc, tu vi nguyên anh kỳ, đương nhiên lợi hại.”

“Nguyên anh kỳ!”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt kinh ngạc.

“Người xuất thân từ trung môn.”

Luru Dục gật đầu, Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi nói:

“Dù sao cũng đa tạ người đã cứu chúng ta.”

“Không có gì.”

Luru Dục cười cười khoát tay.

Vinh Cơ như tò mò nhìn Luru Dục hỏi:

“Người đã là nhi tử của chủ Linh Xà Cốc, vì sao vẫn chưa nhập luyện khí kỳ?”

“Ta chỉ mới tám tuổi, đâu cần phải gấp, vả lại phụ thân ta cũng không cho phép, người nói cường giả thượng môn thích những đứa nhỏ chưa nhập luyện khí hơn cả những luyện khí sĩ kia.”

Hai người Lý Phi Yến nhìn nhau, lập tức hỏi:

“Vì sao?”

“Phụ thân nói từng thượng môn đều có pháp quyết nhập môn đỉnh cấp phù hợp với đệ tử mình, người nhập luyện khí kỳ trước bằng loại pháp quyết cấp thấp, sau này sẽ gặp trở ngại trong tu luyện.”

“À.”

“Và lại, không được tham gia vào ải Thiên Chu Cốc cũng là một thiệt thòi lớn đó.”

“Ý ngươi là sao?”

“Các ngươi không nhận ra sao? Thật ra trở ngại lớn nhất của chúng ta chỉ là khu vực của Thạch Mẫu Tri Chu, chạy ra được khu vực đó, nếu không quá phé vật thì đoạn đường còn lại cũng chỉ để rèn luyện mà thôi.”

Hai người Lý Phi Yến không khỏi giật mình tỉnh ngộ, ngoại trừ lần đầu gặp phải đám nhện khó chơi kia, đoạn đường sau đó xem như không đến nỗi nào, dù đánh không lại hai người có thể chạy, đám yêu thú cũng không phối hợp tấn công khó chơi như đám nhện ban đầu, nhiều nhất chỉ đuổi theo bọn họ một đoạn xa mà thôi, chứng tỏ linh trí của chúng không bằng đám nhện.

Ba người lại nói chuyện một chút rồi tự mình nghỉ ngơi, đường sức để hôm sau lại lên đường.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Tranh đấu bắt đầu

Đêm khuya, Lý Phi Yến đang đã tọa trên cành cây, đột nhiên nàng mở mắt, bóng đêm trong Lâm Vụ sơn cốc này đặc biệt đen đặc, một chút ánh sáng cũng không có, nhưng bóng tối lại càng làm cho tính cảnh giác tăng cao, nàng cảm nhận được có gì đó dị động ở cách bọn họ không xa, Lý Phi Yến lập tức gọi Vinh Cơ và Lưu Dục.

Vinh Cơ và Lưu Dục cũng nhận ra có điểm khác thường, trong không khí truyền đến một mùi gay mũi, gần giống như mùi máu, Lưu Dục đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Có kẻ muốn hãm hại chúng ta.”

Sắc mặt Lý Phi Yến trầm xuống.

“Các ngươi đợi ở đây.”

Vinh Cơ kéo nàng lại.

“Vết thương của ngươi...”

“Ta không sao.”

Nói xong Lý Phi Yến thả người nhảy xuống đất, nàng tiếp đất bằng tứ chi nhẹ nhàng như một con mèo không phát ra tiếng động nào, cảm quan mạnh mẽ cũng là một lợi thế, dù hai mắt không thấy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sinh vật sống xung quanh, Lý Phi Yến vừa tiếp đất đã lướt về một vị trí sau một góc cây, nàng chính xác cảm nhận được một người đang đồ cái gì đó phát ra mùi tanh ở đó. Không chần chừ, Lý Phi Yến nhảy đến, bàn tay vung lên đánh mạnh vào gáy đối phương, người này chỉ kịp rên khẽ một tiếng đã bị đập bất tỉnh, Lý Phi Yến xách cổ áo kẻ này chạy trở lại chỗ cũ.

Dù Cảm quan không mạnh bằng Lý Phi Yến nhưng hai người Vinh Cơ vẫn có thể mơ hồ nhận ra nàng đã trở lại.

“Yến Yến, bắt được rồi sao?”

“Ừm!”

Lưu Dục lập tức gấp giọng hô lên.

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, mùi này rất dễ thu hút yêu thú đến, mau đi thôi.”

Ba người vốn dĩ không cần thu thập cái gì, lập tức mang theo kẻ gây sự chạy nhanh rời đi.

Một nơi nào đó trong sơn cốc, ba người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn một thiếu niên chừng mười lăm tuổi bất tỉnh nằm dưới đất, ánh mắt bọn họ đều là một mảnh lạnh lùng, Lý Phi Yến ra tay hơi nặng, đến giờ hấn vẫn chưa tỉnh, đợi đến khi ánh sáng trở lại, thiếu niên kia mới tỉnh.

Thấy mình bị bao vây, thiếu niên mới đầu là giật mình kinh hãi, sau đó lạnh lùng nói:

“Hừ! Các ngươi cũng may mắn đó, không trúng bẫy của ta.”

“Ngươi là ai? Tại sao lại hãm hại chúng ta?”

Lưu Dục phần nộ hỏi, thiếu niên hừ một tiếng:

“Vì sao hả? Ngu ngốc, đương nhiên là muốn loại bỏ bớt kẻ cản đường.”

“Chúng ta cản đường ngươi?”

Lý Phi Yên nhếch môi cười lạnh.

“Nếu ta đoán không lầm, ngươi đã mười lăm tuổi, cơ hội được thượng môn tuyển trúng không cao cho nên cố tình hãm hại người như chúng ta, giảm bớt kẻ cạnh tranh.”

Thiếu niên liếc mắt nhìn Lý Phi Yên, hừ nói:

“Đúng như vậy thì sao?”

“Nói vậy chắc trên đường đi ngươi đã dùng cách này hại không ít người rồi.”

“Không cần nhiều lời, muốn làm gì ta thì cứ mặc, ta vốn dĩ không có bao nhiêu hi vọng, có thể cản đường các ngươi ta đã cảm thấy đủ vui vẻ rồi.”

Nói dứt câu, hắn đột nhiên vùng dậy, muốn bóp nát cái túi đeo trên thắt lưng mình, Vinh Cơ đứng gần thiếu niên này nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, một chân vung lên đá vào cánh tay của hắn ta.

“A...”

Thiếu niên hét lên một tiếng, cùng lúc đó Lưu Dục cũng nhanh tay đoạt mất cái túi trên thắt lưng hắn.

“Thứ này có mùi rất mạnh, nếu dính vào người, chúng ta nhất định sẽ trở thành mục tiêu của yêu thú.”

Lưu Dục âm trầm nói, ánh mắt có chút sát khí, thiếu niên kia bị gãy tay, đau đến đầu đổ mồ hôi, nhưng bất ngờ là hắn vẫn hung hăng trừng mắt nhìn ba người rồi đột nhiên nhảy lên bỏ chạy.

Vinh Cơ trừng mắt, tính tình cô nóng nảy lại thô lỗ, lập tức đuổi theo, phi thân lên đá mạnh vào lưng hắn một cái, thiếu niên lập tức bị đá bay.

Ach!

Hắn chật vật rơi xuống đất, đau đến lăn lộn dưới đất, khiến người ta kinh ngạc chính là sau khi lăn lộn một lúc, hắn lại đứng dậy chạy tiếp. Quả thật, người có thể đi đến tận đây đều sẽ có điểm đặc biệt riêng, tên này thật sự rất lì đòn. Ba người nhất thời ngậy người nhìn thiếu niên quật cường tập tễn chạy đi.

Lý Phi Yên nhú mày cười lạnh, cuối xuống nhặt một khúc cây gãy to bằng cánh tay trên mặt đất, dùng sức ném một cái.

Vù vù!

khúc cây quay cuồng trên không trung, tốc độ cực nhanh, vèo một cái chuẩn sát đánh lên lưng thiếu niên kia.

Bốp!

“A...”

Thiếu niên hét thảm một tiếng, trực tiếp thổ huyết. Lưu Dục trợn mắt há mồm nhìn Lý Phi Yên, át lộ ra sợ hãi, Vinh Cơ không khỏi run khốc miệng, lẩm bẩm nói:

“Đây là loại sức mạnh gì vậy, ngươi đúng là quái vật.”

Lý Phi Yên trừng mắt rít lên.

“Ngươi mới là quái vật.”

Lúc này, thiếu niên đã bị nện đến bị thương nặng, hắn nằm dưới đất ho mấy tiếng liền phun ra mấy ngụm máu, sắc mặt xanh mét, hơi thở thoi thóp nhưng ánh mắt vẫn cố chấp, hung hăng trừng Lý Phi Yên, run run nói:

“Ngươi chờ đó.”

Vinh Cơ và Lưu Dục nhìn thiếu niên này, ánh mắt vậy mà lộ ra một tia thương hại, Vinh Cơ hỏi:

“Giờ giải quyết hấn như thế nào?”

Lưu Dục nhún vai không có ý kiến, Lý Phi Yến nhìn ánh mắt hung hãn, chết không sợ của thiếu niên kia, nàng nhướn mày cười cười nói:

“Mặc kệ hấn, chúng ta nhanh đi thôi, ở lại đây chỉ tốn thời gian.”

“Tha cho hấn như vậy?”

Vinh Cơ có chút không cam tâm, Lý Phi Yến cười nhạt:

“Giết hấn không có ích lợi gì, nếu sau này hấn dám gây chuyện với chúng ta, giải quyết hấn cũng không muộn màng, và lại ta muốn xem hấn còn có thể cố chấp bỏ được đến đâu.”

“Hừ! May cho ngươi.”

Vinh Cơ hừ một tiếng trừng mắt nhìn thiếu niên rồi quay đầu cùng Lý Phi Yến và Lưu Dục bước đi.

Hai mắt thiếu niên kia đỏ ngầu lên, hấn hỏn hển âm trầm nói.

“Ta là Mông Tranh, các ngươi nhớ cho kỹ.”

Ba người nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt tàn bạo tràn đầy hận ý của Mông Tranh nhưng bọn họ không có sợ hãi, bởi vì từ tối qua bọn họ đã nhận ra, mình đã chính thức bước vào vòng tranh đấu của tu chân giới, muốn bước lên đại đạo, không thể tránh được sinh ra kẻ thù.

Vài ngày sau, khi nhìn thấy một cái phi chu lơ lửng cuối sơn cốc cùng với bóng dáng áo xám của đệ tử Cửu U Giáo đứng đợi sẵn, ba người mới có cảm giác mình vừa đi qua một đoạn đường rất dài.

Lưu Dục tươi cười nói:

“Đến nơi rồi.”

“Ừ!”

Trên mặt ba người đồng loạt xuất hiện một nụ cười thỏa mãn.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Diệp Phong

Ba người Lý Phi Yến đến nơi sớm hơn thời hạn hai ngày, một đệ tử ngoại môn của Cửu U Giáo ngự khí bay đến, nhìn ba người Lý Phi Yến rồi lạnh nhạt mang theo bọn họ bay lên phi chu lớn kia. Phi chu toàn thân màu vàng kim, phát ra ánh sáng mờ, trên phi chu rất rộng rãi, có mấy trăm người đang ở đó, bọn họ đều là luyện khí sĩ được vị trưởng lão Cửu U Giáo kia thu đi, thì ra là bị thu vào phi chu này.

Ba người Lý Phi Yến được đệ tử ngoại môn đưa đến giữa phi chu, nơi đó có một cái bàn, một thanh niên ăn mặc thư sinh tay cầm sách ngồi ở phía trong, đứng bên cạnh hấn là một thiếu niên sắc mặt nghiêm cẩn chừng mười ba mười bốn tuổi, khi ba người bước xuống phi kiếm của ngoại môn đệ tử kia, thanh niên thư sinh mới ngẩng đầu nhìn lên, hấn cười cười ôn hòa nói:

“Chúc mừng các ngươi thông qua ải Thiên Chu sơn cốc, hiện tại báo tên cùng môn phái dẫn dắt các ngươi để ta lập danh sách.”

Lý Phi Yến hơi bất ngờ, nàng nhận ra một điều, sợ là đến tận lúc này bọn họ mới chính thức được xem là người đủ tư cách tham gia Tiên Duyên Hội. Lưu Dục đột nhiên tiến lên cung kính chấp tay.

“Văn bối Lưu Dục, là đệ tử Linh Xà Cốc, tham kiến Thanh Thư tiên bối.”

Thanh niên hơi ngạc nhiên nhìn Lưu Dục, sau đó cười nói:

“Thì ra là nhi tử của Lão Độc Xà, ngươi nhận ra ta sao?”

Lưu Dục thần sắc càng thêm cung kính, công người cuối đầu.

“Được diện kiến tiền bối một lần là vinh hạnh của vãn bối, vãn bối sao có thể quên.”

“À.”

Thanh niên ôn hòa cười, Lưu Dục lại quay sang thiếu niên đứng phía sau, cười cười chấp tay.

“Chào Diệp Phong sư huynh.”

Thiếu niên đưa mắt nhìn Lưu Dục, hơi gật gật đầu mà không nói gì, Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt không dấu được vẻ kinh ngạc, tên tiểu tử Lưu Dục này vậy mà có quen biết với cả cao tăng của Cửu U Giáo. Lúc này, thanh niên kia lại nhìn đến hai người Lý Phi Yến, hai người lập tức phản ứng.

“Vãn bối gọi Vinh Cơ, môn phái dẫn dắt ta là Xích Hành Môn.”

“Vãn bối là Lý Phi Yến của Hoa Dương Môn.”

Thanh niên gọi Thanh Thu tiền bối này gật gật đầu rồi cúi đầu ghi chép vào một tờ giấy màu trắng trông rất bình thường, ba người cũng không dám nói nhiều nữa, cung kính lui sang một bên. Đến lúc này, Lý Phi Yến và Vinh Cơ liền lôi kéo Lưu Dục tra hỏi.

“Vị tiền bối đó rất lợi hại sao?”

“Đâu chỉ lợi hại, ông ấy là...”

Nói đến đây Lưu Dục đột nhiên ngậm miệng, sau đó cười thâm ý nói:

“Sau này các ngươi sẽ biết thôi.”

“Vậy còn hần!”

Vinh Cơ đưa ngón tay thon dài chỉ về phía thiếu niên kia, Lưu Dục lại cười rồi nói nhỏ.

“Hần gọi là Diệp Phong, sau này các ngươi cũng sẽ biết.”

“Chết tiệt! Ngươi ra vẽ thần bí cho ai xem.”

Vinh Cơ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt néo lỗ tai Lưu Dục, đồng hành mấy ngày, tuổi tác lại không chênh lệch mấy, Lưu Dục thậm chí còn nhỏ hơn bọn họ một tuổi cho nên quan hệ sớm đã thân thiết, không có chút cổ kị nào, Lưu Dục mặt nhăn mày nhu, lập tức cầu xin tha thứ, Lý Phi Yến cười cười lắc đầu, nàng cũng không lại hỏi nhiều, đi đến một bên ngồi xuống.

Đội không bao lâu, lại có thêm người lục tục vượt qua, tuy nhiên nếu so sánh với số lượng lúc ban đầu thì không đến một phần mười, đột nhiên Lý Phi Yến nhận ra một người quen.

Mã Thương so với trong trí nhớ của nàng đã thay đổi không ít, không biết trong Thiên Chu cốc hần đã gặp phải chuyện gì mà từ một hoàng tử kiêu ngạo hần đã biến thành một tên nhếch nhếch đi theo một thiếu niên, thanh niên thư sinh kia nhìn hai người bọn họ, thần sắc ôn hòa không thay đổi.

“Tên của các ngươi là gì?”

Thiếu niên đứng phía trước liếc mắt nhìn Diệp Phong một cái, ánh mắt đặc biệt rét lạnh, sau đó hần lạnh nhạt nói:

“Đệ tử Diệp Căn.”

Ồ!

Lý Phi Yến không khỏi cảm thấy thú vị, thiếu niên này và Diệp Phong kia cùng họ, chắc chắn có quan hệ đặc biệt nào đó, trong lúc đó, thần sắc Diệp Phong vẫn không chút biến hóa.

Mã Thương đứng phía sau Diệp Căn, một lời dư thừa cũng không dám nói, bị Diệp Căn trừng mắt một cái, sắc mặt của hần liền lộ ra phục tùng, tiến lên nhanh chóng báo danh, sau đó lui thủ theo sau Diệp Căn rồi đi, như có cảm ứng, hần quay đầu nhìn, lập tức thấy Lý Phi Yến, ánh mắt của hần như không thể tin nàng có thể vượt qua Thiên Chu sơn cốc, sắc mặt biến hóa mấy lần, sau đó liền biến thành âm trầm, cuối đầu không dám ngẩng lên. Ngay lúc này...

“Hừ! Đồ không biết tốt xấu.”

Lý Phi Yến giật mình nhìn Lưu Dục, chỉ thấy Lưu Dục dùng ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn Diệp Căn, Diệp Căn dùng bước chân, quay đầu hung hăng trừng Lưu Dục.

“Ngươi vừa nói cái gì?”

Lưu Dục không hề lùi bước, ánh mắt lạnh lùng, miệng lại cười nhạo nói:

“Sao, có tật giật mình hả?”

“Ngươi nói thêm một tiếng xem.”

Diệp Cận tiến lên, ánh mắt lộ ra sát ý nhìn chằm chằm Lưu Dục, Lý Phi Yến và Vinh Cơ kinh ngạc nhìn nhau, lập tức tiến lên đứng bên cạnh Lưu Dục, Lý Phi Yến nói:

“Chúng ta đang bị giám sát, Tiểu Dục, có chuyện gì sau này hãy tính.”

“Yến tỷ tỷ yên tâm, ta biết.”

Lưu Dục hít một hơi, sau đó cười lạnh nhìn Diệp Cận, nghiêm mặt nói:

“Diệp Cận, ta ghét nhất là loại người ý thế kiêu ngạo như ngươi, đừng nghĩ dựa vào là đệ đệ của Diệp Phong sư huynh liền tùy tiện khinh người, tốt nhất ngươi nên biết điều một chút đi.”

Ánh mắt Diệp Cận khi nghe câu này xong trực tiếp như muốn giết người, hấn vung tay hung hăng nắm lấy cổ áo Lưu Dục.

“Ngươi muốn chết?!”

Lưu Dục lập tức bắt lấy tay hấn, mạnh mẽ giật ra, không hề yếu thế chút nào.

“Sao hả? Ngươi muốn động thủ sao?”

Lưu Dục tuy tính tình coi mở thường hay cười hi hi nhưng hấn cũng không phải là kẻ dễ chọc, tuy nhiên Lý Phi Yến chưa bao giờ thấy hấn lộ ra địch ý mãnh liệt như vậy, trong lòng nàng lập tức có phán đoán, sợ rằng giữa Lưu Dục và Diệp Cận này đã xảy ra chuyện gì đó trong quá khứ.

“Ngươi nghĩ ta không dám sao?”

Diệp Cận hừ một tiếng, vừa định ra tay thì đột nhiên đầu vai bị người giữ chặt, không biết từ lúc nào Diệp Phong đã đi đến đây, một tay hấn bắt lấy đầu vai của Diệp Cận, thần sắc nghiêm khắc nói:

“Không cho phép tự ý đánh nhau, nếu các ngươi dám động thủ, tư cách của các ngươi sẽ bị hủy bỏ.”

Nhìn thấy Diệp Phong, Diệp Cận càng thêm giận dữ, vùng vẫy muốn thoát ra nhưng dù hấn có làm thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn tay của đối phương. Vinh Cơ nhìn tình hình này, quay sang nói với Lưu Dục.

“Chúng ta đi thôi.”

Lưu Dục nắm chặt nắm tay, hừ một tiếng rồi cùng Lý Phi Yến và Vinh Cơ đi đến một chỗ khác. Lúc này Diệp Phong mới thả Diệp Cận ra, Diệp Cận trừng mắt nhìn Diệp Phong sau đó không nói gì quay đầu đi, đi được hai bước hấn quay đầu hung hăng nhìn Mã Thương đang thần thờ đứng đó.

“Còn không đi, ngươi đứng đó làm gì?”

Mã Thương run lên, cuối đầu lập tức đuổi theo. Diệp Phong không có phản ứng gì trước thái độ hung ác của Diệp Cận, trở về đứng sau lưng thanh niên thư sinh kia, hai mắt thanh niên vẫn nhìn thư tịch trên tay, miệng lại cười khẽ nói:

“Phong Nhi, ngươi quả thật là một đại ca tốt.”

“Đệ tử chỉ làm nhiệm vụ giữ trật tự của mình thôi.”

“Vậy sao? Nếu vừa rồi ngươi không ngăn cản, Diệp Cận đã ăn một rồi.”

Diệp Phong im lặng không nói, thanh niên cười cười lại cuối đầu xem sách.

“Tiên Duyên Hội năm nay quả thật thú vị.”

.....

“Dục tiểu tử, ngươi có ân oán với tên Diệp Cận kia sao.”

Lúc này thần sắc trên mặt Lưu Dục đã bình tĩnh lại, nghe hỏi hấn chỉ cười gượng hai tiếng, cuối đầu giống như đang nghĩ ngợi cái gì, sau đó buồn bực nói:

“Chút chuyện xưa mà thôi.”

Vừa nhìn hấn như vậy, hai người liền hiểu được hấn không muốn nói, Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, hai người không nói gì nữa, tuy nhiên

trong lòng cả hai đều hiểu, chút chuyện xưa kia sợ rằng đối với Lưu Dục chẳng phải là chuyện vinh quang gì.

Khi thời hạn mười ngày đến, trên phi chu lại nhiều thêm vài trăm người, tổng lại số lượng có thể tham gia Tiên Duyên Hội chính thức chỉ có hơn tám trăm, tỷ lệ đào thải thật kinh người.

Trung niên trưởng lão hắc bào lại xuất hiện, ngược lại thanh niên thư sinh và Diệp Phong lại không biết rời đi từ lúc nào.

“Chúc mừng các người đã vượt qua ải Thiên Chu sơn cốc, hiện tại các người đã đủ tư cách đặt chân đến Thiên Linh Đài.”

Lý Phi Yên nhìn lớp sương mù trên Thiên Chu cốc bắt đầu tán dần, trong lòng không khỏi thờ dãi.

Vượt qua một đoạn đường mới nhận ra con đường vẫn còn dài.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Hóa thân trưởng lão

Trên đỉnh một ngọn chủ phong cực lớn của Cửu U Giáo có một quảng trường xây bằng đá đen, quảng trường này rộng hơn một dặm được xây dựng theo hình trụ, ở giữa quảng trường có một kiến trúc hình tròn cao ba trượng giống như một pháp đàn, trên pháp đàn có năm cây cột trụ vừa một người ôm màu đen. Phía trước pháp đàn có sáu cái bệ than, những bệ than này là những phiến đá màu trắng tự lơ lửng trên không trung một cách thần kỳ.

Hơn tám trăm người bước xuống quảng trường từ phi chu, ánh mắt ai nấy đều phát sáng. Lúc này có một nhóm đệ tử Cửu U Giáo mặc y phục màu xanh đen ngự khí bay đến, nhìn từ góc độ của Lý Phi Yên thì những thanh niên nam nữ này chẳng khác nào tiên nhân hạ thế, bọn họ đáp xuống đất, sau đó cung kính hành lễ với trung niên trưởng lão đứng trên phi chu, vị trưởng lão này gật đầu rồi không nói gì điều khiển phi chu rời đi.

Nhóm đệ tử Cửu U Giáo đưa mắt nhìn về hơn tám trăm thiếu niên thiếu nữ ngự khí đứng tại chỗ, một thanh niên bước ra nói.

“Từ bây giờ các người sẽ do chúng ta phụ trách, ta họ Nhạc, gọi ta là Nhạc sư huynh cũng được... Nơi này là đỉnh Thiên Linh Phong, Thiên Linh Đài ở ngay đằng kia, hiện tại chúng ta bắt đầu di chuyển đến đó.”

Mọi người theo chỉ dẫn của vị Nhạc sư huynh này, bắt đầu di chuyển về phía pháp đàn ở giữa quảng trường. Tất cả mọi người không ai biết, mỗi hành động của bọn họ từ khi đặt chân vào quảng trường này đều bị người giám sát.

Trong một đại điện đồ sộ của Cửu U Giáo, tất cả chương môn của mười trung môn và mấy trăm tiểu môn đều tập trung tại đây, mỗi người đều có một chỗ ngồi riêng, trước mặt là một cái bàn, trên đó có linh quả linh tửu thượng hạng do Cửu U Giáo chuẩn bị, thế nhưng tất cả mọi người lại không có ai dám vọng động, bởi vì sự tồn tại của những người ngồi phía trên tầng hai đang trôi nổi trên không trung giữa đại điện.

Trong lòng tất cả những chương môn này đều cảm thấy căng thẳng, trực giác báo cho bọn họ biết lần Tiên Duyên Hội này có gì đó không đúng, bởi vì thông thường sứ giả của thượng môn gửi đến là đệ tử hạch tâm có tu vi nguyên anh kỳ, nhưng lần này đến cả trưởng lão hóa thân kỳ cũng xuất động là thế nào chứ? Mà đáng kinh ngạc hơn nữa là ngay cả Hồn Độn Tiên Ma Tông cũng tham gia, chuyện như vậy từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Những lão quái vật hóa thân này chỉ cần ngồi yên một chỗ thôi, uy áp vô tình lộ ra cũng đủ chấn nhiếp nguyên anh kim đan như bọn họ rồi.

Chỉ thấy phía trên tầng hai giữa đại điện, có tám cái bàn, ngồi ở giữa là một lão giả râu tóc bạc mặc hắc bào, lão giả này chính là người phụ trách Tiên Duyên Hội lần này – Thanh U trưởng lão của Cửu U Giáo. Bảy người còn lại đều là trưởng lão của những thượng môn khác gồm: Thái Ất Tiên Tông, Hồn Độn Tiên Ma Tông, Huyết Minh Cung, Quý Thi Cung, Âm Dương Cung, Hợp Hoan Giáo và Mạn Đà Giáo. Những thế lực bá chủ còn lại không xuất hiện hoặc là không có hứng thú với Tiên Duyên Hội hoặc là có thù địch với Cửu U Giáo. Tuy nhiên, có thể tề tựu tám thế lực bá chủ cùng xuất hiện như vậy là trường hợp rất hiếm có.

Trong lúc chứng chương môn ngồi bên dưới không ai dám động, tám vị ngồi phía trên lại cực kỳ thoải mái tự tại, vừa nhấp rượu vừa đưa mắt nhìn lên màn thủy kính cực lớn lơ lửng trên không trung, xuất hiện trên màn thủy kính là hơn tám trăm thiếu niên thiếu nữ đang di chuyển về phía Thiên Linh Đài, theo chỉ thị sắp xếp thành tám mươi nhóm, mỗi nhóm hơn mười người, trật tự tiến về phía trước. Thanh U trưởng lão nhìn trời một cái rồi cười nói với các vị trưởng lão khác.

“Các vị, đã đến giờ, Tiên Duyên Hội cũng nên bắt đầu.”

“Đúng đó, nhân gia ở đây chờ đến mỗi eo lăm rồi.”

Một mỹ nữ dung mạo xinh đẹp như hoa, quần áo mặc trên người lại mỏng như cánh ve, thân hình quyến rũ cứ thế nửa kín nửa hở lộ ra bên ngoài, người này chính là trưởng lão của Hợp Hoan Giáo.

“Hừ! Mối eo? Tu sĩ hóa thân khi nào lại trở nên yếu ớt đến như vậy, vừa ngồi một chút liền đau lưng mối eo, Mị Ảnh, ta thấy chắc là ngươi thiếu nam nhân cho nên mới như vậy phải không?”

Một mỹ nữ bạch y nhìn bộ dạng lẳng lơ của Mị Ảnh trưởng lão cảm thấy chướng mắt, trong tám vị trưởng lão có mặt, cũng chỉ có nàng cùng Mị Ảnh là nữ.

“Quỳnh Tiêu tỷ tỷ, Hợp Hoan Giáo chúng ta quả thật luôn thiếu nam nhân, chỉ có Âm Dương Cung các ngươi là luôn có nam nhân mà thôi, các vị sư huynh xem đi, Mị Ảnh thật đáng thương.”

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào như có ma lực, đám nguyên anh, kim đan ngồi phía dưới bất giác máu huyết sôi trào, linh lực có dấu hiệu tán loạn, cả đám chật vật điều động linh lực, cố gắng bình ổn nội thể mình. Ngược lại, nhóm trưởng lão hóa thân kỳ lại bình tĩnh như không có gì, mặt không đổi sắc nhìn Mị Ảnh và Quỳnh Tiêu đầu mắt, một vị thư sinh trung niên mặc lục y cười khẽ, tay vuốt chòm râu đen nhánh.

“Hai vị đạo hữu, ta thấy thời gian không còn sớm, cũng nên bắt đầu Tiên Duyên Hội đi thôi, những chuyện khác sau này nói lại cũng được.”

“Thái Đào đạo hữu nói phải.”

Thanh U trưởng lão gật đầu đồng tình.

Tại quảng trường, Lý Phi Yến, Vinh Cơ cũng như những người khác đang trật tự theo chỉ dẫn của đệ tử Cửu U Giáo đi về phía Thiên Linh đài, nhưng đột nhiên bọn họ cảm thấy đầu ong lên một cái, còn chưa kịp làm ra phản ứng thì cảnh vật trước mắt đã đột nhiên biến đổi, cứ như mình vừa dịch chuyển vào một thế giới khác vậy.

Lý Phi Yến kinh ngạc, trước mắt nàng chứng kiến không phải là đỉnh núi có Thiên Linh Đài mà là một chiến trường, xung quanh cũng không thấy mấy người Vinh Cơ đâu, ngoại trừ những chiến sĩ đang chiến đấu cũng chỉ còn duy nhất một người là nàng.

Rất nhanh Lý Phi Yến nhận ra, nàng như không tồn tại trong thế giới này, những chiến sĩ xung quanh chém giết lẫn nhau vô cùng thảm liệt, thế nhưng bọn họ rõ ràng không nhận ra sự tồn tại của nàng, mặc dù cảm giác vô cùng chân thực, từ âm thanh, hình ảnh cho đến cả mùi vị đều vô cùng rõ ràng, giống như là nàng thực sự đang có mặt tại đây, nhưng Lý Phi Yến vẫn đoán được vai trò của nàng cũng chỉ là kẻ đứng ngoài chứng kiến mà thôi.

Cửu U Giáo đang muốn khảo nghiệm điều gì?!

Lý Phi Yến vừa tự hỏi vừa tiến bước về phía trước, càng về sau nàng chứng kiến cảnh tượng càng thêm thảm liệt, núi thây biển máu, từng xác người chết không toàn vẹn, từng biểu cảm động lại trên mặt bọn họ trước khi chết nàng đều thấy được rõ ràng, mùi máu nồng nặc tanh tưởi xộc vào mũi khiến người ta buồn nôn. Cố gắng kềm nén cảm giác muốn nôn mửa, nàng cắn răng tiếp tục đi về phía trước.

Sau cảnh chém giết trên chiến trường, Lý Phi Yến lại phải chứng kiến cảnh tượng càng kinh khủng hơn, một tòa thành thị phạm nhân bị tấn công, quân lính vào thành liên tàn bạo giết chóc, bất kể là già trẻ lớn bé, đám quân lính kia gặp người liền giết, cảnh chết chóc lúc này càng kích thích Lý Phi Yến, con buồn nôn biến mất, thay vào đó là tâm tình phức tạp. Nàng biết, cảnh tượng như vậy không phải hoàn toàn chỉ là hư ảnh, ngoài thế tục chuyện như thế xảy ra không phải là hiếm, chiến tranh vẫn luôn là thảm khốc như vậy.

Một tráng hán giờ hai tay đứng phía trước cản bước vô ngựa bảo vệ cho thê nhi, sau đó bị chém ngã xuống trên vũng máu, một nữ nhân nhìn phu quân mình ngã xuống, nước mắt tràn mi nghẹn ngào quay lưng ôm lấy đứa con nhỏ, bị một kiếm xuyên tim, một đứa nhỏ mất đi phụ mẫu rơi ra khỏi vòng tay mẹ thất thanh khóc rống, sau đó bị vô ngựa vùi dập ngã xuống bên thi hài phụ mẫu.

Lý Phi Yến cuối đầu, đôi tay siết chặt đến run rẩy, một nỗi đau xót không nói nên lời tuôn trào trong lòng ngực, cảm giác buồn bã cô đơn phần nộ như sóng triều kéo đến cuốn lấy nàng, nàng là người mất hết thân nhân, chỉ có thể dựa vào chính mình, dù nàng có cố gắng mạnh mẽ thế nào, nỗi cô đơn và mất mát vẫn hiện diện đâu đó, cảnh tượng như vậy khiến nàng nhớ đến những ngày mưa thê lương đã cuốn mất đại tẩu cùng Tiểu Mặc. Hít sâu một hơi, để nén nỗi đau trong lòng, nàng quay đầu tiếp tục tiến bước, cố gắng không nhìn tình trạng thê thảm xung quanh, cuối cùng nàng cũng khó khăn vượt qua được tòa thành thị địa ngục này.

Tầm mắt đột nhiên nhoáng lên một cái, Lý Phi Yến kinh ngạc phát hiện trước mắt mình chính là Thiên Linh Đài, không biết từ lúc nào nàng đã vượt qua đoạn đường mây dậm, quay đầu nhìn lại liền phát hiện nàng là người đầu tiên đến được đích, những người khác đều đang chật vật tiến lên, người nào người nấy sắc mặt tái nhợt, có người quy xuống nôn mửa không ngừng, có người run rẩy ngã ngồi trên đất, cũng có người vẫn không ngừng tiến bước nhưng về mặt lại tràn đầy thống khổ, trong số đó có Vinh Cơ và Lưu Dục, ngoài ra còn có một người khác cũng không tụt lại phía sau là Diệp Cẩn, ba người bọn họ cùng một nhóm chừng mười người đều là luyện khí sĩ đang là nhóm dẫn đầu, cách Lý Phi Yến chỉ có mười mấy bước chân.

Nhìn sắc mặt tái xanh của Vinh Cơ và Lưu Dục, Lý Phi Yến có chút khản trương, lúc này thần trí của bọn họ đang bị kéo vào ảo ảnh, nàng không thể giúp được gì. Phải biết tất cả mọi người đều nhỏ tuổi, thậm chí nhiều người còn chưa từng giết người qua, cảnh tượng chiến tranh thảm khốc như vậy bọn họ làm sao có thể chịu nổi.

Khoảng cách nhìn như chỉ có mười bước chân nhưng đối với bọn họ là một thử thách lớn, sau nửa khắc mới lại có thêm người vượt qua, người này chừng mười bốn mười lăm tuổi, hẳn chính là người lớn tuổi nhất trong đám, nhưng khi thấy Lý Phi Yến đã vượt qua trước cả mình, hẳn cực kỳ ngoài ý muốn, ánh mắt không khỏi cảnh giác nhìn nàng nhưng không nói gì.

Trong lúc đó Lý Phi Yến không quan tâm đến cái nhìn của người khác, đợi khi Vinh Cơ và Lưu Dục đồng thời vượt qua, nàng mới thở phào một hơi, khoe môi lộ ra nụ cười, nhưng khiến Lý Phi Yến khó hiểu chính là, dù đã hoàn thành thử thách nhưng về mặt của Vinh Cơ và Lưu Dục không có chút vui mừng nào, ngược lại sắc mặt cực kỳ khó coi, sau đó Vinh Cơ đột nhiên chạy đến một góc nôn mửa. Sắc mặt Lưu Dục trắng xanh, cuối cùng hắn cũng

không chịu được nữa chạy đến cùng non với Vinh Cơ.

“Hừ! Rác rưởi.”

Diệp Cần đưa mắt nhìn hai người Lưu Dục, ánh mắt tràn đầy khinh thường. Lý Phi Yến không quan tâm Diệp Cần khiêu khích, nhìn Vinh Cơ và Lưu Dục chật vật nôn thốc nôn tháo, nàng bất đắc dĩ lắc đầu, quay mặt đi không muốn nhìn bộ dạng thô bỉ của hai người đó, đồng thời tránh cho dạ dày nàng bị kích thích mà nôn theo.

Trong lúc đám người Lý Phi Yến chật vật không chịu nổi, những nhân vật cao cao tại thượng trong đại điện uy nghiêm kia vẫn bình thản như thường.

“Tiểu nha đầu không tệ, vẫn chưa nhập luyện khí nhưng vẫn thoát ra được pháp trận ảo ảnh nhanh như vậy, rất có tiềm năng đấy.”

Thái Đào trưởng lão của Thái Ất Tiên Tông vuốt chòm râu đen của mình, cười đánh giá, Mị Ảnh như rồng mây đột nhiên lên tiếng.

“Cái tiểu nha đầu kia thật là khả ái, lớn gan như thế mới không làm mất mặt nữ nhi, còn có đứa đang nôn mửa kia cũng không đến nỗi tệ, nếu thiên phú tốt một chút là có thể làm thánh nữ của Hợp Hoan giáo chúng ta, các vị sư huynh không được giành với Mị Ảnh đâu.”

“Hừ! Làm thánh nữ của Hợp Hoan Giáo các ngươi? Ta sợ các nàng vừa nghe đã chạy còn không kịp, dung mạo xuất chúng như thế chỉ có gia nhập Âm Dương Cung chúng ta mới là không uổng gương mặt kia.”

Mị Ảnh nhú nhú mày liễu nhìn Quỳnh Tiêu, nụ cười trên mặt càng thêm quyến rũ.

“Nói vậy Quỳnh Tiêu tỷ tỷ đã quyết định thu nhận các nàng rồi à, vậy sao còn không mau thu người lại đi, dù sao mỗi người chúng ta cũng chỉ có mấy cái danh ngạch, ta sẽ chờ đến người tiếp theo vậy.”

“Ngươi...”

Mị Ảnh nói như vậy là có nguyên nhân, dù sao Lăng Xuyên đại lục cũng là sân nhà của Cửu U giáo, đến nhà người ta không thể khách lần áp chủ đoạt hết tất cả đệ tử của người ta được, mục tiêu của những trưởng lão thượng môn này chỉ nhắm đến những đệ tử có thiên phú kinh người mà thôi, đối với loại thiên tài kia, mọi người đều có quyền mời chào, quyết định như thế nào là dựa vào chính đệ tử đó, luật lệ này đã được tất cả thượng môn tán đồng và nghiêm ngặt tuân thủ, chính vì thế số đệ tử được phép mời chào của mỗi người bọn họ cũng chỉ giới hạn ở con số ba mà thôi.

Mị Ảnh nói lời này chính là cố tình gài bẫy Quỳnh Tiêu, tuy Lý Phi Yến và Vinh Cơ có thể nhanh chóng vượt qua ảo cảnh chứng tỏ tâm tính cùng tinh thần của bọn họ đủ mạnh mẽ, nhưng những vị trưởng lão này xem trọng nhất lại chính là thiên phú, chưa biết thiên phú linh căn như thế nào, Quỳnh Tiêu sao lại có thể tiêu tốn hai danh ngạch của mình được.

“Hai vị đạo hữu, Tiên Duyên Hội còn chưa kết thúc, không nên vì chuyện nhỏ mà tranh chấp với nhau làm gì.”

Thanh U trưởng lão cười nói, cố tình giải vây thay Quỳnh Tiêu, Mị Ảnh bĩu môi nhưng không nói gì, Quỳnh Tiêu lại nở nụ cười cảm kích.

“Thanh U đạo hữu, cũng không còn sớm, nên cho kết thúc ải thứ hai đi.”

Thái Đào trưởng lão lên tiếng, một nam tử vĩ ngạn một thân y phục huyết sắc cũng bình thản nói:

“Mấy tiểu gia hỏa còn lại tâm tính còn yếu, chưa trải qua sóng gió, có chờ nữa cũng không có kết quả gì, dù sao chỉ là kiểm tra nho nhỏ, không vượt qua cũng không sao, kết thúc tại đây đi.”

“Thái Đào đạo hữu, Xích Hà đạo hữu đã nói như vậy, các vị đạo hữu khác cảm thấy như thế nào?”

“Ta không có ý kiến, Thanh U đạo hữu cứ quyết định đi, Âm Dương Cung chúng ta...”

Ngay lúc này, một giọng nói lười biếng cắt ngang lời Quỳnh Tiêu.

“Nói nhảm nhiều quá, Phiên phúc muốn chết.”

(Mùa hè đến rồi, lịch đăng mỗi ngày một chương nha, các bạn nhớ đón đọc - VntHoaTinhKhoi)

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Huyền Vân

Người nói là một thanh niên, một thân bạch y đơn giản, tóc đen xõa dài sau lưng, cự kỳ anh tuấn, thanh niên bình thản uống rượu cứ như người lên tiếng

vừa rồi không phải là hấn, thấy mấy người Quỳnh Tiêu âm thầm đưa mắt lạnh nhìn về phía mình, thanh niên vẫn không đổi sắc mặt, đứng đưng như không.

“Huyền Vân, ngươi nói vậy là có ý gì? Ý ngươi là nói chúng ta phiền phức sao?”

Quỳnh Tiêu lạnh lùng nhìn thanh niên, ánh mắt lộ ra một tia hận ý. Trong lúc đó thanh niên chỉ cười nhạt, không mấy quan tâm nói:

“Đúng vậy, ở đây ngươi là phiền phức nhất, nói nhảm cũng nhiều nhất”

“Ngươi...”

Mị Ảnh thấy Quỳnh Tiêu tức giận xanh cả mặt, lập tức vui sướng trong lòng, nháy mắt nũng nịu cười với thanh niên kia.

“Huyền Vân sư huynh thật là thẳng thắn.”

Thanh niên liếc mắt nhìn Mị Ảnh, ánh mắt lộ ra ghét bỏ.

“Ngươi cũng một đồng tuổi rồi, đã là một lão thái bà, còn lớn hơn ta mấy chục tuổi, dùng cái giọng điệu nổi da gà kia, ngươi không biết xấu hổ à?”

Ầm!

Cái bàn trước mặt Mị Ảnh bị uy áp của nàng ép nát thành bụi phấn, sắc mặt Mị Ảnh xanh mét, nữ nhân nào cũng là như vậy, ghét nhất người khác chế nhạo tuổi tác của mình, Mị Ảnh bị người đập trúng đuôi, làm sao có thể nín nhịn.

“Huyền Vân, lão nương liều mạng với ngươi.”

Vù!

Phía sau lưng mị ảnh đột nhiên xuất hiện một hư ảnh mơ hồ màu hồng phấn, khí tức khủng bố bao trùm cả đại điện, đám chưong môn nhân các phái ngồi bên dưới lập tức chấn động thân mình, sắc mặt lộ ra sợ hãi. Thanh U trưởng lão lập tức đứng lên hòa giải.

“Hai vị đạo hữu, xin bớt giận, dĩ hòa vi quý!”

“Đúng đó, ngươi nổi nóng với hấn làm gì, không phải ngươi không biết bọn hấn là cái dạng gì.”

Thái Đào trưởng lão cầm ly rượu nhấp một ngụm, ánh mắt liếc nhìn thanh niên lộ ra một tia khinh thường. Thanh niên đối mặt với ánh mắt muốn giết người của Quỳnh Tiêu và Mị Ảnh còn có ánh mắt bất thiện của Thái Đào, về mặt vẫn bất vi sở động, không mấy quan tâm nói:

“Cái dạng gì? Chúng ta chính là cái dạng thẳng thắn chỉ nói sự thật như vậy đó, uống cho các ngươi lúc nào cũng ra vẻ cao môn đại phái, đều là lão quái vật mấy trăm tuổi, khur khur ôm lấy cái gọi là mặt mũi nhưng sự thật mặt dày không ai bằng, chỉ vì tiếc rẻ một chút tài nguyên, chọn đệ tử đều chỉ nhìn cái gì thiên phú linh căn, thật khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.”

“Huyền Vân, người đừng có quá đáng.”

Một trung niên nhân thân hình lực lưỡng, làn da sần sùi xấu xí nhử mày nhìn thanh niên.

“Ta có nói đến ngươi sao? Thiên Thiêm, ngươi có tạt giặt mình há?”

“Huyền Vân, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi vô lại thành tính, ở chỗ này xúc phạm mọi người, ngươi muốn sao đây? Thiên phú là một loại chuẩn mực của tu tiên giới, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi tự nhận chọn đệ tử không quan trọng thiên phú, thế nhưng bây giờ không phải cũng đứng ngồi không yên vội vã tổ chức Tiên Duyên Hội đó hay sao?”

“Thiên Thiêm đạo hữu nói không sai, ngươi ở đây cuồng ngạo khiêu khích mọi người, có nghĩ đến hậu quả hay không?”

“Hậu quả?! Ha ha... Cho dù tên ẻo là Từ Ngạn đó có ở đây, hai phu thê ngươi cùng lên thì có thể làm gì ta, bại tướng thì không nên mạnh miệng, chẳng lẽ Quỳnh Tiêu ngươi đã quên bài học rồi à, uy hiếp đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma tông ta không có kết cục tốt đâu.”

“Ngươi...”

“Quỳnh Tiêu, nếu ta là ngươi thì không dại gì cùng hấn tranh chấp, mấy tên điên này không biết nói lý lẽ đâu.”

“Xích Hà, ngươi mà cũng có tư cách nói chúng ta à, chẳng lẽ Huyết Minh Cung các ngươi rất biết nói lý lẽ hay sao? Chúng ta đều giống nhau thôi.”

“Ha ha...Ngươi nói cũng phải.”

Xích hà trưởng lão cười lên ha ha, gợn tay sờ sờ cái cằm bóng loáng không có một sợi râu nào của mình. Quỳnh Tiêu nhử mày nhìn Xích Hà trưởng lão, sau đó lại đề ý đến vị trưởng lão cuối cùng từ đầu chưa từng lên tiếng, đó một thiếu niên mặt như cương thi vô cảm ngồi đối diện, người này chính là Quý Trúc trưởng lão của Quý Thi cung. Nếu nàng và Huyền Vân động thủ, Xích Hà và Quý Trúc nhất định đứng về phía Huyền Vân, bởi vì Hỗn Độn Tiên

Ma Tông, Huyết Minh Cung và Quỷ Thi Cung là hảo hữu. Quỳnh Tiêu suy nghĩ rất nhanh, đột nhiên hai mắt sáng lên nói:

“Huyền Vân, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi không cần đệ tử thiên phú cao vậy thì ngươi đến đây làm gì, ngươi có tư cách gì nói chúng ta.”

“Quỳnh Tiêu đạo hữu nói không sai, kẻ mặt dày vô sỉ thật sự chính là ngươi.”

Thiên Thiêm trưởng lão của Mạn Đà Giáo lập tức thêm vào, sắc mặt có chút dữ tợn.

“Ha ha... Ai nói chúng ta giống nhau, các ngươi đều muốn tìm đệ tử thiên phú tốt, ta đến cũng muốn tìm đệ tử nhưng mục tiêu không giống các ngươi, đừng đánh đồng ta với các ngươi chứ.”

“Mục tiêu khác nhau? Ngươi đừng có ăn nói hàm hồ, chứng minh thử xem.”

Thái Đào trưởng lão như rồng mây, vuốt râu khiêu khích.

“Được thôi.”

Thanh niên cười cười, bình thần giờ tay chỉ vào thủy kính.

“Hai tiểu nha đầu kia, ta nhận.”

“Cái gì?”

Mọi người đều đưa mắt nhìn thanh niên, không ai ngờ hắn thật sự sẽ tùy tiện chọn người như vậy.

“Huyền Vân, ngươi thật sự chọn các nàng mà không cần kiểm tra linh căn sao?”

Thanh U trưởng lão hơi ngạc nhiên hỏi, thanh niên vẫn lười biếng lạnh nhạt tựa vào ghế, không mấy quan tâm nói:

“Ta nhìn hai tiểu nha đầu này cảm thấy hợp mắt, bất kể thiên phú linh căn của bọn nó chỉ là trung phẩm linh căn hay tuyệt phẩm linh căn gì đó, ta đều nhận, như vậy các người có thể ngậm miệng lại được rồi, nhưng cũng nói cho các ngươi biết, dù thiên phú của các nàng như thế nào, vào Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta tương lai nhất định sẽ không thua kém đệ tử của các ngươi, cứ chờ mà mở rộng tầm mắt đi.”

“Ha ha... Thông khoái, Huyền Vân, đây là nguyên nhân ta thật sự phục Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi.”

Xích Hà trưởng lão cười lên ha hả. Quỷ Trúc trưởng lão mặt như cương thi khóe môi vậy mà cũng hơi nhếch lên. Những trưởng lão còn lại nhủ thầm, ánh mắt che dấu một tia kinh dị, tuy ngoài mặt khiêu khích nhưng bọn họ thật ra cũng biết rõ Hỗn Độn Tiên Ma Tông thật sự có thể biến đệ tử thiên phú không cao thành thiên tài hiếm có, trong quá khứ đã từng xảy ra chuyện như vậy mấy lần, rõ ràng Hỗn Độn Tiên Ma Tông có công pháp độc môn đặc biệt nào đó, tuy nhiên bí ẩn kia không ai biết được, vậy mới nói Hỗn Độn Tiên Ma Tông là môn phái thần bí nhất Đông Thiên.

“Hừ! Nhân gia cũng sẽ chờ xem, các nàng có thể biến thành thiên tài được hay không?”

“Huyền Vân, ngươi cũng nên biết, Đông Thiên đã tiến vào giai đoạn gì, tùy tiện chọn đệ tử, tương lai cẩn thận hối hận không kịp.”

Thái Đào trưởng lão hừ nói, ánh mắt che dấu một tia nghi ngờ cùng tò mò.

“Các ngươi cứ chờ xem.”

Thanh niên眯 mắt, sắc mặt lộ ra một tia tự tin, pháp tắc thiên địa xung quanh giống như vì hắn mà run động, một cỗ khí tức cường thế bá đạo bao trùm cả đại điện, hắn đột ngột đứng lên, bước ra một bước đã đột ngột biến mất như chưa từng tồn tại, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đám chưởng môn các phái ngồi bên dưới thấy cảnh này đồng loạt hâm mộ không thôi. Xuyên thấu không gian, dịch chuyển tức thời chính là năng lực chỉ khi đến hóa thân kỳ mới có thể đạt được, tốc độ siêu cường gần như vô địch. Xích Hà trưởng lão và Quỷ Trúc trưởng lão nhìn nhau, âm thầm dùng thần thức truyền âm.

“Huyền Vân hành sự hơi khác thường.”

“Hắn cố tình khiêu khích mấy người Quỳnh Tiêu để thuận lợi đoạt lấy hai tiểu nha đầu kia mà thôi.”

“Chẳng lẽ hai tiểu nha đầu đó có gì đặc biệt?!”

“Linh hồn lực của một đứa trẻ trong đó rất mạnh, nhờ thế cảm quan của nó cũng không kém tu sĩ luyện khí là bao, tâm tính của cả hai cũng rất khá.”

Xích Hà trưởng lão không khỏi kinh ngạc, Quỷ Thi cung chuyên ngự quỷ luyện hồn, bọn họ có công pháp tự động vô thanh vô tức kiểm tra linh hồn lực của kẻ khác, nếu Quỷ Trúc trưởng lão đã nói như vậy thì nhất định sẽ không sai. Mà linh hồn lực mạnh mẽ hơn người thường chỉ có hai khả năng, một là đạt được kỳ ngộ, thứ hai chính là tiên nhân chuyển thế, nhưng bất kể là khả năng nào cũng chứng tỏ rằng đứa trẻ nhỏ kia có tiềm năng không thua kém cực phẩm linh căn thậm chí tuyệt phẩm linh căn là mấy. Nhớ đến những lời Huyền Vân nói khi nãy, Xích Hà trưởng lão không khỏi nở nụ cười.

Thật là đáng mong đợi!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Cuồng!

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đang đứng trước Thiên Linh đài, đột nhiên không gian trước mặt cả hai vặn vẹo một cái, hai người còn chưa kịp nhìn kỹ cái gì, cảnh vật trước mắt đã đột ngột thay đổi.

Hai người xuất hiện trong một tiểu viện ưu nhã, sương khói lượn lờ tràn đầy huyền bí.

“Chuyện... Chuyện gì xảy ra vậy?”

Vinh Cơ tròn mắt há mồm, Lý Phi Yến hơi nhíu mày.

“Chúng ta bị vị tiền bối nào đó dịch chuyển đến đây.”

Ngay khi nàng nói câu này, có một giọng cười rơi vào tai hai người.

“Vào đây đi.”

Cả hai giật mình nhìn nhau, giọng nói kia là phát ra từ trong căn phòng trúc trúc trước mặt, hơi do dự một chút, cuối cùng hai người nghe lời mở cửa tiến vào, trong phòng bài trí đơn giản, tràn đầy cảm giác phiêu hốt xuất trần. Thu hút sự chú ý nhất chính là một thanh niên bạch y cực kỳ anh tuấn đang cười híp cả mắt nhìn hai người. Lần đầu tiên nhìn thấy một nam tử tuấn tú, khí chất xuất trần như vậy, Lý Phi Yến và Vinh Cơ nhất thời hơi ngẩn ra, thanh niên ngược lại cười lên ha hả, giọng cười đặc biệt đáng khinh, cùng với dung mạo của hắn thật sự khác biệt một trời một vực.

“Còn đứng đó làm gì? Hai tiểu nha đầu các ngươi không phải rất lớn gan sao?”

“Tiền bối là...?”

Lý Phi Yến rất nhanh bình tĩnh lại, lập tức cung kính chấp tay, Vinh Cơ ngược lại nhíu nhíu mày nhìn Huyền Vân, sau đó đột nhiên lớn mật tiến tới trước mặt hắn nhìn kỹ, Huyền Vân nhướng mày, cười cười không nói, Vinh Cơ đột nhiên há hốc mồm, giờ tay chỉ vào Huyền Vân hét lên:

“Ta nhận ra rồi, điệu cười kia giống hệt lão đầu ở bản chúng ta gặp ở Tư Nhất Thành.”

Lý Phi Yến giật mình, Vinh Cơ tuy không có cảm quan mạnh mẽ nhưng trực giác của nàng bẩm sinh lại cực kỳ kinh người, do đó có nhiều chuyện nàng đặc biệt nhanh nhạy hơn cả Lý Phi Yến. Trong lúc Lý Phi Yến còn chưa kịp làm ra hành động, Cơ công chúa lại tiếp tục không biết sống chết.

“Hình dạng này chắc chắn là lão dùng ảo thuật tạo ra đúng không, ngay từ đầu ta đã nghi ngờ rồi, một mỹ nam tử tiền bối bất phàm làm sao lại có thể cười một cách đáng khinh như thế.”

Khóe môi Huyền Vân run lên, dở khóc dở cười.

“Đây là hình dạng thật của ta, lão đầu các ngươi thấy trong thành mới là ảo ảnh.”

“Không thể nào.”

Vinh Cơ sống chết không tin, Lý Phi Yến tròn mắt nhìn Vinh Cơ, sau đó bất đắc dĩ nói:

“Tiền bối thứ lỗi!”

Huyền Vân cười khỏ, lắc đầu nói:

“Chuyện này không quan trọng, ta dịch chuyển các ngươi đến đây là muốn hỏi các ngươi có đồng ý gia nhập tông môn của ta hay không? lúc ở Tư Nhất thành chỉ là ta tự mình chủ trương đến gặp các ngươi mà thôi, lúc này ta mới thật sự thay mặt tông môn muốn thu nhận các ngươi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đồng loạt giật mình, kinh ngạc nhìn nhau, sắc mặt nghiêm túc trở lại, Lý Phi Yến cung kính hỏi:

“Vậy hiện tại tiền bối có thể cho chúng ta biết danh tính tông môn của ngài được không?”

Huyền Vân gật đầu, cười khê:

“Càn Nguyên đại lục – Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ cũng người, đại danh Hỗn Độn Tiên Ma Tông bọn họ đương nhiên từng nghe qua, cường đại, thần bí, được tất cả thượng môn khác kiêng kỵ tuyệt đối. Không ngờ bọn họ còn chưa kiểm tra linh căn đã được một trong hai mươi một thượng môn chiêu mộ, còn là Hỗn Độn Tiên Ma Tông, nhất thời hai người đều có chút ngẩn ngơ. Huyền Vân cũng không gấp, bình thản chờ câu trả lời, Lý Phi Yến phản ứng đầu tiên.

“Tiền bối, vì cái gì ngài có ý định chiêu mộ chúng ta, ngay cả linh căn chúng ta còn chưa kiểm tra xong.”

“Đúng vậy, lão đầu, tuy được một thượng môn chú ý là thiên đại may mắn, thế nhưng vì vậy mà ta thấy rất bất an.”

Huyền Vân mỉm cười gật gật đầu.

“Các ngươi có thể bình tĩnh như vậy là rất tốt, thế giới tu sĩ so với thế tục càng hiểm ác hơn nhiều, bất kỳ lúc nào cũng nên giữ lại một tia cảnh giác, đối với thất mắc của các ngươi, ta chỉ giải thích một lần, sau này khi vào đến tông môn không cần phải thất mắc vì sao.”

Nghe Huyền Vân nói vậy, cả hai lập tức nghiêm túc lắng nghe. Huyền Vân mỉm cười rồi mới nói tiếp.

“Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta được thế nhân xưng tụng là thần bí tông môn, nhưng ở sau lưng, những môn phái khác đều nói chúng ta là một đám điên khùng, tùy tiện phóng túng... Xét theo một khía cạnh nào đó lời bọn họ nói thật sự không sai, quan điểm của chúng ta không giống bất kỳ thượng môn nào cả, luật lệ cần tuân thủ cũng chỉ có hai chữ: chân thành.

“Chân” chính là luôn nhìn vào cái chân thật nhất, “thành” chính là tuyệt đối trung thành với bản tâm, Chân thành với tông môn, chân thành với gia nhân, chân thành với chính bản thân mình. Chúng ta là tông môn duy nhất có cả “Tiền” và “Ma” trong danh tự, chúng ta có thể là tiên cũng có thể là ma, chúng ta chỉ làm điều mà mình cho là đúng đắn, bất kể thế nhân nhìn chúng ta như thế nào, chỉ cần không phản bội lại bản tâm của chính mình, những thứ khác không quan trọng.

Hỗn Độn Tiên Ma Tông không có nhiều luật lệ nhưng điều đó không có nghĩa chúng ta chỉ là một đám ô hợp, sự chân thành có thể gắn kết mọi thứ, chân thành sinh ra tình thân, chân thành sinh ra dũng khí bảo vệ tình thân, đôi mắt khó khăn, chân thành cũng sinh ra những người chính trực. Đối với tông môn, thiên phú của đệ tử không trọng yếu bằng sự chân thành, ta nhìn ra được ánh mắt cực độ trung thành với bản tâm từ lần đầu nhìn thấy các ngươi, ánh mắt kiên trì không lùi bước, tự tin và cố chấp, tất cả những cái đó hợp lại chính là thứ mà chúng ta đánh giá cao nhất: Cuồng!”

Hai người Lý Phi Yến đều lâm vào trầm mặc, nhưng rất nhanh Vinh Cơ ngẩng đầu, đột nhiên hành lễ, tươi cười nói:

“Ta thừa nhận mình hơi khác người một chút, xem ra ta thật sự hợp với Hỗn Độn Tiên Ma Tông, ta đồng ý gia nhập tông môn của ngài.”

Huyền Vân nở nụ cười, gật gật đầu, sau đó tầm mắt hần chuyển sang Lý Phi Yến vẫn đang cúi đầu trầm ngâm, nhận ra ánh mắt của Huyền Vân và Vinh Cơ, Lý Phi Yến ngẩng đầu, cười bất đắc dĩ nói:

“Tiền bối, ta cũng thừa nhận mình không phải kẻ tốt đẹp gì, nếu lỡ như ta ra ngoài không cẩn thận gây chuyện lớn, không phải sẽ liên lụy tông môn sao.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, Huyền Vân cười lớn không quan tâm khoát tay.

“Tông môn chúng ta ai mà không thích gây chuyện chứ? Người người đều như nhau cả thôi, thêm người nữa cũng không tính là cái gì, dù sao cả vạn năm nay chúng ta gây chuyện vô số mà chưa có ai dám chạy đến địa bàn của chúng ta mà lật nhà, các ngươi yên tâm đi.”

Khóe miệng Lý Phi Yến run lên, từ mấy lời của Huyền Vân nàng cũng có thể đoán được Hỗn Độn Tiên Ma Tông là loại tông môn như thế nào?! Nàng bất đắc dĩ nở nụ cười, cung kính chấp tay nói:

“Nếu đã có cam đoan của tiền bối, vẫn bối đương nhiên không có lý do gì mà từ chối.”

“Ha ha... Tốt quá, sau này chúng ta vẫn là đồng môn.”

Vinh Cơ vui sướng không kiềm được nhảy cẫng lên, Lý Phi Yến cười khổ nhưng trong mắt cũng không che dấu một tia vui mừng cùng chờ mong. Huyền Vân nhìn hai người, cười híp cả mắt.

Vinh Cơ quay đầu nhìn Huyền Vân, đột nhiên nghi ngờ hỏi:

“Mà lão đầu này, đây chắc chắn là hình dạng thật của ngài sao?”

“Hô hô hô... Sao? Không ngờ ta lại anh tuấn như vậy có phải không hổ hống...”

Về tiên phong đạo cốt thoảng chốc bị giọng cười vô si đáng khinh cuốn đi không còn một chút, Lý Phi Yến và Vinh Cơ vừa muốn ăn ngay nói thật khen Huyền Vân một câu “ngươi quả thật anh tuấn” thì lập tức ngậm miệng, bởi vì hình tượng anh tuấn của hần ở trong mắt các nàng vừa mới sụp đổ.

Người này thật sự là một cường giả khiến người người kính sợ sao?

Bắt gặp ánh mắt quái dị của hai người, Huyền Vân giờ tay che miệng ho khan một cái.

“Khụ... Không cần bắt ngờ như thế, Hồn Độn Tiên Ma Tông chúng ta chính là như vậy, trước mặt đồng môn không cần làm ra vẻ cái gì, sau này các ngươi sẽ biết.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó nở nụ cười gât đầu, Huyền Vân lại nói tiếp:

“Đòi người tu tiên quan trọng nhất là không thẹn với lương tâm, không cần hối hận vì bất cứ việc gì mình đã làm trong quá khứ, chỉ cần ngẩng cao đầu rồi tiến lên là được, ra vẻ cao cao tại thượng cho ai xem chứ? Các người nên nhớ rõ điểm này.”

Ánh mắt của Lý Phi Yến và Vinh Cơ sáng lên, sau đó kiên định gât đầu, ánh mắt trong suốt như có ngọn lửa đang thiêu đốt vậy, Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi cung kính hỏi:

“Tiền bối, hiện tại chúng ta không cần tham gia Tiên Duyên Hội nữa sao?”

“Các ngươi hiện tại đã là đệ tử tông ta rồi, gọi sư thúc đi.”

Huyền Vân bình thản nói, nhìn hấn chẳng khác nào một tên lông bông ngoài đường, hình tượng thật sự bị bôi nhọ nghiêm trọng, hấn nghiêng người phóng túng tựa trên ghế rồi nói:

“Hiện tại các ngươi đã là đệ tử tông ta, mấy cái Tiên Duyên Hội gì đó không cần tham gia nữa.”

Lý Phi Yến ngạc nhiên, sau đó lại hỏi:

“Ta nghe nói Hồn Độn Tiên Ma Tông trước đây không tổ chức Tiên Duyên Hội cũng chưa từng tham gia vào, lần này tại sao lại ngoại lệ?”

“À! Cũng bởi vì thời đại biến thiên, theo điển tịch ghi lại thì trong khoảng thời gian này thiên tài sinh ra lớp lớp, chúng ta cũng muốn đi xem có thật sự xuất hiện nhiều thiên tài ngàn năm có một như truyền thuyết hay không.”

Nghe Huyền Vân nói vậy, hai người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là vẻ tò mò, trông mắt Huyền Vân đảo qua một vòng, đột nhiên nghiêm mặt nói:

“Đông Thiên đại thế giới đang bước vào vòng lập cực thịnh vạn năm xuất hiện một lần, theo ghi chép thì mỗi vạn năm sẽ có một thời đại mà thiên tài xuất hiện lớp lớp, thiên địa biến chuyển liên tục, trong tương lai sẽ xảy ra nhiều biến động, nếu không muốn bị kẻ khác dẫm lên, các ngươi phải vượt qua bọn chúng.”

Câu nói của Huyền Vân như tiếng trống đánh tỉnh hai người, cả hai đồng loạt nghiêm túc gât đầu.

“Chúng ta đã biết.”

.....

Trong một thế giới hắc ám ở một nơi nào đó trong Đông Thiên đại thế giới, thế giới hắc ám này có một người đang ngồi cạnh một ao nước nhỏ, người này một thân đạo bào hai màu đen trắng, giữa ngực thêu một cái thái cực đồ, hồ nước trước mặt người này đang yên tĩnh đột nhiên xảy ra dị động, nước theo một định luật kỳ dị xoắn lại với nhau tạo thành hình thái cực đồ đang không ngừng xoay vòng, người ngồi bên bờ hồ đột nhiên mở mắt, đôi mắt người này là một màu xám trắng kỳ dị, hấn nhíu mày nhìn dị động của hồ nước, tay vung lên đánh ra mấy cái pháp quyết, lập tức từ dưới hồ nước dâng lên một bức màn sáng, người này nhứ chặt chân mày nhìn chăm chăm bức màn sáng kia, càng nhìn thần sắc hấn càng trở nên ngưng trọng, đến cuối cùng, hấn đứng bật dậy, từ miệng hấn truyền ra một tiếng thờ dài.

“Hạo kiếp a, ta không thể để chuyện này xảy ra.”

Vntrinhkhoa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Lưu Dục và Diệt Cẩn

Đợi qua nửa ngày, Huyền Vân mang hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ trở lại đại điện, lập tức thu hút được tất cả ánh mắt của mọi người, vì lời tuyên bố như chém đinh chặt sắt của Huyền Vân mà dù chưa kiểm tra linh căn nhưng hai người vẫn thu hút được sự quan tâm của những hóa thân trưởng lão còn lại.

Trước khi đến đại điện này, Huyền Vân đã sơ bộ nói cho hai người biết mấy người này là ai, nữ nữ ăn mặc mát mẻ là trưởng lão của Hợp Hoan Giáo gọi

Mị Ảnh, vừa nhìn thấy hai người ánh mắt Mị Ảnh liền lộ ra tiếc nuối.

“Quả thật là khá ái a, lớn lên chắc chắn đều là đại mỹ nhân, ta thật tiếc.”

Nghe Mị Ảnh nói vậy, Huyền Vân mặt không đổi sắc liếc nhìn nàng một cái, sau đó bình thần ngồi xuống chỗ của mình, Lý Phi Yến và Vinh Cơ lặng lẽ đứng sau lưng hắn, những trưởng lão còn lại đưa mắt đánh giá hai người một lượt, từ khí chất trầm ổn cùng thần sắc bình tĩnh, bọn họ đều không kềm được khẽ gật đầu trong lòng, không kể thiên phú linh căn như thế nào, chỉ với tâm tính như vậy cũng đủ để được đánh giá cao rồi. Nếu không phải biết rõ thiên phú linh căn chỉ có thể được hiển lộ nhờ pháp trận, dù là tu sĩ hóa thân kỳ cũng không thể nào kiểm tra ra được, bọn họ đã nghi ngờ Huyền Vân không phải ngẫu nhiên chọn trúng hai tiểu nha đầu này mà là có sắp đặt trước.

Trong lúc này tình hình ở trước Thiên Linh Đài đang vô cùng căng thẳng, bắt đầu thí luyện đã ba mươi người, tất cả đều là trung phẩm linh căn.

Đến nhóm thứ tư tiến lên, Vinh Cơ liền nói nhỏ bên tai Lý Phi Yến:

“Người nhìn kia.”

Nàng đưa tay chỉ thiếu niên chuẩn bị bước lên Thiên Linh Đài hiện rõ trên thủy kính, người này không ai khác chính là Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn ngừng đầu nhìn sáu bát đá trước mặt, lại nhìn Thiên Linh Đài dày đặc hoa văn phù trận phức tạp nhưng lại tràn ngập khí tức thần kỳ, hai mắt hắn lộ quyết tâm và dục vọng điên cuồng, mạnh dạng cất bước tiến lên Thiên Linh Đài. Đứng trước mặt hắn là một trung niên nhân, người này ban đầu giới thiệu chính là đệ tử hạch tâm của Cửu U Giáo tên gọi Triệu Uy, hắn chính là người chủ trì pháp trận.

Triệu Uy mỉm cười nhìn Diệp Cẩn hỏi:

“Người tên gì?”

Sắc mặt Diệp Cẩn lộ ra cuồng nhiệt, nhưng hắn cố ra vẻ trầm tĩnh chấp tay cung kính nói

“Đệ tử gọi Diệp Cẩn.”

“Diệp?!”

Triệu Uy hơi ngạc nhiên nhìn Diệp Cẩn nhiều thêm vài lần rồi nói:

“Tốt! Hiện tại kiểm tra thiên phú.”

Diệp Cẩn hít sâu một hơi, theo sự chỉ dẫn của Triệu Uy bước ra giữa Thiên Linh đài. Triệu Uy giơ tay lên ấn mấy cái pháp quyết, ngay sau đó, phù văn rậm rạp với rất nhiều hình dạng quái dị khắc trên Thiên Linh Đài đồng loạt sáng lên.

Ở trong đại điện, Lý Phi Yến nhìn hình ảnh trên màn thủy kính mà thán hô thần kỳ, không như Ngũ Hành La Bàn của Hoa Dương Môn phải dùng đến công pháp luyện linh để kích hoạt, Thiên Linh Đài cao cấp hơn không chỉ một hai lần khi mà người thử nghiệm thậm chí không cần làm gì cả, chỉ cần đứng vào trung tâm phù trận mà thôi. Trên Thiên Linh Đài có năm cột đá màu đen như được đúc từ huyền thiết, bắt chọt cả năm cột đá kia đồng loạt sáng lên ánh sáng năm màu. Thấy cảnh này mọi người cùng nhau ồ lên.

“Là Cực phẩm linh căn, tên này là cực phẩm linh căn.”

Không khí phía bên ngoài như nổ tung.

“Hắn thật sự là cực phẩm linh căn, hắn là ai?”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt có chút bất ngờ, những trưởng lão hóa thân kỳ cuối cùng sắc mặt cũng thay đổi, Thanh U trưởng lão nở nụ cười.

“Tiểu tử không tệ.”

Nói xong, hắn vung tay lên một cái, thân ảnh Diệp Cẩn ở trên Thiên Linh đài đột nhiên biến mất, đồng thời hắn đã xuất hiện trong đại điện.

Diệp Cẩn ban đầu là kinh hãi, sau đó hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, cung kính hành lễ.

“Vân bối Diệp Cẩn, tham kiến các vị tiền bối.”

“Tiểu tử người cũng thức thời đó.”

Thiên Thiêm trưởng lão cười nói, đối với hắn đó là một nụ cười hữu hảo, nhưng vào mắt người khác liền khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

“Tiểu tử này không tệ, ta chọn hắn.”

“Ta cũng chọn.”

Quỳnh Tiêu và Thiên Thiềm nhìn nhau, không khí lại trầm xuống, Quỳnh Tiêu nở nụ cười, chấp tay hướng Thiên Thiềm trưởng lão nói:

“Thiên Thiềm đạo hữu, Âm Dương Cung chúng ta luôn phải giữ cân bằng số lượng của đệ tử nam và đệ tử nữ, đúng lúc chúng ta cần thêm vài tên nhóc như vậy, không biết có thể nhường cho tiểu muội không?”

“Quỳnh Tiêu đạo hữu, không phải ta không muốn nhường cho ngươi, mà dù ta có nhường thì không biết các vị đạo hữu khác có chịu nhường hay không?”

Thiên Thiềm là trưởng lão của Mạn Đà Giáo, hẳn chuyên nuôi độc thiềm (Con cóc) vô cùng đáng sợ, nếu không phải bắt đắc dĩ, Quỳnh Tiêu cũng không muốn cùng hắn tranh chấp, ngay lúc này, Thái Đào trưởng lão vuốt râu lên tiếng

“Theo ta thấy, với thiên phú của hắn, mọi người ai cũng đều muốn thu nhận, đã như vậy cứ xem chọn lựa của hắn đi, như vậy cũng tránh mất hòa khí giữa chúng ta.”

Thanh U trưởng lão gật đầu đồng tình, sau đó nói với Diệp Cẩn.

“Ngươi đã nghe rồi đó, ngươi chọn lựa như thế nào?”

Diệp Cẩn ngẩng đầu nhìn mấy trưởng lão đại môn cao cao tại thượng trước mặt, trong mắt không khỏi lộ ra cuồng nhiệt, nhưng khi nhìn thấy hai người Lý Phi Yên và Vinh Cơ đứng sau lưng Huyền Vân, hẳn không khỏi hơi bất ngờ nhíu nhíu mày, nhưng rất nhanh hắn tập trung vào các vị trưởng lão đang chờ câu trả lời của hắn.

“Vân bối tử nhỏ đã muốn được gia nhập Cửu U Giáo, xin tiền bối Cửu U giáo chấp nhận.”

Nghe hắn nói như vậy, sắc mặt Thanh U trưởng lão lập tức tốt cực kỳ, gật đầu nói:

“Tốt, ta thay mặt Cửu U Giáo thu nhận ngươi, đồng thời hứa cho ngươi vị trí đệ tử hạch tâm.”

Nghe Thanh U trưởng lão nói vậy, sắc mặt Diệp Cẩn vui mừng quá đỗi, trong một tông môn vị trí càng cao tài nguyên tông môn ban cho càng nhiều.

Mấy người Quỳnh Tiêu không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, nhưng Diệp Cẩn đã chọn chủ nhà Cửu U Giáo, bọn họ còn có thể nói cái gì?!

Mị Ảnh nhìn sắc mặt tiếc nuối của Quỳnh Tiêu, cười nói:

“Quỳnh Tiêu tỷ tỷ không cần thất vọng, đợi lát nữa xuất hiện vài tên ẻo lả nhất định sẽ chọn Âm Dương Cung các ngươi.”

“Mị Ảnh, ngươi...”

Quỳnh Tiêu phẫn nộ nhìn Mị Ảnh, Thanh U trưởng lão lập tức đứng ra hòa giải, trong lòng hắn thực bất đắc dĩ, quan hệ của hai mươi một bá chủ cực kỳ phức tạp, lần này đến Lăng Xuyên đại lục toàn là cực phẩm, thật sự là khiến người ta đau đầu.

Trong lúc đó, Diệp Cẩn đang đưa mắt nhìn hai người Lý Phi Yên, ánh mắt có một cỗ địch ý, Lý Phi Yên bình thản nhìn hắn một cái, sau đó không mấy quan tâm quay đầu nhìn về phía thủy kính, Vinh Cơ thì không được trầm ổn như Lý Phi Yên, trừng mắt hung hãn nhìn lại Diệp Cẩn.

Đối với hành động của ba người, không thể nào tránh được mắt những cường giả ở đây, nhưng bọn họ chỉ che dấu tia thâm ý trong mắt, làm như không nhận ra.

Qua thêm một khoảng thời gian, lại xuất hiện thêm hai người thiên phú không tệ, cũng được thượng môn chú ý, cả hai người đều là nam hài tử, cả hai đều là thượng phẩm linh căn, đặc biệt đáng quan tâm là tuổi rất nhỏ, một cái bảy tuổi gọi Kha Thái Bảo, một cái thậm chí mới sáu tuổi gọi là Điều Kim Ngư.

Hai hài tử này tính cách phải nói cực trái ngược, lựa chọn tông môn cũng đối lập nhau, Kha Thái Bảo xuất thân trung môn dưới trướng Cửu U Giáo, tính cách kiêu ngạo tự phụ, hẳn không chọn Cửu U Giáo mà chạy đến Thái Ất Tiên Tông, Điều Kim Ngư ngược lại yếu đuối nhút nhát, không biết hẳn suy nghĩ gì, mặc kệ Âm Dương cung và Cửu U Giáo đưa ra cái giá như thế nào, hắn vẫn cố chấp chọn Quý Thi Cung, nhìn Quý Trúc trưởng lão của Quý Thi Cung mang bộ dạng thiếu niên thanh tú nhưng nước da tái nhợt, mặt vô cảm như người chết, hẳn sợ đến phát khóc nhưng vẫn cố chấp quý ở đó xin được Quý Thi Cung thu nhận, bộ dạng của hắn phải nói cực kỳ khả ái, nhìn giống hệt nữ hài, quý đó mà khóc, thật sự khiến người ta động lòng, tuy nhiên Quý Trúc trưởng lão ngay cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái, cất giọng đều đều không có trọng âm

“Ngươi không hợp tu luyện quý đạo.”

Câu nói của Quý Trúc trưởng lão đối với Điều Kim Ngư chẳng khác nào tiếng gọi của ác thú, hắn sợ đến tái xanh cả mặt, nước mắt như hai chuỗi trân châu ào ào rơi xuống, sắc mặt lộ ra tuyệt vọng. Nhìn Điều Kim Ngư sững sờ nơi đó, ngay cả Quỳnh Tiêu trưởng lão cũng không kèm được lên tiếng

“Quý Trúc, ngươi...”

Nhưng không đợi nàng nói hết câu đã bị Quý Trúc trưởng lão đánh gãy.

“Nếu muốn tu luyện quý đạo, ngươi phải biến mình thành quý, ngươi dám không?”

Điều Kim Ngư hơi dờ dẫm một chút, sau đó hần hoàn hồn vội vàng ưng thuận, Quỷ Trúc trưởng lão liếc nhìn hần một cái, sau đó hơi gật đầu không nói câu nào.

Gật đầu vậy là sao? Gật đầu là có chịu nhận hay không a!

Ngay cả Lý Phi Yến mà cũng không kèm được gấp lên, Huyền Vân bắt đắc dĩ nói:

“Tiểu Tử, đừng có khóc nữa, hần nói vậy là đã đồng ý nhận ngươi rồi.”

Điều Kim Ngư nghe vậy vui mừng đến khóc thét, ngã ngồi trên đất, mọi người có mặt trong đại điện đều không kèm được run run khóe miệng, Lý Phi Yến và Vinh Cơ bắt đắc dĩ nhìn nhau, được Huyền Vân ra hiệu, lập tức bước ra một người một bên đỡ lấy Điều Kim Ngư đi qua một bên. Tiểu tử này khóc một hồi lâu, sau đó mới sục xùi nói:

“Đa tạ hai vị tỷ tỷ.”

Lý Phi Yến bắt đắc dĩ đưa khăn lau mặt mũi cho hần, tiểu tử này quá nhỏ, thật không hiểu hần vượt qua Thiên Chu sơn cốc bằng cách nào.

Ngay lúc này Vinh Cơ reo lên.

“Yến Yến, mau nhìn, đến lượt Dục tiểu tử rồi.”

Nghe vậy Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn, lập tức nhìn thấy thân ảnh Lưu Dục trên thủy kính.

.....

Triệu Uy nhìn Lưu Dục đứng trước mặt mình, mỉm cười bảo hần đi đến trung tâm Thiên Linh Đài.

Rất nhanh hào quang lại nổi lên, khiến người ta kinh ngạc chính là năm cây cột đá lại một lần nữa phát ra ánh sáng năm màu.

“Lại là cực phẩm linh căn?”

“Không phải cực phẩm linh căn vạn người chỉ có một ư?”

Lưu Dục sắc mặt không khỏi buông lỏng một chút, lộ ra nụ cười vui mừng, ngay lúc này, đột nhiên hần thấy tầm mắt của mình xoay chuyển, đợi khi nhìn rõ thì đã thấy mình đang ở trong một đại điện cực kỳ to lớn.

Ngồi trước mặt là những trưởng lão của các thượng môn, không như hai người Lý Phi Yến không biết gì, Lưu Dục từ phụ thân hần biết được rất nhiều thông tin, hần biết tám vị này là ai, khi thấy Lý Phi Yến và Vinh Cơ xuất hiện ở đây, hần không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, nhưng khi thấy Diệp Căn đứng sau lưng Thanh U trưởng lão, ánh mắt của hần lập tức trầm xuống.

“Tiểu tử, ngươi có biết chúng ta là ai không?”

Người đầu tiên lên tiếng đương nhiên là người chủ trì Thanh U trưởng lão, Lưu Dục lập tức cung kính nói:

“Văn bối Lưu Dục, tham kiến các vị tiền bối, văn bối đã sớm nghe đến đại danh của các vị tiền bối.”

“Ồ! Ngươi chẳng lẽ là nhi tử của Lưu Tư?”

“Đúng vậy.”

“Tốt tốt, hậu sinh khả quý.”

Thanh U trưởng lão tươi cười đầy mặt, những người khác nghe đến đây lời mời chào lên đến miệng đều không nói được nữa, nhìn biểu hiện của Lưu Dục, không cần hỏi cũng biết hần chọn ai. Quả nhiên khi nghe Thanh U trưởng lão hỏi, hần đã không ngần ngại lựa chọn Cửu U Giáo.

Đợi khi đi đến vị trí phía sau lưng Thanh U trưởng lão, Lưu Dục và Diệp Căn đưa mắt liếc nhau một cái rồi quay mặt đi, cũng may ở trước mặt đông đảo mọi người, bọn hần còn biết kèm chế, không nóng nảy làm ra chuyện mất mặt. Khi Lưu Dục chuyển mắt nhìn đến hai người Lý Phi Yến, sắc mặt của hần cuối cùng cũng trở về vẻ vui mừng.

Lúc còn ở trước Thiên Linh Đài, hai người Lý Phi Yến đột nhiên biến mất, hần vẫn luôn lo lắng, hiện tại thấy bọn họ xuất hiện ở đây, còn đứng phía sau một vị trưởng lão thượng môn, hần đương nhiên có thể đoán được chuyện gì xảy ra, trong lòng không khỏi vui mừng, cả ba người đều có thể gia nhập thượng môn, không có chuyện gì tốt bằng.

VnTinhKhai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Tuyệt phẩm băng linh căn

Thời gian trôi qua khá nhanh, đến khi hoàng hôn buông xuống, ở trước Thiên Linh Đài, cũng chỉ còn một người cuối cùng chưa kiểm tra thiên phú, một thiếu nữ khoảng mười một mười hai tuổi một thân hồng y tên là Dư Linh, khi nàng đứng trước mặt Triệu Uy, thần sắc tràn đầy quyết tâm.

Kết quả kiểm tra linh căn của nàng ngược lại khiến người ta thất vọng, chỉ là trung phẩm linh căn, bao gồm hỏa, thổ và thủy. Thiếu nữ có chút ngây người đứng yên trên Thiên Linh Đài, Triệu Uy thấy vậy không khỏi lên tiếng an ủi.

“Người cũng không cần thất vọng, dù là trung phẩm linh căn nhưng người vẫn sẽ được thu nhận vào ngoại môn của Cửu U Giáo chúng ta.”

Cuối cùng thiếu nữ cũng động, ngẩng đầu nhìn Triệu Uy, giọng nói có chút run rẩy hỏi:

“Vị tiền bối này, xin hỏi tiền bối Huyết Minh Cung có phải đang quan sát chúng ta hay không?”

“A! Đúng vậy, người định làm gì?”

Triệu Uy nhất thời không hiểu nhìn thiếu nữ này, đột nhiên nàng ta mạnh mẽ quỳ xuống, ngẩng đầu lớn tiếng hét lên.

“Tiền bối Huyết Minh Cung xin hãy nghe ta nói, tuy thiên phú của ta tệ hại nhưng ta nhất định sẽ cố gắng gấp trăm ngàn lần người khác để bù lại, nếu được tiền bối thu nhận vào Huyết Minh Cung, ta nguyện đánh đổi mọi thứ, xin hãy thu nhận ta.”

Nói xong, nàng mạnh mẽ dập đầu xuống đất, bất kể cái trán đỏ máu nàng vẫn kiên trì dập đầu, Triệu Uy ngây người nhìn nàng, nhất thời không biết phải làm thế nào.

Trong đại điện, không khí yên tĩnh đến áp lực, chúng chương môn nhân các môn phái của Lăng Xuyên đại lục không khỏi đưa mắt nhìn nam tử huyết y vẫn đang nhàn nhã nhấp trà kia. Hiện tại nhìn lại, những thượng môn khác đều đã tuyển mộ được ba gã đệ tử, ngay cả Quý Thi cũng thu được một người, Hỗn Độn Tiên Ma Tông thì được hai người, chỉ có Huyết Minh Cung vẫn trống không, ngấm lại ba tông môn này đến Tiên Duyên Hội hình như chỉ để xem náo nhiệt mà thôi, bởi vì bọn họ chưa từng lên tiếng chiêu mộ người nào, Hỗn Độn Tiên Ma Tông tùy tiện chọn hai người, Quý Thi Cung không làm gì cũng có người tìm đến, hiện tại Huyết Minh Cung cũng như vậy, thiên phú của thiếu nữ kia không thể gọi là thiên tài nhưng dũng khí cùng quyết tâm của nàng không ai có thể chối cãi.

Lý Phi Yến đưa mắt nhìn hồng y thiếu nữ vẫn kiên trì dập đầu trong thủy kính, cái trán trắng nõn đã tràn đầy máu tươi, trong lòng nàng không khỏi thầm khâm phục, quyết tâm của nàng ấy thật sự rất đáng học hỏi.

Xích Hà trưởng lão của Huyết Minh Cung vẫn nhàn nhã uống trà, ánh mắt hẩn nhìn thủy kính như đang suy nghĩ gì đó nhưng thủy chung không lên tiếng, Quỳnh Tiêu trưởng lão đột nhiên hừ một tiếng.

“Nàng đã cố gắng đến như vậy mà người vẫn có thể dừng dừng sao? Đúng là ma đầu máu lạnh.”

Xích Hà trưởng lão lạnh nhạt liếc mắt nhìn Quỳnh Tiêu, ánh mắt bình tĩnh của hắn làm cho Quỳnh Tiêu bất giác ớn lạnh, trong một khoảng khắc không đến một phần trăm giây, nàng cảm thấy một luồng hơi lạnh cực kỳ khủng bố, dù cùng là hóa thân kỳ với nhau, nhưng nếu so về thực lực thì nàng không phải là đối thủ của tu sĩ hóa thân hậu kỳ như Xích Hà.

Ngay lúc này Huyền Vân đột nhiên cười khê nói:

“Xích Hà, khảo nghiệm của người cũng nên kết thúc đi, nàng sắp không chịu được rồi.”

Nghe Huyền Vân nói vậy, mọi người đưa mắt nhìn lên mang thủy kính, lập tức nhìn thấy sắc mặt thiếu nữ kia cực kỳ tái nhợt, máu từ trên trán chảy xuống cằm, ánh mắt nàng đã bắt đầu tan tã, nàng kiên trì thêm được một khắc rồi lăn ra ngất xỉu, Xích Hà nhếch môi cười.

“Thanh U đạo hữu, làm phiền người cho người mang nàng đi trị thương trước.”

Thanh U trưởng lão bắt đầu đi lấy đầu cảm thán.

“Xích Hà đạo hữu, người cần gì dùng phương pháp cực đoan như thế, đứa nhỏ đáng thương!”

Dù nói như vậy hắn vẫn truyền âm cho người mang Dư Linh đi chữa trị, trong lúc đó Xích Hà trưởng lão lại cười nói:

“Tu đạo vốn là con đường gian khổ, một chút khổ cực đã không kiên trì được làm sao có tư cách nói mình sẽ cố gắng nhiều hơn người khác gấp trăm ngàn lần chứ?!”

Nghe Xích Hà trưởng lão nói vậy, mọi người đều không còn gì để nói. Đột nhiên Mị Ảnh lên tiếng.

“Cuối cùng cũng kết thúc a, Huyền Vân sư huynh, hai tiểu nha đầu kia thật sự không cần kiểm tra sao?”

“Nếu đã đến được đây cũng nên để chúng ta xem mắt nhìn người của ngươi có bao nhiêu lợi hại a.”

Thái Đào trưởng lão cười cười, ánh mắt có một tia châm chọc, ngay lúc như thế Quỳnh Tiêu sao có thể bỏ qua, không kể đến ân oán nhiều đời của Âm Dương Cung và Hỗn Độn Tiên Ma Tông, bản thân phụ nữ này và Huyền Vân cũng có cừ hận từ trước, nàng nhất định sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể đã kích Huyền Vân.

“Sao hả? Huyền Vân, ngươi có dám cho các nàng bước lên Thiên Linh Đài không?”

Huyền Vân hừ một tiếng, ánh mắt có chút bất thiện.

“Các ngươi đừng là nhiều chuyện, tốt thôi, kiểm tra thì kiểm tra, dù là trung phẩm linh căn ta đây cũng không ngại, đợi qua mười năm, xem đệ tử của ai lợi hại hơn, hừ!”

Nghe Huyền Vân không khách khí nói như vậy, sắc mặt ba người Quỳnh Tiêu trầm xuống, Thiên Thiêm trưởng lão lạnh lùng cười.

“Chuyện đó để sau này tính, nhưng hôm nay ta muốn xem phân xết của thiên đạo đã, ai là con cưng của thiên đạo, ai là sinh linh bị phớt lờ.”

Ý của Thiên Thiêm trưởng lão chính là muốn so sánh xem thiên đạo chiều cổ ai hơn, thiên đạo nói ra chính là một thứ mà ngay cả tu sĩ cũng không thể nhìn thấy và chạm đến, thiên đạo tồn tại khắp nơi, vận hành mọi thứ, quyết định vận mệnh của mỗi người, người có thiên phú cao thường được đánh giá là con cưng của thiên đạo, được thiên đạo ưu tiên, quá trình tu luyện dễ dàng hơn người khác rất nhiều, người thường dù có cố cách mấy cũng không thể bù đắp được điểm này, Thiên Thiêm trưởng lão chính là muốn dùng cách nói này để ép nhuệ khí của Hỗn Độn Tiên Ma Tông.

Huyền Vân nhướng mày nhìn Thiên Thiêm trưởng lão, ánh mắt bắt đầu lạnh xuống, ngay lúc này Vinh Cơ đứng sau lưng hắn đột nhiên lên tiếng.

“Sư thúc, chúng ta bằng lòng thử.”

Vinh Cơ bằng lòng bước lên Thiên Linh Đài không làm mọi người ngạc nhiên bằng tiếng sư thúc này, phải biết Huyền Vân chính là trưởng lão hóa thân kỳ, chỉ có đệ tử hạch tâm mới có tư cách gọi hắn một tiếng sư thúc, trong lòng mọi người không khỏi thầm đánh giá lại mức độ xem trọng của Huyền Vân đối với Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Huyền Vân quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy ánh mắt kiên định của hai người, Lý Phi Yến mỉm cười nói với hắn.

“Sư thúc, người đã nói dù chúng ta chỉ là trung phẩm linh căn cũng không vấn đề gì mà phải không, chúng ta cũng muốn biết thiên đạo chiều cổ mình ở mức nào, nếu như thiên đạo không chiều cổ chúng ta, chúng ta sẽ dùng năng lực bản thân để tự chiều cổ chính mình, giống như Dur Linh tỷ tỷ kia đã nói, nàng có thể cố gắng gấp trăm ngàn lần để bù lại thiên phú thiếu hụt, chúng ta cũng có thể làm được như vậy.”

Nhìn ánh mắt trong suốt hắc bạch phân minh của nàng, ai cũng có thể nhìn ra mấy lời này tuyệt không phải chỉ nói cho chơi, một ngọn lửa cố chấp kiên định ẩn hiện trong đó. Vinh Cơ cũng cười nói:

“Lúc ta kiểm tra linh căn ở Xích Hành Môn, dựa vào mức độ phản ứng ban đầu, chương môn đã từng dự đoán thiên phú của ta rất có thể là thượng phẩm linh căn trở lên.”

Nghe nàng nói như thế, sắc mặt mấy người Quỳnh Tiêu không khỏi hơi bất ngờ, trong lòng bất giác nảy sinh một tia bất an, nhất là Quỳnh Tiêu và Mị Anh, trong hư vô như có cái gì đang muốn cảnh báo bọn họ.

Triệu Uy nhìn một nhóm thiếu niên thiếu nữ đứng phía dưới đang đưa mắt nhìn mình, hắn vừa định công bố Tiên Duyên Hội kết thúc đột nhiên có một đạo thần thức truyền thông tin vào đầu hắn, sau khi nhận được mệnh lệnh, Triệu Uy liền quay đầu hướng về không trung chấp tay nói:

“Đệ tử tuân lệnh.”

Ngay lúc này có hai thân ảnh đột ngột xuất hiện bên ngoài Thiên Linh Đài, hai người này đương nhiên chính là Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Triệu Uy mỉm cười, thái độ so với những người tham gia trước đó khách khí hơn rất nhiều.

“Hai vị sư muội ai tiến lên trước.”

Vinh Cơ nhìn Lý Phi Yến rồi xung phong tiến lên.

“Ta trước.”

Với tính cách của Vinh Cơ, kiên nhẫn chờ đợi không phải là sở trường của nàng. Triệu Uy nhìn Vinh Cơ, cười hỏi:

“Mời báo tên họ.”

“Ta gọi Vinh Cơ.”

Triệu Uy cũng không nhiều lời nữa, lập tức mở ra pháp trận. Ba lần hô hấp sau, phát hiện khác thường đầu tiên là nhóm cường giả hóa thân kỳ trong đại điện, mọi người trừng mắt nhìn, Mị Ảnh trưởng lão của Hợp Hoan Giáo đứng bật dậy.

“Cái này là... Không thể nào!”

Ngay cả Huyền Vân cũng có chút giật mình, nhất thời hấn ngẩn ra một chút, mấy người Quỳnh Tiêu sắc mặt vặn vẹo quay đầu nhìn lại, thế nhưng khi thấy thân sắc bất ngờ trên mặt Huyền Vân, bọn họ lập tức nhận ra, ngay cả Huyền Vân cũng không ngờ được chuyện này.

Lúc đó, mấy trăm chuông môn trong đại điện cuối cùng cũng nhìn ra vấn đề, có người kinh ngạc hô lớn.

“Đây là... Đây là biến dị linh căn!”

Chỉ thấy trên Thiên Linh Đài, Vinh Cơ đứng ở trung tâm pháp trận, mà năm cây trụ màu đen kia đều đồng loạt phát ra ánh sáng màu trắng tượng trưng cho thủy linh căn nhưng đều kinh người ở đây chính là cả pháp đàn kể cả năm cây cột trụ đều đang bốc hơi lạnh, rõ ràng bởi vì bên ngoài bề mặt của chúng đều bị một tầng băng bao phủ.

Triệu Uy là tu sĩ nguyên anh kỳ nhưng lúc này cũng không kềm được mà trợn mắt há mồm, một lúc sau mới có thể run giọng hô lên.

“Tuyệt phẩm biến dị băng linh căn!”

Toàn trường chấn động.

Băng hệ là biến dị của Thủy hệ, một khi băng thủy phối hợp, cực kỳ lợi hại! Công được thủ được, biến hóa khó lường, có thể tung hoành ở một trong ba tuyệt địa Đông Thiên đại thế giới – Bắc Hải Vực, người có biến dị băng linh căn còn được gọi là hậu duệ của Băng Tuyết nữ thần – một trong hai mươi bốn thượng thần thời hỗn độn hồng hoang.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Hóa thân hiện thân

Mọi người phía trước Thiên Linh đài bị thông tin vừa nghe làm chấn động, không khí sôi trào.

Là tuyệt phẩm linh căn trong truyền thuyết nha!

Lý Phi Yến cũng ngây người một chút, vừa mừng vừa sợ xem dị tượng trên Thiên Linh Đài, ở vị trí của nàng cũng cảm nhận được khí lạnh đập vào mặt, biến dị linh căn, thiên phú đứng đầu trong tu chân giới, trăm vạn người chỉ có một.

Ngay cả Vinh Cơ cũng giật mình nhìn băng khí như thủy tinh lượn lờ xung quanh, sau đó nàng quay đầu về phía Lý Phi Yến, bộ mặt không có vui mừng, chỉ có muốn khóc. Lý Phi Yến nhíu mày khó hiểu, vẻ mặt méo mào này là như thế nào chứ?!

Ngay lúc này, một tiếng cười khẽ đầy quyền rũ vang vọng trong hư không.

“Huyền Vân, ta không chấp nhận đâu.”

Ngay sau đó, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn một nữ nhân tuyệt mỹ xuất hiện trên pháp đàn, Triệu Uy ngay lập tức cung kính hô.

“Tham kiến Mị Ảnh tiên bối.”

“Ha ha... Triệu Uy, tiểu tử ngươi giờ cũng là tu sĩ nguyên anh rồi à?”

“Hừ! Mị Ảnh, ngươi hãy thôi nói lời dư thừa đi.”

Bất chợt lại có thêm ba thân ảnh cùng lúc xuất hiện trên pháp đàn, mồ hôi của Triệu Uy đã bắt đầu đổ ra ướt lưng, hấn cung kính hô.

“Tham kiến Thái Đào tiên bối, Thiên Thiềm tiên bối, Quỳnh Tiêu tiên bối.”

Ba người cùng lúc xuất hiện nhưng không quan tâm đến Triệu Uy, tất cả bọn họ đều tập trung vào thân ảnh của Vinh Cơ, ánh mắt bọn họ tuy nhìn như bình tĩnh nhưng với trực giác bén nhạy của Vinh Cơ, nàng vẫn có thể nhận ra sự nóng bỏng và tia không cam tâm, nàng không khỏi hơi nhíu mày.

Lý Phi Yến ở phía dưới nhìn thấy cảnh này thì không khỏi lo lắng, bốn vị trưởng lão xuất hiện, nàng liền mơ hồ đoán được ý định của bọn họ, tuyệt phẩm linh căn quá hiếm thấy lại có ưu thế tuyệt đối, ngay cả hóa thân kỳ cũng có thể vứt hết mặt mũi mà lật lọng. Tuy trong lòng chán ghét hành động vô sỉ này nhưng nàng lại quá nhỏ bé so với mấy lão quái vật hóa thân kỳ, căn bản không có tư cách được có ý kiến, mà khiến nàng lo lắng nhất chính là Vinh Cơ có nói ra lời thẳng thắn đến ngu xuẩn muốn tìm chết hay không.

“Tiểu nha đầu, nhân gia thừa nhận đã đánh giá sai tiềm năng của ngươi, nếu ngươi bằng lòng đổi ý gia nhập Hợp Hoan Giáo, nhân gia hứa cho ngươi vị trí đệ tử chân truyền, thậm chí bồi dưỡng ngươi trở thành thánh nữ, có cơ hội lên ngôi giáo chủ.”

Mị Ảnh nở nụ cười thiên kiều bá mị, mị thuật đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, ngay lúc này ba trưởng lão còn lại nhú mày hừ lạnh một tiếng.

“Dùng mị thuật với một tiểu nha đầu, ngươi không cần mặt mũi sao?”

“Ai nha!... Quỳnh Tiêu tỷ tỷ, ta đương nhiên cần mặt mũi, nhưng ta càng cần tiểu khả ái này hơn, các ngươi xem đi, khuôn mặt này vài năm nữa sẽ là một đại mỹ nhân đấy, ngay từ đầu chính là thích hợp với Hợp Hoan Giáo chúng ta nhất... Còn có các ngươi không cần ra vẻ ở đây, các ngươi nhanh chân chạy đến chẳng lẽ rất có mặt mũi à, cũng giống như ta mà thôi.”

“Ta không muốn tiến vào Hợp Hoan Giáo.”

Ngay lúc bốn hóa thân kỳ đang chuẩn bị xung đột thì bị một giọng nói tràn đầy kiên quyết chen ngang, bốn người bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía Vinh Cơ, Mị Ảnh trưởng lão nhú mày.

“Tiểu khả ái, ngươi vừa nói cái gì?”

“Ta vốn đã là đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông, mà nếu như ta chưa gia nhập tông môn nào đi nữa cũng không làm đệ tử Hợp Hoan Giáo, ta không muốn làm kĩ nữ.”

Ngay lập tức, sắc mặt của Mị Ảnh âm trầm như nước, uy áp như có như không bắt đầu khuếch tán, Lý Phi Yến thấy cảnh này thật sự là muốn chửi lên, trong lòng càng lo lắng, đúng là sợ cái gì gặp cái đó, Lý Phi Yến không chần chờ lập tức chạy lên Thiên Linh Đài đến bên cạnh Vinh Cơ, vừa đến gần nàng lập tức cảm thấy áp lực kinh người từ trên người Mị Ảnh, ngay cả thở cũng không nổi.

“Mị Ảnh, ngươi muốn làm gì?”

“Hừ!”

Tam đại hóa thân thấy Mị Ảnh động sát tâm liền đồng loạt lên tiếng, đệ tử Hợp Hoan Giáo chính là như vậy, giây trước còn cùng người cười cười nói nói, giây sau liền có thể trở mặt muốn giết người.

Vinh Cơ và Lý Phi Yến sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn quật cường mím môi, thấy vậy ba người Quỳnh Hoa càng tán thưởng trong lòng, nhất là khi nhìn về phía Vinh Cơ, ánh mắt nhiều thêm một tia quyết tâm.

Ngay lúc này lại có thêm bốn bóng người xuất hiện, chỉ nghe một giọng cười có chút vô sỉ, Huyền Vân đã xuất hiện bên cạnh Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

“Đệ tử được ưu ái như vậy khiến ta cảm thấy thực nở mày nở mặt đó.”

Cùng lúc đó bốn vị trưởng lão đang đứng trong pháp đàn đồng loạt phản ứng, Quỳnh Tiêu trưởng lão đột nhiên lớn tiếng nói:

“Huyền Vân, chúng ta còn chưa hỏi tội ngươi dám phá luật âm thầm động tay động chân, can thiệp vào sự công bằng của Tiên Duyên Hội, ngươi còn mặt mũi dám nói các nàng là đệ tử của các ngươi?”

Huyền Vân nhìn ánh mắt bất thiện của bốn người Quỳnh Tiêu, cười lạnh nói:

“Các ngươi thật sự vô sỉ đến mức làm ta cảm thấy xấu hổ thay các ngươi luôn đó.”

Mấy người Quỳnh Tiêu đen mặt, bọn họ tự biết mình làm như vậy là không còn mặt mũi gì, nhưng sự quan trọng của tuyệt phẩm linh căn trong thời đại sắp biến thiên này quan trọng hơn những gì người thường vẫn tưởng, chỉ có cao tầng các thượng môn mới biết được, quan trọng đến mức có thể ảnh hưởng đến sự tồn vong sau này của tông môn, dù có mất mặt hơn nữa bọn họ cũng có thể làm.

Huyền Vân nhìn thần sắc khó coi của mấy người Quỳnh Tiêu, nở nụ cười khinh bỉ, sau đó quay sang hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ, ánh mắt có chút phức tạp, cười bất đắc dĩ nói:

“Ta thật không ngờ thiên phú của ngươi lại như vậy, thậm chí có thể khiến cho đám vô sỉ này vứt bỏ mặt mũi, ta không muốn bắt công với các ngươi, những gì cần nói ta đã nói trước rồi, Hỗn Độn Tiên Ma Tông không ép buộc bất kì ai. Vinh Cơ, ta cho phép ngươi được lựa chọn một lần nữa, nếu như bọn hần có thể đưa ra cái giá khiến ngươi động tâm, ngươi có thể rời đi cùng bọn hần, ta quyết không ngăn cản.”

Lời hần vừa ra, tất cả mọi người đồng loạt kinh ngạc, kể cả mấy người Quỳnh Tiêu trong đó, ánh mắt nhìn Huyền Vân lộ ra một tia phức tạp.

Thanh U trưởng lão thấy vậy không khỏi lên tiếng.

“Huyền Vân đạo hữu, ngươi thật sự làm vậy?”

Huyền Vân cười khoát tay.

“Đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta sống với tư tưởng tự do, có vẻ ta đã quá nóng vội, các nàng có quyền được đưa ra lựa chọn.”

Xích Hà và Quý Trúc đứng một bên nhìn, ánh mắt nhìn Huyền Vân âm thầm lộ ra tia thâm ý, sau đó lại quay đầu nhìn thần sắc kinh ngạc trên mặt hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ, trong lòng nghĩ.

Huyền Vân, ngươi thật sự rất lợi hại a!

Sau một giây kinh ngạc, Lý Phi Yến không khỏi nhủ thầm, Vinh Cơ so với nàng còn kích động hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn Huyền Vân lộ ra tia bi phẫn, dù nàng là tuyệt phẩm linh căn nhưng cũng chưa từng có suy nghĩ thay đổi, Huyền Vân lại nói những lời như vậy, hẳn là không tin nàng sao? Ngay lúc Vinh Cơ muốn phát tác, đột nhiên cánh tay bị Lý Phi Yến kéo lại, nàng quay đầu liền thấy Lý Phi Yến ra hiệu dừng mạnh động, Vinh Cơ hít sâu một hơi kềm chế tâm tình, nàng nhìn về phía Lý Phi Yến, suy tư một lúc rồi đột nhiên kiên quyết lên tiếng.

“Các vị tiền bối, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta và Yến Yến là tỷ muội đồng cam cộng khổ đi đến đây, bất kể nàng tiến vào nơi nào ta cũng đi theo.”

Lý Phi Yến trợn mắt, tức giận nói:

“Đừng có đẩy vấn đề sang cho ta.”

Lúc này Quỳnh Tiêu đã không có kiên nhẫn chờ đợi, đưa mắt nhìn Vinh Cơ, nghiêm mặt hỏi lại.

“Ngươi nói nàng chọn môn phái nào ngươi cũng sẽ chọn môn phái đó phải không?”

“Đúng vậy.”

Vinh Cơ lập tức nghiêm túc gật đầu, Quỳnh Tiêu hài lòng nở nụ cười, sau đó quay sang nhìn Lý Phi Yến.

“Ngươi gọi là Lý Phi Yến phải không?”

Lý Phi Yến bất đắc dĩ gật đầu.

“Lý Phi Yến, nếu ngươi gia nhập Âm Dương Cung chúng ta, dù thiên phú của ngươi có như thế nào ta cũng bảo đảm cho ngươi vị trí đệ tử nội môn.”

“Hừ! Chỉ là đệ tử nội môn có gì đáng nói, Mạn Đà Giáo ta có thể cho ngươi vị trí đệ tử hạch tâm.”

“Đệ tử hạch tâm mà thôi, Thái Ất Tiên Tông chúng ta cũng có thể cho ngươi, vả lại ta còn đảm bảo cho phép ngươi cùng Vinh Cơ học luyện đan, ngươi phải biết muốn học luyện đan ở Thái Ất Tiên Tông chúng ta là không hề dễ dàng.”

“Ha ha... Các vị sư huynh sư tỷ, muốn đoạt tuyệt phẩm linh căn mà sao lại keo kiệt như vậy chứ?! Mị Ảnh ta hứa, nếu ngươi mang theo tiểu Vinh Cơ gia nhập Hợp Hoan Giáo ta, ta đảm bảo sẽ để ngươi bá một vị trưởng lão làm sư phụ, trở thành đệ tử chân truyền.”

“Mị Ảnh, ngươi đừng có ăn nói ngông cuồng, nàng không thể nào có tuyệt phẩm linh căn như Vinh Cơ, là cực phẩm linh căn hay thượng phẩm linh căn thì cũng miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu như nàng chỉ là trung phẩm linh căn bình thường mà muốn làm đệ tử thân truyền sao? Gạt người cũng vừa thôi.”

“Hừ! Quỳnh Tiêu tỷ tỷ, tỷ muốn có được tuyệt phẩm linh căn nhưng lại quá mức keo kiệt rồi, vì Vinh Cơ, Hợp Hoan Giáo ta nguyện trả mọi giá.”

“Ngươi...”

Nghe mấy người này cãi nhau, sắc mặt Vinh Cơ lộ ra vẻ tức giận, tỷ muội của mình bị người ta xem thường, làm sao có thể đứng nhìn, vừa muốn bước lên phản bác thì cánh tay đã bị người ta kéo lại. Lý Phi Yến khẽ lắc đầu với Vinh Cơ, vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh như thường, không chỉ vậy khóe môi còn cong lên.

Huyền Vân im lặng quan sát tình hình, lại nhìn khóe môi đang mỉm cười của Lý Phi Yến cùng sắc mặt bình thản của nàng, hẳn liền nhếch mép cười đắc thắng, Xích Hà trưởng lão Huyết Minh Cung thấy vậy liền truyền âm hỏi.

“Ngươi cười như vậy là có ý gì?”

“Hừ! Muốn thuyết phục đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông mà dùng thái độ như vậy chính là ngu xuẩn.”

Xích Hà trưởng lão cười cười, đột nhiên truyền đến một câu khiêu khích.

“Hay là Huyết Minh Cung cũng mở lời nhé, ngươi thấy thế nào.”

Nụ cười trên mặt Huyền Vân cứng đờ, quay đầu trừng mắt hung tợn nhìn hai người Xích Hà và Quý Trúc.

“Bọn hần có thể lên tiếng, các người thì không, đứng yên cho ta.”

Trong lúc này, Lý Phi Yến tuy cười nhưng ý cười lại không chạm đến đáy mắt, ngược lại sâu trong đáy mắt là một mảnh lạnh lùng.

Bất chợt Lý Phi Yến quay sang Huyền Vân cười ngọt ngào hỏi:

“Vậy còn Huyền Vân tiền bối thì sao? Không biết ta có được ích lợi gì không?”

Huyền Vân nhướn mày, cười khê nói:

“Hỗn Độn Tiên Ma Tông không có tục lệ được ưu tiên, dù các người có thiên phú như thế nào đều phải bắt đầu từ cấp thấp nhất chính là đệ tử ngoại vi, hay nói đúng hơn là ứng viên trở thành đệ tử ngoại môn, khi nào các người có thể bước vào ngoại môn mới được xem là đệ tử chính thức của Hỗn Độn Tiên Ma Tông chúng ta, không chỉ mình người mà Vinh Cơ hay bất kỳ ai khác đều như vậy, nếu các người cảm thấy quá khó khăn thì bỏ cuộc đi, dù sao làm đệ tử tông ta quá khó khăn so với bọn họ, nhưng ta bảo đảm nếu các người có thể kiên trì leo lên từng bước, một ngày nào đó nhất định có thể trở thành cường giả.”

Lý Phi Yến nhướn mày, Quỳnh Tiêu lập tức chen vào.

“Lý Phi Yến, hần nói không sai, bọn hần nổi tiếng khắc nghiệt với đệ tử mới, hần không cho người chút đãi ngộ nào, rõ ràng là không xem trọng các người.”

Mị Ảnh cũng lập tức tiếp lời.

“Đúng vậy đó, tiểu Vinh Cơ, người nghe ta nói, Hỗn Độn Tiên Ma Tông nổi tiếng không xem trọng thiên phú, tuyệt phẩm linh căn như người nếu tiến vào nơi đó không phải quá lãng phí sao, nếu người gia nhập vào chúng ta, ta bảo đảm cung cấp đủ tài nguyên cho người, mà người cũng không cần hiểu lắm, đệ tử Hợp Hoan Giáo sao có thể đánh đồng với kỳ nữ kia chứ, người đừng tin bên ngoài đồn nhảm.”

Vinh Cơ mím môi không lên tiếng, chỉ im lặng chờ Lý Phi Yến lựa chọn, Lý Phi Yến cuối đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên nàng ngừng đầu, nở một nụ cười hết sức ngây thơ nói:

“Sau khi xem xét điều kiện các vị tiền bối đã đưa ra, ta quyết định vẫn không thay đổi, vẫn chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

“Cái gì?”

Nhóm hóa thân trưởng lão đồng loạt quay đầu lại nhìn nàng, sắc mặt khó coi vô cùng, bọn họ bị một tiểu nha đầu làm bề mặt!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Xin đừng vội xem thường ta

Người nói cái gì?

Nhìn ánh mắt tức giận của mấy cường giả hóa thân này, Lý Phi Yến dùng vẻ mặt hết sức vô tội nói:

“Vâng, ta nói ta chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

“Người...”

Quỳnh Tiêu tức xanh cả mặt, ánh mắt lộ ra chút sát khí, lạnh lùng nhìn Lý Phi Yến.

“Hừ! ta cho người thêm một cơ hội thay đổi ý định, Huyền Vân cũng không nói cho người lợi ít gì, người cũng không thể nào có tuyệt phẩm linh căn như Vinh Cơ, Hỗn Độn Tiên Ma Tông nổi tiếng khắc nghiệt với đệ tử mới, vào đó người cũng chỉ là một đệ tử tầm thường, chúng ta cho người nhiều lợi ít như vậy, ít ra đủ cho người tu luyện đến kim đan.”

“Các vị tiền bối, thật xin lỗi nhưng ta thích sự công bằng hơn loại đãi ngộ mà các vị nói, không phải mọi người đều nói tu tiên chính là chèo thuyền trên dòng nước ngược, không tiến tức lùi sao? Cho dù ta không có thiên phú bằng người khác, xuất phát điểm thấp hơn bọn họ nhưng ta vẫn tin tưởng vào năng lực của chính mình, chỉ có bằng năng lực của mình leo lên thì mới có ý nghĩa. Và lại Huyền Vân tiền bối từng nói, dù chúng ta có là trung phẩm linh căn bình thường cũng không vấn đề gì, chứng tỏ dù chúng ta không có thiên phú kinh người, tiền bối vẫn đánh giá cao chúng ta, còn các vị thì sao? Nếu Vinh Cơ không phải là tuyệt phẩm biến dị linh căn, các vị có thêm nhìn đến nàng không? Chỉ với điểm đó thôi cũng đủ cho ta biết nên lựa chọn như thế

nào.”

“Ngươi...”

Mấy người Quỳnh Tiêu cảm thấy như có người vừa tác thẳng vào mặt mình một cái, cực kỳ mất mặt, cả đám lập tức lộ ra uy áp, thế nhưng Lý Phi Yên lại không cảm nhận được chút khí tức nguy hiểm nào, bởi vì không biết từ lúc nào Huyền Vân đã xuất hiện trước mặt nàng, đối mặt với khí thế của bốn vị trưởng lão hợp lại, mặt hắn vẫn không đổi sắc, bình thản cười nói:

“Sao, các ngươi muốn động thủ à? Lý Phi Yên và Vinh Cơ từ lúc này đã chính thức là đệ tử ngoại vi của Hỗn Độn Tiên Ma Tông ta, có ta ở đây, không ai có thể thương tổn bọn chúng.”

Không chỉ Huyền Vân, Xích Hà trưởng lão và Quý Trúc trưởng lão cũng đã tiến lên, không cần nói cũng biết thái độ của bọn họ.

Thanh U trưởng lão từ đầu không lên tiếng, thấy tình hình căng thẳng không thể không lên tiếng nói câu công đạo, đối với tuyệt phẩm băng linh căn, nói Cừu U Giáo không muốn chiêu mộ là nói dối, nhưng Thanh U trưởng lão lại không chấp nhận được việc vứt đi mặt mũi của mình, Cừu U Giáo tôn thờ Cừu U Tước, một loại chim có huyết thống phượng hoàng tràn đầy cao ngạo, so với tông môn khác, bọn hắn xem trọng mặt mũi bản thân hơn nhiều, và lại đối với hành động của mấy người Quỳnh Tiêu, trong lòng của hắn cũng cảm thấy khinh thường.

“Các vị, chuyện đã như vậy, chúng ta từ từ nói chuyện, không nên động thủ làm mất tình hòa khí, lại ở ngay trước mắt đám hậu bối, làm lớn chuyện cũng không giải quyết được vấn đề. Và lại ta phải nhắc cho bốn vị đạo hữu Mị Ảnh, Quỳnh Tiêu, Thái Đào và Thiên Thiêm một chuyện, danh ngạch của các người đều đã dùng hết, mỗi người đều đã chiêu mộ đủ ba gã đệ tử, theo lệ các người không thể tiếp tục tranh đoạt Vinh Cơ, hơn nữa hai tiểu nha đầu này đều đã được Hỗn Độn Tiên Ma Tông thu nhận ngay từ đầu, ta khuyên các người nên bỏ qua đi.”

Sắc mặt mấy người Quỳnh Tiêu đặc biệt khó coi, bọn họ cũng tự biết đã không còn hy vọng, nhưng nếu buông bỏ như vậy thì lại cảm thấy không cam lòng. Nhất thời bọn họ không nói được gì, cuối cùng Mị Ảnh buồn bực hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc mắt nhìn Lý Phi Yên nói:

“Tốt thôi, ta chờ xem ngươi có bao nhiêu tư cách để nói những lời đó.”

Huyền Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn bốn người Mị Ảnh một cái, sau đó sắc mặt biến thành hòa ái, mỉm cười nhìn Lý Phi Yên.

“Tiểu Yên, ngươi là người cuối cùng rồi, để ta xem thiên đạo chiếu cố ngươi đến đâu.”

“Vâng.”

Lý Phi Yên cung kính đáp ứng, mấy người Huyền Vân lập tức đi ra khỏi pháp trận trên Thiên Linh Đài, cuối cùng chỉ còn một mình Lý Phi Yên đứng ở trung tâm pháp trận, Triệu Uy hơi tái mặt bước ra, trước ánh mắt lạnh của mấy người Quỳnh Tiêu, Lý Phi Yên không cảm thấy gì nhưng hắn lại cảm thấy cực kỳ khủng bố. Ngay lúc này, Lý Phi Yên đột nhiên quay đầu nhìn mấy người Quỳnh Tiêu cười nói:

“Còn có việc này... Các vị tiền bối, xin đừng vội xem thường ta.”

Huyền Vân nghe câu nói lộ ra ngạo khí của Lý Phi Yên, hai mắt lập tức sáng lên, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện bóng lưng cao lớn của một người, nếu so sánh ra Lý Phi Yên thật yếu ớt nhỏ bé so với bóng lưng của người kia nhưng không hiểu sao, khi nhìn thần sắc của nàng cùng nụ cười bình thản đó, hắn cảm thấy bóng lưng của hai người trùng khớp một cách kỳ lạ, không kềm được hắn bật cười ha hả, hai mắt sáng rực hồ lên.

“Hay! Rất hay... Một đám cây già lên mặt thôi, có gì phải sợ.”

Đám người Quỳnh Tiêu ngay lập tức đen mặt trừng mắt liếc Huyền Vân, đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông bị người chán ghét chính là vì thói phóng túng lại ăn nói khó nghe như vậy. Lý Phi Yên đứng giữa pháp trận, tuy ngoài mặt nàng có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại không như vậy, sự thật nàng là người ôn trọng nhưng trong huyết mạch vẫn có nhiệt huyết và kiêu ngạo của chính mình, bị đám trưởng lão kia xem thường sớm đã kích thích lòng tự tôn và ngạo khí của nàng, trong lòng Lý Phi Yên âm thầm nghiền răng nghiền lợi.

Ta đây là một xuyên không giả, được tên biến thái thần bí kia dùng nội đan Thái Cổ Lôi Long tế luyện qua một lần, ta không tin ta không thể có được một cái thiên phú tốt!

Trong lúc này, mấy người Quỳnh Tiêu mang tâm trạng căng thẳng kỳ quái, chính bản thân bọn họ cũng không thể nào tin được bản thân có thể vì một tiểu nha đầu như Lý Phi Yên mà cảm thấy căng thẳng, sau những chuyện vừa xảy ra, mặt mũi của bọn họ triệt để mất sạch, hiện tại nếu Lý Phi Yên chỉ là một trung phẩm linh căn bình thường thì bọn họ còn có thể vót vát lại chút mặt mũi cũng như trút được một ngụm oán khí, và đó cũng là kết quả mà bọn họ đang mong đợi.

Ngay lúc này, ba trong năm cột trụ trên Thiên Linh Đài đồng loạt sáng lên, thấy chỉ có ba loại linh căn, mấy người Mị Ảnh mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hành động thờ phào của bọn họ còn chưa kịp hoàn thành thì có chuyện bất ngờ xảy ra. Chỉ thấy hai lăng trụ còn lại đột nhiên cũng sáng lên ánh sáng màu trắng xanh, đồng thời trên đó còn lóe lên từng luồng lôi điện màu vàng, sau đó những tia lôi điện này lan ra bao phủ luôn cả ba lăng trụ tương ứng ba loại linh căn mọc thủy hỏa còn lại. Nhóm thiếu niên thiếu nữ lúc trước bị các hóa thân kỳ hù dọa không dám vọng động lúc này không khỏi xôn xao lên.

“Cái này, xảy ra chuyện gì vậy?”

Triệu Uy cảm thấy đầu óc mình hôm nay đã chịu đủ đả kích, từ tuyệt phẩm băng linh căn, tám hóa thân cường giả xuất hiện, rồi cảnh tượng hóa thân tranh chấp lẫn nhau, thậm chí chuẩn bị động thủ, hiện tại lại thêm một cái yếu nghiệt biến dị lôi linh căn, hôm nay là ngày quái quỷ gì chứ?!

Không như Triệu Uy có thể dễ dàng kết luận hiện tượng Lý Phi Yến gây ra tượng trưng cho biến dị lỗi linh căn, đám hóa thần kỳ lại vừa khiếp sợ vừa nhũn chắt chân mày, bởi bọn họ cảm thấy phản ứng của pháp trận xảy ra hơi khác với khi Vinh Cơ kiểm tra, nhưng ngoài cách giải thích giống với Triệu Uy ra, bọn họ không nghĩ ra được kết quả nào khác.

Phải biết người bình thường không hề biết rằng biến dị lỗi linh căn là một trong số những biến dị linh căn hiếm gặp nhất, trong cả lịch sử từ thượng cổ đến nay, trong điển tịch cũng chỉ ghi lại được sáu trường hợp xuất hiện biến dị lỗi linh căn mà thôi, nếu so sánh với các loại biến dị linh căn khác thì tỷ lệ chính là một trên mười, mà khiến người ta quan tâm nhất chính là bản chất của lỗi điện, lực lượng được xem là tượng trưng cho thiên đạo, bất kỳ ai bước lên đại đạo, đặt ra mục tiêu phi thăng thì nhất định một ngày nào đó phải đối mặt với thiên uy chính là lỗi kiếp.

Lỗi điện cũng giống như ngũ hành, biến ảo muôn hình vạn trạng, biến dị sinh ra vô số loại, có loại chí dương chí cương, có thể khu tâm ma, khắc tà vật, có loại cực âm cực hàn, có thể diệt sinh cơ, thôn vạn vật, lỗi điện là lực lượng đầu tiên thiên đạo sinh ra, tốc độ không thua kém phong hệ, sức hủy diệt không thua kém hỏa hệ, một loại lực lượng nếu tu luyện đến tận cùng sẽ gần như hoàn hảo vô địch. Nhớ đến đoạn miêu tả về lỗi hệ trong điển tịch cổ, mấy người Quỳnh Tiêu sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Sao có thể như vậy?!”

Điều mà bọn họ không ngờ đến nhất lại xảy ra, ngay cả Huyền Vân cũng bất ngờ không thôi, Vinh Cơ ban đầu là kinh ngạc nhưng tiếp ngay sau đó là mừng rỡ nháy mắt lên.

Trong lúc đó Lý Phi Yến nhìn lỗi điện bao phủ mình không khỏi vui mừng, thế nhưng sau khi nàng thấy lỗi điện đột nhiên phóng thẳng lên không trung, tắt cả tụ lại thành một quả cầu màu vàng sáng như mặt trời thu nhỏ vô số lần lơ lửng trên đầu mình, một dự cảm bất an ào đến, Lý Phi Yến đột nhiên biến sắc, lỗi điện lại muốn “ưu ái” nàng! Sắc mặt nàng khó coi cực kỳ, muốn quay đầu bỏ chạy thì đã muộn.

Ầm!

Quả cầu màu vàng biến thành một luồng sấm sét màu vàng từ trên cao hung hăng giáng thẳng xuống đầu Lý Phi Yến.

Mọi người đồng loạt giật mình, Vinh Cơ khiếp sợ chạy đến hộ.

“Yến Yến!”

Trong lúc đó Huyền Vân và Xích Hà đưa mắt nhìn nhau, trong mắt toàn là kinh ngạc cùng không thể lý giải, hiện tượng lỗi điện do Lý Phi Yến kích phát ra tụ tập lại rồi công kích nàng, bọn họ chưa từng nghe nói qua, nhưng rất nhanh mọi người đều có phán đoán, đó chính là lỗi linh căn của nàng đã đạt đến mức độ hoàn mỹ, dù chưa nhập luyện khí đã mơ hồ điều khiển được lỗi điện, chỉ là không thành thực cho nên lỗi điện cứ bị hút về phía nàng mà thôi.

Lý Phi Yến mặt xám mày tro bỏ dậy, quần áo cháy xém, mặt mũi vạn vẹo khó coi, Vinh Cơ nhìn Lý Phi Yến như vậy liền biết nàng không có việc gì, ngược lại nhìn bộ dạng chật vật không chịu nổi này, không kềm được cười ha ha, Lý Phi Yến ngay lập tức bạo khởi gân xanh, rít qua từ kẽ răng.

“Câm miệng.”

Vinh Cơ ngay lập tức che miệng quay lưng đi, ngay lúc này, Thanh U trưởng lão đột nhiên lên tiếng nói:

“Các vị, trong lần Tiên Duyên Hội này xuất hiện đến hai tuyệt phẩm linh căn, điều đó đủ để chứng minh suy đoán của chúng ta, hiện tại ta tuyên bố, Tiên Duyên Hội Lăng Xuyên đại lục lần này kết thúc, chỉ cần là người bước lên được Thiên Linh đài đều được tiến vào Cửu U Giáo ta.”

Nghe công bố của Thanh U trưởng lão, đám thiếu niên thiếu nữ đứng bên ngoài lập tức bùng tỉnh, vui mừng hoan hô.

Mấy cái trưởng lão hóa thần kỳ mỗi người đều có một tâm trạng riêng, nhưng bọn họ cũng không chần chờ nhanh chóng rời đi, biến mất cùng Huyền Vân còn có hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Cửu U giáo chủ

Tiên Duyên Hội kết thúc, chương môn cái môn phái ngồi trong đại điện không khỏi thở dài một hơi, mấy hóa thần trưởng lão kia cũng không quay trở lại đại điện này, rất nhanh đệ tử Cửu U Giáo được phái đến sắp xếp cho bọn họ, chuyện xảy ra ở bên ngoài bọn họ đều đã chứng kiến qua thủy kính, đối với việc cùng lúc xuất hiện hai cái tuyệt phẩm linh căn bọn họ hoàn toàn không thể ngờ đến, chính vì thế ánh mắt khi nhìn về phía chương môn và trưởng lão của Hoa Dương Môn và Xích Hành Môn đều chứa tia hâm mộ.

Phải biết mỗi một đệ tử được thượng môn mang đi thi thượng môn cũng sẽ ban xuống lợi ích để bồi thường cho các tiểu môn phái bọn họ, huống chi là hai tuyệt phẩm linh căn, mà trong mắt thượng môn chỉ có một ít bồi thường không đáng kể kia lại chính là một khoảng tài phú không nhỏ đối với tiểu môn phái.

Trong lúc đó, không ai biết trong lòng mấy người Hoa Dương Môn và Xích Hành Môn là cái loại tư vị vừa vui vừa buồn cực kỳ phức tạp khiến cả đám vô cùng khó chịu, cảm giác giống như người là một tên khất cái sống lang thang ngoài đường, có người giao cho người giữ một cái hộp, người mang theo cái hộp đó cùng ăn cực, cùng ngủ khổ suốt mấy tháng, sau đó đợi khi người mang cái hộp đưa cho người khác thì người mới giật mình phát hiện trong cái hộp là một đồng vàng ngọc châu báu. Thế nhưng phát hiện ra thì cũng đã muộn, vàng ngọc châu báu đã là của người ta, người ta chỉ trả lại người một cái bánh bao là xong, nhưng cũng vui vì có được cái bánh bao tức là sẽ được một ngày không phải đói bụng, ít ra tốt hơn là không được cái nào.

Tiên Duyên Hội đến đây xem như kết thúc viên mãn.

Trong một tiểu viện tại sơn môn của Cửu U Giáo, Huyền Vân cười híp mắt nhìn hai tiểu thân ảnh đứng trước mắt mình, hiện tại Lý Phi Yến đã thay y phục rồi, không còn có vẻ nhếch nhác như lúc còn ở chỗ thí luyện Tiên Duyên, Vinh Cơ nhìn Huyền Vân với ánh mắt có chút oán, Huyền Vân lập tức nhận ra nàng tức giận, cười cười nói:

“Tiểu nha đầu, ta làm vậy là vì muốn tốt cho người.”

“Rõ ràng là người không tin tưởng chúng ta.”

Vinh Cơ bĩu môi, quay mặt không nói, Huyền Vân mặt không đổi sắc cười nói:

“Ta đương nhiên tin tưởng các người, vì tin tưởng các người nên ta mới làm vậy.”

Lý Phi Yến nhìn hẩn, cười khổ.

“Vậy tiền bối đã thừa nhận là muốn thử lòng chúng ta.”

“Đã bảo gọi là sư thúc mà.”

Huyền Vân bắt đầu dĩ nói, nhưng Lý Phi Yến mặt vẫn lạnh nhạt không lên tiếng, bộ dạng rõ ràng là chống đối trong yên lặng, cuối cùng Huyền Vân chịu thua.

“Được rồi, xem như là ta có lỗi, ta không nên thử lòng các người.”

Đối với một cường giả như Huyền Vân, nhận lỗi là một việc cực kỳ hiếm thấy, nhưng hai người không biết, đối với Huyền Vân trường lão, xin lỗi là chuyện hiếm khi xảy ra nhưng chỉ tính là với nam nhân mà thôi, hẩn vốn có hai vị sư tỷ, mấy trăm năm bị bắt cuối đầu nhận lỗi với nữ nhân đã sớm thành thói quen của hẩn, quan niệm của hẩn rất rõ ràng.

Hẩn là nam nhân, nhường nhịn sư tỷ của mình thì có làm sao?

Hiện tại đối mặt với hai người Lý Phi Yến, quan niệm của hẩn biến thành: Chỉ là hai tiểu nha đầu mà thôi, lại còn là tiểu bối của mình, bản thân mình thật sự đã làm chúng tổn thương, bất kể vì nguyên nhân gì hẩn nhường nhịn một chút cũng không có vấn đề.

Lý Phi Yến thấy Huyền Vân cười hi hi, không bài ra phong phạm trường bối áp chế mà thật tâm giải thích, hảo cảm của nàng đối với Huyền Vân và Hỗn Độn Tiên Ma Tông tăng lên một tầm cao mới. Vinh Cơ tính tình thẳng thắn, hết giận cũng nhanh, thấy Huyền Vân nhận lỗi với mình, lập tức mềm lòng, vút con giận dỗi ra sau đầu. Rất nhanh, Lý Phi Yến lại chuyển chủ đề về chuyện chính.

“Sư thúc, Tiên Duyên Hội kết thúc, có phải chúng ta phải rời đi hay không?”

Huyền Vân gật đầu nói:

“Không sai, ngày mai chúng ta lên đường trở về Càn Nguyên đại lục, các người nếu có vấn đề gì cần giải quyết thì nói ra đi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ đưa mắt nhìn nhau, che dấu một tia buồn bã trong mắt nói:

“Ta có thể viếng mộ một người trước khi rời đi không?”

Vinh Cơ cũng lộ ra một nụ cười có chút quái dị, như cười nhưng lại không có ý cười.

“Ta cũng vậy, ta muốn về Thái Nguyệt quốc viếng mộ mẫu thân.”

Huyền Vân nhìn nhìn cả hai, với tư lịch của hẩn, sao có thể không nhìn ra tia mắt mác khổ sở trong mắt hai người cơ chứ? Hẩn thở dài một hơi gật đầu.

“Được, ngày mai trước khi chúng ta rời khỏi Lăng Xuyên đại lục, ta sẽ đưa các người đi viếng mộ thân nhân.”

Nhận ra không khí trầm xuống, Lý Phi Yến cố tình nói sang chuyện khác.

“Đúng rồi, sư thúc, ta nghe nói tu vi của người là Hóa Thần kỳ sao?”

Vinh Cơ mở to mắt, cực kỳ tò mò hỏi, đối với mấy tiểu nha đầu như nàng, thậm chí không nắm rõ được hệ thống tu luyện của tu chân giới. Nàng chỉ biết bốn cấp tu vi đầu tiên gồm Luyện khí, Trúc cơ, Kim đan, nguyên anh mà thôi, về phần hóa thần kỳ nàng cũng chỉ mới biết gần đây.

Huyền Vân cười cười gật đầu nói:

“Đúng vậy, tu vi của ta là hóa thần kỳ.”

“Vậy sau hóa thần kỳ là cái gì?”

Lý Phi Yến cũng tò mò hỏi, Huyền Vân nhìn nàng, thâm ý cười cười rồi nói:

“Hệ thống tu luyện của tu chân giới chúng ta chia làm bảy cấp bậc: Luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thần, độ kiếp, đại thừa. Luyện khí kỳ được chia mười tầng, sau luyện khí, từ trúc cơ đến độ kiếp, mỗi cấp đều chia làm bốn giai đoạn, sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.”

“Vậy còn đại thừa kỳ thì sao?”

“Bất kỳ ai vượt qua độ kiếp kì tiến vào đại thừa kỳ đều có thể xem là bán tiên, nếu không áp chế tu vi, tùy thời có thể phi thăng thượng giới.”

Nghe Huyền Vân nói khiến Lý Phi Yến đột nhiên cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Trong lúc đó, ngọn chủ phong của Cửu U Giáo, trong một tiểu viện cực kỳ đơn sơ, nhìn không ra chút tiên khí nào ở trên đỉnh núi, Thanh U trưởng lão cung kính đứng trước một lão giả tiên phong đạo cốt.

“Sư phụ, chúng ta thật sự bỏ qua hai tuyệt phẩm linh căn kia sao?”

“Chỉ là linh căn mà thôi, không phải chúng ta không có nhân tài, nhiều quá không khéo lại hỏng, cho Hồn Độn Tiên Ma Tông cũng không có gì, và lại bọn chúng đều bị Huyền Vân đặc mằm trước, chúng ta là gia chủ cũng không tiện làm gì.”

Lão giả vừa uống trà vừa vuốt chòm râu, lão chính là trưởng giáo của Cửu U Giáo – Cửu U Giáo Chủ.

“Sư phụ nói phải.”

Thanh U trưởng lão cung kính gật đầu, Cửu U giáo chủ lại nói tiếp.

“Và lại Huyền Vân có thể mang bọn chúng an toàn trở về Hồn Độn Tiên Ma Tông hay không cũng khó nói lắm.”

“Ý của sư phụ là...”

“Ta đoán... Âm Dương Cung, Mạn Đà Giáo đều có ân oán với Hồn Độn Tiên Ma Tông, bọn họ nhất định sẽ không trơ mắt nhìn Hồn Độn Tiên Ma Tông thu đi nhiều mằm non tốt như thế, còn Hợp Hoan Giáo cũng không phải là loại lương thiện gì, Mị Ảnh rất có thể sẽ âm thầm ra tay.”

“Sư phụ, chúng ta có nên nhắc nhở Huyền Vân đạo hữu một chút không, dù sao chúng ta cùng Hồn Độn Tiên Ma Tông cũng không có cừu hận gì, mặc dù không thể gọi là minh hữu nhưng để Huyền Vân thiếu chúng ta một ân tình cũng không tệ.”

“Ngươi sai rồi, chuyện này ta có thể đoán ra được, Huyền Vân tất nhiên cũng có thể, hần dám làm thì tất nhiên đều đã có kế hoạch cả rồi.”

Cửu U giáo chủ vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, ánh mắt lộ ra tia tán thưởng nói:

“Phải nói Hồn Độn Tiên Ma Tông rất giỏi dạy đệ tử, năm đệ tử của Vũ Ma Thần lão già kia không ai là không phải thiên tài, cho dù xuất thân cùng thiên phú bọn hần như thế nào, vào tay lão đều thoát thai hoán cốt, Hòa Thánh bá đạo, Thiên Tà quý quái, Huyền Linh thâm sâu, Nguyệt Linh chân thiện, Huyền Vân cơ trí, mỗi người đều có một đặc tính và sở trường riêng, kết hợp với nhau liền biến thành một chỉnh thể hoàn hảo. Trong năm đệ tử của Vũ Ma Thần, Huyền Vân tiểu tử này được cho là cơ trí nhất, ngươi nghĩ hần dám chống lại bốn thượng môn mà không có bố trí gì sao?!”

“Sư phụ nói phải, là đồ nhi suy nghĩ dư thừa.”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, lần Tiên Duyên Hội này chúng ta cũng có thu hoạch không tệ, hai tên tiểu tử Lưu Dục và Diệp Cẩn kia ta xem cũng không sai, Diệp Phong đã bái làm đệ tử của đại sư huynh ngươi, Lưu Dục và Diệp Cẩn tuy thiên phú kém hơn Diệp Phong một chút nhưng cần thận bồi dưỡng nhất định sẽ rất không tệ, ngươi hãy xem mà chọn lấy một đứa rồi nhận hần làm đệ tử đi, đứa còn lại thì giao cho Thanh Chân.

“Đệ tử tuân lệnh.”

Cửu U Giáo chủ nhìn nhị đệ tử của mình, đột nhiên đổi mắt nhìn ra phía xa, thờ dài một hơi.

“Haizz!... thời đại biến thiên đến rồi, Cửu U Giáo chúng ta đã tồn tại hơn hai vạn năm, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi, Cửu U Giáo không thể bị hủy trong tay của ta được, một vạn năm trước hai mươi ba thượng môn đã ngã xuống sáu cái đồng thời thượng vị bốn cái, năm đó Cửu U Giáo ta đã thuận lợi vượt qua kiếp nạn, chính vì thế chúng ta nhất định phải giữ vững trận thế, một lần nữa vượt qua thời đại thiên biến này.”

Nghe Cửu U giáo chủ nói vậy, sắc mặt Thanh U trưởng lão hơi biến đổi một chút rồi lập tức cung kính nói:

“Sư phụ nói phải.”

“Cố gắng bồi dưỡng đệ tử cho tốt, chúng sẽ là trụ cột của giáo ta sau này.”

“Cần tuân lời dạy của sư phụ.”

.....

Sáng hôm sau, Tư Nhất Thành, một tửu lâu bình dị hai tầng phía đông, trong góc tầng một có một nhóm thiếu niên thiếu nữ vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện.

Lý Phi Yến đưa mắt nhìn mấy người Lưu Dục, Diêu Kim Ngư và thiếu nữ liễu mạng muốn gia nhập Huyết Minh Cung hôm qua Dư Linh, mỉm cười nói:

“Mọi người không cần bi lụy như thế, cũng không phải là sinh ly tử biệt, chúng ta chỉ tạm thời chia tay trở về tông môn của mình mà thôi, đợi khi tu luyện đạt được thành tựu, nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.”

“Yến Yến nói đúng đó, Diêu Kim Ngư, ngươi đừng khóc nữa.”

Vinh Cơ bắt đầu đi giờ khăn tay lau nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt Diêu Kim Ngư, tiểu tử này thích khóc lại nhất gan, thật không thể tưởng tượng nổi khi đến Quỷ Thị Cung hẳn sẽ biến thành cái dạng gì, Diêu Kim Ngư nhút nhát cái mũi nhỏ, mắt to nhìn mọi người.

“Sau này mọi người trở thành cường giả rồi nhớ đến thăm đệ nha.”

Dư Linh không khỏi buồn cười nhìn Diêu Kim Ngư, nhéo nhéo mũi hắn nói:

“Tại sao không thể là người đến xem chúng ta?”

Diêu Kim Ngưng lại tiếp tục bị thương rồi, nước mắt như trân châu lại rơi xuống.

“Ta... Ta yếu ớt lại nhỏ như vậy, muốn thành cường giả rồi đi tìm các tỷ tỷ và Dục ca ca, không phải là đến khi ta già rồi mới được hay sao?”

Mấy người Lý Phi Yến không kiềm được nở nụ cười, tiểu tử này tuy thiên phú không tệ nhưng tính cách lại nhu nhược, nếu không nhờ có ca ca hắn bảo vệ, hẳn chắc chắn đã không thể thông qua được Thiên Chu sơn cốc. Lưu Dục bắt đầu xoa đầu Diêu Kim Ngư.

“Được rồi, nam nhân không thể động chút là rơi nước mắt, phải mạnh mẽ lên.”

Nghe Lưu Dục nói vậy, Diêu Kim Ngư thúc thích một lúc mới có thể dừng khóc được. Lý Phi Yến quay sang Dư Linh.

“Dư Linh tỷ tỷ, ngươi cũng phải lập tức đến Tây Minh đại lục với Xích Hà tiên bối sao?”

Dư Linh năm nay đã mười hai tuổi, tính cách ngay thẳng dịu dàng, rất nhanh nhẹn đã được Lý Phi Yến chấp nhận, Dư Linh khẽ cúi đầu, ánh mắt lướt qua một tia đau buồn nói:

“Đúng vậy, ở Lăng Xuyên ta cũng không còn thân nhân nào nữa, ta sẽ theo tiên bối đi Tây Minh, trong mấy năm chắc sẽ không trở lại.”

Lời Dư Linh vừa nói, Lý Phi Yến nhất thời cúi đầu trầm mặt, Dư Linh xem ra cũng như nàng, không còn thân nhân nữa rồi.

Trên lầu hai tửu lâu, ba người Huyền Vân ngồi đối ẩm, tuy rượu và thức ăn này bọn họ ăn vào cũng không có chút dinh dưỡng nào nhưng bọn họ vẫn ăn như thường.

Xích Hà trưởng lão cúi đầu nhìn, ánh mắt như xuyên qua ngăn cách nhìn mấy người Lý Phi Yến ngồi dưới lầu một, đột nhiên hắn cảm thán nói:

“Biết đệ linh căn, Huyền Vân, không hiểu vận may của ngươi ở đâu ra, tùy tiện chỉ hai tiểu nha đầu, không ngờ đều là tuyệt phẩm linh căn, tâm tính lại còn là loại thượng hạng.”

Nghe Xích Hà nói vậy, Huyền Vân cũng thở dài một hơi.

“Bản thân ta cũng không ngờ, thật sự là trùng vận cúrt chó thật.”

Quý Trúc nhìn hai người này nói chuyện, mặt không đổi sắc, cúi đầu uống một hớp rượu, hắn vẫn như thường không hé răng. Xích Hà lại nói:

“Đáng tiếc thiên phú tiểu nha đầu Lý Phi Yến kia quá tốt, Hỗn Độn Tiên Ma Tông các ngươi nhất định không nhường bộ, nếu không ta thật sự sẽ nghĩ biện pháp thương lượng, nhận nàng là môn hạ của ta.”

“Ồ! Xích Hà, ngươi muốn nhận đệ tử rồi?!”

Huyền Vân kinh ngạc nhìn Xích Hà, cả Quý Trúc cũng ngẩng đầu lên nhìn hần, Xích Hà thở dài một hơi.

“Thời đại không cho phép ta lại kéo dài, không ai biết trước chuyện gì có thể xảy ra, Huyền Vân, Quý Trúc, các người cũng nên nghĩ đến tìm truyền nhân cho mình đi.”

Lời Xích Hà như đánh động đến điểm nào đó trong lòng hai người, nhất thời trong phòng lâm vào trầm mặc, đột nhiên Huyền Vân cười nói:

“Nhưng đáng tiếc cho người thật, tiểu nha đầu Yên Yên kia bị người khác nhắm đến trước, dù chúng ta là bằng hữu ta cũng không có cách giúp người.”

Xích Hà có chút ngạc nhiên hỏi:

“Là ai vậy?”

Huyền Vân nhướn mày, ra vẻ thần bí nói:

“Vị trí đại đệ tử thế hệ này của tông ta để trống đã lâu lắm rồi, cũng đã đến lúc có người ngồi lên, Yên nha đầu chính là hần đích thân chọn.”

Xích Hà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Cả Quý Trúc mặt cương thi cũng chăm chú lắng nghe, Huyền Vân đắc ý nói:

“Ta xem chính hần cũng không biết thiên phú của Yên nha đầu kinh người như thế.”

Xích Hà và Quý Trúc đưa mắt nhìn nhau, Xích Hà lại đưa tay sờ sờ cái cằm bóng loáng của mình.

“Hần đến Lăng Xuyên là muốn tìm tàn tích của Thiên Khí Điện?”

Nghe Xích Hà nói vậy, sắc mặt Huyền Vân chuyển thành nghiêm túc, gật đầu nói:

“Không sai, nhưng hần đã tìm hơn năm năm mà vẫn không có chút manh mối nào.”

Sắc mặt Xích Hà cũng ngưng trọng lên, Quý Trúc trường lão từ đầu im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Ngay cả hần cũng không tìm ra, chẳng lẽ nó ở trong tiểu giới?”

“Rất có thể là như vậy.”

Huyền Vân gật đầu đồng ý.

“Chuyện tìm tàn tích Thiên Khí Điện rất hệ trọng, không chỉ là vấn đề của hần, tình hình không mấy khả quan, ta chỉ mong nên là chúng ta tìm ra nó trước hoặc là cứ để nó tiếp tục bị thời gian che dấu đi.”

“Người nói cũng phải.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Vô Cực - Đạo Quang

Một pháp khí hình một con rùa màu đen phi hành nhanh chóng trên bầu trời, lướt qua những đám mây trắng phau như từng khối bông không lồ. Lý Phi Yên cùng Vinh Cơ vô cùng say mê nhìn cảnh vật bên ngoài qua vách tường huyền hóa trong suốt từ trong bụng pháp bảo. Huyền Vân thì nhắm mắt đã tọa không quan tâm đến các nàng.

“Yên Yên, người nhìn xem, mặt biển xanh đẹp quá.”

“Ừ!”

Lý Phi Yên nở nụ cười, đây là lần đầu nàng nhìn thấy biển từ vị trí trên trời thế này, quả thật như đang đứng trên một mặt gương xanh thẳm khổng lồ, khung cảnh quả là tuyệt mỹ.

Ngày hôm đó sau khi từ biệt mấy người Lưu Dục, Huyền Vân theo lời thỉnh cầu của hai người mang bọn họ đi viếng mộ, sau đó lập tức lên đường đi Căn Nguyên đại lục, mới đó đã qua ba ngày, cái pháp bảo phi hành hình rùa này là pháp bảo hạ phẩm chuyên dụng của Huyền Vân, bên trong chẳng

khắc nào một cung điện, nhưng khiến cho Lý Phi Yến khiếp sợ thật sự chính là tốc độ của nó, so sánh với các loại linh khí phi hành mà Lý Phi Yến từng được đi nhanh hơn cả trăm lần, không đến hai ngày nó đã từ trung tâm đại lục chạy ra khỏi lãnh thổ Lăng Xuyên tiến vào Lăng Hải hải vực. Theo Huyền Vân nói, Hỗn Độn Tiên Ma Tông ở tại Càn Nguyên đại lục, cách Lăng Xuyên đại lục hai đại lục Tây Minh và Đông Âm cùng ba hải vực Lăng Hải, Bạo Hải và Nguyên Hải.

Hai ngày sau, Lý Phi Yến cũng như Vinh Cơ đều không còn nhiều hứng thú ngắm biển như trước, hai người bắt đầu đã tọa luyện khí mặc dù vẫn không giữ được một tia linh khí nào trong cơ thể. Huyền Vân đột nhiên mở mắt, hần nhìn Lý Phi Yến và Vinh Cơ đang khoanh chân ngồi ở một góc đại điện, khẽ mỉm cười tán thưởng, dù là nữ hải nhưng sự khắc khổ và quyết tâm không kém thua ai. Chợt pháp bảo phi hành rung lắc dữ dội, Huyền Vân hí mắt nhìn ra ngoài, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Lý Phi Yến và Vinh Cơ lập tức nhảy dựng, chạy đến đứng bên cạnh Huyền Vân.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngay lúc hai người vừa nói xong câu này thì ngay lập tức trợn mắt há mồm nhìn cảnh vật bên ngoài, một cái lưới khổng lồ treo giữa không trung, bao phủ phạm vi trăm dặm, pháp bảo phi hành của bọn họ thì bị vướng lại trên lưới không thể thoát ra được.

“Ha ha... Huyền Vân, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Phía đối diện đột nhiên không gian vặn vẹo, ba thân ảnh đồng loạt xuất hiện, vừa nhìn một cái Lý Phi Yến liền nhận ra được một người trong đó, trưởng lão của Âm Dương Cung – Quỳnh Tiêu. Xuất hiện cùng nàng còn có hai nam tử, một người dung mạo anh tuấn mặc y phục màu tím cùng loại với Quỳnh Tiêu, một người mặc đạo bào màu trắng, trên lưng mang một thanh trường kiếm, trước ngực có thêu hình thái cực đồ, người này dung mạo bình thường, ánh mắt cực kỳ uy nghiêm, cả người hần như tỏa ra ánh hào quang chính khí. Huyền Vân nhìn ba người này, vẻ mặt không có gì gọi là bất ngờ, cười lạnh nói:

“Âm Dương Cung quả là xem trọng Huyền Vân ta, Quỳnh Tiêu, Thiên Chu La Vồng đã bị phá hủy một lần, hôm nay sợ rằng lại bị hủy diệt ở nơi này rồi.”

“Huyền Vân, chết đến nơi mà còn nhiều lời như vậy, lần này Đạo Quang ta sẽ trừ đi tên ma đầu tội ác tày trời ngươi.”

Nam tử bạch y kia giờ tay ra phía sau chậm rãi rút thanh trường kiếm trên lưng ra, kiếm rời vỏ như mặt trời lộ rạng, ánh sáng chói mắt khiến Lý Phi Yến dù đứng trong pháp bảo cũng cảm thấy mắt đau nhói lên như bị kim châm, đồng thời nàng cảm nhận được một cỗ áp lực khiến trong lòng bất giác sinh ra cảm giác mình nhỏ bé đến cùng cực, nàng mím môi không để bản thân nảy sinh ý muốn đầu hàng, đến lúc này nàng mới biết tu sĩ hóa thân kỳ đáng sợ như thế nào.

Trong lúc đó Huyền Vân vẫn bất vi sở động, lạnh nhạt cười cười, còn mở miệng chậm chọc.

“Đạo Quang, Vô Cực Thiên Tông ngươi cũng đủ vô sỉ, có tư cách gì mà nói ta, hợp tác cùng Âm Dương Cung muốn ý đồ gì ít, ngươi còn muốn ra vẻ chính nghĩa?! Ta nhổ vào!”

“Hừ! Huyền Vân, ngươi nghĩ rằng giành được hai tiểu nha đầu tuyệt phẩm linh căn mà còn có mạng về được Hỗn Độn Tiên Ma Tông sao? Nằm mơ! Thái Nghi tiên bối của Vô Cực Thiên Tông đã dùng Luân Nghi trận bói ra, hai tiểu nha đầu này nếu để phát triển về sau nhất định sẽ là đại họa, đã như vậy sao có thể để ngươi mang bọn chúng rời đi, chúng ta buộc phải thể thiên hành đạo.”

Nam tử đứng bên cạnh Quỳnh Tiêu cười cười như gió xuân chậm rãi nói, Lý Phi Yến nghe những lời này mà không kiềm được giận quá hóa cười.

“Thật không thể ngờ tu sĩ hóa thân kỳ có những kẻ vô sỉ đến mức này.”

“Đúng vậy, thật là bỉ ổi, cái gì là thể thiên hành đạo chứ? Hành động vô sỉ còn muốn lấy lý do hay ho.”

Vinh Cơ tức giận đến thở phì phò, trợn trừng mắt nhìn ba người ở bên ngoài.

“Các ngươi chịu chết cho ta.”

Đạo Quang gầm lên một tiếng mạnh mẽ trăm một kiếm, một dãy kim quang to khủng bố cắt qua hư không ập đến như một cơn sóng thần, Huyền Vân hừ lạnh, một tay giơ lên, trên tay hần lập tức xuất hiện một đoàn sương mù màu xám trắng, đoàn sương mù nhanh chóng bay ra xuất hiện bên ngoài pháp bảo, một tia dao động từ đoàn sương mù phát ra sau đó vì một cái bành trướng gấp trăm lần, đám sương mù này đột nhiên trở nên dày đặc đen kịt như một đám mây bão, chúng tụ lại chắn phía trước pháp bảo hình rùa.

Ầm!

Luồng kim quang va chạm với đám mây đen, kim quang toái diệt thành vô số điểm sáng chói mắt, ngược lại sương mù nhìn cứ như cũng bị đánh tan nhưng thật ra nó chỉ là khuếch tán ra mà thôi, chớp mắt một cái phạm vi trăm dặm đều bị bao phủ bởi một lớp sương mù mờ ảo.

Cả ba người Quỳnh Hoa trưởng lão đồng loạt biến sắc, Đạo Quang lập tức kinh hô.

“Hai vị đạo hữu, còn chần chờ cái gì, hãy mau ra tay, Huyền Vân đã đột phá Hóa Thần Hậu kỳ, một mình ta không giết được hắn, hôm nay chúng ta nhất định không thể để hắn chạy thoát được.”

“Đạo Quang đạo hữu yên tâm, chúng ta đến đây.”

Hai người Quỳnh Tiêu đồng loạt phóng đến, xuất ra một đôi đàn tỳ bà màu xanh nhìn như được làm từ ngọc bích, hai người ngồi xuống, bắt đầu đánh đàn, chỉ thấy đàn tỳ bà sáng lên ánh sáng màu xanh, lập tức xung quanh bọn họ xuất hiện một quang trảo bao bọc bọn họ vào bên trong, từng tiếng đàn phát ra như có một luồng sóng vô hình oanh kích vào lớp sương mù đánh thẳng đến pháp bảo hình hình rùa, khiến cho màn hào quang bên ngoài run lên kịch liệt. Đạo Quang thấy vậy cũng ngay lập tức ra tay, kiếm khí trùng thiên, từng đạo kiếm ảnh với sức công phá mãnh liệt liên tục oanh kích.

Lực công kích của ba hóa thân tu sĩ vô cùng khủng bố, đủ để gọi là hủy thiên diệt địa, trong phạm vi hơn trăm dặm trời run biển gào, sóng to gió lớn, nếu không có đám sương mù trầm dậm của Huyền Vân, tình trạng sẽ còn khủng bố hơn nữa. Ba người Quỳnh Tiêu nhìn màn sáng bảo hộ của pháp bảo hình rùa run lên liên hồi mà lại mãi không vỡ sắc mặt liền khó coi, đột nhiên Đạo Quang trừng lớn mắt, kinh hãi hô:

“Hai vị cẩn thận, là huyền thuật.”

Hai người Quỳnh Tiêu đồng loạt dừng tay, nam tử đi cùng Quỳnh Tiêu nhìn xung quanh, sương mù vẫn chậm rãi lượn lờ, hần hừ một tiếng nói:

“Cũng may đã chuẩn bị trước.”

Nói xong trong tay hắn lại xuất hiện một mặt gương đồng hình dáng cổ xưa, thấy mặt gương này, Đạo Quang ngạc nhiên nói:

“Là Hạo Dương Kính!”

“Đúng vậy, linh bảo Hạo Dương Kính, nó chính là khắc tinh của huyền thuật, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hắn, không thể kéo dài thời gian, nếu để Huyền Vân có thời gian bài trận pháp, chúng ta sẽ rơi vào thế bất lợi.”

“Thật tốt quá, Từ Ngạn đạo hữu, mau dùng Hạo Dương Kính tìm kiếm tung tích của Huyền Vân đi.”

“Được.”

Trên không trung đột nhiên xuất hiện một hư ảnh Hạo Dương Kính khổng lồ đến trăm dặm, từ mặt Hạo Dương Kính khổng lồ kia phát ra quang mang màu trắng bao phủ vùng sương mù vào bên trong, Từ Ngạn trưởng lão của Âm Dương Cung trên tay cầm bản thể sáng rực của Hạo Dương Kính đột nhiên hô lên.

“Đạo Quang đạo hữu, ở hướng bắc, mau ra tay, kéo dài thời gian nữa đợi hắn bày trận pháp xong chúng ta sẽ thua mất.”

Đạo Quang mừng rỡ, ngay lập tức xuất chiêu, thanh kim kiếm trên tay hắn sáng lên, trên đỉnh đầu xuất hiện một hư ảnh kiếm khổng lồ dài trăm thước đâm thẳng lên thương khung, phía sau hư ảnh kiếm này còn có một vòng tròn thái cực cực lớn đang xoay tròn, sương mù bị sức mạnh kinh khủng mà hư ảnh này phát ra làm cho quay cuồng kịch liệt.

Hai người Quỳnh Tiêu và Từ Ngạn thấy cảnh này liền âm thầm căng thẳng, trong lòng đối với Đạo Quang lại kiên kị thêm ba phần, mặc dù bọn họ biết Đạo Quang lợi hại nhưng với sức công kích này, nếu đối lại là bọn họ thì cũng tự biết không cản nổi, cũng may Âm Dương Cung và Vô Cực Thiên Tông là hảo hữu.

“Vô Cực Kiếm Biến đệ thập nhị thức.”

Ầm!

Hư ảnh cự kiếm theo tiếng hô to của Đạo Quang mà trăm xuống, bầu trời như bị một kiếm này chém tách làm hai, hải vực phía dưới cũng xuất hiện một khe rãnh mây chực dậm, cảnh tượng kinh thiên động địa, ngay cả hai người Quỳnh Tiêu và Từ Ngạn đều phải biến sắc mặt.

Phải biết Vô Cực Thiên Tông có bốn mạch gồm: Vô Cực Lưỡng Nghi Biến, Vô Cực Tứ Tượng Biến, Vô Cực Ngũ Hành Biến và Vô Cực Kiếm biến. Trong đó Vô Cực Kiếm Biến nhất mạch là lớn mạnh nhất vì đệ tử mạch này có sức công kích tối cường trong bốn mạch. Vô Cực Kiếm Biến có tổng cộng mười tám thức, theo đó người luyện đến thức thứ mười tám đồng nghĩa với người đó đã trở thành tu sĩ đại thừa kỉ chuẩn bị phi thăng trở thành chân tiên. Mà Đạo Quang đã đạt đến thức thứ mười hai chứng tỏ hắn đã là tu sĩ hóa thân hậu kỳ.

Hai người Từ Ngạn và Quỳnh Tiêu nhìn nhau, trong mắt xẹt qua tia lo lắng và không cam tâm, không chỉ Huyền Vân mà Đạo Quang cũng đã đột phá đến hóa thân hậu kỳ, còn bọn họ vẫn chỉ là hóa thân trung kỳ, cảm giác bị những kẻ đồng lứa vượt qua không hề dễ chịu, nhưng bọn họ biết bản thân không thể trách người khác, chỉ có thể trách bản thân tư chất không bằng người, cảm ngộ yếu kém, không mượn được lực lượng pháp tắc thiên địa thì mãi mãi không thể bước chân vào hóa thân hậu kỳ.

“Ha ha... Đạo Quang, ngươi đánh đi đâu vậy a.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Hỏa thánh

Tiếng cười châm chọc của Huyền Vân đột nhiên lọt vào tai khiến ba người giật mình, lập tức quay đầu nhìn, lúc này mới phát hiện pháp bảo hình rùa vẫn nằm trên Thiên Chu La Vồng khổng lồ nhưng vị trí của nó lại ở phía đối diện với công kích của Đạo Quang, ba người đồng loạt biến sắc, Tử Ngạn không thể tin được hô lên thất thanh.

“Không thể nào, ta đã dùng đến cả Hạo Dương Kính, tại sao lại...”

Không chỉ ba Tử Ngao không thể tin được mà cả Lý Phi Yến và Vinh Cơ lúc này cũng cảm thấy khó tin, hai người ở bên cạnh Huyền Vân đã chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối. Ngẩng đầu nhìn Huyền Vân, Lý Phi Yến đã chân chính kính phục cùng khiếp sợ tu sĩ hóa thân kỳ, từ công kích kinh khủng khiến nàng có cảm giác bản thân nhỏ bé đến tư cách làm con kiến cũng không có của ba tu sĩ hóa thân kỳ phe địch đến huyền thuật quý dị của Huyền Vân. Dù đối phương đã xuất ra cả linh bảo nhưng vẫn không phá nổi huyền thuật người này bày ra.

Huyền Vân cười cười không nói, đối với công kích của Đạo Quang hắn cũng rất ấn tượng nhưng dù công kích có cường đại như thế nào nhưng một khi không thể đánh trúng địch nhân thì cũng vô dụng mà thôi. Huyền Vân đột nhiên biến sắc mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên không trung, hân hoan nhún nhảy, sau đó giơ tay ra, trên tay hắn trống rỗng xuất hiện một cái bát màu đen, bên trong chứa một loại khí màu đen đang liên tục di động, ngay lúc này một tiếng hừ khê vô thanh vô tức vang lên bên tai ba người.

“Huyền Vân tiểu tử, đừng dùng đến Ngân Huyền Bát làm gì, với ta vô dụng mà thôi.”

Lý Phi Yến nhảy dựng nhìn ra xung quanh nhưng kỳ quái là không nhìn thấy một người nào, thế nhưng giọng nói vừa rồi lại rõ ràng truyền vào tai như người nói chỉ đang đứng bên cạnh. Huyền Vân sau một giây ngạc nhiên, hắn lấy lại vẻ mặt như thường cười khê nói:

“Ngay cả Thái Âm chân tôn cũng đến, xem ra Âm Dương Cung là nhất quyết muốn diệt Huyền Vân ta.”

“Huyền Vân, để mạng hai tiểu nha đầu này lại, ta tha ngươi rồi đi.”

Lúc này, bên cạnh ba người Quỳnh Tiêu đột nhiên xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặt y phục màu vàng, dù trông hắn không đến ba mươi tuổi nhưng không ai sẽ cho rằng hắn thật sự chỉ là một thanh niên, vì ánh mắt bình đạm như bị sương mù che khuất cùng khí tức trầm trọng cổ lão của hắn không thể nào xuất hiện trên người một thanh niên được.

“Sư phụ!”

Quỳnh Hoa và Tử Ngạn mừng rỡ hô lên một tiếng, Thái Âm chân tôn nhìn hai đồ đệ của mình liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói:

“Chân giả đại đạo của Huyền Vân đã tiểu thành, không phải Hạo Dương Kính không phát huy tác dụng mà là các ngươi bị huyền thuật của hắn che mắt, không nhìn ra biến hóa của Hạo Dương Kính, các ngươi không phải là đối thủ của hắn, lui ra!”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Hai người Quỳnh Tiêu và Tử Ngạn sắc mặt khó coi lui ra đứng một bên, Đạo Quang cũng tiến lên chấp tay hành lễ.

“Tham kiến Thái Âm tiên bối.”

“Đạo Quang... Ừm! Rất không tệ, ngươi cũng lui xuống đi.”

Thái Âm chân tôn sau khi phân phó đám người Đạo Quang thì sự chú ý lại chuyển đến pháp bảo hình rùa bị mắc vào Thiên Chu La Vồng.

“Huyền Vân, ngươi quyết định thế nào?”

“Ha ha... Thái Âm tiên bối, ngươi cũng xem thường Huyền Vân ta quá rồi, giao nộp đệ tử để cầu sinh không phải là hành động đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông ta có thể làm.”

Thái Âm chân tôn lạnh nhạt nhìn về phía pháp bảo hình rùa, ánh mắt của hắn như có thể xuyên qua pháp bảo nhìn thẳng vào Huyền Vân, một áp lực âm trầm như có như không, Huyền Vân dù thân thể căng cứng nhưng vẻ mặt cũng không hề đổi một chút, hắn vẫn cười cười như thường, thấy vậy Thái Âm Chân tôn hơi nhướng mày, cười lạnh nói:

“Huyền Vân, ngươi nghĩ là bản tọa không dám giết ngươi sao?”

Huyền Vân không trả lời, hắn chỉ yên lặng nhìn đối phương.

“Hừ! Đệ tử của Vũ Ma Thần quả đúng toàn là đứa cứng đầu giống y như hắn, nếu đã vậy bản tọa sẽ thay hắn dạy dỗ ngươi một phen.”

Thái Âm chân tôn vừa nói dứt câu thì trên bầu trời ban ngày đột nhiên xuất hiện một mặt trăng khổng lồ, từ mặt trăng kia bắn ra một cột ánh sáng màu nguyệt bạch chiếu đến pháp bảo hình rùa dính trên Thiên Chu La Vồng. Tu sĩ độ kiếp kỳ vừa ra tay, không gian lập tức run rẩy như sắp vỡ vụn.

Huyền Vân khẽ nhún nhảy, vung tay lên ngay lập tức một hộ thân linh trảo xuất hiện trên người Lý Phi Yến và Vinh Cơ, dưới áp lực của độ kiếp kỳ tu sĩ

như Thái Âm chân tôn, dù công kích vẫn còn chưa thật sự rơi xuống, pháp bảo hình rùa đã bắt đầu xuất hiện vết nứt, nếu không có sự bảo vệ của Huyền Vân, người phạm như các nàng chỉ có con đường chết, dù vậy cả hai vẫn cảm thấy kinh hãi như cũ, mặt không còn giọt máu, cảm giác hai chân nhũn ra muốn ngã quỵ, thế nhưng đứng trước tuyệt lộ, hai người tính cách quật cường không muốn khuất phục, cắn răng đứng thẳng sống lưng, Huyền Vân dù phải chịu đựng toàn bộ áp lực của ba người vẫn phải cười ha ha khen một câu.

“Tốt! Đứng trước cường địch vẫn không khuất phục mới là đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông ta.”

Lý Phi Yến không nói được lời nào, nàng đỏ mặt gắt gao nhìn chằm chằm lên thương khung, trong lòng phức tạp và không cam. Ta phải chết tại đây sao?! Không, ta không cam tâm a!

Ngay lúc này, Lý Phi Yến tròn tròn mắt.

Àm!

Chỉ thấy một bàn tay hỏa diễm to như một ngọn núi lớn đột nhiên xuất hiện phía trên pháp bảo của bọn họ, nó mạnh mẽ cùng với quang trụ của Thái Âm chân tôn va chạm vào nhau sau đó cả hai cùng lúc trống rỗng biến mất vô cùng ảo diệu, phải nói tu sĩ độ kiếp kỳ không chế lực lượng hoàn mỹ đến một tia cũng không lọt.

“Thái Âm tiên bối, sư đệ của ta có sư phụ và ta đây dạy bảo rồi, không dám làm phiền đến ngài.”

Một giọng nam tử có vẻ lười biếng vang vọng cả không trung, Thái Âm Chân Tôn cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt sắc bén đảo qua xung quanh.

“Hỏa Thánh, đã đến rồi thì lộ mặt đi.”

Ngay khi nhìn thấy bàn tay hỏa diễm xuất hiện, ba người Đạo Quang sắc mặt lập tức biến khó coi đồng thời sâu trong ánh mắt còn ẩn hiện một tia sợ hãi. Ngược lại, Huyền Vân lại bày ra vẻ mặt bất mãn lăm lăm.

“Cuối cùng cũng chịu lộ diện.”

Áp lực mà Thái Âm chân tôn gây ra lúc này đã biến mất, Lý Phi Yến thầm thở phào nhẹ nhõm, nghe đoạn đối thoại vừa rồi Lý Phi Yến có thể đoán được người đến là sư huynh của Huyền Vân đồng thời còn là tu sĩ độ kiếp kỳ, nếu không cũng không khiến Thái Âm chân tôn kiêng kỵ như vậy. Hỏa Thánh vẫn không có dấu hiệu sẽ hiện thân, chỉ nghe hắn cười khẽ một tiếng rồi nói.

“Thái Âm tiên bối, cần gì tự tìm xấu hổ trước mặt tiểu bối chứ, để bọn hắn đi trước, ta sẽ bồi tiếp ngài.”

Vừa dứt lời, Thiên Chu La Vồng đang giam hãm pháp bảo hình rùa đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa màu đỏ thẫm quỷ dị vừa xuất hiện, Thái Âm chân tôn liền tức giận gầm lên.

“Hỏa Thánh, ngài dám phá hủy linh bảo của đệ tử ta.”

“Ngài cũng vừa làm tổn hại pháp bảo phi hành của sư đệ ta, ta chỉ đáp lễ một chút mà thôi.”

“Pháp bảo phi hành rách nát này làm sao có thể so sánh với linh bảo của ta chứ?!”

Quỳnh Tiêu thấy Thiên Chu La Vồng của mình bị Hỏa Thánh thiêu đốt, đau lòng liền đánh bạo hô lên, Hỏa Thánh vẫn lạnh nhạt lười biếng như thường.

“Pháp bảo hay linh bảo trong mắt ta đều là đồ chơi giống nhau.”

“Ngươi...”

Mấy người Thái Âm chân tôn nghiêng răng nghiêng lợi, nói về độ vô sỉ đáng hận thì Hỗn Độn Tiên Ma Tông là vô địch. Trong lúc đó, Thiên Chu La Vồng đã bị hỏa diễm của Hỏa Thánh đốt cháy rách nát loạn lổ, ánh sáng trên đó ảm đạm như có như không, Huyền Vân cười ha ha, từ trong pháp bảo hình rùa nói vọng ra.

“Đại sư huynh, giao lại cho ngài, chúng ta đi trước.”

Nói xong hắn phát động pháp bảo nhanh chóng bay đi, ba người Đạo Quang không cam lòng hô lên

“Thái Âm tiên bối, sao có thể để cho bọn hắn bỏ trốn.”

“Hừ! Chi là mấy con kiến mà thôi, bốn tọa chỉ tiện thể đến, nếu không bắt được thì thôi, mấy người các ngài cũng về trước đi, bốn tọa phải cùng Hỏa Thánh luận bàn một phen, xem xem Vạn Hóa Chi Vương của hắn thành tựu đến đâu.”

“Nhưng mà vận mệnh của hai đứa trẻ kia sẽ là khắc tinh của hai tông chúng ta trong tương lai.”

Đạo Quang gấp gáp hô lớn, Thái Âm chân tôn liếc mắt khinh thường nhìn hắn.

“Vô Cực Thiên tông các người mỗi lần mở miệng là vận mệnh gì đó ta nghe liền đau đầu, tương lai thì để tương lai tính đi, hôm nay bốn tọa phải cùng đệ nhất thiên tài Đông Thiên thử sức.”

“Ha ha... Tiên bối đã đề cao Hỏa Thánh ta như vậy, ta cũng xin được lãnh giáo Thái Âm Thần Thuật của người.”

.....

Trong lúc này, pháp bảo hình rùa đã ở ngoài trăm dặm, Lý Phi Yến không khỏi thở phào một hơi, Vinh Cơ lúc này lại ngã ngồi ra đất.

“Nguy hiểm thật, cứ tưởng là toi mạng đến nơi.”

“Ha ha ha... Có ta ở đây, các người sao có thể toi mạng chứ.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ quay đầu nhìn Huyền Vân, nếu là trước đây nhất định các nàng sẽ nói mấy câu đã kích hấn, rõ ràng cứu tính của bọn họ là Hỏa Thánh, người này cũng suýt mất mạng còn gì?! Thế nhưng lúc này cả hai biết điều không dám ăn nói bậy bạ, mới vừa rồi đã chứng kiến qua hóa thân kỳ tu sĩ khủng bố, có điên mới lại đi khiêu chiến độ rộng lượng của Huyền Vân.

“Huyền Vân sư thúc, Hỏa Thánh tiên bối lúc này là đại sư huynh của người sao?”

Huyền Vân nở nụ cười, gật đầu nói:

“Thế nào? Cảm thấy hấn thật oai phong?”

“Đúng vậy, Hỏa Thánh tiên bối vừa đến, ngay cả cái Thái Âm chân tôn kia cũng không dám vọng động.”

Hai mắt Vinh Cơ tỏ sáng nói, Huyền Vân liền bắt mắt.

“Hắn được ta truyền tin sớm đã đến, chỉ là không chịu lộ mặt mà thôi.”

“Hỏa Thánh tiên bối lợi hại như vậy, cũng là tu sĩ độ kiếp kỳ sao?”

“Không sai.”

Lý Phi Yến nhận được đáp án, trong mắt không khỏi hiện lên tia nóng bỏng, nàng biết độ kiếp kì gần như là đỉnh của tu chân giới rồi, vì đại thừa kỳ trong truyền thuyết đã một nửa là tiên nhân, gần như là thoát ly thế tục.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Ngoại Vi

Ba ngày sau trên Lăng Hải, pháp bảo phi hành hình rùa vẫn đang tiến thẳng về phía trước, bề ngoài pháp bảo có mấy khe nứt nhưng không đến nỗi bị phá hủy, vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Huyền Vân gọi Lý Phi Yến và Vinh Cơ đến trước mặt mình.

“Ngày mai chúng ta sẽ đến Tây Minh đại lục, khi đến đó sẽ có người tiếp nhận các người, các người sẽ cùng với nhóm đệ tử mới của Tây Minh đại lục hội hợp sau đó đi cùng bọn họ về Càn Nguyên.”

“Sư thúc, người không đi cùng chúng ta?”

“Ta có việc cần làm. Được rồi, giờ nói tới chính đề, ta bây giờ nói cho các người một chút chuyện ở Hỗn Độn Tiên Ma Tông, nghe cho kỹ, có thể leo được đến đâu, sau này đều chỉ có thể dựa vào chính bản thân các người cố gắng.”

“Chúng ta đã biết, đa tạ sư thúc chỉ giáo.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ nghiêm túc nói, Huyền Vân cười khoát tay.

“Không cần khách khí như vậy làm gì, ta tin không lâu sau sẽ có thể vì các người mà kêu ngao.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ nhìn nhau, mím môi đồng loạt gật mạnh đầu, Huyền Vân cũng gật đầu hài lòng.

“Tốt! Hiện tại ta bắt đầu giải thích cho các ngươi về cấp bậc đệ tử trong tông, đầu tiên là đệ tử ngoại vi, đệ tử ngoại vi tuy không thể chính thức gọi là đệ tử Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta nhưng vẫn được tông môn bảo vệ và hỗ trợ tu luyện, so với đệ tử ngoại môn cũng không khác hơn bao nhiêu, tiếp theo là đệ tử ngoại môn, khi bước chân vào ngoại môn các ngươi mới là đệ tử chính thức, trên ngoại môn là nội môn, trên nữa mới là đệ tử hạch tâm, còn đệ tử chân truyền thì không nằm trong hệ thống cấp bậc này, các ngươi tạm thời không cần biết đến.”

Nghe Huyền Vân nói, Lý Phi Yên liền có thể tưởng tượng ra môi trường trong Hồn Động Tiên Ma Tông phức tạp cùng kích thích như thế nào.

“Sư thúc, như vậy khi đến Càn Nguyên đại lục, hai người chúng ta sẽ là đệ tử ngoại vi phải không?”

“Không sai.”

“Vậy làm thế nào chúng ta có thể tiến vào ngoại môn,”

Huyền Vân nhướn mày, đột nhiên cười nói:

“Các ngươi nghĩ tiến vào ngoại môn dễ lắm sao?”

Nhìn ánh mắt thâm thúy của Huyền Vân, Lý Phi Yên và Vinh Cơ không khỏi nảy sinh bất an trong lòng.

“Các ngươi có biết Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta có bao nhiêu đệ tử ngoại vi hay không?”

“Cái này...”

Lý Phi Yên và Vinh Cơ lại nhìn nhau, sau đó thành thật lắc đầu, Huyền Vân thấy vậy mới nói tiếp.

“Là ba vạn.”

Vừa nghe con số này, Lý Phi Yên không khỏi kinh hãi, Vinh Cơ trợn mắt há mồm kinh hô.

“Nhiều như vậy sao?”

“Nhiều ư?”

“Thật là không ngờ Hồn Động Tiên Ma Tông có nhiều đệ tử như vậy?”

“Nói như thế cũng không đúng, các ngươi không biết, những thượng môn khác đặc biệt là nhất phái Côn Luân có số lượng đệ tử nhiều hơn chúng ta gấp đôi, Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta chú trọng là chất lượng, không phải số lượng, mà ngoại vi đường cũng chỉ là nơi sàng lọc đệ tử chuẩn bị tiến vào ngoại môn mà thôi, tỷ lệ người có thể đáp ứng được yêu cầu vào ngoại môn trong ngoại vi đường cũng không đến một phần ba.”

Lý Phi Yên hơi tính nhẩm trong lòng một chút, ngạc nhiên nói.

“Vậy có nghĩa là ngoại môn có khoảng gần vạn đệ tử.”

Huyền Vân gật đầu xác nhận, sắc mặt hai người bắt đầu nghiêm trọng lên, Huyền Vân lại nói.

“Mới vậy mà các ngươi đã sợ rồi sao? Nói cho các ngươi biết, tấn cấp đệ tử trong tông môn chúng ta không phải là chuyện dễ dàng gì, đệ tử ngoại môn một vạn, đệ tử nội môn năm ngàn, hạch tâm lại chỉ còn không đến một ngàn, nếu không tính đệ tử ngoại vi, Hồn Động Tiên Ma Tông chúng ta là tông môn có ít đệ tử nhất trong hai mươi một bá chủ, nhưng lại có nhiều đệ tử hạch tâm nhất nếu không tính Côn Luân.”

Nghe lời này của Huyền Vân, Lý Phi Yên trong lòng máy động, đệ tử hạch tâm một đại môn phái đều giống như Triệu Uy bọn họ từng gặp, đều là tu sĩ nguyên anh kỳ, đệ tử ít, cường giả nhiều, điều đó biểu hiện ra Hồn Động Tiên Ma Tông cường đại thế nào. Nàng từng nghe chương môn Hoa Dương Môn nói, giữa kim đan và nguyên anh có sự chênh lệch lớn như trời với đất, gần như không cách nào vượt qua, một nguyên anh có thể dễ dàng diệt trăm kim đan, đã như vậy thì không cần nói đến trúc cơ phía dưới, theo cách nói như vậy, Hồn Động Tiên Ma Tông tuy ít đệ tử nhưng tuyệt đối không hề yếu hơn bất kỳ bá chủ nào khác, thậm chí về khía cạnh cường giả bọn họ còn vượt qua những bá chủ kia.

Huyền Vân thấy Lý Phi Yên và Vinh Cơ lâm vào trầm tư, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Vinh Cơ, ngươi hỏi làm cách nào có thể tiến vào ngoại môn đúng không?”

Nghe Huyền Vân hỏi, hai người ngẩng đầu chăm chú nhìn hần.

“Có hai cách có thể từ ngoại vi tiến vào ngoại môn, cách thức nhất là bước vào trúc cơ kỳ, đồng thời thu thập được một ngàn điểm cống hiến, cách này tuy tốn thời gian nhưng an toàn, theo ta tính toán thì sát xuất các ngươi thành công là hơn năm thành, cách thứ hai chính là tham gia Ngoại Vi đại tái.”

“Ngoại vi đại tái?”

“Ba năm một lần tổ chức ngoại vi đại tái, bất kỳ đệ tử ngoại vi nào có tu vi từ luyện khí tầng bảy đến luyện khí đại viên mãn đều có thể đăng ký tham gia,

trăm người đứng đầu sẽ tiến vào ngoại môn, lần ngoại môn đại tái tiếp theo còn nửa năm, các người hiện tại thậm chí chưa nhập luyện khí, ta xem khả năng có thể tiến vào ngoại môn trong năm nay của các người là cực thấp.”

Lý Phi Yên cùng Vinh Cơ không khỏi trầm sắc mặt, Huyền Vân nở nụ cười, đột nhiên ra vẻ cảm thán, an ủi nói:

“Sát xuất thành công rất thấp, gần như không đến một thành, ta nghĩ các người nên xem xét việc ở lại ngoại vi đường vài năm đi, xem nào... Làm đệ tử ngoại vi thì đãi ngộ không được tốt như đệ tử chân chính, nhưng ta cam đoan sẽ không thấp hơn so với đệ tử hạch tâm tiểu môn phái.”

Nghe Huyền Vân dài dòng mà sắc mặt Lý Phi Yên và Vinh Cơ đen lại, Huyền Vân đã khích tướng thành công.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Tư Không Tử Tình

Tây Minh đại lục.

Một trạch viện yên tĩnh trong một tòa thành lớn ở trung tâm đại lục, không ai biết trạch viện này chính là tài sản của Hỗn Độn Tiên Ma Tông. Lý Phi Yên và Vinh Cơ bị Huyền Vân để lại nơi này cho một đệ tử nguyên anh kỳ gọi là Quách Trùng rồi chạy mất.

Theo sau một gã sai vặt vào hậu viện, mới đến trước nguyệt môn thì cả hai nhìn thấy một tiểu cô nương đang tưới hoa trong sân, Tiểu cô nương này trông còn nhỏ tuổi hơn Lý Phi Yên, chỉ chừng bảy tám tuổi, rất là xinh xắn, nổi bật với đôi mắt màu lục đặc trưng, thấy hai người đi vào, tiểu cô nương mỉm cười chào hỏi một cái, sau đó lại cúi đầu nghiêm cẩn chăm sóc hoa, Lý Phi Yên đột nhiên phát hiện trong ánh mắt Vinh Cơ có một tia sáng chói lọi hưng phấn, nàng lập tức có dự cảm không hay, bất giác run run khóe miệng.

Quách Trùng để bọn họ ở lại trạch viện này nghỉ ngơi một ngày, Lý Phi Yên cũng không có hứng thú đi tham quan, sau khi nhận phòng liền ngủ một giấc ngon lành, nàng dù sao cũng đang tuổi lớn, ngủ nhiều một chút ngực mới lớn lên được, trong lúc đó Vinh Cơ lại đi làm công việc tìm kiếm băng hữu của mình.

.....

Sáng hôm sau, Lý Phi Yên đang ngủ trong phòng thì đột nhiên có người đập cửa xông vào.

“Yên Yên, đừng ngủ nữa, ta mang Tử Tình đến rồi này.”

Sắc mặt Lý Phi Yên đen như đáy nồi, từ trên giường bật dậy, trừng mắt liếc nhìn Vinh Cơ một cái, sau đó mới quay sang nhìn tiểu cô nương bọn họ đã gặp bên ngoài đang bị Vinh Cơ lôi kéo tiến vào, Tiểu cô nương có chút xấu hổ nói:

“Thật xin lỗi! Phá hỏng giấc ngủ của tỷ tỷ.”

“Không có gì.”

Lý Phi Yên cười gượng một tiếng sau đó đứng dậy rửa mặt chải tóc, Vinh Cơ ở bên cạnh cao hứng kể lại quá trình kết bạn với tiểu cô nương kia như thế nào.

“Nàng tên là Tư Không Tử Tình, là người của một trong ngũ đại gia tộc, Tư Không gia đấy.”

“Tư Không gia?!”

Lý Phi Yên có chút ngạc nhiên, Vinh Cơ lại nói tiếp:

“Tử Tình cũng giống như chúng ta, cũng muốn gia nhập Hỗn Độn Tiên Ma Tông, nàng sẽ cùng chúng ta đến Càn Nguyên đại lục.”

“Ồ!”

Tư Không Tử Tình ngồi một bên nhìn hai người Lý Phi Yên và Vinh Cơ, không kèm được nở nụ cười.

“Hai người các tỷ thật thân thiết.”

Trong ánh mắt của Tư Không Tử Tình không khỏi lộ ra tia hâm mộ, nàng trước giờ không có tỷ muội, lúc Vinh Cơ đột nhiên chạy đến bảo nàng hãy trở thành tỷ muội của bọn họ, nàng đã không ngần ngại mà đồng ý ngay.

“Ha ha... Từ Tinh, sau này chúng ta là tỷ muội, người không cần cố kỵ cái gì, cứ thoải mái đến quấy rối Yến Yến, nàng nhiều lắm chỉ đánh người một cái mà thôi.”

“Đồ chết tiệt! Người đừng có làm hư cô nương hiền lành như Từ Tinh.”

Lý Phi Yến tức giận đá Vinh Cơ một cước, Vinh Cơ sớm đã có chuẩn bị liền lách người tránh đi, Lý Phi Yến hừ một tiếng không thèm nhìn đến kẻ điên này, nàng quay sang Tư Không Từ Tinh mỉm cười nói:

“Người tên Từ Tinh sao?”

“Vâng, rất vui được biết người, Yến Yến tỷ tỷ.”

“Khụ... Ta gọi Lý Phi Yến, sau này cứ gọi Yến sư tỷ được rồi, người không cần quan tâm đến Vinh Cơ, nếu người không muốn thì không cần ép mình đến đây.”

“Không không, ta thật sự rất vui được quen biết hai người mà.”

Tư Không Từ Tinh liên tục xua tay, ánh mắt trong sáng chân thành nói:

“Trước giờ ta chưa từng có tỷ muội, thấy các tỷ có thể thân thiết như vậy ta rất hâm mộ.”

“Có cái gì mà phải hâm mộ, sau này chúng ta đều là tỷ muội cả, muội không chê ta phiền là được.”

“Cư sư tỷ yên tâm, ta sẽ không chê tỷ phiền đâu.”

“Ha ha... Như vậy được rồi.”

Lý Phi Yến nhìn hai người này, thở dài một hơi, cũng không có phản đối, khẽ mỉm cười gật đầu.

.....

Đến buổi trưa, ba người đi đến trong sân nội viện, lúc này Lý Phi Yến mới phát hiện một nam tử chừng ba mươi tuổi một thân y phục màu đen tuyền chấp tay đứng trong sân, người này chính là đệ tử hạch tâm của Hỗn Độn Tiên Ma Tông – Quách Trùng. Thấy ba người đi đến, nam tử khẽ gật đầu nói:

“Mọi người tập hợp đủ rồi, chúng ta xuất phát.”

Quách Trùng đột nhiên vung tay lên, ba người lập tức biến mất, bị hấp thu vào pháp bảo phi hành, sau đó bản thân Quách Trùng cũng trống rỗng biến mất theo.

Lý Phi Yến chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng một cái thì bản thân đã đứng trong một đại sảnh rộng lớn, nhìn ra xung quanh thì phát hiện nơi này tuy không xa hoa như pháp bảo hình rùa của Huyền Vân, nhưng nàng vẫn có thể đoán ra nơi này là bên trong một pháp bảo phi hành.

Quách Trùng đột nhiên xuất hiện giữa đại sảnh, nhìn ba người lạnh nhạt nói:

“Các người tự tìm phòng của mình đi, ta đã chuẩn bị lương thực cho các người rồi, ở trong phòng đấy, nên tốt nhất là ở trong phòng không cần đi lung tung, khi nào đến Đông Âm đại lục ta sẽ gọi các người.”

Nói xong Quách Trùng ngồi xuống một cái bồ đoàn trong đại sảnh, nhắm mắt đã tiến vào trạng thái tu luyện. Ba người Lý Phi Yến liếc mắt nhìn nhau.

Thật lợi hại a, nói tu luyện là tu luyện được ngay.

“Được rồi, bây giờ chúng ta tìm phòng ở, hay là ở cùng phòng nhé?!”

Nghe lời đề nghị của Vinh Cơ, Lý Phi Yến và Tư Không Từ Tinh đều không có ý kiến. Bên cạnh đại sảnh có một hành lang, rất nhanh ba người tìm thấy một dãy phòng ở, Lý Phi Yến phát hiện pháp bảo phi hành này giống như một cái lữ điếm di động vậy.

Rất nhanh ba người chọn một căn phòng ở lại, sau mấy ngày ở chung, Lý Phi Yến và Vinh Cơ mới biết Tư Không Từ Tinh không giống bọn họ, nàng đã là tu sĩ luyện khí tầng hai, nhưng nghĩ lại, nàng xuất thân từ Tư Không gia, tám tuổi luyện khí tầng hai cũng không có gì là lạ.

Một tháng sau, bọn họ dừng lại ở Đông Âm đại lục, ba người cũng không có cơ hội nhìn xem Đông Âm đại lục là nơi như thế nào, Quách Trùng đã dẫn theo một thiếu niên xuất hiện trong pháp bảo phi hành, sau đó lại gấp rút lên đường, khi giới thiệu sơ qua, ba người biết thiếu niên này tên là Tô Vân Kiều, hần rất hiền hậu ôn hòa, cũng khá ít nói. Trên pháp bảo phi hành nhiều thêm một thành viên, cuộc sống cùng trước kia cũng không có gì thay đổi, Tô Vân Kiều thích nhốt mình trong phòng, không ảnh hưởng gì đến ba người Lý Phi Yến.

Pháp bảo phi hành lại tiếp tục yên lặng bay về phía Càn Nguyên đại lục. Đông thiên đại thế giới rộng lớn kinh người, khoảng cách giữa các đại lục cực kỳ xa, dù dùng pháp bảo phi hành nhưng vẫn mất gần tháng mới đến được một đại lục, trong hành trình dài này, ba người Lý Phi Yến trở nên thân thiết hơn, chính thức xem như tỷ muội, Tư Không Từ Tinh là một người rất dịu dàng tốt bụng, tuy nhỏ tuổi nhưng y thuật cùng kiến thức về thảo dược của nàng

khuyến Lý Phi Yến và Vinh Cơ hâm mộ không thôi.

Trong khoảng thời gian này, Lý Phi Yến cũng biết được hoàn cảnh của Tư Không Tử Tinh ở Tư Không gia. Nàng là cháu gái ruột của gia chủ Tư Không gia – Tư Không Luân, từ nhỏ nàng đã phát huy thiên phú về thảo dược, nổi tiếng là thiên tài của Tư Không gia, nhưng đến khi phụ mẫu nàng mất tích trong một lần đến một trung giới gọi là Phi Ngõa, từ đó cuộc sống của nàng trở nên khó khăn, bị dòng chính của Tư Không gia áp bức, cuối cùng chỉ còn cách chạy ra ngoài. Hoàn cảnh của Tư Không Tử Tinh một phần nào giống với Lý gia, chính vì thế Lý Phi Yến không khỏi xúc động đồng cảm.

Một tháng sau, nhìn đại lục khổng lồ ẩn hiện nơi xa, Lý Phi Yến trong lòng dâng trào cảm xúc, cuối cùng cũng đến a, con đường phải đi lại rộng mở ra thêm, thật đáng mong đợi!

(Cuối cùng cũng hết Quyển Tiên Duyên rồi, từ chương sau là vào quyển II, mọi người đón đọc nhé!)

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Hồn Độn Tiên Ma Tông - Càn Nguyên tuyệt địa

Càn Nguyên là một trong năm đại lục lớn nhất Đông Thiên đại thế giới, là gia viên của Hồn Độn Tiên Ma Tông. Ở Càn Nguyên đại lục có một vùng tử địa gọi là Vụ Hải sơn mạch, nơi này vào khó ra càng khó, chính vì thế mới được gọi là tử địa, nhưng trong thế tục lại lưu truyền một truyền thuyết về một ngọn núi gọi là Thông Thiên Sơn trong Vụ Hải Sơn Mạch, tương truyền nơi đó có tiên nhân sinh sống, chính vì thế dù nguy hiểm như thế nào, mỗi năm vào ba ngày trăng tròn tháng giêng vẫn có vô số người bất chấp nguy hiểm trùng trùng tìm kiếm Thông Thiên sơn, mong có thể gặp được tiên nhân để cầu đại đạo.

Sơn đạo hiểm trở khúc khuỷu, vách núi dựng đứng, mây trắng lượn lờ, lâu lâu lại có loài chim lạ bay qua, dù cảnh đẹp như tranh nhưng nhìn một cái liền biết không phải là chốn bồng lai tiên cảnh gì, thế nhưng dù nguy hiểm nhưng trong tầm mắt mấy người Lý Phi Yến lại có thể nhìn thấy rất nhiều người đang càn thận theo sơn đạo tiến lên núi.

Quách Trùng liếc mắt nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói:

“Đây là Thông Thiên Sơn, mỗi năm vào tháng giêng Thông Thiên Sơn sẽ mở ra ba ngày, trong ba ngày này bất kỳ người nào không đến hai mươi tuổi có linh căn leo lên được đỉnh Thông Thiên Sơn đều sẽ được thu nhận vào Ngoại Vi Đường.”

Mấy người Lý Phi Yến không khỏi ngạc nhiên, nhớ đến con số đệ tử ngoại vi kinh người của Hồn Độn Tiên Ma Tông, bọn họ cuối cùng cũng có chút lý giải vì sao có nhiều đệ tử ngoại vi như thế.

Ngay lúc này có một pháp khí phi hành khá lớn bay qua trên đầu bọn họ, sau đó đáp xuống một khoảng trống dưới chân Thông Thiên Sơn, từ bên trong có một nhóm người mặc hoa phục đi ra, đi đầu là một trung niên nhân, bên cạnh hắn có một thiếu niên và một thiếu nữ, nhìn về mặt bọn họ cực kỳ kiêu ngạo, Quách Trùng như rởm, đột nhiên cười lạnh nói:

“Kim Điều Môn!”

Nhìn biểu hiện của nhóm người kia liền có thể đoán ra là đưa người đến muốn tiến lên Thông Thiên Sơn.

“Bọn họ là người của môn phái phụ thuộc Hồn Độn Tiên Ma Tông mà vẫn phải leo lên Thông Thiên Sơn sao?”

Tư Không Tử Tinh có chút bất ngờ quay đầu hỏi Quách Trùng, chỉ thấy hắn cười lạnh một cái chậm rãi nói:

“Từ khi được tuyển chọn trong Tiên Duyên Hội do tông ta tổ chức, được tiến thẳng vào ngoại vi đường, không cần leo Thông Thiên Sơn, còn lại bất kể là ai, muốn làm đệ tử Hồn Độn Tiên Ma Tông đều không có ngoại lệ.”

Một sự công bằng đến lạnh lùng nhưng lại cực kỳ kích thích a!

Ánh mắt mấy người Lý Phi Yến âm thầm sáng lên, ngay lúc này, Quách Trùng đột nhiên quay đầu, lạnh nhạt nói:

“Đến rồi!”

Hắn vừa nói xong thì có ba người đột ngột xuất hiện, một nữ tử thanh tú xinh đẹp cũng mặc y phục màu đen huyền như Quách Trùng dẫn theo hai thiếu niên, hai thiếu niên kia một người chừng mười tuổi, quần áo trên người rách rưới như khát cái, đầu tóc cũng bù xù nhưng vẫn không che dấu được dung mạo tuấn tú của hắn, tuy nhiên thần sắc của hắn lại cực độ lạnh lùng, dù nhỏ tuổi nhưng ánh mắt kia lại như kết một tầng băng lạnh, ngăn cản người khác

đến gần, thiếu niên còn lại thì trái ngược hoàn toàn, nhìn tuổi tác còn nhỏ hơn Tư Không Tử Tinh, một thân hoa phục mới tinh thuần một màu trắng, mặt mũi trắng nõn xinh đẹp đến nỗi khiến người oán than, nếu không nhìn kỹ thậm chí không nhận ra hắn là nam hài, trên mặt hắn là một nụ cười tỏa nắng như thu hút hết mọi ánh sáng xung quanh.”

“Trùng, ngươi đến lâu chưa?”

Nữ tử xinh đẹp kia nhìn Quách Trùng, nở nụ cười xinh đẹp động lòng người, bộ mặt lạnh của Quách Trùng lộ ra vẻ không được tự nhiên, ho khan một tiếng.

“Như Nhi, trước mặt hậu bối, ăn nói cẩn thận.”

Nữ tử gọi Như Nhi lập tức bất mãn.

“Ta gọi tên phu quân mình mà cũng không được nữa à?!”

Thấy nữ tử Như Nhi trùng mắt đẹp, Quách Trùng không được tự nhiên bắt sang chuyện khác.

“Chỗ của nàng cũng chỉ có hai tên tiểu tử này thôi à?”

“Ừm! Mấy lão đầu kia thật sự rất lười, cả một kỳ Tiên Duyên Hội mà cũng chỉ kiếm được cho chúng ta sáu cái tiểu bối mà thôi.”

Quách Trùng bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ngươi biết tính cách của mấy vị sư thúc bá mà, sáu người cũng đã không tệ rồi, cộng thêm hai tên từ Tiên Duyên Hội của chúng ta tuyển ra nữa thì vừa đúng tám đứa.”

“A! Thật là đáng yêu, ba tiểu nha đầu này mà lớn lên nhất định đều là đại mỹ nhân.”

Nữ tử Như Nhi cười cười nhìn Lý Phi Yến, Vinh Cơ và Tư Không Tử Tinh.

“Chào các ngươi, ta gọi Liễu Như, là đệ tử của Trùng Ca, cũng là đệ tử hạch tâm Hỗn Độn Tiên Ma Tông, rất vui được gặp các ngươi.”

“Chào Liễu tiên bối.”

“Tiền bối cái gì, gọi sư tỷ đi.”

Đối với tính cách hào sảng của Liễu Như, mấy người Lý Phi Yến không hề bất ngờ, ngay cả trưởng lão hóa thân kỳ còn tùy tiện dễ dãi, nói gì đệ tử như Liễu Như.

Ba người Lý Phi Yến cũng thức thời gọi một tiếng sư tỷ, lúc này Liễu Như lại quay đầu chỉ vào hai thiếu niên sau lưng.

“Các ngươi làm quen một chút, sau này sẽ còn gặp mặt nhau nhiều đấy.”

Nói rồi Liễu Như chỉ vào thiếu niên khất cái mặt lạnh.

“Hắn gọi Hứa Vô Tinh, đến từ Hoành U đại lục.”

Sau đó nàng lại chỉ tiểu thiếu niên xinh đẹp bạch y kia:

“Còn tiểu tử này gọi Vũ Văn Kỳ, cũng đến từ Tiên Duyên Hội ở Hoành U đại lục, tuy nhiên nhà của hắn là ở Vũ Văn đại lục.”

“Ngươi là Tiểu Kỳ?”

Tư Không Tử Tinh đột nhiên kinh ngạc hô lên, Vũ Văn Kỳ chớp mắt to, ngạc nhiên nhìn nàng.

“Tỷ tỷ biết ta sao?”

Tư Không Tử Tinh nở nụ cười.

“Tuy ta không nhớ rõ ràng lắm, nhưng vào ba năm trước ở Phù Không Thành, chúng ta có gặp nhau, ta còn ở lại đó chơi với đệ hai tháng nữa.”

Nghe Tư Không Tử Tinh nhắc nhở, thiếu niên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hai mắt sáng lên, kinh hý hô.

“Tỷ là Tử Tinh tỷ mà mẫu thân ta hay nhắc đến sao?”

“Ừm! Được bà bà cũng thường hay kể cho ta về đệ.”

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ là người quen cũ, quan hệ rõ ràng cũng rất mật thiết khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại hai người

này đều xuất thân từ đại gia tộc, quen biết nhau là chuyện có thể hiểu được. Quách Trùng và Liễu Như thấy vậy cũng không lên tiếng ngăn cản hai người ôn lại chuyện cũ.

“A đúng rồi, để ta giới thiệu với đệ.”

Tư Không Từ Tĩnh quay đầu nhìn Lý Phi Yến và Vinh Cơ, tươi cười nói:

“Đây là Yến sư tỷ và Cơ sư tỷ, trên đường đến đây các tỷ ấy đã chăm sóc cho ta.”

Vũ Văn Kỳ chớp mắt nhìn Lý Phi Yến và Vinh Cơ, cười nói:

“Chào hai vị tỷ tỷ, ta gọi là Vũ Văn Kỳ, mong được hai vị tỷ tỷ chiếu cố.”

“Chào tiểu đệ đệ.”

Vinh Cơ vô cùng hưng phấn áp đến vỗ vai Vũ Văn Kỳ, cười đến mắt hí thành hình trăng khuyết, Lý Phi Yến bắt đắc dĩ, Cơ công chúa rõ ràng đã xếp Vũ Văn Kỳ vào đối tượng kết giao bằng hữu rồi.

“Chào ngươi, ta gọi Lý Phi Yến, nàng là Vinh Cơ, sau này chúng ta đều là đồng môn, ngươi đã là tiểu đệ của Từ Tĩnh, không cần khách sáo.”

Vũ Văn Kỳ vui mừng gật đầu.

“Hai vị sư tỷ gọi ta Tiểu Kỳ được rồi.”

Ánh mắt Vũ Văn Kỳ sáng ngời không có tạp chất, ý cười trong mắt của hắn vô cùng chân thành tinh khiết, ngay lập tức chiếm được cảm tình của Lý Phi Yến và Vinh Cơ.

Vũ Văn Kỳ cười nói mấy câu, sau đó hắn chợt nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu chạy đến lôi thiếu niên khát cái mặt lạnh kia đến chỗ ba người, Thiếu niên khát cái hơi nhú nhú mồm nhưng không nói gì để cho Vũ Văn Kỳ lôi đi, đến khi đối mặt với mấy người Lý Phi Yến, hắn cứng ngắc gật đầu với ba người một cái xem như chào hỏi, miệng cũng chỉ lạnh nhạt nói ba chữ.

“Hứa Vô Tình.”

Ba người Lý Phi Yến không khỏi đưa mắt đánh giá hắn một lượt, quần áo rách rưới nhưng cực kỳ sạch sẽ, tóc rối bù nhưng đen bóng như màn đêm, thần sắc lạnh lùng, đôi mắt sáng ngời hữu thần, nhìn vào mắt hắn, cả ba đều không nhìn ra được một tia dao động cảm xúc nào, nhưng lại mang đến cảm giác cực kỳ ngay thẳng chính trực. Lý Phi Yến cũng âm thầm gật đầu trong lòng.

Tên nhóc này đáng để nàng kết giao, chỉ với ánh mắt kia nàng đã có thể đoán được con người này tuyệt đối không phải là kẻ xảo trá.

“Chào ngươi.”

Ba người Lý Phi Yến cũng gật đầu chào hỏi với hắn, không nói tới Tư Không Từ Tĩnh dịu dàng thiện lương, ngay cả Vinh Cơ cũng không có ý bài xích Hứa Vô Tình.

Chào hỏi xong, bọn họ mới nhìn đến một người cuối cùng, Tô Vân Kiều tính cách cực kỳ đôn hậu, cũng cực kỳ ít nói, thấy mọi người nhìn về phía mình, hắn bước lên một bước, hơi ngập ngừng một chút rồi mới nói:

“Ta gọi là Tô Vân Kiều, chào các ngươi, nếu sau này ta có làm sai cái gì thì cứ nói với ta, ta nhất định sẽ sửa đổi.”

Mấy lời này ba người Lý Phi Yến đã nghe qua một lần rồi, nghe thêm một lần nữa bọn họ vẫn không kèm được bắt đắc dĩ, người này rõ ràng không đủ tự tin.

Vũ Văn Kỳ chớp mắt nhìn Tô Vân Kiều, sau đó cười nói:

“Chào Tô sư huynh, ngươi rất tốt, ngươi nên tự tin lên.”

Lý Phi Yến ngạc nhiên nhìn Vũ Văn Kỳ, sau đó nàng liền nở nụ cười, tiểu tử này nói chuyện cực kỳ trực tiếp nhưng cũng không có ác ý, dù sau tuổi hắn cũng còn nhỏ.

Tô Vân Kiều mím môi, lắc đầu nói:

“Không đâu, ta vẫn còn rất nhiều thiếu sót, mọi người không cần khách sáo với ta.”

Nhìn ánh mắt kiên trì của hắn, mấy người Lý Phi Yến không biết phải nói gì nữa, Vũ Văn Kỳ còn muốn nói nhưng bị Tư Không Từ Tĩnh kéo lại, hắn đành bỏ qua.

Lý Phi Yến âm thầm lắc đầu cảm thán, có đôi lúc người càng thành thật thì càng cố chấp.

Quyển 2 - Chương 41: Trịnh Lão Ma

Lúc này Quách Trùng đột nhiên lên tiếng.

“Được rồi, nếu các ngươi đã nhận thức lẫn nhau, hiện tại ta sẽ thông báo bước tiếp theo.”

Nghe vậy, mấy người Lý Phi Yến liền áp chế tâm tình, nghiêm túc nhìn về phía Quách Trùng. Nhìn sáu khuôn mặt còn lộ rõ nét ngây thơ nhưng ánh mắt lại nghiêm túc và thông tuệ cực kỳ, Quách Trùng không khỏi âm thầm tán thưởng nhưng ngoài mặt vẫn bình thản nói tiếp.

“Việc các ngươi phải làm là tiến lên Thông Thiên Sơn, sau đó cùng những người kia tiến vào Ngoại Vi Đường, ở ngoại vi đường kẻ khác không biết thân phận của các ngươi, đồng thời đãi ngộ cũng không có gì khác những đệ tử đó.”

Nói đến đây Quách Trùng âm thầm quan sát sắc mặt sáu người, khiến hắn càng tán thưởng trong lòng chính là bọn họ nghe hắn nói những lời đó cũng không xuất hiện chút bất mãn hay bất bình gì trong mắt, cả nhóm đều nghiêm túc lắng nghe.

Phải biết đi ra từ Tiên Duyên Hội, không ai không được xem là thiên tài, dù chỉ là trung phẩm linh căn đi nữa thì cũng phải có điểm hơn người, nếu không làm sao có thể trong đông đảo người tham gia vào Tiên Duyên Hội nổi lên được cơ chứ, mà thiên tài thì thường vừa tự phụ vừa kiêu ngạo, tự cho là tài giỏi, tuy nhiên nhóm thiên tài trước mắt hắn lại đặc biệt không dính vào những yếu điểm đó.

“Tuy nhiên các ngươi sẽ có một lợi thế, dù sao các ngươi đều là những người được tuyển chọn và được các trưởng lão gửi gắm kỳ vọng, chính vì thế tông môn sẽ có thí luyện bổ sung dành riêng cho các ngươi, trong suốt quá trình tu luyện của các ngươi ở Ngoại Vi Đường, lúc nào cũng có thử thách và kỳ ngộ tông môn sắp đặt sẵn, có tìm ra và hoàn thành được hay không thì phải dựa vào chính các ngươi... Được rồi, những gì ta cần nói cũng chỉ có vậy, mong là một ngày nào đó khi gặp lại, các ngươi đã không còn nhỏ yếu như lúc này.”

Thật sâu nhìn sáu người một cái, Quách Trùng và Liễu Như chậm rãi phiêu phù bay lên, Liễu Như nở nụ cười dịu dàng nói:

“Đúng rồi, phải nhắc nhở các ngươi, tốt nhất không nên để kẻ khác biết các ngươi tiến ra từ Tiên Duyên Hội, Ngoại Vi Đường ngư long hỗn tạp, cá lớn nuốt cá bé so với đệ tử chính thức trong tông còn khốc liệt hơn rất nhiều, các ngươi nhớ cẩn thận.”

Khi lời kia vừa dứt, thân ảnh hai người Quách Trùng và Liễu Như đã biến mất. Ánh mắt sáu người lúc này đồng loạt sáng rực, một ngọn lửa chấp niệm và cuồng nhiệt đã được thắp lên. Đối với sự khắc nghiệt của Hồn Độn Tiên Ma Tông, bọn họ không ai có ý kiến, thử thách là bàn đạp để phát triển, mục tiêu của bọn họ đều ở rất cao, một chút khó khăn trước mắt không làm bọn họ chùn bước, ngược lại như được chấp thêm động lực.

Đưa mắt nhìn lại Thông Thiên Sơn sừng sững trước mặt, trong lòng mỗi người đột nhiên sinh ra thêm một thứ gọi là nhiệt huyết bất diệt.

Trăm năm sau này nếu có ai đó nghe được chuyện xảy ra dưới chân Thông Thiên Sơn ngày hôm nay, nhất định kẻ đó sẽ kinh ngạc mà thốt lên.

“Đây là định mệnh a, có lẽ truyền kỳ là bắt đầu từ đây.”

.....

Trên Thông Thiên Sơn không có cây cối, cả một ngọn núi đá khổng lồ đâm thẳng lên tận mây, sau vô số năm làm bậc thang cho những người tầm đạo Căn Nguyên đại lục, ngọn núi đá hùng vĩ này dần dần hình thành một vài sơn đạo khúc khuỷu hướng lên đỉnh núi, nhưng dù có sơn đạo thì hành trình vẫn cực kỳ nguy hiểm, số người có thể vượt qua mỗi năm không đến một ngàn, số người mất mạng ngược lại nhiều hơn số đó gấp mấy chục lần. Sáu người Lý Phi Yến thương lượng một chút liền theo đề nghị của Vũ Văn Kỳ và Tư Không Từ Tinh chọn một lối đi được xem là nguy hiểm nhất – Con đường trên vách núi.

Nhìn một con đường nhỏ hẹp chỉ vừa một người đi trước mặt, ngay cả Lý Phi Yến cũng thầm khản trương ở trong lòng. Đột nhiên nàng nhớ đến khi còn ở Lăng Xuyên, thử thách mà Hoa Dương Môn đưa ra không phải cũng là leo núi hay sao? Ngũ Tuyệt Sơn tuy hiểm trở nhưng không hung ác như nơi này, ít ra không có yêu thú rình rập khắp nơi như vậy.

Con đường này khá bằng phẳng, dù nhỏ hẹp nhưng không khó đi, chỉ có điều vị trí của nó lại cực kỳ hung hiểm, một bên là vách đá dựng đứng, một bên là vực thẳm sâu hun hút, trên đầu còn thấp thoáng bóng của mấy loại quái điều kỳ lạ mà nàng chưa từng thấy trước đây.

Thấy vẻ mặt khản trương của mọi người, Vũ Văn Kỳ liền nói:

“Theo thông tin ta biết được, con đường này là một vị tiền bối của Hồn Độn Tiên Ma Tông vô tình dùng phi kiếm chém ra, đi theo đường này không đến một ngày chúng ta có thể đến Thông Thiên Trấn trên lưng chừng núi, có thể tiết kiệm được nửa ngày thời gian, chúng ta xuất phát từ một ngày, muốn

theo đường chính thì thời gian có chút gấp, đi đường này có thể đuổi kịp những người đi trước.”

“Nhưng con đường này có hơi mạo hiểm a.”

Tô Vân Kiều nhìn vách đá dựng đứng, càng lên trên thì càng đáng sợ, đến một độ cao nhất định thì dưới chân sẽ chính là vực thẳm, sắc mặt hần bắt đầu phát xanh. Vinh Cơ cũng nghiêm túc nói:

“Còn có đám quái điều kia, nếu chúng tấn công chúng ta thì khó mà phòng bị trên địa hình nhỏ hẹp như vậy.”

Tư Không Tử Tinh gật đầu nói:

“Chúng là một loài yêu thú cấp thấp, thường sẽ tấn công người tiến lên Thông Thiên Sơn, nhưng lực công kích của chúng không mạnh lắm, chỉ cần chú ý không để chúng đâm phải thì không có vấn đề gì lớn.”

“Tư Tinh, người quên là ở đây ngoại trừ người và Tiểu Kỳ ra, bọn ta đều chưa tiến vào luyện khí kỳ, đối phó yêu thú không hề dễ dàng.”

Lý Phi Yến nói mấy lời này, trong đầu lại nhớ đến mấy con Thạch Mẫu Tri Chu trong Thiên Chu sơn cốc, lần đó xem chút năng và Vinh Cơ bị bọn chúng bắt được, trong lòng nàng bất giác kiêng kỵ với bất kỳ loài vật nào gọi là yêu thú.

Tư Không Tử Tinh lắc đầu cười nói:

“Yến sư tỷ đừng lo, dù là yêu thú nhưng chúng thật sự rất yếu, với thân thủ của tỷ và Cơ sư tỷ hoàn toàn có thể đối phó được, loại yêu thú này gọi Hoàng Điều, điểm mạnh duy nhất của nó là sống theo bầy đàn, hiện tại Thông Thiên Sơn nhiều người như vậy, bầy của chúng bị phân tán, thể mạnh đã không còn nữa, và lại ta và Tiểu Kỳ đã nghĩ ra một cách qua mắt được chúng.”

Lý Phi Yến lập tức tò mò hỏi:

“Bằng cách nào?”

“Ta và Tiểu Kỳ có mang theo không ít Bạo Linh Phù, cứ cách một đoạn chúng ta để lại một cái phù, dùng phù này thu hút sự chú ý của Hoàng Điều tranh thủ thời gian cho chúng ta.”

“Cái gì? Phù lực sao? Cho ta xem qua một cái đi, ta chưa bao người nhìn thấy phù lực nguyên vẹn.”

Hai mắt Vinh Cơ sáng rực nhìn Tư Không Tử Tinh, nghe đến phù lực, mấy người Lý Phi Yến đều lộ ra ánh mắt tò mò, ngay cả Hứa Vô Tình cũng đưa mắt nhìn lại.

Tư Không Tử Tinh nở nụ cười rồi lật tay một cái, một tấm phù màu vàng đột ngột xuất hiện trên tay nàng. Dù không phải lần đầu tiên thấy Tư Không Tử Tinh lấy đồ vật ra từ trong nhẫn trữ vật, trong lòng Lý Phi Yến và Vinh Cơ vẫn hâm mộ không thôi.

Nhẫn trữ vật cao cấp hơn túi trữ vật rất nhiều, có thể xem là một linh khí hệ không gian dùng để chứa vật phẩm, cái nhẫn trữ vật của Tư Không Tử Tinh vốn là do phụ thân nàng để lại, không gian rộng đến gần năm mươi trượng, cực kỳ quý hiếm, giá trị liên thành.

Lý Phi Yến đưa mắt quan sát tấm phù màu vàng trên tay Tư Không Tử Tinh, tấm phù này không lớn, chỉ bằng một bàn tay, chất liệu cũng đặc biệt vượt ngoài hiểu biết của nàng, mỏng như giấy nhưng lại mềm mại trơn bóng như da thú, bên trên ẩn hiện ánh sáng màu đỏ mờ ảo, ở giữa tấm phù có khắc một loại hoa văn phức tạp gần giống như ngọn lửa, dưới cảm quan của Lý Phi Yến thì hình thái của tấm phù này hoàn toàn biến đổi, nó như một đoàn linh khí đậm đặc, linh khí xung quanh nó như bị cái gì kích thích mà bạo động không ngừng, Lý Phi Yến không khỏi trầm nghĩ: Thật thần kỳ!

Một lúc sau, sáu người xem như thống nhất quyết định tiến lên từ con đường này, đầu tiên là sắp xếp đội hình, Tư Không Tử Tinh đi phía trước, Vũ Văn Kỳ đi sau cùng, ở giữa theo thứ tự là Lý Phi Yến, Vinh Cơ, Tô Vân Kiều rồi đến Hứa Vô Tình.

Con đường nhỏ hẹp rộng một thước, sáu người tiến lên cực kỳ cẩn thận, người nào người nấy sắc mặt nghiêm trọng, nhất là Tô Vân Kiều đang cắn răng kềm chế sự sợ hãi trong lòng mình, mỗi khi một trận gió lớn thổi qua hần đều tái mặt một lần, Vinh Cơ quay đầu nhìn Tô Vân Kiều, không kềm được hỏi:

“Này, người sợ hả?”

Tô Vân Kiều ngẩng đầu nhìn nàng, cắn răng lắc lắc đầu. Bộ dạng của hần rõ ràng đang gắng gượng nhưng tình hình hiện tại bọn họ không có thời gian quan tâm đến vấn đề của hần, tiếng kêu của đám Phi Điều ẩn hiện trên đỉnh đầu, gió thổi qua lại rất mạnh, nếu tổ chất thân thể không tốt rất có thể bị thổi bay. Trong nhóm Vũ Văn Kỳ là nhỏ tuổi nhất, thể nhưng hần lại là người có tu vi cao nhất ở đây, với tu vi luyện khí tầng ba, dù mới tám tuổi nhưng thân thể hần còn mạnh hơn một tráng hần phàm nhân, chút gió này không tính là gì, Tư Không Tử Tinh cũng tương tự như vậy, Lý Phi Yến thậm chí còn mạnh hơn bọn họ về mặt thể lực, nàng càng không có vấn đề. Vinh Cơ nhờ vào thân thể dẻo dai lại rèn luyện rất tốt, cũng không gặp trở ngại, Hứa Vô Tình quần áo khất cái rách rưới đứng trong gió lớn nhìn càng thêm đơn bạc nhưng sắc mặt hần vẫn lạnh lùng như thường, ánh mắt sáng ngời cổ chấp tiến lên, không một chút chùn bước, Tô Vân Kiều tuy sắc mặt tái nhợt nhưng hần vẫn có thể cắn răng kiên trì.

Nhóm sáu người chịu đựng sự khắc nghiệt trên Thông Thiên Sơn tiếp tục tiến lên phía trước, qua một đoạn chừng một vài dặm, Tư Không Tử Tinh lại để lại trên đường một miếng phù lực, Vũ Văn Kỳ giờ tay ấn ấn mấy cái vào tấm phù, theo hần nói thì hần biết một chút phù trận, có thể dùng phù trận khống chế thời gian phát nổ của linh phù.

Àm!

Tiếng phát nổ của Bạo Linh Phù ở xa xa, sáu người chỉ thoáng nghe được một chút, tất cả tâm thần của bọn họ đều dùng để cảnh giác xung quanh.

Một canh giờ sau, sáu người đi đến một bình đài trên lưng chừng núi, bình đài hình tròn, rộng chừng ba trượng, khi nhìn thấy bình đài này, Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ cực kỳ kinh ngạc.

“Chưa từng nghe nói trên con đường này có một cái bình đài a.”

Trong lúc Vũ Văn Kỳ còn đang tự hỏi, đột nhiên giọng nói đều đều của Hứa Vô Tình vang lên cắt ngang suy nghĩ của hắn.

“Đường cụt rồi.”

.....

Thông Thiên Trấn.

Một tiểu trấn được xây dựng trên Thông Thiên Sơn, nơi này hàng năm vào ba ngày trăng tròn tháng giêng đều đặc biệt đông đúc, tiểu trấn có kiến trúc được điêu khắc từ đá, mộc mạc nhưng không kém phần tinh xảo rộng rãi, trong trấn không có hộ dân bình thường mà chỉ có vài chục tửu quán, khách điểm, trong đó nổi tiếng nhất là khách điểm Nguyên Gia.

Khách điểm Nguyên Gia là một tòa lầu cao bốn tầng, đài ngọc chỗ ngồi tuy không có gì hơn người nhưng thức ăn lại đặc biệt ngon, thậm chí có cả thịt yêu thú.

Trong một căn phòng sang trọng nhất trên tầng cao nhất của khách điểm, căn phòng này vốn không dùng cho khách, bởi vì nơi này chỉ dành cho người giám sát của Hỗn Độn Tiên Ma Tông. Quách Trùng và Liễu Như nhân nhả ngồi trong phòng, trên tay cầm một ly linh trà, Liễu Như đột nhiên nhíu mày nói:

“Ồ! Trên con đường kia từ bao giờ đã xuất hiện một cái bình đài vậy?”

Quách Trùng cũng lộ ra vẻ khó hiểu, bọn họ là cường giả Nguyên Anh kỳ, thần thức có thể bao trùm phạm vi hai mươi dặm, hai người sớm đã dùng thần thức bao phủ cả Thông Thiên Sơn, mọi hành động của sáu người đều bị bọn họ theo dõi. Ngay lúc này một giọng nói vang lên trong phòng.

“Hai phụ thê các ngươi có vẻ quan tâm đến đám nhóc kia nhỉ?!”

Hai người Quách Trùng và Liễu Như đồng loạt giật mình, quay đầu nhìn lại sau đó nhanh chóng đứng lên cung kính hô:

“Sư phụ!”

Người đến là một trung niên nhân một thân hắc y mộc mạc, dung mạo không thể xem là bắt mắt nhưng lại mang đến cảm giác thần nhiên phiêu hốt khiến người ta không dám xem thường. Trung niên nhân nhìn Quách Trùng và Liễu Như, bình thần phát tay.

“Được rồi, ngồi xuống đi.”

Nói rồi trung niên nhân tự nhiên đi đến ngồi xuống ghế, Liễu Như cung kính rót trà đưa đến tay hắn, nhìn trung niên nhân, Quách Trùng không khỏi thất sắc hỏi:

“Sư phụ, sao người lại đến đây?”

“Tên ngu ngốc nhà ngươi vẫn không tiến bộ lên chút nào, ta ở đây đương nhiên vì ta chính là Giám Sát Giả lần này.”

Quách Trùng cùng Liễu Như đồng loạt giật mình, Thông Thiên Sơn là cánh cửa đón đệ tử của Hỗn Độn Tiên Ma Tông, cao tầng sao có thể không phải người đến giám sát, tuy không bao giờ can thiệp vào bất cứ vấn đề gì trên Thông Thiên Sơn nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây trong ba ngày này đều không qua được mắt Giám Sát Giả.

Nhưng Sư phụ của bọn họ tuy tu vi là nguyên anh đại viên mãn nhưng thực lực không đơn giản như vậy, với danh xưng Trịnh Lão Ma nổi tiếng từng dùng tu vi nguyên anh hậu kỳ giết không chỉ một mà là hai tu sĩ hóa thân, sự lợi hại không cần phải nói, còn có bối phận của hắn cũng cực kỳ cao, rất nhiều trưởng lão hóa thân đều phải cung kính gọi một tiếng sư huynh, địa vị trong tông không hề thấp, nhiệm vụ Giám Sát Giả Thông Thiên Sơn thường chỉ giao cho đệ tử nội môn tu vi kim đan kỳ hay nhiều lắm thì đệ tử hạch tâm mới tiến vào nguyên anh đi làm, với thân phận cũng như tu vi của sư phụ bọn họ mà phải đi làm cái này, đây là chuyện cực kỳ bất ngờ.

Nhìn vẻ mặt khó tin của hai đồ đệ mình, trung niên không giải thích mà lại bình thản cười cười, nói một câu càng khiến cho hai người chấn động.

“Trưởng lão hội vừa mới được triệu tập.”

“Trưởng lão hội?!”

Quách Trùng và Liễu Như đưa mắt nhìn nhau, phải biết trong Hỗn Độn Tiên Ma Tông, có thể gọi trưởng lão cũng chỉ có những vị từ hóa thân kỳ trở lên,

hoặc là như sư phụ bọn họ có công hiến lớn cho tông môn nên được tiến vào hàng ngũ trưởng lão, mà Trưởng lão hội là một hội nghị tối cao triệu tập tất cả trưởng lão của tông môn, cùng nhau bàn luận về một vấn đề quan trọng nào đó, thậm chí trong số những người tham gia còn có các thái thượng trưởng lão tu vi độ kiếp kỳ và tông chủ.

“Sư phụ, đã có chuyện gì xảy ra sao?”

Trung niên bình thần nhấp trà, một lát sau mới nói:

“Cũng không có gì, chỉ là nghe mấy tên đó thông báo chính thức Hỗn Động Lục Tinh cùng Song Tinh Hộ Pháp đòi tiếp theo mà thôi.”

Nghe đến Hỗn Động Lục Tinh cùng Song Tinh Hộ Pháp, sắc mặt Quách Trùng và Liễu Như lập tức biến đổi, kinh hãi hô:

“Sư phụ, các vị sư thúc sư cô đều đã quyết định?”

“Đúng vậy, sau đó đám kia còn ép ta đứng ra làm người giám sát bọn chúng trong khoảng thời gian chưa chính thức tiến vào Tổ Sư Đường nữa.”

Nói đến đây, khóe môi trung niên nhếch lên, lộ ra một nụ cười khiến người ta dựng tóc gáy.

“Bản thân ta cũng muốn nhìn xem, đám nhóc kia có tư cách gì thừa kế tương lai của tông môn.”

Liễu Như âm thầm nuốt ngụm nước bọt, run giọng nói:

“Sư phụ, sẽ không phải là đám nhóc kia đó chứ?”

Trịnh Lão Ma liếc mắt nhìn nàng, cười cười không nói, Quách Trùng đột nhiên bùng tỉnh.

“Sư phụ, vậy bình đài kia chẳng lẽ...”

Hắn nói chưa dứt câu đã phải ngậm miệng, bởi vì trước mắt hắn, trung niên đang nở một nụ cười âm hiểm đến đáng sợ, trong lúc đó, Liễu Như đang âm thầm cầu nguyện, sư phụ nàng hành sự khó đoán lại đặc biệt khắc nghiệt, không hiểu là ai đề nghị cho sư phụ nàng làm người giám sát nữa.

Đám nhóc thật đáng thương a!

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Hoàng điều

Thông Thiên Sơn, tình hình ở bình đài trên vách núi lúc này cực kỳ căng thẳng, sáu người bị một đám Hoàng Điều bao vây, lui lại không được, trước mặt thì không có đường, tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Sao lại như vậy, chẳng lẽ thông tin là sai lệch sao?”

Sắc mặt Tư Không Tử Tinh trắng bệch, ngửa đầu nhìn một đàn mấy trăm con chim lớn đang bay lượn trên đỉnh đầu bọn họ. Vũ Văn Kỳ cũng ngây người ra đó, vẻ mặt cực kỳ hồi hận.

“Đều tại ta, chỉ vì ta đề nghị đi con đường này cho nên chúng ta mới...”

Lý Phi Yên nhìn bộ dạng hai cái có chiến lực nhất sa xúc thành như vậy, tức giận trừng mắt nhìn một cái.

“Còn ở đó nói nhảm cái gì vậy? Bây giờ hồi hận có tác dụng gì chứ, dùng thời gian đó nghĩ cách thoát thân còn có ý nghĩa hơn, và lại chuyện này cũng không thể trách được các ngươi.”

“Đúng đó, dù sao các ngươi biết chỉ là tin tức mà thôi, tin tức có vấn đề là không ai đoán trước được.”

Vinh Cơ cầm chặt pháp khí đang kiểm soát được từ tay Vinh Khang, nhìn chằm chằm đám Hoàng Điều trên bầu trời. Trong lúc đó Hứa Vô Tình và Tô Vân Kiều không nói một lời, Hứa Vô Tình nắm chặt nắm tay, dù đang trong tình cảnh như vậy hắn cũng không lộ ra chút sợ hãi nào, ngược lại trong mắt còn che ẩn chứa tia sáng phản kích, Tô Vân Kiều mím môi, sắc mặt tái xanh, nhưng ít ra vẫn giữ được tỉnh táo.

Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh lúc này mới bình tĩnh lại một chút, Tư Không Tử Tinh đột nhiên vung tay lên, trước mặt nàng bay ra một đám đồ vật, một nắm phù lục, một cái chày giã thuốc to bằng cánh tay người bằng đá có khắc hoa văn kỳ quái ở phía trên, một cây gậy trúc dài hơn hai thước màu

xanh như ngọc, không biết dùng để làm gì, một thanh kiếm nhìn một cái liền nhận ra không phải vật phàm, ít ra có cảm giác tốt hơn thanh pháp khí Vinh Cơ đang dùng.

“Ta chỉ có bấy nhiêu vật dụng có thể dùng được, mọi người xem có thể dùng cái gì thì lấy đi.”

Ngay lúc này, Tô Vân Kiều đột nhiên kinh hô:

“Chúng tấn công.”

Theo tiếng kinh hô của hắn là tiếng xé gió vu vu từ trên trời phóng xuống, đám Hoàng Điều nổi con to như một con đại bàng núi, toàn thân lông đen vàng hai màu, đặc biệt đáng sợ là cái mỏ chim màu vàng như được làm bằng vàng ròng nhọn hoắc, chúng đang bay lượn trên không trung đột nhiên lao xuống như mũi tên nhắm vào mấy người Lý Phi Yến.

Không có thời gian chần chờ nói nhiều, Lý Phi Yến vội vàng chọn lấy cây gậy trúc, rất nhanh nàng liền kinh ngạc phát hiện nó rất nặng, chẳng khác cơn sát là mấy, nhưng với nàng thì trọng lượng như vậy rất vừa tay, Vinh Cơ vốn dĩ có vũ khí của mình nên không cần thêm vũ khí nữa. Hứa Vô Tình cực nhanh lấy cái chày gỗ thuốc kia, vừa cầm lên hắn liền hơi nhíu mày nhưng cũng không nói tiếng nào thủ thế chuẩn bị giáp địch, Tô Vân Kiều đứng đó, sắc mặt hắn đỏ bừng, cắn răng đứng thẳng, không nhặt lấy vũ khí nhưng cũng không lùi nữa bước, Tư Không Tử Tinh thấy vậy cũng không có thời gian nói cái gì liền cầm lên thanh kiếm.

Vù...!

Đột tấn công đầu tiên kéo đến, con Hoàng Điều thứ nhất nhắm vào Hứa Vô Tình, hắn cầm chặt chày gỗ, đột nhiên mạnh mẽ vung lên, cực kỳ chuẩn sát đánh vào con Hoàng Điều đã áp sát đến trước mặt, chỉ nghe một tiếng "bang", con chim kia bị đánh văng ra một bên, lao đảo một cái đâm vào vách đá, nó gãy dựa trên đất mà không thể bay lên được.

Lý Phi Yến không khỏi kinh ngạc, phải biết Hoàng Điều có tốc độ rất nhanh, Hứa Vô Tình có thể đánh trúng nó chứng tỏ sự quan sát cùng óc phán đoán của hắn rất không tầm thường, lúc này cũng có một con hướng về phía nàng, Lý Phi Yến phản ứng cực nhanh, vung gậy trúc đâm lên một cái, nhìn động tác của nàng cực kỳ đơn giản, cũng không phải rất nhanh nhưng động tác đơn giản đó đã qua sự tính toán tỉ mỉ, Lý Phi Yến quan sát không chỉ bằng mắt thường mà còn bằng cảm quan mạnh mẽ, dưới cảm quan của nàng, tốc độ của Hoàng Điều giảm xuống, hay nói đúng hơn là mức độ phản ứng với chuyển động của nàng tăng lên cho nên mới cảm thấy Hoàng Điều chậm đi.

Bộp!

Gậy trúc đâm trúng vào mắt của con Hoàng Điều kia, phải nói Lý Phi Yến tính toán rất chính xác, dựa vào tốc độ lao xuống của nó cùng với ưu thế thể lực của mình, nàng quả thật có thể đâm xuyên qua mắt nó, đồng thời Lý Phi Yến cũng cảm thấy may mắn gậy trúc mình đang dùng cứng rắn cùng dẻo dai vượt qua cả mong đợi.

Trong lúc đó Vinh Cơ và Tư Không Tử Tinh cũng thuận lợi chống đỡ được, Vinh Cơ vốn đặc biệt nhanh nhạy, nàng vậy mà có thể né tránh được công kích, đồng thời vung kiếm chém về phía con Hoàng Điều vừa đâm xuống đất, đúng như Tư Không Tử Tinh nói, Hoàng Điều rất yếu, Vinh Cơ cầm pháp khí đã có thể chém lìa cánh của nó. Tư Không Tử Tinh vốn đã là luyện khí sĩ tầng hai, trên tay lại cầm thanh kiếm kia, soạt soạt hai cái đã chém chết hai con.

Trong lúc đó hai người Tô Vân Kiều và Vũ Văn Kỳ lại không có lập tức hành động, Vũ Văn Kỳ cầm một tấm Bạo Linh Phù trên tay, nghiêm mặt nhìn chăm chăm lên không trung, một tay hắn liên tục chuyển động làm ra một loạt động tác kỳ quái, đợi khi kẻ địch lao đến gần, đột nhiên hắn ném linh phù trên tay về phía trước, tấm phù phi ra như một mũi tên.

Ầm!

Linh phù va chạm với Hoàng Điều lập tức phát nổ, không chỉ một mà cả ba con gần đó đồng loạt tan xác.

Tiếng nổ lớn với phạm vi gần khiến mấy người Lý Phi Yến có chút choáng váng, đám Hoàng Điều còn lại không hề bị ảnh hưởng, lại tiếp tục lũ lượt lao xuống, mấy người Lý Phi Yến phản ứng chậm nửa nhịp, một con áp đến gần Vinh Cơ, ngay lúc nguy cấp Tô Vân Kiều đột nhiên lao ra, hắn không có vũ khí tấn công mà dùng thân thể trực tiếp va chạm với con chim kia, hắn và nó đồng loạt bắn ngược ra, Vinh Cơ tránh không kịp bị Tô Vân Kiều đụng vào, cả hai cùng ngã lăn ra, khiến người ta kinh hãi chính là Tô Vân Kiều không có bị thương, làn da màu đồng của hắn chỉ bị xước một chút..

Ngay lúc này Vũ Văn Kỳ lại thả ra thêm một tấm linh phù.

Ầm!

Tiếng động lớn chấn động khiến vách đá đều run lên, Lý Phi Yến cố gắng chống lại xung động bạo tạc từ vụ nổ, đột nhiên nảy ra chủ ý, quay đầu lớn tiếng hỏi:

“Tiểu Kỳ, ngươi có thể phóng phù xa hơn nữa hay không?”

Vũ Văn Kỳ lau mồ hôi trên trán nói:

“Không được, sức của ta không đủ, không thể phóng xa hơn.”

“Vậy ngươi có thể dấn phù vào thứ khác để Hứa Vô Tình đánh lên cao, như vậy tâm công kích cùng số lượng bị hạ cũng nhiều hơn.”

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc, sau đó mừng rỡ nói:

“Chú ý rất hay!”

Tư Không Tử Tình hơi lo lắng hỏi:

“Tiểu Kỳ, linh lực của ngươi có thể kiên trì được không?”

“Miễn cưỡng có thể được.”

Vừa nói Vũ Văn Kỳ vừa nhặt một hòn đá rồi dánh Bạo Linh Phù lên, sau đó ném về phía Hứa Vô Tình.

“Hứa sư huynh.”

Hứa Vô Tình không nói lời nào, vung chày gỗ đập mạnh một cái, Bạo Linh Phù phát ra ánh sáng vàng như một mũi tên lửa phóng thẳng lên không trung.

Ầm!

Nhìn gần chục con Hoàng Diệu bị nổ thành thịt vụn, mấy người Lý Phi Yến không khỏi mừng rỡ, Tư Không Tử Tình nói:

“Yến sư tỷ, ta cũng có thể làm được, chúng ta giúp Tiểu Kỳ và Hứa sư huynh.”

“Được, Vinh Cơ, Tô Vân Kiều, các người hỗ trợ, đừng để con nào công kích đến đây khi chúng ta chuẩn bị.”

“Đã biết!”

Vinh Cơ và Tô Vân Kiều bò lên, đứng ở phía trước, Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ liên tục phát động Bạo Linh Phù, Hứa Vô Tình cùng Lý Phi Yến phụ trách đánh về phía đám Hoàng Diệu đang bay lượn phía trên, thỉnh thoảng có một vài con thoát được muốn công kích bọn họ thì Vinh Cơ và Tô Vân Kiều sẽ cố gắng ngăn cản.

Ầm! Ầm...!

Tiếng nổ phát ra liên tục trên Thông Thiên Sơn, có một số người trên núi nghe được tiếng động, bọn họ chỉ lộ ra vẻ sợ hãi sau đó cố tình tránh xa, không một ai dám đến gần.

Mấy người Lý Phi Yến cứ thế chặt vật chống chọi, nhưng khiến bọn họ phát khổ chính là tiếng nổ lại thu hút thêm nhiều Hoàng Diệu hơn nữa, mà quan trọng là linh lực của Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tình cũng có hạn, dù kích hoạt Bạo Linh Phù không tốn nhiều linh lực nhưng phải kiên trì thời gian dài là không thể nào.

Sắc mặt Tư Không Tử Tình và Vũ Văn Kỳ đã trắng bệch như tờ giấy, Vinh Cơ và Tô Vân Kiều cũng thê thảm không chịu nổi, Vinh Cơ liên tục thở hổn hển, đứng mà còn không vững, áo của Tô Vân Kiều cũng rách nát vì bị công kích nhiều lần, mặc dù ngoại trừ bị trầy xước ra hần không bị thương gì nhiều, nhưng hần cũng đã sắp kiên trì không được, mồ hôi tuôn ra như tắm, ngay cả là Lý Phi Yến cũng cảm thấy mệt mỏi, hai tay mỏi nhừ, chỉ có Hứa Vô Tình là thần sắc vẫn không mấy thay đổi nhưng hơi thở của hần đã có chút rối loạn, tay cầm chày đá khẽ phát run, bọn họ đã kiên trì hai canh giờ, đã sắp đến giới hạn.

“Yến sư tỷ, xin lỗi, ta không kiên trì nổi nữa!”

Da mặt Tư Không Tử Tình đã lộ ra sắc xanh, lưng lay sắp ngã, Vũ Văn Kỳ cũng không khá hơn, hần run giọng nói:

“Linh lực của ta đã cạn, chúng ta xong rồi.”

Lý Phi Yến quay đầu nhìn lên không trung, đàn Hoàng Diệu lại chuẩn bị công kích, lúc này nàng cũng không biết phải làm gì, tình cảnh chính là bị ép đến tuyệt lộ rồi.

Ngay lúc này Hứa Vô Tình đột nhiên bước lên một bước, hần ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên không trung, ánh mắt cố chấp như đang bùng cháy, dù bộ dạng của hần lúc này thực nhếch nhác, quần áo vốn đã rách rưới, lại thêm mồ hôi ướt đầm, tay cầm chày đá đang liên tục run run nhưng ánh mắt kia lại chói sáng hơn bao giờ hết. Nhìn ánh mắt kiên quyết kia, trong lòng Lý Phi Yến trào lên cảm xúc mãnh liệt: Buồn bực, khâm phục, xấu hổ.

Nàng là ai chứ? Chẳng lẽ so sánh ra nàng còn không kiên trì bằng tên nhóc này hay sao?

Nhiệt huyết bắt đầu sôi trào, một cổ cổ chấp điên cuồng bùng nổ trong lòng Lý Phi Yến, bất kể kết quả như thế nào, nàng cũng không thể bỏ cuộc, dù trong hiểm cảnh nhưng nếu nàng chưa bỏ cuộc thì vẫn chưa phải là thất bại, nàng vẫn còn đứng được đây này, đám chim chóc chết tiệt kia sẽ không đánh bại nàng dễ dàng như thế.

Lý Phi Yến hít sâu một hơi, đứng thẳng sống lưng, cầm chặt gậy trúc, sẵn sàng giáp địch, bình tĩnh hỏi:

“Vinh Cơ, Tô Văn Kiều, các người còn có thể đứng vững nữa không?”

Đưa mắt nhìn Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình vẫn không bỏ cuộc, thậm chí tiến lên phía trước che trước mặt mọi người, trong lòng bốn người Vinh Cơ bất giác run lên, không chỉ Vinh Cơ và Tô Văn Kiều mà cả Tư Không Từ Tình và Vũ Văn Kỳ cũng cố gắng đứng lên, nghiêng răng nói:

“Chúng ta vẫn còn đứng được đây.”

Lý Phi Yến cười cười, nụ cười có chút ác liệt.

“Từ Tình, Tiểu Kỳ, việc các người cần làm hiện tại là nhanh chóng hồi phục linh lực, còn có, Bạo Linh Phù còn đủ chứ?”

“Yến sư tỷ yên tâm, Bạo Linh Phù chính là phù lục ta chế tạo nhiều nhất, trên người ta còn giữ lại không ít, không có vấn đề.”

Vũ Văn Kỳ lật tay lấy ra một xấp phù lục, Lý Phi Yến thấy vậy mới yên tâm, nghiêm túc nói tiếp.

“Đường thoát thân duy nhất của chúng ta lúc này chính là diệt hết Hoàng Điều trên Thông Thiên Sơn hoặc là khiến chúng sợ hãi mà bỏ qua chúng ta, các người chuẩn bị đi.”

Nghe kế hoạch của Lý Phi Yến, mấy người Vinh Cơ không khỏi run khỏe miệng, giết hết Hoàng Điều trên Thông Thiên Sơn? Cái này quá mức kinh khủng rồi, nhưng nghĩ lại quả thật không còn đường nào khác, quay về đường cũ không được, địa hình nhỏ hẹp không thể phòng thủ, sự thật nếu không có binh đài rộng rãi bọn họ sớm đã không chống chọi nổi.

Trận ác chiến lại tiếp tục, mấy người Lý Phi Yến gần như là liều mạng, đứng một vòng bảo hộ Vũ Văn Kỳ và Tư Không Từ Tình, trong lúc đó hai người cũng đang liều mạng hồi phục linh lực, bất chấp tổn hại kinh mạch, trực tiếp dùng linh thạch cố gắng hồi phục càng nhanh càng tốt.

Hoàng Điều là yêu thú sống thành bầy, chúng tấn công cũng theo kiểu bầy đàn, tập hợp rồi tấn công theo từng nhóm, mấy người Lý Phi Yến nhờ vậy mà có chút thời gian để thở sau một đợt tấn công dồn dập, hai khắc thời gian sau sắc mặt bọn họ cực kỳ tái nhợt, ngoại trừ hai người Tư Không Từ Tình và Vũ Văn Kỳ ra, tất cả đều là một dạng sức cùng lực kiệt, trên người còn xuất hiện thương tích khi cố gắng che chở lẫn nhau, ngay cả Lý Phi Yến hiện tại cũng gần như mất khống chế với thân thể, hai cánh tay tê dại, mồ hôi ướt đầm toàn thân.

Ngay lúc này, Vũ Văn Kỳ và Tư Không Từ Tình mở mắt, vừa nhìn một cái hai người đồng loạt kinh hãi, chỉ hai khắc đồng hồ mà binh đài đã nhuộm đầy máu Hoàng Điều, xác chết của chúng nó có ở khắp nơi, Hoàng Điều bị Bạo Linh Phù giết chết trực tiếp tan xác cháy đen rơi xuống vực nên không tạo nên cảm giác máu tanh gì, còn hiện trạng lúc này đã chính thức tiến vào loại giết chóc máu tanh thật sự, mùi máu xông vào mũi cực kỳ nồng nặc, cả hai đưa mắt nhìn bốn người Lý Phi Yến, trong lòng âm thầm run động, dù trên người dính đầy máu nhưng vẻ mặt bốn người vẫn giữ được bình tĩnh, chặt vật mà vẫn kiên trì đứng vững nhìn chằm chằm bầu trời. Trong bốn người chỉ có Tô Văn Kiều xem như là sạch sẽ nhất, tuy nhiên nửa thân trên của hắn đã xích lỏa, xuất hiện trên làn da màu đồng là từng vết xước rướm máu, hán xuất thân Đông Á đại lục, là sân nhà của Ma Đạo Cung nổi tiếng sản sinh vô số quái vật hình người có thân thể biến thái, hai người Vũ Văn Kỳ và Tư Không Từ Tình cũng từng nghe nói qua, nên không như Lý Phi Yến cảm thấy bất ngờ gì.

“Các người đã hồi phục linh lực rồi sao?”

Vinh Cơ thấy Tư Không Từ Tình và Vũ Văn Kỳ tỉnh lại liền vui mừng hỏi:

“À! Đã gần như hồi phục rồi, chúng ta có thể tiếp tục.”

Tư Không Từ Tình gật đầu, đứng dậy, lại lấy ra một cái Bạo Linh Phù, hai mắt lộ ra tia kiên quyết, ngay lúc này, đột nhiên Vũ Văn Kỳ kinh ngạc reo lên.

“Khoang đã, mọi người nhìn xem”

Vũ Văn Kỳ chỉ chỉ trên mặt đất, mấy người Lý Phi Yến khó hiểu cuối đầu nhìn một cái, lập tức nhận ra có điểm khác thường, binh đài này thì ra không phải là binh đài tự nhiên, ban đầu không ai chú ý nhưng hiện tại bọn họ nhận ra trên binh đài có những khe rãnh xuất hiện theo một trật tự đặc biệt, nhờ máu của đám Hoàng Điều bị giết nhuộm lên mà những khe rãnh lộ ra rõ ràng, nhưng với loại ngay cả luyện khí còn chưa đến như Lý Phi Yến, dù nhận ra không bình thường nhưng cũng chẳng hiểu đường rãnh kia có ý nghĩa gì.

Ngay lúc này Hoàng Điều đã tập hợp xong, bắt đầu tiến hành công kích, Lý Phi Yến không có thời gian quan tâm đến thứ mình không biết, những người khác cũng hành động tương tự, chỉ có Vũ Văn Kỳ là vẫn cuối đầu nhìn chằm chằm dưới chân, hắn nhìn một hồi hai mắt đột nhiên sáng lên, run giọng kinh hô:

“Chúng ta có cơ hội thoát thân rồi, đây là một cái truyền tống trận.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Truyền Tống Trận

“Truyền tống trận?!”

Lý Phi Yên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nàng cảm thấy bức tường lên một cái, mạnh mẽ đập vào đầu một Hoàng Đế, trong đầu lại đang nghĩ đến cái gọi là truyền tống trận, nàng đã từng nghe đến nhưng chưa từng được thấy, hôm nay không ngờ lại tình cờ đứng trên một truyền tống trận.

“Tiểu Kỳ, kiểm tra xem truyền tống trận này dùng được hay không?”

Vũ Văn Kỳ gật đầu, hần bắt đầu chạy vòng quanh bình đài nghiên cứu, Vũ Văn gia nổi tiếng về phù văn trận pháp, Vũ Văn Kỳ đường đường là nhi tử của gia chủ Vũ Văn Gia, những thứ khác không nói, trận pháp chính là sở trường của hần.

“Tiểu Kỳ, thế nào rồi?”

Vinh Cơ thở hắt hắt hỏi, nàng đã gần đến cực hạn chịu đựng. Vũ Văn Kỳ hơi nhíu nhíu mày sau đó nói:

“Cái này còn dùng được nhưng đệ không biết nó sẽ đưa chúng ta đi đâu.”

“Bất kể đi đâu cũng tốt hơn chỗ này, Vũ Văn sư đệ, người nhanh lên a.”

Tô Văn Kiều lần này dứt khoát một cách hiếm thấy, nhìn số đông Hoàng Đế lại công đến, sắc mặt hần cực kỳ khó coi.

“Đừng vậy, nếu còn kéo dài, chúng ta sẽ trở thành mồi của chúng mất, lập tức khởi động truyền tống, nói cho ta chỗ gắng linh thạch.”

Tư Không Tử Tinh không chần chờ lật tay một cái, trên tay xuất hiện mấy viên đá to bằng ngón tay cái màu xanh như ngọc bích, thứ đó chính là linh thạch trong truyền thuyết, dù nhìn thấy linh thạch xuất hiện ở trước mắt, Lý Phi Yên lại không có thời gian suy nghĩ nhiều, nàng nhảy lên đập vào một con Hoàng Đế đang phi hướng Vinh Cơ.

Vinh Cơ thật sự đã đến giới hạn, thể lực bị rút sạch, Lý Phi Yên vội vàng đỡ lấy nàng, Hứa Vô Tình thấy vậy tiến đến che phía trước hai người chống trả lại một con Hoàng Đế khác, sắc mặt của hần cũng đã trắng bệch, cả người đau nhức mỗi một nhưng hần vẫn cắn răng không rên lấy một tiếng, Vũ Văn Kỳ nhìn tình hình không ổn, vội vàng chỉ đạo Tư Không Tử Tinh.

“Bên phải của tỷ ấy, trong góc có vết lõm, chính là chỗ đó.”

Tư Không Tử Tinh không chần chờ chạy đến vị trí Vũ Văn Kỳ chỉ, lấy một viên linh thạch khảm vào một vết lõm sâu dưới lớp tro bụi. Vũ Văn Kỳ cũng không rảnh rỗi, bản thân hần chạy đến một góc khác, cũng xuất ra linh thạch của mình lấp lên những vết lõm trên bình đài, trong lúc đó Lý Phi Yên đỡ Vinh Cơ đến một bên, bản thân đứng phía trước cùng Hứa Vô Tình chống trả công kích liên tục của đám Phi Đế.

“Tô Văn Kiều, bảo vệ Vinh Cơ.”

“A! Yên sư tỷ cứ giao cho ta”

Tô Văn Kiều nghe lời chật vật chạy đến, hai chân hần đã có chút phát run nhưng cố gắng kiên trì bảo vệ cho Vinh Cơ đang thoát lực nằm ở phía sau, Vinh Cơ nhìn nhìn, dù không cử động được nhưng nàng vẫn còn có thể cười.

“Tiểu tử người hình như lớn tuổi nhất ở đây còn gọi nàng là sư tỷ nữa, người thật không có tiền đồ gì cả.”

Tô Văn Kiều kinh ngạc, hần quay đầu liền nhìn thấy nụ cười khô hài của Vinh Cơ, lập tức đỏ mặt xấu hổ, lắp bắp nói:

“Ta... Ta rất yếu, hơn nữa...”

Vinh Cơ hừ một tiếng, không cho hần nói hết, có chút khinh bỉ nhìn hần.

“Trong bốn người chúng ta, người là bị thương ít nhất, còn nói mình yếu.”

“Ta...”

Tô Văn Kiều ghen lời, hần vốn là kẻ không giỏi ăn nói, nhất thời không biết phải nói gì, lúc này đột nhiên truyền đến giọng nói buồn bực của Lý Phi Yên.

“Đồ Diên, người cảm miệng cho ta, còn người nữa, Tô Văn Kiều, người nhìn đi đâu đó, lo mà xem chừng đám chim thối tha kia kia.”

Trong lúc nguy cấp như vậy mà còn có tâm trạng nói nhảm! Lý Phi Yên buồn bực cực kỳ.

Dù bọn họ đã quen với cách công kích của Hoàng Đế, chống trả thuận lợi hơn trước rất nhiều, gần như là một kích liền giải quyết được một con, nhưng số lượng Hoàng Đế thật sự quá nhiều, lực lượng bên mình lại tổn thất, lúc này gần như chỉ có hai người nàng và Hứa Vô Tình là chủ lực.

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ sau khi phục hồi linh lực không cần bọn họ bảo vệ, có thể vừa chạy quanh bình đài kích hoạt truyền tống trận vừa tự bảo vệ mình nhưng Lý Phi Yến vẫn phải khổ sở chống đỡ một cách cố sức, lỗ tai nghe mấy lời vô bổ của Vinh Cơ và Tô Vân Kiều, tâm trạng nàng càng thêm tệ.

Ngay lúc này, Hứa Vô Tình đang cùng Lý Phi Yến cường chống ở phía trước sau khi đập bay một con Hoàng Điều thì đột nhiên ngã quỵ.

Àm!

Chày đá bị hấn chống trên đất, hấn nửa quỳ nửa ngồi há miệng thở hổn hển, hai tay không ngừng run rẩy, lúc này Lý Phi Yến đã hiểu vì cái gì tay hấn lại run đến thế, chày đá chỉ to bằng cánh tay kia vừa chống trên đất đã phát ra một tiếng động như một tảng đá lớn đập mạnh xuống, sức nặng sợ là không nhỏ, mà Hứa Vô Tình đã liên tục dùng chày đá kia mấy canh giờ, ngay cả Lý Phi Yến cũng phải thâm khâm phục trong lòng.

Ý chí của tên nhóc này thật sự rất kinh khủng!

Hứa Vô Tình cuối đầu thở mấy hơi sau đó run run muốn đứng dậy, tiếp tục chiến đấu, Lý Phi Yến không kềm được nói:

“Ngươi nghỉ ngơi chút đi.”

Hứa Vô Tình bình tĩnh nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

“Một mình ngươi chống không nổi, chỉ cần thêm chút thời gian thôi.”

Lý Phi Yến hơi ngạc nhiên sau đó cười nói:

“Đúng vậy, chỉ cần thêm chút thời gian thôi.”

Có một số chuyện không cần nhiều lời, Lý Phi Yến cũng không khuyên nữa, bởi nàng biết có khuyên cũng vô dụng, và lại tình trạng của nàng so với Hứa Vô Tình cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, tuy thể lực kinh người nhưng cái gì cũng có giới hạn, nàng đã sớm không cảm nhận được thân thể mình, hành động tất cả đều là dựa vào bản năng và tinh thần chống đỡ.

“Xong rồi.”

Tiếng reo to của Vũ Văn Kỳ cùng ánh sáng màu xanh bùng sáng lên dưới chân đối với mấy người Lý Phi Yến lúc này chẳng khác nào nghe thấy âm thanh của tiên giới, một cỗ hạnh phúc không nói nên lời trào dâng trong lòng bọn họ, sắp thoát khỏi địa ngục rồi, thật hạnh phúc đến muốn khóc a.

Nhưng truyền tống trận muốn hoàn toàn khởi động cần chút thời gian, như cảm nhận được vấn đề, đám Hoàng Điều trên bầu trời đột nhiên kêu lên, như được ai ra lệnh đồng loạt lao xuống như một trận mưa tên, nụ cười trên mặt Lý Phi Yến lập tức vụt tắt, nhìn mấy trăm Hoàng Điều điên cuồng lao xuống, nàng chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, không chỉ mình Lý Phi Yến, tất cả mọi người gần như là có cùng một biểu cảm kinh hãi, cho dù có dùng Bạo Linh Phù cũng chẳng kịp nữa.

Ngay lúc nguy cấp, Vũ Văn Kỳ đột nhiên chạy đến phía trước, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn.

“Khốn kiếp!”

Vừa hét xong từ trên tay hấn liền bay ra một tấm phù màu xanh, tấm phù kia bắt đầu sáng lên, đồng thời huyết sắc trên mặt Vũ Văn Kỳ cũng rút dần đi.

Vù!

Một bức màn chắn màu xanh từ tấm phù phát ra che chắn cả bình đài vào bên trong.

Àm... Âm âm...!

Hoàng Điều va vào màng chắn phát ra tiếng động dồn dập như tiếng mưa được khuyết đại nhiều lần khiến da đầu mấy người Lý Phi Yến tê dại.

“Tiểu Kỳ.”

Vũ Văn Kỳ đột nhiên té xỉu, không cần đoán cũng biết nguyên nhân là vì tấm phù màu xanh kia. Nhưng không đợi bọn họ kịp chạy đến thì ánh sáng trên bình đài đột nhiên bùng lên dữ dội, mắt hoa lên một cái, một cảm giác ghệt thở cùng đau đớn bao phủ bọn họ, đầu óc lại cảm thấy kịch liệt chấn động, cảm giác dùng truyền tống trận thật không mấy tốt đẹp a.

.....

Một huyết động mờ tối, rộng chừng năm sáu thước, chỉ có ánh sáng mờ phát ra từ mấy viên đá màu trắng ở trên vách động.

“Hò...A!”

Tiếng kêu khê cùng tiếng vật nặng rơi xuống đột nhiên xuất hiện trong động phá vỡ sự tĩnh mịch. Tư Không Tử Tinh bò dậy, dựa theo ánh sáng mờ trong huyết động đưa mắt tìm kiếm xung quanh, nàng lập tức nhận ra ngoại trừ nàng, năm người còn lại đều ở trong tình trạng hôn mê.

Tư Không Tử Tinh kinh hãi, vội vàng chạy đến kiểm tra từng người, sau khi kiểm tra phát hiện năm người đều còn sống, chỉ là bị hôn mê mà thôi, lúc này nàng mới yên tâm, lại nhìn ra xung quanh nàng liền nhận ra bọn họ bị truyền tống đến một huyệt động u ám tràn đầy cảm giác âm lạnh, sâu trong huyệt động lại hung hút tối tăm, nàng không khỏi lo sợ trong lòng, một lát sau, nàng cố gắng kềm chế nỗi sợ của bản thân, chọn một chỗ bằng phẳng khô ráo rồi mang từng người một tập trung lại đó.

Tư Không Tử Tinh Xuất thân Tư Không gia, sở trường chính là y dược và trồng linh thảo, tuy nhỏ tuổi nhưng kiến thức của nàng lại không thể xem thường, dựa vào phán đoán của nàng, Vũ Văn Kỳ bất tỉnh là vì hao hết linh lực, còn mấy người Lý Phi Yến là vì bị chấn động mạnh trong lúc bị truyền tống lại thêm kiệt sức mà hôn mê, dù sao bọn họ đều còn là phàm nhân.

Tư Không Tử Tinh lấy từ nhẫn trữ vật của mình ra một vật nhìn như một cái lư hương nhỏ bằng bàn tay màu đen, nàng chỉ mới chạm vào một chút thì từ trong lư hương bùng lên một ngọn lửa màu vàng cam, ngọn lửa xuất hiện làm cái lạnh trong huyệt động có giảm bớt đôi chút, sau đó nàng lại lấy ra thêm một bình ngọc nhỏ, từ trong đó nàng lấy ra mấy viên dược hoàn phát ra mùi thơm ngát như mùi trái cây chín rồi cho mấy người Lý Phi Yến mỗi người ăn một viên, sau cùng nàng đi đến bên cạnh Vũ Văn Kỳ, lấy ra một bình ngọc khác, đổ ra một viên tròn màu đen tương tự nhưng lại không có mùi vị gì bỏ vào miệng hắn.

Làm hết mọi chuyện Tư Không Tử Tinh mới buông lỏng sắc mặt, nàng thở dài, co mình ngồi xuống một bên, cũng không dám nghỉ ngơi mà im lặng cảnh giác xung quanh.

Nửa canh giờ sau, Vũ Văn Kỳ là người đầu tiên tỉnh lại, phát hiện cả nhóm đang ở trong một huyệt động âm u, hắn lập tức sợ hãi, cùng Tư Không Tử Tinh trao đổi một chút, hai người quyết định chờ đợi mấy người Lý Phi Yến tỉnh lại rồi mới tỉnh tiếp.

Thời gian sau đó hai người đều là thay phiên nhau trông chừng.

Mãi đến bốn canh giờ sau mấy người Lý Phi Yến mới lần lượt tỉnh lại, vốn dĩ với tình trạng của bọn họ không thể nào tỉnh lại sớm như vậy nhưng nhờ có Tư Không Tử Tinh cho bọn họ ăn linh dược cho nên không chỉ tỉnh lại mà còn hồi phục lại thể lực.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Âm trùng

Nhìn huyệt động mờ tối sâu hun hút, mấy người Lý Phi Yến bất giác cảm thấy cực kỳ căng thẳng, thoát chết từ bọn Hoàng Điều lại không biết mình bị truyền tống đến nơi nào, cũng không biết chờ đợi bọn họ ở phía trước là cái gì.

“Chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi đây, nếu tốn quá nhiều thời gian, chúng ta không thể đứng thời hạn leo lên đỉnh Thông Thiên Sơn, như vậy biết làm thế nào bây giờ?”

Nghe Vũ Văn Kỳ lo lắng nói, sắc mặt mọi người lập tức khó coi, Vinh Cơ nghiêng răng.

“Không phải Thông Thiên Sơn mỗi năm đều mở ra một lần sao? Đợi năm sau chúng ta lại leo.”

“Vinh Cơ nói không sai, và lại hiện tại chúng ta lâm vào cảnh này, vốn không còn cách nào khác.”

Lý Phi Yến thờ dài lắc đầu, cuối cùng, bọn họ quyết định tiến sâu vào huyệt động. Trên vách động có những viên đá phát sáng mờ mờ khiến mấy người Lý Phi Yến cảm thấy cực hứng thú.

“Thứ phát sáng kia là thứ gì vậy?”

Tư Không Tử Tinh là người có kiến thức nhất ở đây nhưng cũng lắc đầu nói:

“Muội chưa bao giờ nhìn thấy loại đá này.”

“Đệ cũng vậy.”

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ đều không biết, không cần nói những người khác nữa. Vinh Cơ không kềm được chạy đến một bên vách động, dùng kiếm cạy ra một viên đá màu trắng to cỡ ngón tay, bị lấy ra khỏi vách động ánh sáng phát ra từ viên đá kia càng rõ hơn.

“A, các ngươi xem này, nó rất lạnh.”

Tất cả đều tò mò đi đến, đúng như Vinh Cơ nói, viên đá phát sáng này lạnh như băng.

“Thứ này không chừng có giá trị, mang ra ngoài tìm người hỏi là biết thôi.”

Vũ Văn Kỳ hào hứng đề nghị, Tư Không Tử Tinh vui vẻ nói:

“Ta có nhẫn trữ vật, có thể chứa rất nhiều.”

Lý Phi Yên nhìn thần sắc nhiệt tình xuất hiện trên mặt Vinh Cơ, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Chúng ta không có thời gian, không nên lấy quá nhiều.”

“Đã biết.”

Sau đó, bọn họ đều tự mình đi đào một mớ đá phát sáng sau đó đưa cho Tư Không Tử Tinh cất giữ, một lúc sau cả nhóm đành tiếc nuối bỏ qua, tuy nhiên số lượng đào được cộng lại cũng hơn trăm khối.

Tiếp tục tiến vào huyết động tối mờ, tầm nhìn bị thu hẹp chỉ còn hai thước xung quanh, dù có ánh lửa phát ra từ lư hương của Tư Không Tử Tinh, nhưng vẫn không xua được cảm giác âm lãnh, rất nhanh bọn họ nhận ra vấn đề, càng tiến lên không khí xung quanh càng lạnh, độ ẩm trong không khí cũng tăng cao.

“Các ngươi không sao chứ?”

Vinh Cơ đưa mắt quan tâm nhìn mấy người Lý Phi Yên bắt đầu phát run, ngay cả luyện khí sĩ như Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ cũng không ngoại lệ, ngược lại Vinh Cơ mặt không đổi sắc, bộ dạng không chút bị lạnh, Lý Phi Yên không khỏi cảm thán trong lòng.

Đúng là băng hệ linh căn có khác!

Lại tiếp tục tiến lên, thời gian trôi qua, bọn họ không biết mình đã đi bao lâu rồi, không gian vẫn u ám như vậy, Vũ Văn Kỳ không khỏi run run nói:

“Chúng ta đi được bao lâu rồi nhỉ?”

“Không biết.”

Ngay lúc này, Lý Phi Yên đột nhiên hô lên.

“Khoang đã.”

“Có chuyện gì vậy?”

Tô Vân Kiều căng thẳng nhìn Lý Phi Yên, Tư Không Tử Tinh đột nhiên sợ hãi gấp giọng nói:

“Có... Có sâu a.”

Nàng đã là tu sĩ luyện khí, thần thức có thể phóng ra ngoài, so với mắt thường càng thêm rõ ràng.

“Là Âm Trùng.”

Vũ Văn Kỳ hô lớn, lúc này bọn họ đều đã nghe được tiếng động dưới chân, tiếng động nhom nhóp ẩm ướt khiến người ta dựng tóc gáy, sắc mặt Lý Phi Yên cực kỳ khó coi, nàng bất giác lui về sau một bước, Vinh Cơ quay đầu đúng lúc nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc.

“Yên Yên, ngươi sợ?!”

Lần đầu tiên nàng thấy Lý Phi Yên lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Ta không sợ, ta chỉ chán ghét thôi.”

Nhóp nháp, nhảy nhụa, nhun nhút, những thứ đó vừa nghĩ đã khiến nàng bất giác ớn lạnh, Không chỉ có nàng, sắc mặt Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ cũng tái nhợt, bất giác đã lui về giữa đội hình.

“Mọi người cẩn thận, thứ này có độc, còn là loại chuyên hút máu, nếu bị chúng cắn một cái sẽ bị tê liệt ngay, và lại chúng còn có thể phệ linh, linh khí hộ thể không có tác dụng với chúng.”

Vũ Văn Kỳ vung tay lấy ra một cái linh phù, linh phù này màu trắng, hần vừa phóng ra thì linh phù đột nhiên phát sáng mãnh liệt, như một mặt trời trắng xuất hiện trong huyết động, vừa lấy lại được tầm nhìn, bọn họ lập tức đồng loạt rung mình, sắc mặt lộ ra kinh hãi, không biết từ lúc nào, bọn họ đã bị bao vây bởi hàng vạn con sâu đen to chừng bàn tay nhun nhút trường đến, cảnh tượng khiến người ta choáng váng thật sự.

Lý Phi Yên bất giác run lên, tưởng tượng đến cảnh bị thứ kia bám vào người, nàng lập tức không khống chế được toàn thân run rẩy, cố gắng điều chỉnh tâm tình của chính mình, gấp giọng hỏi:

“Tiểu Kỳ, có cách nào đối phó với chúng không?”

Sắc mặt Vũ Văn Kỳ tái nhợt, lúc lắc cái đầu.

“Trong điển tịch đệ từng xem không có ghi lại a.”

Nhận được đáp án này, sắc mặt Lý Phi Yên càng thêm khó coi, bỗng nhiên Hứa Vô Tình đưa tay chỉ về sâu trong huyết động, vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh như thường, trong tình hình này hắn chính là người bình tĩnh nhất.

“Thứ đằng kia, có phải truyền tống trận không?”

Theo lời của hắn, mấy người Lý Phi Yên liền đưa mắt nhìn sâu vào huyết động, vượt qua một rừng âm trùng quả thật có một cái bình đài tương tự ở trên Thông Thiên Sơn, tuy nhiên nhìn đám Âm Trùng dày đặc cản ở trước mặt, da đầu bọn họ không khỏi tê dại, bất chợt đám Âm Trùng di chuyển nhanh hơn, chúng bắt đầu tràn lên cả vách động, bò ngược lên đỉnh huyết động, che kín cả phía trên, sau đó chúng ồ ạt buôn xuống, nhảy về phía sáu người.

Lý Phi Yên trợn to mắt, cảm thấy sau lưng mát lạnh, trong đầu ong lên một cái, bất giác giờ gậy trúc trên tay lên.

Ba... Ba ba...!

Gậy trúc trên tay Lý Phi Yên xoay chuyển không ngừng, phát ra tiếng xé gió vù vù, tất cả Âm Trùng nhảy về phía này đều bị đánh bay, trong đầu Lý Phi Yên lúc này trống rỗng, nàng chỉ có một ý nghĩ:

Chết cũng không để thứ ghê tởm này bám vào người.

Thậm chí Lý Phi Yên không nhớ được nếu bị bám vào người thì nàng thật sự sẽ bị hút hết máu rồi chết thật, nàng chỉ biết chống trả theo bản năng, gậy trúc trên tay vung nhanh đến độ chỉ nhìn thấy được tàn ảnh, những gì biểu hiện lúc này chính là cực hạn năng lực của Lý Phi Yên.

Mấy người Vinh Cơ trợn mắt há mồm, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Lý Phi Yên hung mãnh đến như vậy. Tuy nhiên bọn họ cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hứa Vô Tình lớn tiếng nói:

“Tiến về phía trước, Lý Phi Yên chặn phía trên, chúng ta hỗ trợ xung quanh.”

Cả nhóm không có thời gian dè dặt, lập tức hành động, Hứa Vô Tình đột nhiên cởi áo khoác rách trên người ra, bao bọc lại đôi chân lộ ra da thịt sau cái quần rách rưới của hắn, sau đó cầm chặt chày đá, Vinh Cơ và Tư Không Từ Tình cầm kiếm, Vũ Văn Kỳ lấy từ nhẫn trữ vật ra một cây quạt giấy làm vũ khí, Tô Văn Kiều thậm chí không cần dùng vũ khí mà trực tiếp dùng chân tay.

“Yên Yên, bình tĩnh chút, ngươi có nghe Hứa Vô Tình nói gì không?”

Vinh Cơ không khỏi lo lắng hét lớn, Lý Phi Yên hơi tỉnh táo lại một chút, khàn khàn nói:

“Ta nghe rồi.”

Cả bọn cứ thế chậm chạp tiến về phía trước, một trận chiến kịch liệt lại mở màn. Trong lòng sáu người cực kỳ buồn bực, bị quần công, phải chật vật chống trả lẫn thứ hai trong ngày bởi hai loài khác nhau, bọn họ cảm thấy thực nghẹn khuất, và cứ thế trút tất cả nghẹn khuất lên đám Âm Trùng nhiều kinh người xung quanh.

Khoảng cách đến truyền tống trận càng lúc càng thu lại, sức lực của bọn họ cũng càng rút đi, tuy nhiên hai mắt bọn họ đều đã đỏ lên lộ ra sự điên cuồng, chẳng ai quan tâm giữ thực lực, điên cuồng đánh đập, đâm đá, dẫm đạp lên Âm Trùng mà tiến lên, Lý Phi Yên thậm chí đã không còn cảm giác gì, ngay cả ghê tởm cũng biến mất, còn lại chỉ là sự phẫn nộ cùng cực.

Thời gian trôi qua, một đường tiến lên của bọn họ để lại một lọn nhầy nhụa xác chết của Âm Trùng, quả thật sinh vật sống theo bầy đàn chỉ có ưu thế về số lượng mà thôi, năng lực đơn thể lại cực kỳ yếu ớt, dùng sức dẫm một cái cũng có thể giết chúng.

“Chỉ còn một chút nữa thôi, mọi người, cố gắng kiên trì.”

Vũ Văn Kỳ thờ hồn hèn nói, Lúc này toàn thân bọn họ đều đã ướt mồ hôi dù không khí xung quanh lạnh chẳng khác gì mùa đông, đột nhiên Tư Không Từ Tình kêu thảm một tiếng, chân nàng không biết từ lúc nào bị ba bốn con Âm Trùng bám lên, ống quần bị bọn chúng găm nát lấp ló da thịt trắng nõn, bọn chúng gắp được da thịt mềm mại sau có thể bỏ qua, lập tức mở cái miệng tròn cắn vào, Tư Không Từ Tình thân là luyện khí sĩ, đã sớm dùng linh khí hộ thể nhưng đúng như Vũ Văn Kỳ nói, đám "sâu" này có thể phệ linh, chúng vừa chạm vào một cái linh khí lập tức tán loạn, tuy nhiên sau khi bị cắn, nàng vẫn có thể điều khiển linh khí trong cơ thể tự động chống lại độc tố.

Tư Không Từ Tình bị cắn nhưng không lập tức tê liệt, mắt thấy vì nàng gặp bất trắc mà nhịp điệu phối hợp của mọi người bị gián đoạn, đám Âm Trùng bắt được từ khe hở ồ ạt kéo đến, bò lên chân bọn họ. Nàng cắn răng giờ một bàn tay lên, từ trên đầu ngón trở xuất hiện một đoàn sáng màu xanh lục, đoàn sáng nhộn nhạo từ trên tay Tư Không Từ Tình rơi xuống đất, sau đó bằng tốc độ kinh người một đám dây đẳng gai mọc ra sau đó sinh trưởng thần tốc, rất nhanh đã giống như một cái kén bao phủ mấy người bọn họ vào bên trong, tạm thời ngăn cản thế công như nước lũ của đám Âm Trùng, đồng thời dây đẳng gai vẫn không ngừng lại mà tiếp tục sinh trưởng bành trướng ra xung quanh, thoáng chốc trong phạm vi ba trọng huyết động đã tràn ngập đẳng gai.

Từ Không Từ Tinh sau khi xuất ra thủ đoạn lợi hại nhất của mình sắc mặt đã biến thành màu xám trắng, giống như Vũ Văn Kỳ lần trước, cạn kiệt linh lực, lại thêm chất độc của Âm Trùng, nàng lập tức thoát lực ngã xuống. Hứa Vô Tinh đứng phía sau thấy vậy liền giơ tay đỡ lấy nàng, Từ Không Từ Tinh tuy chưa hôn mê nhưng đã không thể cử động.

Trong lúc đó, Lý Phi Yên nhìn mấy con Âm Trùng đã kịp thời bò lên trên chân mình, nàng xanh mặt liên tục nhảy dựng làm cho bọn chúng rơi xuống, sau đó nàng vội vàng đâm chết bọn chúng, mấy người Vinh Cơ cũng có hành động tương tự, nhìn Từ Không Từ Tinh đã đánh mất khả năng chiến đấu, lại quay đầu xuyên qua khe hở giữa vô số đẳng gai, nhìn về phía bình đài có truyền tống trận chỉ cách bọn họ có hơn mười trượng, còn có đám Âm Trùng lại đang lúc nhúc cố gắng bò qua lớp đẳng gai, không lâu nữa thôi bọn họ liền không thể an toàn nữa.

Hai mắt Lý Phi Yên đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tiểu Kỳ, chuẩn bị Bạo Linh Phù.”

“Hà?! Yên sư tỷ, nhưng chúng ta đang ở trong huyết động.”

Bạo Linh Phù có sức công phá cao nhưng không gian trong huyết động lại hẹp, cho Bạo Linh Phù nổ ở đây bọn họ rất dễ bị kéo vào phạm vi công kích, thậm chí có thể bị nổ chết luôn.

“Đẳng gai mà Từ Tinh tạo ra giống như một cái kén bao bọc chúng ta, cũng giống như một lớp khiên bảo vệ, chỉ cần chúng ta có thể đưa Bạo Linh Phù bay ra ngoài.”

“Đúng vậy, nhưng đưa Bạo Linh Phù ra ngoài bằng cách nào?”

“Ta sẽ ném Bạo Linh Phù bay qua đó.”

Lý Phi Yên đưa tay chỉ vào khe hở giữa rất nhiều lớp đẳng gai chằng chịt, sắc mặt Vinh Cơ biến đổi, việc Lý Phi Yên vừa nói có độ khó cùng nguy cơ không nhỏ, nên nhớ nếu như Lý Phi Yên thất bại, không ném Bạo Linh Phù ra bên ngoài được, vậy người chết chính là bọn họ.

“Yên Yên, người... Người có chắc không?”

Không chỉ mình Vinh Cơ, tất cả đều đồng loạt đưa mắt nhìn Lý Phi Yên, trong lúc đó Lý Phi Yên lại nở một nụ cười rất đáng đánh đòn.

“Không chắc, nhưng các người còn cách nào khác ư? Hoặc là ai nắm chắc thì có thể thử. Tiểu Kỳ, người có thể không?”

Vũ Văn Kỳ sợ hãi, vội vàng lắc đầu, hần dù sao cũng còn nhỏ tuổi, đứng trước nguy cơ lớn, hần không dám thử.

“Người không dám nhưng ta có thể thử.”

Lý Phi Yên cực kỳ nghiêm túc nhìn mọi người.

“Làm đi.”

Hứa Vô Tinh nghiêm mặt nói, ánh mắt của hần không hề có chút do dự nào, ba người Vinh Cơ cũng nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu với Lý Phi Yên, vốn không ai có thể nắm chắc làm tốt hơn, cho nên bọn họ đều lựa chọn tin tưởng giao tính mạng vào tay nàng, Lý Phi Yên mỉm cười, trong lòng cũng căng thẳng, nhưng nàng cũng biết đó là cách duy nhất nàng có thể làm.

Vũ Văn Kỳ lập tức xuất ra Bạo Linh Phù, dáng vào một viên đá phát sáng, sau đó đưa cho Lý Phi Yên, Bạo Linh Phù đã được phát động, linh khí đang bắt đầu chấn động dữ dội, Lý Phi Yên không có thời gian để chần chờ, mồ hôi lăn dài trên trán nhưng hai mắt Lý Phi Yên lại cực kỳ tập trung, nhìn chăm chăm khoảng trống nhỏ kia, nàng nhìn không chỉ bằng mắt thường mà tất cả cảm quan của nàng cũng đang toàn bộ tụ đến vị trí đó, những thứ xung quanh nàng bắt đầu mờ dần đi, chỉ duy nhất khoảng trống chừng nửa bàn tay xuyên qua tầng tầng lớp lớp đẳng gai là trở nên rõ ràng, sau một cái hô hấp, Lý Phi Yên đột nhiên vung tay, dùng sức ném một cái, viên đá phát sáng nhỏ bằng ngón tay cái mang theo Bạo Linh Phù xuyên qua mười tám lớp đẳng gai xen kẽ nhau và một cái bay ra ngoài.

Vù! Âm!...

Vừa thoát ra ngoài thì ánh sáng của Bạo Linh Phù cũng đúng lúc bùng phát, sáu người đều không kịp nhắm chặt mắt, sau đó chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên đẫm thẳng vào tai khiến đầu óc đau nhói, kèm theo đó là một lực lượng bạo tạc như một trận sóng lớn ập đến, bọn họ bị bắn ngược về phía sau, va vào lớp đẳng gai sau lưng, bị gai nhọn đâm đến mình đầy thương tích.

Lý Phi Yên cảm thấy đầu óc quay cuồng, tầm mắt nhòe đi, trong đầu lúng búng không nghe được gì nhưng ít ra nàng còn có ý thức, chặt vật bò dậy, phải mấy cái hô hấp sau tầm nhìn của nàng mới trở lại, vội vàng nhìn ra xung quanh, lập tức thấy mấy người Vinh Cơ bộ dạng cũng thê thảm không kém nhưng may mắn là không có ai bị thương quá nghiêm trọng, phía trước mặt bọn họ cũng đã gần như sạch sẽ, Âm Trùng bị nổ thành thịt vụn, Lý Phi Yên không khỏi vui mừng, vội vàng nói:

“Mau, chúng ta mau đến truyền tống trận.”

Nghe vậy, cả nhóm không hề chần chờ dùng hết sức chạy về phía bình đài, Tô Văn Kiều và Vũ Văn Kỳ chạy phía trước mở đường, Lý Phi Yên và Vinh

Cơ bọc hậu, Hứa Vô Tình ôm Tư Không Tử Tinh đi ở giữa.

Chạy đến được bình đài, Vũ Văn Kỳ không chút chần chờ lấy linh thạch nhanh chóng khởi động, đợi khi truyền tống trận được kích hoạt, bức tường đằng gai phía sau duy nhất còn lại cũng bị phá, Âm Trùng ồ ạt kéo đến chỗ bọn họ, tuy nhiên bọn chúng đã chậm, ánh sáng màu xanh lóe lên, mấy người đứng trên đó đều đồng loạt biến mất.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Đêm tuyết cùng kể chuyện xưa

Một bãi đá trống cách đỉnh Thông Thiên Sơn gần hai dặm, đột nhiên một quang sáng xanh bùng lên, có mấy bóng người đồng thời xuất hiện, lần này bọn họ được truyền tống lên mặt đất, không cần gặp phải thảm cảnh rơi xuống chập vạt như lần trước. Tuy nhiên chân vừa đứng vững, tất cả đã lập tức ngã ngổ ra đất, người nào người nấy đều há miệng thở hổn hển.

Lý Phi Yến nhìn mọi người, thấy tất cả đều bình an, trong lòng nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên Vinh Cơ cười khẽ nói:

“Hiện tại chúng ta đều giống Hứa Vô Tình rồi, bộ dạng như vậy có thể đi làm khất cái a.”

Cả nhóm nghe vậy đều không kềm được mở nụ cười. Ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên xuất hiện trong đầu bọn họ.

“Chúc mừng các ngươi thông qua thí luyện Âm Trùng Huyết Động.”

Giọng nói lạnh nhạt kia xuất hiện vô cùng đột ngột, dọa cho sáu người xém chút nhảy lên, chủ nhân giọng nói lại làm như không có gì tiếp tục nói:

“Phần thưởng của các ngươi sẽ đến sau khi các ngươi tiến vào Ngoại Vi Đường, những gì ta muốn nói chỉ có vậy, sau này còn gặp lại.”

Nói đến đó, giọng nói kia lại im bặt, mấy người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy tia ngạc nhiên trong ánh mắt những người khác, lúc này Lý Phi Yến liền đoán được, việc con đường bọn họ tiến lên Thông Thiên Sơn bị gián đoạn, không phải thông tin của Vũ Văn Kỳ có vấn đề mà nguyên nhân là vì Hỗn Độn Tiên Ma Tông đã cố tình cản trở, sắp đặt thử thách đợi bọn họ, biết được ẩn tình bên trong, Lý Phi Yến cũng không biết phải tức giận hay cảm tạ người đã chuẩn bị thí luyện kia, nàng quay sang Tư Không Tử Tinh hỏi:

“Tư Tinh như thế nào rồi?”

Vũ Văn Kỳ đi đến lấy ra một viên thuốc màu đen, đút cho Tư Không Tử Tinh, sau đó cho mỗi người một viên thuốc đen khác.

“Có giải độc đan của ta, rất nhanh có thể giải được độc của Âm Trùng thôi, còn có mọi người dùng Ích Cốc Đan đi, Tư Tinh tỷ nói thứ này có thể giúp tu sĩ luyện khí ích cốc, đối với người thường lại là thần dược chữa thương, rất có tác dụng hồi phục.”

Mấy người Lý Phi Yến cũng không khách sáo nhận lấy, Lý Phi Yến nhận ra lúc này đã là nửa đêm, nhìn ra xung quanh xem xét địa hình.

“Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, nơi này quá lộ liễu, lại không có vật chắn gió lạnh.”

Hứa Vô Tình chỉ tay về phía một tán đá cực kỳ lớn khuất gió cách đó không xa.

“Nơi đó.”

Vị trí hẳn chọn quả thật khá kín đáo, mọi người đều không có ý kiến, mang theo Tư Không Tử Tinh đi về phía tảng đá lớn chẳng khác gì tòa lầu hai tầng cách đó chừng trăm thước. Đến nơi, bọn họ lại đốt một đồng lửa lớn sưởi ấm, lúc này cả nhóm đều đã vô cùng mệt mỏi, cũng không còn hơi sức mà nói nhiều, mỗi người đều chọn một chỗ nghỉ ngơi phục hồi.

Lý Phi Yến lại dành thời gian để tu luyện, không biết qua bao lâu, khi nàng mở mắt thì không khỏi kinh ngạc phát hiện, tuyết đã rơi từ bao giờ. Thông Thiên Sơn rất cao, chính vì thế dù là đầu xuân nơi này vẫn đổ tuyết.

Lúc này, đột nhiên Vũ Văn Kỳ nói:

“Mọi người đều mệt mỏi rồi, hay là ngủ một chút đi.”

Tư Không Tử Tinh đã hồi phục một chút, tuy vẫn suy yếu nhưng đã có thể ngồi dậy, nàng nhìn một lượt những người khác, ánh mắt lộ ra khác thường, Lý Phi Yến chú ý thấy liền hỏi:

“Tư Tình, người sao vậy?”

Tư Không Tư Tình mím mím môi, hai mắt đột nhiên đỏ lên.

“Xin lỗi! Lúc đó... Lúc đó ta đã nghĩ mọi người sẽ bỏ ta lại, đa tạ các người không bỏ rơi ta.”

Vinh Cơ không khỏi nhủ thầm.

“Người nói gì vậy? Chúng ta là tỷ muội, làm sao có thể bỏ người lại chứ?!”

“Nhưng... Nhưng mà ta lúc đó không thể cử động, chỉ là gánh nặng thôi, đã không còn giá trị gì nữa, nhưng mà các người không có bỏ rơi ta, Hứa sư huynh còn vì bảo vệ ta mà bị thương, ta... Ta...”

Tư Không Tư Tình đột nhiên khóc, tất cả mọi người đều kinh ngạc, Lý Phi Yến có lẽ là người đầu tiên hiểu được ý của Tư Không Tư Tình, nàng thở dài nói:

“Tư Tình, ta không biết trước đây người đã trải qua khó khăn như thế nào, tuy nhiên chúng ta thật sự chính là tỷ muội, đã là tỷ muội thì phải hoạn nạn có nhau, không lý nào lại có thể vứt bỏ người, bất kể người có giá trị hay không, chúng ta vẫn sẽ bảo vệ người, cho dù có mất mạng có lẽ ta cũng không hối hận.”

Lời Lý Phi Yến nói như đánh động đến điều gì đó trong lòng những người còn lại, dù thế nào đứa nhỏ như bọn họ vẫn không giấu cảm xúc, ánh mắt đều hơi hồng lên, Vũ Văn Kỳ nhìn tất cả mọi người qua một lượt, đột nhiên cuối đầu lâm bầm.

“Phụ thân ta từng nói, thù tặc tình thâm thật sự là những người đã cùng nhau trải qua sinh tử, mọi người nói, chúng ta có tính là như vậy hay chưa?!”

Mấy người Lý Phi Yến không khỏi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau.

Trong lúc gần như tuyệt vọng, không ai từ bỏ, không ai hèn nhát bỏ chạy cũng chẳng ai bỏ rơi ai, ngược lại đồng tâm hiệp lực, bảo vệ lẫn nhau, dù mới gặp chưa lâu nhưng bọn họ vẫn lựa chọn tin tưởng, kết quả đã chứng minh, bọn họ đã lựa chọn đúng.

Ngay giờ phút này, một loại cảm xúc gọi là ấm áp đột nhiên trào dâng trong lòng, xua đi cái lạnh giá gió tuyết mang đến, không biết từ lúc nào một sợi dây vô hình đã hình thành và gắn kết bọn họ lại một chỗ. Sáu người đồng loạt nở nụ cười, ngay cả Hứa Vô Tình khéo môi cũng hơi nhếch lên một chút, ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt lần đầu tiên lộ ra tia ôn hòa. Vinh Cơ đột nhiên nghiêm túc một cách hiếm thấy nói:

“Tiểu Kỳ nói không sai, ta cho rằng đời người khó tìm nhất chính là bằng hữu tri kỷ, hiện tại chúng ta cùng nhau đi đến được đây, có lẽ là do số phận, nếu đã thế chúng ta kết nghĩa đi, các người thấy thế nào.”

Sáu người đều có chút kích động nhìn nàng, ánh mắt Vũ Văn Kỳ sáng rực lên.

“Được a, ta đồng ý.”

Tư Không Tư Tình giật mình nhìn những người khác, thấy không ai có ý kiến, nàng bất giác nở một nụ cười vui mừng, có chút nghẹn ngào hỏi:

“Mọi người thật sự sẽ chấp nhận ta, trở thành người thân của ta ư?”

Mấy lời nghẹn ngào này khiến đáy lòng Lý Phi Yến bất giác run lên, không nghĩ ngợi liền gật đầu, không chỉ nàng mà những người khác cũng như vậy, Lý Phi Yến nhìn ánh mắt vui mừng cảm động bùng lên của Tư Không Tư Tình mà đáy mắt đột nhiên cay xè.

Đúng rồi, không phải chỉ mỗi Tư Không Tư Tình, nàng cũng thế thôi, bất kỳ ai cũng là như vậy, cô đơn và khao khát tình thân, vừa sợ tình thân vừa khao khát nó, sợ vì lo lắng sẽ đánh mất, khao khát vì bản thân vốn đã khuyết thiếu.

Dù là ai đi nữa, dù có cố tỏ ra mạnh mẽ, tự nói với lòng rằng ta có thể chịu được cô đơn, thế nhưng đó cũng chỉ là tự lừa dối chính mình, ai rồi cũng cần có một chỗ dựa tinh thần, một ánh mắt quan tâm đầy hơi ấm, nếu không có, cuộc sống sẽ khó khăn lạnh lẽo biết bao, nàng hiểu rất rõ nỗi đau không thể nói thành lời ấy.

Tư Không Tư Tình vốn là một tiểu cô nương rất lương thiện, tính tình lại cực kỳ ngoan ngoãn, tuy nhiên cũng khá là khép kín, ngay lúc này nàng rất là kích động, nhất thời không khống chế được, cứ thế mà trút ra nỗi buồn trong lòng.

“Ta... Ta, ta mất phụ mẫu rồi, ta bị gia tộc ghét bỏ, các người chịu chấp nhận ta... Ta rất đa tạ các người.”

“Tư Tình tỷ!”

Vũ Văn Kỳ hai mắt đỏ ngầu, hấn mím môi cố gắng kìm nén nhưng cuối cùng cũng không kìm được khóc theo, tình cảnh như thế, dù là ai cũng không kìm được, Vinh Cơ giờ tay xoa xoa đầu Tư Không Tư Tình, mím môi nói:

“Tư Tình, trong lòng người có cái gì cứ nói ra, cùng kể chuyện xưa được không?”

Tư Không Tư Tình ngẩng đầu, hai tay nắm chặt, nàng không kìm được bắt đầu nghẹn ngào, sáu người ngồi quanh đồng lửa, cùng nhau kể chuyện xưa,

Tư Không Tử Tĩnh vừa khóc vừa kể chuyện của bản thân, dù nàng khóc đến lời nói không phải rất mạch lạc rõ ràng nhưng những người khác hoàn toàn có thể hiểu được.

Phụ thân là đệ đệ ruột của gia chủ, mẫu thân là một đời đệ tử nổi bật nhất Tư Không gia, Tư Không Tử Tĩnh sinh ra là một viên minh châu được phụ mẫu bảo vệ trong lòng bàn tay, không ai có thể thương tổn nàng, trong tộc nàng được hưởng loại đãi ngộ tốt nhất, rất nhanh được xem là thiên tài tràn đầy tiềm năng, người người ngưỡng nhìn.

Đến một ngày, phụ mẫu mất tích, không còn ai che chở, nàng liền nhìn thấy được sự đen tối trong loại gia tộc quyền thế mà nàng cứ tưởng là tràn đầy nhân từ và quang minh.

Đại bá trở mặt, không ai quan tâm, người người khinh thị, kẻ kẻ chèn ép, cả tộc cùng nhau bầu vào xấu xí những thứ phụ mẫu để lại cho nàng, cuối cùng nàng không còn gì ngoài một cái nhũn trừ vật vẫn luôn mang trên cổ.

Nàng bị đuổi xua, bị dẫm đạp đến nỗi dù mang họ Tư Không, dù là huyết thống trực hệ nhưng cuối cùng lại phải mang theo tâm hồn đầy thương tích bị đẩy xuống tình cảnh chẳng khác gì đệ cấp đệ tử, tuy được một ngoại vi quân sự trong tộc là Dược bà bà thương xót che chở, nhưng cuối cùng vẫn không còn cách nào khác là lên chạy đến Tây Minh đại lục tham gia Tiên Duyên Hội.

Nàng đã cố gắng mạnh mẽ, cố gắng lãng quên, nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo và khổ sở, đến khi gặp Lý Phi Yến và Vinh Cơ, nhìn bọn họ cười với nhau, tin tưởng nhau, nàng thực hâm mộ, cũng ước mình có thể được giống như họ, ít ra nàng có người để dựa vào, có người để nói chuyện.

Rồi đến khi Vinh Cơ chạy đến muốn nàng làm bằng hữu, nàng không thể diễn tả được niềm vui, nàng cố gắng hòa nhập, cố gắng ngoan ngoãn để mau chóng được Lý Phi Yến chấp nhận, rất nhanh Lý Phi Yến cũng dần chấp nhận nàng... Nàng thấy được hy vọng.

Dưới chân Thông Thiên Sơn, nàng gặp lại Vũ Văn Kỳ, nàng thật vui mừng, năm đó khi phụ mẫu vẫn còn ở bên cạnh từng đưa nàng đến Vũ Văn đại lục, tại đó nàng có một đệ đệ, hẳn gọi Vũ Văn Kỳ, Vũ Văn Kỳ cũng còn nhớ nàng, nàng thực hạnh phúc, sau đó khi tiến lên Thông Thiên Sơn, nàng cố gắng có ích, cố gắng giúp đỡ cho mọi người, cảm giác được người khác tin tưởng rất ấm áp, rồi mọi người cùng nhau đối mặt nguy hiểm, nhìn từng bóng lưng chắn phía trước bảo vệ mình, lúc đó nàng đã nghĩ, dù có chết ngay lúc này cũng được.

Vừa rồi khi Vinh Cơ đề nghị cùng nhau kết nghĩa, nàng vừa mừng vừa sợ, mừng vì nàng sẽ lại có thân nhân, sợ là vì những gì nàng nghe không phải là sự thật, do đó nàng không thể không chế được nước mắt đã kiềm nén quá lâu.

Trầm mặc, Tất cả mọi người đều im lặng, Vũ Văn Kỳ và Vinh Cơ không biết từ lúc nào đã khóc theo, Lý Phi Yến cuối đầu, căn môi im lặng, Tô Vân Kiều đỏ hoe hai mắt, nắm nắm ống quần, Hứa Vô Tình đưa mắt nhìn Tư Không Tử Tĩnh, nhưng hẳn cũng không nói lời nào.

“Tư Tĩnh tỷ, thực xin lỗi! Ta đáng ra phải sớm nên biết.”

Vũ Văn Kỳ cực kỳ buồn bã nói, Tư Không Tử Tĩnh lắc đầu.

“Nội bộ trong gia tộc ta, dù người biết cũng không làm được gì đâu, ta nghe Dược bà bà nói, nếu không sợ phụ mẫu người và các tiền bối bằng hữu của phụ mẫu ta biết được, ta không chừng mất mạng từ lâu.”

Nói xong, nàng nhìn những người còn lại, cố gắng lau nước mắt.

“Xin lỗi, ta... Ta không muốn làm các người không vui.”

Lý Phi Yến ngẩng đầu, ánh mắt bất giác lộ ra nặng nề.

“Không phải là kể chuyện xưa hay sao, chúng ta buồn không phải chỉ vì người, chúng ta buồn vì bản thân cũng có chuyện xưa.”

Lý Phi Yến sớm đã nhìn ra, tất cả bọn họ, trong mắt đều chất chứa vấn đề, không riêng gì Tư Không Tử Tĩnh. Lý Phi Yến quay sang Vinh Cơ đang im lặng, Vinh Cơ lúc này rất khác thường ngày, nụ cười tự tin bình thường đã không thấy, chỉ còn lại ánh mắt u ám. Quen biết cũng lâu, Lý Phi Yến sao không nhìn ra vấn đề của Vinh Cơ cho được.

“Còn người đâu, chuyện xưa của người, Vinh Cơ.”

Vinh Cơ quay đầu nhìn Lý Phi Yến, sau đó thấy những người khác cũng nhìn về phía mình, cuối cùng Vinh Cơ lộ ra nụ cười nhẹ, cuối đầu, nắm hai tay vào nhau, sau đó mới nói:

“Mẫu thân ta là công chúa một bộ tộc ở phương bắc rất xa xôi, cụ thể ở đâu ta cũng không nhớ, chỉ nhớ nơi đó là một nơi quanh năm băng tuyết bao phủ không bao giờ thay đổi, năm ta sáu tuổi mẫu thân mang ta đến Thái Nguyệt quốc để tìm phụ thân, bà mang ta đến hoàng cung, bà nói phụ thân ta chính là đương kim hoàng đế, lúc đó bà đã rất vui vẻ...”

Vinh Cơ dừng lại một chút rồi nói tiếp.

“Nhưng kết quả là... Ông ta không chịu nhìn nhận... Sau đó ta đứng bên ngoài cửa cung, mẫu thân cùng lão hoàng đế vào tầm cung nói chuyện... Ta nghe thấy tiếng thét chói tai, ta không nhớ được đó là tiếng hét của ai, ta xông vào trong, muốn tìm mẫu thân, ta rất sợ!...

Mẫu thân không thấy đâu, ta chỉ tìm thấy quần áo của bà, sau đó ta không bao giờ gặp lại mẫu thân nữa, lão hoàng đế... À, không phải, là phụ hoàng,

hắn là phụ hoàng của ta, mẫu thân đã nói hắn là phụ hoàng thì cứ cho là vậy đi. Hắn nói mẫu thân ta đã chết...

Sau đó ta được giữ trong cung, được phong làm công chúa, tiếp theo cuộc sống thực nhàm chán, hàng ngày có mấy nữ nhân đến nói những lời ngu xuẩn muốn đả kích ta, ta không quan tâm bọn họ...

Có một ngày, một nữ nhân đến muốn cho ta uống thuốc độc, còn nói ta chính là yêu nghiệt... A đúng rồi, bà ta chính là muội muội của hoàng hậu, ta không chịu uống thuốc độc bà ta liền cho người đến bắt ta lại, sau đó bà ta bắt đầu lăng nhục mẫu thân, ta tức giận lấy kéo đâm chết bà ta..."

Nói đến đó, Vinh Cơ đột nhiên bật cười, ánh mắt ngược lại bắt đầu đỏ lên.

"Đó đúng là lần đầu tiên ta giết người rồi... Hoàng hậu hay tin liền muốn giết ta báo thù, nhưng phụ hoàng lại không hạ lệnh giết ta, ông ta chỉ nhốt ta lại mà thôi... Ta bị nhốt một năm, thực sự là kém chút buồn chán đến chết... Có một ngày một người đã đến chỗ của ta, nàng gọi là Tiêu Phi, nàng xin với phụ hoàng nhận nuôi ta, nhờ nàng mà ta được thả ra ngoài..."

Lại qua một năm, nàng rót cuộc mang thai, nhưng không may, nàng bị mấy nữ nhân khác hại sảy thai, nàng rất khổ sở, sau đó nàng bắt đầu thay đổi, nói ta là yêu nghiệt hại con của nàng... Thực giác mạch bảo ta, rất nhanh nàng sẽ muốn giết ta... Cuối cùng nàng muốn giết ta thật, sau đó ta lại lỡ tay giết nàng...

Người trong cung liền sợ hãi, không ai dám đến gần ta nữa, cũng chẳng ai lại dám hãm hại ta vì sợ bị ta hại chết... Buồn cười thật!

Rồi một ngày ta gặp chương môn Xích Hành Môn, ông ta nói ta có linh căn có thể tu tiên, từ đó phụ hoàng bắt đầu xem trọng ta, nhưng mà ta vẫn không có ai chơi cùng như cũ, ta có linh cảm tham gia Tiên Duyên Hội ta sẽ tìm được bằng hữu của mình, mẫu thân cũng từng nói ta có cái gì Thiên Minh Luân, do đó linh cảm của ta rất chính xác, quả đúng là gặp được Yến Yến, sau đó nữa là đến Từ Tình rồi đến các người. Ủ! Chuyện cũng chỉ có thể thôi..."

Vinh Cơ cười cười, nhưng nước mắt đã không kiềm được mà rơi xuống, nàng có thể cười nhưng mấy người Lý Phi Yến không thể cười nổi, cuối cùng nụ cười của Vinh Cơ cũng biến mất, nàng cuối đầu không nói gì nữa.

Lý Phi Yến nhìn Vinh Cơ, trong lòng không khỏi càng thêm nặng nề, lần đầu tiên nàng nảy sinh tâm tình cảm phục đối với Vinh Cơ, bởi vì Vinh Cơ là một người thật sự mạnh mẽ, dù quá khứ trải qua nhiều đã kích cùng mất mát như thế, nàng vẫn giữ được tính cách lạc quan, không phải ai cũng có thể làm được như vậy, chính bản thân nàng cũng là một trong nhiều người không làm được, nàng cũng tự nhận thức ra, nếu không gặp được Vinh Cơ, có lẽ nàng vẫn còn là một kẻ u ám không chút ánh sáng hy vọng, không biết từ lúc nào, Vinh Cơ đã truyền cho nàng sự lạc quan tươi sáng mà nàng đã đánh mất từ lâu.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Thân thế của Vũ Văn Kỳ

Vì chuyện của Vinh Cơ, không khí nhất thời u ám nặng nề, sau một lúc lâu chìm trong sự bi thương, Vinh Cơ cuối cùng cũng thoát ra được quá khứ đen tối, nàng nở nụ cười nhìn những người còn lại.

"Ta đã nói mà, chuyện cũng chẳng có gì hay ho, là các người bảo ta kể đấy, giờ xem đi, về mặt các người so với ta càng khó xem."

Lý Phi Yến nở nụ cười.

"Không phải ai cũng như người nhiều sức sống như thế."

"Hừ! Các người phải học hỏi ta đi, để quá khứ ở phía sau, hướng mắt về phía trước."

"Đừng có đắc ý."

Lý Phi Yến liếc mắt nhìn Vinh Cơ một cái, sau đó quay sang những người khác.

"Vinh Cơ nói cũng đúng, chuyện đã là quá khứ, chúng ta kể ra cũng chỉ vì muốn thấu hiểu lẫn nhau mà thôi, không cần quá bí quan như vậy."

Vũ Văn Kỳ nghe vậy liền lau nước mắt trên mặt, gật đầu nói:

"Yến sư tỷ và Cơ sư tỷ nói đúng, giờ đến lượt ta, ta cũng muốn kể chuyện..."

Mọi người lại ngừng đầu nhìn về phía hắn, Vũ Văn Kỳ rử mí mắt, sau đó hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra một tia cổ chấp.

"Ta là nhi tử duy nhất của gia chủ đương nhiệm Vũ Văn Gia, phụ thân ta là tu sĩ độ kiếp kỳ, mẫu thân từng là đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông, tu vi là hóa thần trung kỳ, trong tộc rất nhiều người cứ nhìn chằm chằm vào ta, chờ đợi ta làm ra sai lầm... Các người có biết vì sao bọn họ chỉ chờ ta phạm sai lầm không?... Đừng vậy, là vì muốn công kích phụ thân ta đó."

Phụ thân lên làm tộc trưởng chưa được trăm năm, cho nên có rất nhiều phân tộc và trưởng lão vẫn không phục ông ấy, thường có nhiều người tiếp cận lợi dụng ta sau đó dùng ta để công kích phụ thân. Thậm chí trong lễ nhập đạo, ta có thể trong hai canh giờ dẫn khí nhập thể, bước vào tầng một luyện khí sớm hơn những người khác, bọn họ cũng nói thành phụ thân muốn nhi tử mình được nổi bật mà âm thầm giúp đỡ ta...

Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi ta có thành tựu gì những người đó chưa bao giờ công nhận, ngược lại đều nghi ngờ phụ thân, ta thật sự rất tức giận, rất không cam tâm.

Hai năm trước, phụ thân bê quan đột phá độ kiếp trung kỳ, có kẻ tìm đến ám sát ta để phá rối phụ thân, muốn cho hắn vì lo lắng cho ta mà tấn công thất bại, căng cơ hao tổn khó thể tiến bước trên đường tu luyện, từ đó có thể gây sức ép để phụ thân rời khỏi ghế tộc trưởng, tuy cuối cùng ta được Hóa Thánh thức thức cứu, phụ thân cũng thuận lợi đột phá nhưng sau đó mọi người trong tộc luôn ở sau lưng nói ta là gánh nặng của phụ thân. Tuy rằng phụ thân chưa bao giờ quan tâm lời đồn đại cũng chưa bao giờ cho ta giải thích, nhưng ta vẫn muốn được chứng tỏ bản thân, ta muốn phụ thân đường đường chính chính tự hào về ta...

Các người biết không, sở dĩ ta tu luyện nhanh hơn người khác vì thiên phú của ta chính là quang âm song hệ biến dị linh căn, là trường hợp biến dị song hệ đầu tiên trên Đông Thiên đại thể giới.

Vì không muốn làm phụ thân lo lắng, lại không muốn cứ ảnh hưởng đến phụ thân cho nên ta đã quyết định rời đi gia tộc, ta thậm chí không mang theo bất cứ cái gì thuộc về Vũ Văn Gia, ngay cả một viên linh thạch cũng không, ta dùng phù lục tự mình luyện chế đi bán lấy linh thạch làm lộ phí đi đến Hoành U đại lục để tham gia Tiên Duyên Hội. Một ngày nào đó khi ta đã trở thành cường giả, ta có thể ngẩng đầu chứng minh cho gia tộc thấy, nhi tử của phụ thân thật sự là thiên tài."

Những lời Vũ Văn Kỳ nói khiến mấy người Lý Phi Yến cực kỳ kinh hãi, thân thể cùng thiên phú của tên này thật sự rất kinh người, tuy nhiên khi nhìn vào ánh mắt mát mẻ của hắn, mấy người Lý Phi Yến cũng hiểu, thân thể hiển hách chưa chắc đã là tốt.

"Tiểu Kỳ, vậy chuyện ngươi là song hệ biến dị linh căn đã bị phanh phui trong tiên duyên hội rồi sao?"

Vinh Cơ không khỏi lộ ra vẻ mặt lo lắng hỏi, Vũ Văn Kỳ cười lắc đầu.

"Không có, ta còn chưa tham gia trắc thí linh căn thì đã được Hỗn Độn Tiên Ma Tông thu nhận, thậm chí không có nhiều người biết ta là ai nữa cơ."

Nghe Vũ Văn Kỳ nói vậy, Vinh Cơ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu Kỳ, tuy ngươi có lý do nhưng ngươi làm như vậy sẽ khiến Minh thúc thúc khó xử, ngươi trở thành đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông thì không thể trở về Vũ Văn gia được nữa."

Tư Không Tử Tinh lộ ra tia do dự, nàng cũng xuất thân thượng cổ đại tộc, đương nhiên biết tông tộc sẽ không chấp nhận người đã trở thành đệ tử thế lực bá chủ khác, Vũ Văn Kỳ nghe vậy liền mạnh dạn nói:

"Phụ thân nói hắn không cần ta thừa kế ở Vũ Văn gia, chỉ muốn ta được tự do, và lại mẫu thân ta cũng từng là đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông, vì phụ thân đã phải thoát ly tông môn, hắn nói để ta đến xem như đền bù."

Nghe mấy lời này, Tư Không Tử Tinh không lại nói nữa, câu chuyện tràn đầy nhiệt huyết thiếu niên của Vũ Văn Kỳ làm cho không khí bị thương tạm lắng xuống, Tư Không Tử Tinh và Vinh Cơ cũng bình tĩnh lại.

"Thật may mắn chuyện ngươi chính là quang âm song hệ biến dị linh căn không bị bại lộ, nếu để tông môn khác phát hiện, không biết sẽ tranh giành ra tình trạng như thế nào."

Lý Phi Yến không khỏi thở dài cảm thán, tình trạng hóa thần cường giả vì biến dị linh căn mà quăng hết mặt mũi, thay trắng đổi đen, nói rồi không nhận, thậm chí cãi nhau rồi muốn động thủ nàng cũng từng thấy qua, trường hợp thiên phú như của Vũ Văn Kỳ, không chừng bọn họ thật sự có thể làm ra chuyện đại loại như bắt cóc uy hiếp gì đó, thậm chí những kẻ không đạt được sẽ có nguy cơ muốn hủy hoại hắn diệt trừ hậu hoạn giống như từng làm với nàng và Vinh Cơ.

Nhưng nghĩ lại, nếu phán đoán của nàng về mức độ xem trọng biến dị linh căn của các bá chủ là đúng, xem ra phụ thân của Vũ Văn Kỳ coi nhi tử còn quan trọng hơn địa vị của mình, nếu không với việc có một nhi tử sinh ra với thiên phú kinh người như vậy, phụ thân của Vũ Văn Kỳ có thể lợi dụng điều đó củng cố địa vị, nhưng một người phụ thân đã chọn bảo hộ nhi tử mình thay vì bảo vệ lợi ích của bản thân.

Vũ Văn Kỳ hơi nghĩ nghĩ rồi cười nói:

"Nghĩ lại chuyện này có thể là phụ thân ta đã nhúng tay vào, chuyện phụ thân chấp nhận cho ta một mình rời đi Vũ Văn đại lục vốn đã khác thường rồi."

Nghe vậy, Lý Phi Yến cũng gật đầu đồng tình. Lúc này Tô Vân Kiều đột nhiên quay sang nhìn Lý Phi Yến hỏi:

"Yến sư tỷ vừa rồi nói mấy lời kia là đã từng nhìn thấy thượng môn tranh giành tuyệt phẩm linh căn rồi sao?"

Mấy người Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn lại, bọn họ ban đầu không nhận ra, dù sau bọn họ đều nhỏ tuổi, dù thiên sinh tư chất cùng với hoàn cảnh mà trưởng thành sớm nhưng cũng không có suy nghĩ sâu xa lời Lý Phi Yến nói. Lý Phi Yến không khỏi ngạc nhiên nhìn Tô Văn Kiều.

“Người trông thật thà nhưng không ngờ lại tinh ý như thế.”

Tô Văn Kiều lập tức lúng ta lúng túng.

“Ta... Ta chỉ là tò mò, ta không cố ý... Ta...”

Hắn không biết phải giải thích thế nào, bộ dạng của hắn không khỏi có chút buồn cười, Lý Phi Yến cười nói:

“Được rồi, ta chỉ nói vậy thôi, cũng không có ý gì, người sợ làm chi.”

Tô Văn Kiều xấu hổ gãi gãi đầu, lúc này Lý Phi Yến mới chỉ về phía Vinh Cơ.

“Thì nàng chính là biến dị bằng linh căn đó, vì nàng mà kém chút chúng ta đã được chứng kiến hóa thân cường giả loạn đấu rồi.”

Vinh Cơ liếc mắt xem thường nhìn Lý Phi Yến.

“Người chẳng lẽ khác ta à, nếu hôm đó người lên trước là người, bọn họ cũng sẽ làm như vậy.”

“Ừ! Nhưng ta nhất định sẽ không đẩy vấn đề sang cho người khác.”

"Ta chỉ cảm thấy để người quyết định sẽ tốt hơn, như vậy là xem trọng người còn gì."

"Đừng có ngại biện."

“Khoan đã! Các tỷ nói vậy nghĩa là sao?”

Tư Không Tử Tinh chớp mắt tò mò, Vũ Văn Kỳ cũng sáng rực hai mắt, hưng phấn nói:

“Hai người các tỷ cũng là biến dị linh căn sao? Kể cho ta nghe đi.”

Quả thật tuổi nhỏ, đau buồn đến nhanh mà qua đi cũng nhanh, Hứa Vô Tinh ngồi nhìn thần sắc của Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ, trong mắt là tia cười khổ.

Không phải các người lúc này còn rất kích động hay sao, mới đó mà quên hết sạch rồi à!

Mãi đến khi Vinh Cơ bắt đầu kể lại chuyện các nàng đổi mặt hóa thân trong Tiên Duyên Hội, sự tập trung của Hứa Vô Tinh mới kéo về phía câu chuyện.

“Bọn họ thật quá đáng, không có phong phạm cường giả gì cả.”

Vũ Văn Kỳ bắt đầu bĩu môi, mấy người khác cũng gật đầu đồng tình, đối với hành động của mấy người Quỳnh Tiêu, Mị Ảnh... Tròng đầy phản cảm, bọn họ cũng lý giải được vì sao Lý Phi Yến vẫn chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông bất chấp nguy cơ của bản thân, phải biết khi đó nếu Lý Phi Yến thật có thiên phú không tốt, tương lai sẽ thật sự tràn ngập khó khăn.

Mấy người Vũ Văn Kỳ đều cho rằng hành động của Lý Phi Yến xuất phát từ sự chán ghét đối với mấy hóa thân cường giả kia, nhưng chỉ có Lý Phi Yến biết rõ, tuy lúc đó nàng có kích động nhưng hành động của nàng cũng đã trải qua quá trình suy xét rất kỹ lưỡng.

Lý Phi Yến vốn có chút tự tin với thiên phú của mình cho nên dãi ngộ mấy người Quỳnh Tiêu đưa ra đối với nàng cũng không quan trọng, nhưng nếu nàng thật sự không có thiên phú tốt, Lý Phi Yến cho rằng nàng vẫn nên chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông cho dù không có những đặc ân kia, bởi vì Huyền Vân có nói hắn không quan tâm thiên phú như thế nào, tất cả đều sẽ công bằng, nàng cực kỳ thích điểm này của Hỗn Độn Tiên Ma Tông.

Còn mấy người Quỳnh Tiêu thì khác, nếu nàng thật chỉ là trung phẩm linh căn thì còn lâu mới rơi được vào mắt bọn họ, thậm chí những đãi ngộ đã hứa đó tuy rằng sẽ thực hiện, nhưng sợ rằng chỉ là trên danh nghĩa, lợi ít thực tế rất khó nói, dù sau bọn họ đều là hóa thân cường giả cao cao tại thượng, ai sẽ đi quan tâm đến một đệ tử trung phẩm linh căn cơ chứ.

“Tiểu Kỳ, cũng phải nhắc người, sau này không được nói cho bất kì ai khác biết thiên phú của người, còn các người nữa, nhất định phải giữ bí mật, nếu lỡ tiết lộ ra sẽ mang đến nguy hiểm cho Tiểu Kỳ.”

Nhìn Lý Phi Yến nghiêm mặt nhắc nhở, cả nhóm đều nghiêm túc gật đầu.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Đệ tử chân truyền

Vinh Cơ thấy Lý Phi Yên, Hứa Vô Tình và Tô Văn Kiều đều im lặng, không ai chịu lên tiếng trước, lập tức bắt đầu reo lên.

“Đúng rồi, còn ba người các ngươi nữa, Yên Yên, ngươi còn chưa kể chuyện của mình nha.”

Vinh Cơ trừng mắt nhìn Lý Phi Yên, sau đó còn bổ sung một câu.

“Không được trốn tránh, đây là thủ tục kết nghĩa, không thể miễn.”

“Đúng đó, Yên sư tỷ mạnh như vậy nhất định có nguyên nhân.”

Vũ Văn Kỳ chớp mắt hưng phấn nhìn Lý Phi Yên, trong lúc đó Lý Phi Yên ngậy người ra.

“Mạnh?!”

“Phụt...”

Vinh Cơ vừa nghe không kìm được cười lên ha hả, ý của Vũ Văn Kỳ nói Lý Phi Yên mạnh là vì trong trận chiến vừa qua Lý Phi Yên biểu hiện ra chiến lực mạnh mẽ, gần như là người duy nhất có thể thật sự kiên trì đến cùng mà không ngã, kinh nghiệm cũng như sức chiến đấu đều khiến hắn mở rộng tầm mắt, tuy nhiên chữ “Mạnh” này vào tai Vinh Cơ lại biến chất, ở đây chỉ có mình Vinh Cơ biết rõ thể lực biến thái của Lý Phi Yên, có thể dùng từ quái vật để hình dung, tuy nhiên nàng cũng biết ý của Vũ Văn Kỳ khác với suy nghĩ của mình cho nên nàng mới không kìm được buồn cười.

Lý Phi Yên đen mặt trừng mắt liếc Vinh Cơ.

“Im miệng.”

Vinh Cơ dùng tay che miệng mình lại, nhưng ánh mắt rõ ràng đang khiêu khích, Lý Phi Yên không thèm nhìn nàng nữa, quay sang Vũ Văn Kỳ nói:

“Ta ngay cả tăng một luyện khí cũng chưa đến, có thể gọi là mạnh sao?”

“Nhưng ta cảm thấy tỷ rất lợi hại, giống như Hứa sư huynh vậy, nếu vào luyện khí rồi, hai người nhất định sẽ mạnh hơn ta... A! Không chừng tỷ cũng sẽ như Hứa sư huynh được chọn là đệ tử chân truyền đấy.”

Bốn cái miệng đồng loạt hô lên một tiếng, Tô Văn Kiều khó tin chỉ vào Hứa Vô Tình.

“Hắn... Hắn...”

Vũ Văn Kỳ nhìn về mặt kinh hãi của bọn họ, lộ ra nụ cười đắc ý, cứ như đệ tử chân truyền không phải Hứa Vô Tình mà là hắn.

“Đúng vậy, Trong Tiên Duyên Hội ở Hoàn U đại lục, Hứa sư huynh rất nổi tiếng, dù chỉ là trung phẩm linh căn nhưng huynh ấy lại có được giác ngộ rất mạnh, nghe nói nếu tu luyện đến nguyên anh kỳ, tu sĩ bắt đầu tìm hiểu pháp tắc thiên địa, tốc độ tu luyện của Hứa Sư Huynh sẽ tiến triển nhanh hơn người khác rất nhiều, do đó tất cả các vị tiền bối thượng môn đều muốn thu nhận Hứa sư huynh, lúc đó cũng xảy ra một trận tranh luận lớn, tuy không đến nỗi như ở Lăng Xuyên đại lục, nhưng các cường giả hóa thân kỳ không ai chịu nhường ai, cuối cùng Thiên Tà tiền bối đột nhiên xuất hiện, sau đó Hứa sư huynh công khai nói đã bái Thiên Tà tiền bối làm sư phụ trước, tham gia Tiên Duyên Hội cũng chỉ là thử thách Thiên Tà tiền bối cho hắn, mấy vị tiền bối kia mới tiếc nuối buông tay.”

Bốn người Lý Phi Yên không khỏi nhìn Hứa Vô Tình bằng ánh mắt như nhìn quái vật, phải biết đệ tử chân truyền chính là nhân vật sẽ trở thành trụ cột của tông môn sau này, đãi ngộ cùng địa vị cao hơn cả đệ tử hạch tâm có tu vi nguyên anh kỳ.

Bị mấy ánh mắt sáng đến bất thường chiếu vào mình, Hứa Vô Tình nhíu nhíu mày.

“Các ngươi nhìn ta như vậy làm cái gì?”

Vinh Cơ không khỏi tò mò hỏi:

“Ngươi hiện tại không phải đã là đệ tử chân truyền rồi sao? Ngươi thật tốt số a.”

Hứa Vô Tình xem thường liếc mắt nhìn nàng.

“Đệ tử chân truyền gì chứ, không phải ta hiện tại cũng ở đây với các ngươi hay sao? Tốt chỗ nào?”

Mấy người Lý Phi Yên không khỏi gật đầu, xem ra Hồn Độn Tiên Ma Tông thật sự rất công bằng, dù là đệ tử chân truyền nhưng vẫn phải trải qua quá trình giống với bọn họ.

“Đúng rồi, sư phụ người gọi là Thiên Tà tiền bối sao?”

Lý Phi Yến nhìn Hứa Vô Tình, tò mò hỏi, Hứa Vô Tình gật gù đầu, sau đó không đợi nàng hỏi thêm hẳn đã nói trước.

"Người không cần hỏi ta về lão đầu kia, sự thật ngoại trừ cái tên, ta không biết gì hết."

Một đáp án khiến người ta cực kỳ thất vọng. Vinh Cơ bĩu môi.

"Người thật là chẳng có chút thú vị gì cả."

"Đúng vậy, nhàm chán đến mức cả sư phụ mình mà cũng không chịu tìm hiểu."

Đến lúc này, ngay cả Lý Phi Yến cũng lộ ra ánh mắt bất mãn, Hứa Vô Tình khinh thường liếc mắt nhìn hai người một cái, lười giải thích.

"Người nhìn như vậy là có ý gì? Lười nói chuyện với chúng ta phải không?"

Trực giác của Vinh Cơ thật sự là không sai vào đâu được, Hứa Vô Tình lại làm như không nghe nàng nói gì, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như thường, Vinh Cơ càng thêm tức khí, thấy vậy Tư Không Tử Tình liền cười hòa giải.

“Cơ sư tỷ không cần tức giận, Thiên Tà Tiền bối có thể là không nói cho Hứa sư huynh biết, hỏi huynh ấy cũng không có câu trả lời."

"Đúng đó, phải rồi, Yến sư tỷ, hay là tỷ kể chuyện của mình đi, chúng ta đang muốn nghe đây."

Vũ Văn Kỳ cười hi hi phụ họa với Tư Không Tử Tình. Vinh Cơ vừa nghe, sự chú ý cũng lập tức bị phân tán, cùng những người khác đưa mắt nhìn Lý Phi Yến, thấy vậy Lý Phi Yến nhàn nhạt cười cười.

“Cũng chẳng có gì tốt đẹp để nghe.”

“Chúng ta muốn nghe, người chưa bao giờ chịu kể về bản thân.”

Vinh Cơ nghiêm mặt nói, Lý Phi Yến bắt đầu dĩ cuối đầu, nhìn ánh lửa màu trước mặt, nàng im lặng một lát rồi mới bắt đầu kể chuyện của chính mình. Ngoại trừ chuyện có liên quan đến Thái Cổ Lôi Long và bí mật là người xuyên qua, Lý Phi Yến không có dấu điểm gì kể sơ lược hành trình của mình từ khi đến thế giới này đến nay, về thể lực kinh người và biến dị lỗi linh căn, nàng chỉ nói một câu là bẩm sinh, Lý Phi Yến dùng từ rất ngắn gọn, tuy nhiên sự tàn khốc nặng nề phải không hề giảm bớt chút nào, mấy người Vinh Cơ đều có thể cảm nhận được, Vinh Cơ cắn răng nói:

“Yến Yến, sau này ta sẽ giúp người trả thù.”

“Ta nữa.”

Vũ Văn Kỳ lộ ra ánh mắt phẫn nộ, những người khác không nói nhưng suy nghĩ trong lòng bọn họ đều đã lộ hết ra mặt, Lý Phi Yến không khỏi nở nụ cười lắc đầu, ánh mắt lóe qua tia sắc bén.

“Tự thù cá nhân mà thôi, một ngày nào đó ta có thể tự mình trả.”

Nghe vậy mấy người Vinh Cơ không nói gì nữa, Lý Phi Yến thấy không khí vì chuyện của nàng mà biến thành trầm trọng, lập tức nói sang chuyện khác.

“Chỉ còn hai người các người, Hứa Vô Tình, Tô Vân Kiều, đừng nói với ta là các người không có gì để nói.”

Tô Vân Kiều thấy mọi người nhìn về phía mình, hẳn hơi lúng túng nhưng cố gắng kềm chế, nhỏ giọng nói:

“Quê hương của ta ở Đông Á đại lục, ta sinh ra trong một gia tộc nhỏ thôi, từ nhỏ cuộc sống của ta rất là bình thường... Ta cũng có ba huynh đệ, gia tộc đã chọn đại ca ta làm người kế thừa... Ta cùng đệ đệ là thứ tử cho nên phải rời đi, sau đó chúng ta tham gia Tiên Duyên Hội...”

Nói đến đây, nắm tay của hắn đột nhiên xiết lại, ánh mắt đỏ lên.

“Đệ đệ bị tên Thu Thiên phế đi đôi chân, bị loại khỏi Tiên Duyên Hội, ta may mắn vượt qua, dù chỉ là trung phẩm linh căn thôi nhưng Bảo Khí tiền bối vẫn cho ta cơ hội tiến vào Hỗn Độn Tiên Ma Tông, một ngày nào đó ta cũng sẽ giống như Yến sư tỷ, trở về Đông Á đại lục, tìm Thu Thiên trả thù cho đệ đệ.”

Khi nói đến cừu hận của mình, Tô Vân Kiều nói chuyện đặc biệt lưu loát, Lý Phi Yến lên tiếng hỏi:

“Vậy tên Thu Thiên kia hiện tại như thế nào?”

“Hắn đã báii nhập và Ma Đạo Cung.”

Lần đầu tiên mấy người Lý Phi Yến nhìn thấy Tô Vân Kiều lộ ra quyết tâm kiên định như vậy, Vinh Cơ cười cười giơ tay vỗ lưng hắn một cái, phát ra một tiếng “bốp” rõ to, chứng tỏ cô nàng dùng sức không nhỏ, thế nhưng Tô Vân Kiều vẫn không có phản ứng gì, cứ như là hắn không hề biết đau.

“Ha ha... Nam nhi là phải thống khoái như vậy, cái bộ dạng nhát gan của ngươi thật sự là khó coi cực kỳ.”

Nhìn bộ dạng không chút hình tượng thực nữ của Vinh Cơ, Lý Phi Yến bắt đầu đi lắc đầu, nàng cũng lười nói nhiều với cái “Đồ điên” hết thuốc chữa Vinh Cơ, nhìn Tô Vân Kiều hỏi:

“Vậy ở Đông Ám đại lục, người nào cũng có thân thể biến thái giống ngươi sao?”

Tô Vân Kiều lắc đầu, cười khổ nói:

“Thân thể của ta là do ngâm qua rất nhiều thảo dược cùng với rèn luyện từ năm ba tuổi mới xem như có chút cứng cáp, người bình thường không có gia tộc cung cấp điều kiện thì không thể luyện ra thân thể như vậy, còn có trước đây tổ phụ từng cho ta ăn một loại linh quả gọi là Thiết Mộc Quả, từ đó da của ta đặc biệt cứng hơn người bình thường.”

“Thì ra là vậy, sau này ta cũng phải tìm Thiết Mộc Quả ăn mới được.”

Vinh Cơ rút cằm, vẻ mặt quyết tâm, Tô Vân Kiều bắt đầu đi nói:

“Muốn luyện hóa được Thiết Mộc Quả phải có công pháp luyện thể, hoặc có cường giả giúp ngươi luyện hóa, nếu không người bình thường ăn vào sẽ chết.”

“Cái gì? Thất vọng thật.”

Vinh Cơ buồn bực câu nhậu mấy câu, Tô Vân Kiều bắt đầu đi cười khổ, không biết phải nói gì.

Cuối cùng chỉ còn mỗi Hứa Vô Tình, Tư Không Tử Tình hơi ngập ngừng rồi nói:

“Hứa sư huynh, ngươi thì sao?”

Hứa Vô Tình nhìn những người khác, cũng không dài dòng lạnh nhạt nói:

“Ta là cô nhi ở thành Đông Phong, Hoàn Hư đại lục, từ nhỏ làm nghề khát cái, mỗi ngày đều ngồi ở góc đường cho đến khi gặp được lão già kia, sau đó tham gia Tiên Duyên Hội, cuối cùng đi đến đây.”

Nói xong mấy lời này, Hứa Vô Tình im lặng, Vinh Cơ tức giận.

“Cái gì, chỉ có như vậy? Không được, ngươi không thể ăn gian như thế, mục tiêu của ngươi, kẻ thù của ngươi đâu? Tại sao tên của ngươi lại là Vô Tình? Còn có quá trình lớn lên của ngươi nữa.”

Nghe vậy Hứa Vô Tình lại lạnh nhạt bổ sung.

“Quá trình trưởng thành của ta chỉ đi làm khát cái thôi, không có gì khác nữa, Tên ta là do người khác đặt, muốn biết nguyên nhân ngươi cứ đi hỏi hán, mục tiêu của ta cũng như các ngươi, trở thành cường giả, kẻ thù của ta các ngươi không cần biết, tự ta có thể xử lý.”

Lý Phi Yến nhìn Hứa Vô Tình, không còn gì để nói, tên này là một khối băng đồng thời cũng là một khối sắt cứng, dầu muối đều không thể vào đầu hán được, nàng cũng không muốn nói nhiều vô ích, Vinh Cơ buồn bực trong lòng, nàng cảm thấy Hứa Vô Tình là không có nghiêm túc, lúc này Vũ Văn Kỳ liền gấp giọng hỏi:

“Chúng ta kể chuyện xong rồi, vậy tiếp theo phải làm gì, cứ vậy là kết nghĩa xong ư?”

Lý Phi Yến cười cười nói:

“Đương nhiên không đơn giản như vậy, hình như còn phải cắt máu ăn thề nguyện không sinh cùng năm nhưng phải chết cùng ngày gì đó.”

Nghe mấy lời này, Vinh Cơ lập tức phản bác.

“Chúng ta tu đạo không phải cầu trường sinh à, sao lại thề cùng chết chứ?”

“Cơ sư tỷ nói phải nha.”

Lý Phi Yến nhún vai.

“Thế cho nên cái gì cắt máu ăn thề là không thể làm.”

Tô Vân Kiều nhìn nhìn bọn họ rồi nói:

“Hay là thề bằng tâm ma thể nào?”

“Tâm ma?”

Cả đám đều ngạc nhiên nhìn Tô Vân Kiều, hần hơi rụt rè nói tiếp:

“Ta nghe nói tu sĩ sợ nhất là bị tâm ma phản phệ, sau này chúng ta đều sẽ làm tu sĩ mà, chính vì thế không thể phản bội lời thề.”

“Tô sư huynh nói không sai, quả thật ta có nghe qua chuyện này.”

Tư Không Tử Tĩnh gật đầu xác nhận, mấy người Lý Phi Yến cũng không có ý kiến, bọn họ ngồi quanh đống lửa, mỗi người đều giơ tay lên mà thề, dùng tâm ma thề, từ giây phút này bọn họ chính thức kết nghĩa, quyết không bao giờ phản bội lẫn nhau.

Bọn họ vốn chỉ là những đứa trẻ, vốn không suy nghĩ nhiều, ngay cả Lý Phi Yến, ngay lúc này nàng cũng không muốn nghĩ nhiều, tuy nhiên lời thề kia sẽ phải theo bọn họ đến mãi mãi, trừ khi thiên đạo bị diệt, pháp tắc trọng chấn, nếu không lời thề sẽ không bao giờ biến mất.

Thề xong, sáu người nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Vinh Cơ đột nhiên hào hứng cười nói:

“Giờ đến lúc định ra cấp bậc nha, để xem ta sẽ đứng hàng thứ mấy.”

Vừa nghe như vậy, sắc mặt Vũ Văn Kỳ liền ảm đạm.

“Thực không có bất ngờ gì hết, ta chắc chắn là tiểu đệ.”

“Ha ha... Tiểu đệ ngoan, tỷ tỷ sẽ che chở cho ngươi.”

Vinh Cơ đắc ý cười cười, Lý Phi Yến nhìn mọi người, không kiên nhẫn nói:

“Hay là bỏ qua mấy cái xưng hô đó đi, phiền phức muốn chết, trong lòng chúng ta nhớ lời thề của mình là được rồi, cần gì rắc rối như thế.”

“Yến Yến, ngươi sợ phải gọi ta là tỷ tỷ hả?”

“Tỷ tỷ? Hừ! Ngươi đắc ý cái gì.”

“Ta tán thành với Lý Phi Yến.”

Hứa Vô Tình đột nhiên lạnh nhạt lên tiếng, Tô Vân Kiều cũng nhỏ giọng nói theo.

“Ta cũng tán thành với Yến sư tỷ và Hứa sư huynh.”

Vinh Cơ có chút tức giận.

“Hai người các ngươi lớn nhất ở đây, sẽ được làm lớn đó.”

Hứa Vô Tình tính tình lạnh nhạt không quan tâm, Tô Vân Kiều xấu hổ cúi đầu.

“Cái này... Cái này cũng không chắc, thật ra... Thật ra ta mới gần chín tuổi, còn thiếu hai tháng.”

“Cái gì?”

Lúc này ngay cả là Hứa Vô Tình cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ngươi... Ngươi...”

Vinh Cơ á khẩu nói không nên lời, Tô Vân Kiều dung mạo vốn thành thật, nước da màu đồng, thân hình hần khỏe mạnh cao lớn, thậm chí cao hơn Hứa Vô Tình một chút, nhìn hần cứ tưởng đã hơn mười tuổi, không ngờ hần còn nhỏ hơn Tư Không Tử Tĩnh mấy ngày.

Lý Phi Yến không biết phải nói gì, nín cười nói:

“Tốt, kết quả bỏ phiếu ta đã có ba, Tư Tĩnh, Tiểu Kỳ, hai người thì sao?”

“Muội thì thế nào cũng được.”

Tư Không Tử Tĩnh hiền lành nở nụ cười.

“Ta đồng ý, ta đồng ý a.”

Vũ Văn Kỳ giờ cả hai tay, Vinh Cơ trừng mắt nhìn hần.

“Người có đồng ý hay không thì người vẫn là tiểu đệ mà thôi.”

Vinh Cơ buồn bực, quay đầu trừng mắt nhìn Tô Vân Kiều, hần bắt đắc dĩ xấu hổ cuối đầu, bộ dạng thực đáng thương, Lý Phi Yến âm thầm cười trộm, tên này sợ rằng sẽ bị Vinh Cơ bắt nạt dài dài.

Nói chuyện thêm một lúc, Lý Phi Yến liền bảo mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, nàng là người canh gác đầu tiên, năm người cũng không dị nghị nằm xuống một cái lập tức hơi thở đều đều, dù tuyết vẫn rơi trời vẫn lạnh nhưng thân sắc khi ngủ của bọn họ lại cực kỳ thoải mái và yên tâm.

Không gian đặc biệt yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rít khe khẽ cùng tiếng lửa bập bùng trước mặt, đột nhiên Lý Phi Yến nhận ra mình cũng không cảm thấy lạnh như bình thường, từ trong ngực có một luồng nhiệt lưu trào lên khiến cả người nàng cực kỳ ấm áp.

Nhìn mấy người Vinh Cơ đang nằm một bên ngủ say bất chấp lạnh giá, lại ngẩng đầu nhìn những bông tuyết tung bay trên đầu cùng bầu trời đêm u ám, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy ấm áp kỳ lạ, nàng nhớ đến mùa đông năm ngoái, nàng ôm Lý Dạ Mặc cuộn mình trong tòa miếu đồ nát nhìn tuyết rơi ngoài trời mà không biết tương lai rồi sẽ thế nào.

Hôm nay nàng ngồi đây, có huynh đệ tỷ muội gần bên, cùng nhau tiến bước trên tiên lộ, có cả một chặng đường gian nan nguy hiểm nhưng cũng tràn đầy phấn kích đang chờ đợi nàng phía trước.

Mọi chuyện đối với nàng cứ như một giấc mơ hư ảo rồi lại chân thực đến không thể chối cãi, có lẽ nàng không cần phải tiếp tục dồn ép bản thân nữa, bởi vì nàng nhận ra, một khi cuộc sống đã tràn ngập hy vọng và ý nghĩa thì không nên sợ hãi tương lai.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Tiên hạ thủ vi cường

Một đêm cứ thế yên bình trôi qua, buổi sáng tuyết đã ngừng rơi, mấy người Lý Phi Yến bị kinh động bởi tiếng nói chuyện phát ra phía xa xa.

Tư Không Tử Tinh sau một đêm đã hồi phục hoàn toàn, mấy người Lý Phi Yến tuy hình dạng bên ngoài chật vật khỏi nói nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Tiếng huyền não là phát ra cách chỗ bọn họ không xa, vượt qua bãi quái thạch, sáu người nấp sau một gò đá nhìn sang một bãi đá trống trải, giữa bãi đá có bốn người, tất cả đều là thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi, trong đó còn có một thiếu nữ, tuy nhiên nhìn cách ăn mặc của bốn người này liền có thể nhìn ra được vấn đề, một thiếu niên và thiếu nữ ăn mặc quần áo sạch sẽ quý giá, hai thiếu niên còn lại đều ăn mặc rất bình thường, nhìn một cái liền biết bốn người bọn họ là xuất thân từ hai tầng lớp khác nhau.

“A... Hai người kia chúng ta đã thấy lúc còn ở chân núi rồi, Quách Trùng sư huynh nói bọn họ xuất thân từ Kim Điều Môn gì đó.”

Phải nói Tư Không Tử Tinh cực kỳ giỏi nhớ mặt người, dù chỉ gặp thoáng qua một lần nàng đã nhớ được mặt đối phương, Lý Phi Yến và Vinh Cơ là trường hợp ngược lại, hoàn toàn không nhớ được mặt mũi người mình không quan tâm. Lúc này ở bên kia đã xảy ra tranh cãi kịch liệt.

“Tên họ Triệu kia, người đừng ép người quá đáng, hai huynh muội các người hại chúng ta bị loại trong Tiên Duyên Hội không nói, hiện tại lại muốn cản trở chúng ta, nếu đã thế đừng trách chúng ta không khách sáo.”

“Hừ! Đám tán tu các người vốn không có tư cách tiến vào thượng môn, khôn hồn thì rút xuống núi đi.”

“Đúng đó, bốn cô nương nhìn đám người hạ tiện các người không thuận mắt, tán tu thì ngoan ngoãn mà chui xuống đáy tu chân giới mà sinh tồn, muốn ngang hàng với chúng ta? Các người đừng hòng.”

“Triệu Oanh, người câm miệng, các người cũng có gì hay mà kiêu ngạo, Kim Điều Môn lợi hại lắm hay sao? Sẽ có ngày bị Tán Tu Minh chúng ta tiêu diệt tận gốc.”

“Tán Tu Minh? Hừ! Chỉ là một đám ô hợp, có tư cách gì so sánh với Kim Điều Môn chúng ta.”

“Ha ha... Tốt, có tư cách hay không, xem thực lực trước rồi nói.”

Hai thiếu niên tán tu kia không nói nhiều nữa xuất ra phù lục công kích đến, hai huynh muội họ Triệu cũng chẳng phải loại lương thiện gì, cũng hung mãnh đánh trả, cùng hai người kia đánh lên, cả bốn người này đều là tu sĩ luyện khí, nhất thời bất phân thắng bại.

Sáu người núp một chỗ quan chiến, không khỏi mở rộng tầm mắt, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy tu sĩ luyện khí đối chiến, bọn họ chiến đấu chủ yếu là

dựa vào pháp thuật ngũ hành và phù lục, đủ loại ánh sáng lóe lên không ngừng, nhìn một hồi, Lý Phi Yến đột nhiên nói:

“Chúng ta đi thôi, không còn nhiều thời gian đâu.”

“Nhưng mà...”

Vinh Cơ có chút tiếc nuối, nhưng chưa nói xong đã bị Lý Phi Yến cắt ngang.

“Các ngươi không nghe ngữ khí của bọn hân à, ta không muốn dính dáng đến loại người chẳng khác nào gà trống không đá nhau không được này.”

Tư Không Tử Tinh cũng gật đầu nói:

“Thời hạn Thông Thiên Sơn mở ra chỉ đến hết ngày hôm nay thôi, chúng ta phải lên đến đỉnh núi, không nên chậm trễ nữa.”

“Theo ta thấy chúng ta đang ở rất gần đỉnh núi rồi.”

Vũ Văn Kỳ nói vậy nhưng bọn họ cũng không chần chờ ở đó lâu, rất nhanh đã âm thầm rút lui, hướng thẳng lên núi.

Phần đỉnh núi của Thông Thiên Sơn bị bao phủ bởi băng tuyết, hành trình của bọn họ cũng gặp nhiều khó khăn hơn, nhưng ngoại trừ địa hình cực kỳ nguy hiểm ra, cũng không gặp phải trở ngại nào khác, thậm chí không nhìn thấy bất kỳ sinh vật sống nào ngoại trừ bọn họ, số người đông đảo tiến lên Thông Thiên Sơn đã từng nhìn thấy lúc ở dưới chân núi hiện tại lại không gặp được một ai.

Tiến vào thế giới của băng tuyết, tác dụng của Vinh Cơ phát huy rõ ràng, dù ký ức lúc nhỏ của nàng khá mơ hồ nhưng vẫn nhớ được một số kỹ năng sống ở vùng lạnh giá, cộng thêm trực giác của nàng rất thần kỳ, nhờ vậy mà giúp cả nhóm tránh thoát được mấy địa thế nguy hiểm. Lại thêm cả Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ có thể dùng thần thức, mặc dù phạm vi không rộng nhưng lại cực kỳ chính xác, cả nhóm cứ thế dần dần tiến lên, may mắn nhờ vậy, bọn họ cuối cùng cũng lên được đỉnh núi.

Nhìn đỉnh núi đầy tuyết trắng, ánh mắt sáu người đều không kềm được lóe lên tia sáng vui mừng. Cuối cùng họ thành công a, gian nan vượt qua hai lần hiểm cảnh, bọn họ thật sự đã tiến được đến đích, thời gian chỉ mới trôi qua hai ngày mà cứ cảm thấy như là một tháng, trong lòng cảm thán không thôi.

Lý Phi Yến rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, đưa mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, ngoài bọn họ ra còn khoảng trăm người cũng có mặt ở đây, khi sáu người vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của bọn họ, nhìn kỹ lại thì mấy người Lý Phi Yến có lẽ là những người tuổi nhỏ nhất.

Không chỉ mình Lý Phi Yến, cả sáu người đều nhận ra ánh mắt không mấy thân thiện từ bốn phương kéo đến, trong lòng lập tức cảnh giác lên, đưa mắt trao đổi với nhau một cái, sáu người chọn một vị trí trống trải đi đến, giữ khoảng cách với những người khác.

Ngay lúc này, có một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi dẫn theo hai thiếu niên khác đi về phía này, thấy vậy Lý Phi Yến nhỏ giọng nói:

“Mọi người, chuẩn bị đi.”

Vừa nói nàng vừa âm thầm nắm chặt gậy trúc trong tay, những người khác cũng là tương tự, ba thiếu niên kia đi đến, nhìn thần sắc cảnh giác của sáu người, bọn họ lộ ra nụ cười châm chọc, thiếu niên ở giữa cười cười nói:

“Các ngươi còn nhỏ như vậy mà có thể đi được đến đây, thật khiến cho chúng ta mở rộng tầm mắt.”

“Các ngươi muốn gì?”

“A, chúng ta chỉ muốn giao lưu luận bàn với các ngươi một chút thôi, được chứ?”

Lý Phi Yến nhướn mày, cười cười hỏi:

“Luận bàn như thế nào?”

“Ồ! Cái đó thì đơn giản, chúng ta đấu một trận, bên thua phải giao hết đồ vật trên người, đồng thời trở thành thuộc hạ của bên thắng, như thế nào?”

Vừa nói thiếu niên này vừa nhìn chăm chăm lên người Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ, nhất là khi nhìn chiếc nhẫn nhỏ trên tay bọn họ, ánh mắt của hân không kềm được lộ ra tham lam.

Lý Phi Yến ngay lập tức hiểu ra mục đích của ba người này, bọn họ đều là luyện khí sĩ, đương nhiên nhận ra mấy người các nàng chỉ có Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh là tu sĩ, hơn nữa tuy bộ dạng có chút bần thủ chật vật nhưng cũng có thể nhận ra được quần áo trên người bọn họ từng rất tốt, tuổi lại nhỏ, rõ ràng là đối tượng rất dễ lừa gạt cướp đoạt.

Lý Phi Yến quay đầu liếc mắt nhìn đồng bạn, gần như là ngay lập tức năm người đều hiểu ý của nàng, ba thiếu niên kia ngược lại không phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của Lý Phi Yến, vẫn cứ cho là các nàng đang hỏi ý.

Lý Phi Yến đột nhiên quay lại, liếc nhìn thiếu niên ở giữa, mắt tu sĩ tinh như thế nào chứ, thiếu niên này liền nhận ra vấn đề, nhưng khi hân vừa nhận ra thì có ba thanh ảnh đã lao đến bọn hân, tốc độ cực nhanh, thiếu niên đó còn chưa kịp phản ứng thì nắm tay của Lý Phi Yến đã đến trước mặt hân, thiếu niên trong lòng tuy kinh ngạc nhưng hân cũng không sợ, trong mắt hân, Lý Phi Yến chỉ là một tiểu nha đầu, lại còn là người thường, sức lực được bao nhiêu

cơ chứ? Chính vì thế hắn không hề khẩn trương, cũng không cố gắng tránh né, cứ đưa mặt ra cho Lý Phi Yến đánh, nhưng kết quả lại khiến cho thiếu niên sợ hãi cùng phần nộ cùng cực.

Bốp! Rắc!

Cảm giác đau đớn cùng tiếng xương gãy như tiếng sấm nổ trong đầu thiếu niên, cả người hắn bị đánh bay đi. Cùng lúc đó, hai đồng bạn của hắn cũng không tốt hơn chút nào, Vinh Cơ và Hứa Vô Tình hành động cùng lúc với Lý Phi Yến, dù không có ưu thế thể lực như nàng nhưng bọn họ đều có điểm mạnh của mình, ưu thế của Vinh Cơ chính là bức tốc, công kích cực kỳ uyển chuyển, đối phương dù đã cố gắng né khi nhìn thấy kiếm của nàng đâm đến, nhưng Vinh Cơ vẫn có thể kịp thời chuyển hướng công kích của mình, tuy không tạo thành thương thế chí mạng nhưng vẫn thành công đâm vào vai đối thủ. Hứa Vô Tình thì càng thêm quỷ dị, hắn xông đến trước mặt đối phương mà không lập tức công kích, đợi khi đối phương bắt đầu phản ứng thì chân đá của hắn giống như đoán được hướng di chuyển của đối phương, đúng lúc đón đường, mạnh mẽ đập thẳng vào mũi thiếu niên trước mặt mình.

Ba thiếu niên này ăn ngay thiệt thòi, toàn bộ đồ máu, ngay lập tức hiểu mình đã quá khinh địch, ba người cùng lúc lùi lại, nhưng đối thủ của bọn họ cũng không phải là loại làm việc do dự, thấy ba người lùi lại lập tức đã đuổi đến, sắc mặt ba thiếu niên kia cực kỳ khó coi, ánh mắt tóe lửa giận, trên người bọn họ bùng lên một tầng ánh sáng trắng, chính là linh khí hộ thể, thấy tầng ánh sáng trắng này, ba người Lý Phi Yến đột nhiên ngừng truy kích, cùng lúc lùi ngược trở lại, ba thiếu niên kia cười lạnh, vừa muốn tiến hành phản kích thì ngay lúc này bọn họ biến sắc, lập tức cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào chân của bọn họ đã bị một mớ dây đằng gai chi to bằng ngón tay trời chặt trên đất, khiến người khiếp sợ chính là dây đằng gai kia nhìn thì nhỏ yếu nhưng lại dẻo dai bền chắc kinh người, nhất thời bọn họ không cách nào thoát thân, sau đó cũng đã không còn cơ hội thoát thân nữa, trong một giây loay hoay muốn thoát khỏi đằng gai, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện hai đốm sáng màu vàng đang phát ra một loại lực lượng bạo tạc, ba thiếu niên trợn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch.

Bạo Linh Phù!

Bọn họ đương nhiên nhận ra hai đốm sáng màu vàng kia, loại phù lục công kích đặc giá nhất, có sức công kích mãnh liệt nhất trong phù lục cấp một, chuyên dùng để bảo mạng, nó chỉ có một điểm yếu duy nhất là tốc độ phát động công kích hơi chậm, cùng với phạm vi công kích quá rộng, người phát động rất dễ bị cuốn vào vòng công kích của nó, thế nhưng tại sao hai cái phù đang tiếp cận bọn họ lại nhanh đến như vậy?!

Ba người này đã không kịp nhìn thấy, hai cái phù này không chỉ do Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh trực tiếp ném đi mà nó đã trải qua quá trình tiếp sức từ Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình. Sau hai trận ác chiến trước đây mà sáu người đã hình thành tâm ý tương thông với nhau, có thể kết hợp cực kỳ ăn ý, đồng thời kinh nghiệm chiến đấu dưới sự thúc ép cũng tiến lên trên một bậc.

Ngay từ đầu Lý Phi Yến đã biết ba người này là luyện khí sĩ, nếu như bọn họ dùng đến linh khí hộ thể, dù thể lực của nàng có kinh người thế nào cũng không thể vượt qua lớp phòng hộ kia, hơn nữa đợi khi bọn chúng kịp phát động công kích thì người phạm như nàng chắc chắn chịu không nổi, mà Vũ Văn Kỳ cùng Tư Không Tử Tinh cũng chỉ có hai người, đối phương lại có ba, bọn họ hoàn toàn rơi vào thế bất lợi, đã như thế chỉ bằng tiên hạ thủ vi cường, tự mình nắm quyền chủ động.

Suy nghĩ của những người khác cũng giống hệt Lý Phi Yến, do đó chẳng cần bàn bạc qua, bọn họ đã nhất trí kế hoạch, cố ý tấn công dồn dập, không để đối phương có cơ hội phát ra công kích, từ đầu đến cuối ba người kia đã rơi vào cái bẫy được sắp xếp sẵn.

Ầm... Ầm!

Hai tiếng nổ kinh người cùng với ánh sáng bùng lên trên đỉnh Thông Thiên Sơn, hơn trăm người khác có mặt trên Thông Thiên Sơn lúc này cực kỳ rung động, sự việc vừa rồi bọn họ chứng kiến từ đầu đến cuối, giao tranh của hai bên cũng diễn ra cực kỳ nhanh, chỉ vài chục cái hô hấp trận chiến đã kết thúc, ba luyện khí sĩ vậy mà trực tiếp bị đánh đến thể thảm. Đợi khi vụ nổ qua đi, bọn họ kinh ngạc nhìn người đứng phía trước đội hình, thiếu niên toàn thân nước da màu đồng, khi vụ nổ bùng lên, hắn đã đứng ở phía trước đón nhận dư chấn của vụ nổ, che chở cho đồng bọn, khiến người khó tin chính là dù bị dư lực lướt qua nhưng hắn vẫn lông tóc vô thương.

Sau trận chiến vừa rồi, sáu người cũng không bị thương tổn gì, Tư Không Tử Tinh tuy có phát ra đằng gai nhưng với số lượng ít, linh lực của nàng cũng không vì vậy mà suy kiệt, nhìn ba thiếu niên kia bị Bạo Linh Phù làm bị thương nặng, toàn thân cháy đen, nằm đó bất động tuy nhiên hơi thở vẫn còn, bọn họ chưa chết, Lý Phi Yến bước đến cuối xuống lấy ba cái túi màu trắng chi to bằng bàn tay vẫn còn nguyên vẹn sau vụ nổ trên thắt lưng bọn hắn, quay sang Vũ Văn Kỳ hỏi:

“Thứ này chính là túi trữ vật sao?”

Vũ Văn Kỳ cười hi hi nói:

“Yến sư tỷ thật tinh ý a,”

Lý Phi Yến nhếch môi cười rồi quay sang ba người đang hôn mê kia, bất kể bọn họ có nghe hay không lạnh nhạt nói:

“Chúng ta thắng, đồ vật của các ngươi thuộc về chúng ta, còn làm thuộc hạ thì chúng ta không cần.”

Nói xong nàng cầm ba cái túi trữ vật kia đưa đến cho Tư Không Tử Tinh, không biết từ lúc nào bắt đầu, Tư Không Tử Tinh biến thành quản gia của bọn họ.

Tư Không Tử Tinh cũng không nhiều lời, thu vào nhẫn trữ vật của mình. Nhờ có trận chiến vừa rồi, ánh mắt những người khác trên đỉnh núi khi nhìn bọn họ đã không còn chút khinh thường nào mà chuyển thành kiên kỳ.

Thời gian trôi qua, không khí trên đỉnh Thông Thiên Sơn càng lúc càng căng thẳng lên, từ lúc sáu người Lý Phi Yến đến, đã hai canh giờ nhưng cũng chưa có ai khác tiến lên, mãi đến khi bầu trời bắt đầu tối, tuyết lại rơi, chỉ còn không đến hai canh giờ thì Thông Thiên Sơn sẽ bị phong tỏa, trên đỉnh Thông Thiên Sơn chỉ chít ánh sáng nhỏ, chính là những đồng lửa nhỏ được mọi người dùng để chống chọi với cơn lạnh, Lý Phi Yến bảo Tô Văn Kiều nhóm lên một đồng lửa tương tự, vốn dĩ bọn họ có cái lư hương có thể tự động phát lửa của Tư Không Từ Tĩnh, nhưng Lý Phi Yến không cho Tư Không Từ Tĩnh lấy ra dùng, nàng chỉ nói một câu.

“Không nên để kẻ khác biết ngươi giàu có, nếu không cướp sẽ liên tục đến tìm ngươi.”

Ngay lúc này, có hai bóng người bò lên đến, mấy người Lý Phi Yến lập tức đưa mắt nhìn lại, bọn họ lập tức ngạc nhiên nhìn nhau, hai người này bọn họ có biết, chính là hai trong bốn người bọn họ đã thấy trong bãi quái thạch, nhưng khiến mọi người khó hiểu chính là hai người này vốn dĩ không cùng một phe, một người là thiếu nữ gọi Triệu Oanh, người còn lại là một trong hai thiếu niên đối đầu cùng hai huynh muội nàng.

Đã có chuyện gì xảy ra? Ca ca của Triệu Oanh cùng với đồng bọn của thiếu niên kia đâu? Hơn nữa, nhìn hai người này không có vẻ gì là đối nghịch nhau, ngược lại giống đồng bọn hơn.

“Thú vị!”

Hứa Vô Tình đột nhiên nhếch môi cười, hần vốn tuấn tú, cười lên một cái chẳng khác nào mây bay đi lộ ra ánh trăng sáng huyền hoặc, thế nhưng ánh mắt của hần lúc này lại lạnh lẽo cực kỳ, nụ cười như trắng sáng lập tức bị lu mờ bởi lớp sương mù lạnh lẽo trong mắt hần, mấy người Lý Phi Yến liếc mắt nhìn nhau, Vinh Cơ không kèm được nói:

“Ngươi đang cười đó hả? Cười kiểu như thế thì ngươi khỏi cười luôn cho rồi.”

Hứa Vô Tình liếc mắt nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

“Ta thích!”

Vinh Cơ tròn mắt, ánh mắt vừa tức giận vừa như không thể tin được, Lý Phi Yến không khỏi buồn cười, ba người Vũ Văn Kỳ, Tư Không Từ Tĩnh và Tô Văn Kiều cũng cười lên.

Sau hai người Triệu Oanh, cũng không còn ai khác tiến lên nữa, mãi cho đến nửa đêm, đột nhiên một quang sáng như mặt trời bùng lên bầu trời phía trên Thông Thiên Sơn, kèm theo đó là một tiếng chuông đồng ngân vang, tiếng chuông không phải quá lớn nhưng vang vọng cả Thông Thiên Sơn.

Sáu người lập tức bật dậy, ngẩng đầu nhìn quang mang huyền lệ màu vàng xuất hiện trên không trung, tiếng chuông đồng là phát ra từ trong quang mang này. Bọn họ đều đoán được, tiếng chuông này là báo hiệu thời gian kết thúc.

Vài hô hấp sau, quang mang thu lại, xuất hiện trên không trung là hai bóng người, cả hai người đều là trung niên nam nhân chừng năm mươi tuổi, một người mặc áo bào màu lục, một người mặc áo bào màu ám kim, trên tay trung niên mặc áo bào màu ám kim đang cầm một cái chuông đồng nhỏ, phía trên chẳng chịt phù văn phức tạp, vẫn còn ẩn hiện quang mang. Hai trung niên cuối đầu nhìn xuống hơn trăm người trên đỉnh núi, thần sắc bình thản, lạnh nhạt nói:

“Chúc mừng các ngươi đã vượt qua thử thách của chúng ta, từ bây giờ các ngươi chính thức được thu nhận vào Ngoại Vi Đường của Hỗn Độn Tiên Ma Tông, chúng ta là trưởng lão của Ngoại Vi Đường.”

“Giới thiệu như vậy được rồi, đã không còn sớm, nên trở về thôi.”

Trưởng lão áo bào màu lục lạnh nhạt nói một câu, trưởng lão áo bào ám kim cười gật đầu, đột nhiên vung tay lên, chuông đồng nhỏ trên tay hần bay ra, phóng to lên vài chục lần, sau đó một lực hút vô hình từ chuông đồng phát ra, hơn trăm người cứ như vậy bị hút vào trong cái chuông chỉ dài hai thước, hết sức thần kỳ, rất nhanh người trên đỉnh núi bị hút hết không còn ai, hai người lúc này mới đưa mắt nhìn nhau.

“Năm nay số lượng sao lại ít như vậy nhỉ, thông thường phải nhiều hơn số này gấp năm sáu lần.”

“Cái này ta cũng không biết, ta cũng như ngươi vừa mới đến thôi.”

“Được rồi, trở về trước đã.”

Sau đó, hai người quay đầu bay vào sâu trong Vụ Hải sơn mạch biến mất không thấy.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Ngoại vi đường

Sâu trong Vụ Hải sơn mạch có một thung lũng cực lớn, giữa thung lũng là ba ngọn núi cực kỳ đồ sộ, phía trên núi lúc nào cũng có sương mù lượn lờ, ngoài ba ngọn núi kia, trong thung lũng rộng lớn có cả thành trấn, hồ nước, sông lớn, còn có rừng rậm âm u. Nơi này chính là nơi tọa lạc của Ngoại Vi Đường.

Sáu người cùng với những người khác sau khi bị hút vào chuồng đồng, lập tức nhận ra mình đang ở trong một không gian màu trắng, hơn trăm người không khỏi loay hoay nhìn nhau, có người lớn tiếng trấn an người khác, có người vui mừng phát khóc, nhất thời âm thanh hỗn tạp nổi lên khắp nơi, sáu người đứng cùng một chỗ, cũng không nhiều lời, trong lòng đều có cảm xúc riêng.

Trong lúc đó, Lý Phi Yến lại đang nghĩ về hai trung niên vừa gặp, theo phán đoán của nàng, hai người này tu vi ít ra cũng là kim đan kỳ, dù với trình độ như nàng không thể nào nhìn ra được chính xác tu vi đối phương nhưng với kinh nghiệm từng tiếp xúc nhiều với kim đan cường giả, nàng cảm thấy phán đoán của mình chắc sẽ không sai.

Chừng một khắc sau, bọn họ lại được truyền tống ra ngoài, xuất hiện trên một quảng trường dưới chân ngọn núi ở giữa thung lũng.

Phía sau quảng trường là một tòa phủ đệ cực kỳ rộng lớn, kiến trúc bên trong thì đồ sộ khôi ngô, trước cửa lớn có treo một cái bảng hiệu cực lớn, chữ bên trên uyển chuyển như rồng bay:

Ngoại Vi Giám Sát Phủ!

Hai vị trưởng lão kia mang bọn họ đến đây, chỉ liếc mắt nhìn hơn trăm người còn đang ngơ ngác nhìn xung quanh một cái, sau đó cứ thế bay đi, không nói một lời nào.

Trong lúc tất cả mọi người bắt đầu nhón nháo lên thì cánh cửa đồ sộ màu ám kim cao ba trượng của Ngoại Vi Giám Sát Phủ ầm một tiếng mở ra, một nhóm thanh niên hơn hai mươi tuổi, sắc mặt lạnh lùng từ bên trong chạy ra, xếp hàng đứng trước mặt nhóm tân tiến đệ tử, đi sau cùng là một mỹ phụ nhân mặc váy dài, người này vượt qua nhóm thanh niên kia, đứng trước mặt hơn trăm người, thần sắc trung niên mỹ phụ không chút biến hóa, bình thản nói:

“Ta chính là quản sự của Ngoại Vi Giám Sát Phủ, có thể gọi ta là Mục trưởng lão, ta ở đây là để thông báo cho các ngươi một số vấn đề.”

Trung niên mỹ phụ lại lướt mắt nhìn qua quảng trường một lượt, sau đó đột nhiên vung tay lên, một bức màn thủy kính xuất hiện trên không trung, trên đó chỉ chít chữ viết, sau khi nhìn qua mọi người liền hiểu được, những gì ghi trong đó chính là những vấn đề mà đám tân tiến đệ tử bọn họ phải biết, cơ bản chính là:

Ngoại Vi Giám Sát Phủ là nơi giám sát tất cả đệ tử ngoại vi, bên trong gồm có năm bộ phận: Linh Thực Bang, Dưỡng Thú Bang, Chức Tạo Bang, Nhiệm Vụ Bang cùng Giám Sát Bang.

Trong đó, Linh Thực Bang, Dưỡng Thú Bang, Chức Tạo Bang tượng trưng cho ba mạch Linh Thực, Dưỡng Thú cùng Chức Tạo của Ngoại Vi Đường, do đích thân trưởng lão hội Ngoại Vi quản lý, còn Nhiệm Vụ Bang cùng Giám Sát Bang là do Giám Sát Phủ quản lý, chuyên thông báo nhiệm vụ, tính điểm công hiến và giữ gìn trật tự.

Lý Phi Yến xem đến đây đã phải cảm thán trong lòng, chỉ một Ngoại Vi Đường đã phức tạp như vậy, Thượng môn thật sự lớn mạnh đến không thể tưởng tượng được.

Trung niên mỹ phụ lại nói tiếp.

“Ngoài những vấn đề cơ bản này, các ngươi cũng chỉ cần nhớ ba vấn đề. Thứ nhất: Không có lệnh không được tự ý bước lên tam đại chủ phong. Thứ hai: tông môn không nuôi kẻ vô dụng, trong một tháng các ngươi phải tu luyện đến tầng một Nguyên Tâm Quyết, trong một năm phải hoàn thành ít nhất ba nhiệm vụ, nếu không thể hoàn thành thì cắt khỏi Ngoại Vi Đường ngay lập tức. Cuối cùng, Không được động thủ trong Giám Sát Phủ và Ngoại Vi Thành, Hỗn Độn Tiên Ma Tông không cho phép đồng môn tương tàn, muốn giải quyết ân oán gì đó thì rút xa một chút, các ngươi nhớ kỹ chưa?”

Lý Phi Yến nghe mấy lời này, trong lòng bất giác run lên, nói như vậy nghĩa là ngoại trừ Giám Sát Phủ và Ngoại Vi Thành, tất cả những chỗ khác đều có thể động thủ, thậm chí có thể giải quyết ân oán với nhau miễn là không dễ bị phanh phui vì Hỗn Độn Tiên Ma Tông không cho phép đồng môn tương tàn, luật lệ kiểu này đã phản ánh ra thực trạng của ngoại Vi Đường, đó chính là hỗn loạn.

Nhìn sắc mặt đám tân tiến đệ tử biến đổi, mỹ phụ nhân cười cười, sau đó chỉ vào một cái cửa nhỏ bên cạnh cổng chính Giám Sát Phủ.

“Cánh cửa đó dẫn đến phòng vật dụng, các ngươi vừa nhập môn, sẽ được tông môn ban thưởng, đến đó mà nhận lấy, mỗi tháng các ngươi cũng nhận linh thạch tông môn ban xuống ở đó, đi đi!”

Nói xong, mỹ phụ quay lưng rời đi, nhóm thanh niên đứng sau lưng nàng lại không có động, một người lớn tiếng nói:

“Các ngươi nghe Mục trưởng lão nói rồi đó, đi nhận vật phẩm của mình đi, chỗ ở của các ngươi cũng do bọn họ sắp xếp, đến chậm mất chỗ tốt thì đừng trách người khác.”

Nghe lời này, không khí đột nhiên khẩn trương, mọi người vội vàng chen lấn vào cánh cửa nhỏ kia, sáu người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, Vũ Văn Kỳ quay đầu nhìn đoàn người chen lấn phía trước, không khỏi gấp lên.

“Thật hỗn loạn, chúng ta cũng phải mau lên.”

“Không cần đâu, bọn hắc đa phần chính là luyện khí sĩ, tuổi tác cũng lớn hơn chúng ta, đánh nhau ta không sợ nhưng cùng bọn hắc chen vào một chỗ, mấy người chúng ta không chiếm được chút lợi thế nào đâu.”

Lý Phi Yến bắt đầu đi lắt đầu, năm người không khỏi nhìn nhìn nhóm người mình, cao nhất là Tô Văn Kiều và Hứa Vô Tình, nhưng so với mấy thiếu niên mười tám mười sáu tuổi, bọn hắc chỉ đứng đến vai đối phương, lấy cái gì mà chen thắng.

Vì nguyên nhân đó, sáu người chính là nhóm người cuối cùng đi vào cánh cửa kia, lúc này bọn họ mới phát hiện, đằng sau cánh cửa là một con đường rất rộng rãi, con đường nối thẳng đến một tòa lầu cao ba tầng, trước cửa treo bảng có ba chữ Vật Tiên Lâu, rõ ràng không hề chỉ là một cái phòng vật dụng như Mục trưởng lão kia nói.

Phía trước Vật Tiên Lâu có đặt một cái bàn, một trung niên nhân gần bốn mươi tuổi, dung mạo đường đường, đầu đội mũ đạo sĩ ngồi ở phía sau, trước mặt hắn là một hàng dài người đang chen lấn xung đột trong khi chờ hắn phát vật dụng đồng thời chế tác cho thiết bài thân phận, mấy người Lý Phi Yến là đang ở cuối hàng, ngay lúc này Hứa Vô Tình giờ tay chỉ về một góc cạnh Vật Tiên Lâu.

“Có bảng thông báo.”

Mấy người Lý Phi Yến vốn là những người cuối cùng, không cần chen lấn cái gì, cứ vậy thoải mái đi đến phía trước bảng thông báo kia, ngoài bọn họ ra, cũng có mấy người đi đến đây.

Bảng thông báo được làm bằng đá xanh, chữ là được trực tiếp khắc trên đó, trên bảng thông báo cũng chỉ có ba cái thông tin chính.

Thứ nhất tân tiến đệ tử trong một tháng đầu không bị ràng buộc nhiều, chỉ cần chuyên tâm tu luyện pháp quyết tông môn ban xuống, người chưa vào luyện khí phải tiến vào luyện khí tầng một, người đã là luyện khí sĩ thì phải dùng một tháng luyện hóa lại linh lực trong cơ thể bằng pháp quyết của tông môn, cụ thể chính là cái Nguyên Tâm Quyết gì đó mà Mục trưởng lão nhắc đến, những ai không hoàn thành yêu cầu, lập tức bị trục xuất.

Thông tin thứ hai là thông báo về việc tân tiến đệ tử sẽ được tham gia học tập tại ba bang chuyên về sản xuất gồm: Linh Thực, Dưỡng Thú và Chức Tạo, sau khi học xong tân đệ tử sẽ được bản lĩnh sản xuất, tạo ra sản phẩm có thể tích lũy điểm công hiến sau đó đổi lấy vật tư tu luyện.

Cuối cùng chính là thông báo về phân lệ hàng tháng của đệ tử ngoại vi, đan dược mỗi tháng một bình ích cốc đan mười viên, một viên Bồ Khí Đan, năm linh thạch hạ phẩm, mỗi tháng lúc nào cũng có thể đến nhận.

Huyền Vân từng nói, đãi ngộ đệ tử ngoại vi không thấp hơn đệ tử nội môn tiểu môn phái, Lý Phi Yến cảm thấy quả thật không tệ lắm, Hỗn Độn Tiên Ma Tông thật sự tạo nhiều cơ hội cho đệ tử ngoại vi tu luyện, dạy tay nghề sản xuất, cho đổi điểm công hiến, ban phát nhiệm vụ, tất cả rõ ràng là một hệ thống khá phù hợp với tình trạng nhiều đệ tử ngoại vi như thế này, người nào có khả năng càng cao thì càng có tiền đồ, tất cả dựa vào sự cố gắng của bản thân.

Đợi qua nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến lượt mấy người Lý Phi Yến, trung niên nhân lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn sáu người, hơi nhướn mày rồi hỏi:

“Các ngươi là cùng một nhóm?”

“Đúng vậy, tiền bối.”

“Ừ! Nhận lấy.”

Hắn phát tay một cái, sáu cái túi màu trắng đã bay ra, rơi xuống vào tay sáu người.

“Vật phẩm cần thiết của các ngươi đều ở trong túi trữ vật này, ai chưa vào luyện khí thì nhờ người khác mở ra giúp”

Nghe trung niên nói vậy, bọn họ cũng không có dị nghị gì, bởi vì nhờ có một số người tâm địa chất phát hoặc xuất thân từ môn phái tu tiên phụ thuộc Hỗn Độn Tiên Ma Tông, làm việc không có kỳ đã sớm công bố cho mọi người biết, trong túi trữ vật nhỏ này bao gồm ba bộ y phục đệ tử ngoại vi, một pháp quyết luyện linh là Nguyên Tâm Quyết, tuy nhiên chỉ có ba tầng đầu của luyện khí kỳ mà thôi, ngoài ra còn có một bình mười viên Ích Cốc Đan, một viên Bồ Linh Đan, năm hạ phẩm linh thạch.

Trung niên nhân nói xong, lại cúi đầu, lấy một miếng thiết bài, chỉ vào Tô Văn Kiều hỏi:

“Báo tên của ngươi.”

“A... Văn bối gọi Tô Văn Kiều.”

Trung niên nhân lập tức giờ ngón tay chỉ vào thiết bài, chỉ thấy mặt trên thiết bài sáng lên, tên Tô Văn Kiều xuất hiện trên đó, cuối cùng trung niên nhân chỉ tay về phía Tô Văn Kiều, một giọt máu vô thanh vô tức từ trong mi tâm của hắn bay ra, rơi vào mặt trên thiết bài, thiết bài lập tức từ màu ngân bạch biến thành màu vàng xảm. Làm xong tất cả chuyện này, trung niên nhân lạnh nhạt quăng thiết bài cho Tô Văn Kiều, lạnh nhạt chỉ vào Hứa Vô Tình:

“Ngươi tiếp theo.”

Qua nửa khắc thời gian, cả sáu người đều nhận được thiết bài của mình, bên trên chỉ đơn giản có tên của bọn họ cùng một con số.

Trung niên nhân đứng lên khỏi ghế, nhìn hơn trăm người vẫn còn ngơ ngác đứng trước mặt, không kiên nhẫn nói:

“Các ngươi còn ở đây làm gì, đi tìm chỗ ở của mình đi.”

Lời của Trung niên làm cả đám ngạc nhiên.

Chỗ ở? Bọn họ làm sao biết chỗ ở của mình ở đâu chứ?!

Trung niên nhân nhíu nhíu mày, vẻ mặt khó chịu.

“Trên thẻ bài của các ngươi không phải có số sao? đó chính là số tiểu viện của các ngươi, đi nhanh đi, đừng ở đây làm phiền ta.”

Nghe vậy, sắc mặt hơn trăm người mới giãn ra, búng tỉnh đại ngộ, lập tức ồ ạt kéo đi, cùng với khi đến cũng nhón nhau giống nhau, sáu người Lý Phi Yến vẫn như khi tiến vào, không vội chen vào dòng người mà đứng một bên chờ đợi, cuối đầu nhìn số trên thiết bài của mình cùng đồng bạn, sáu người đều có chút ngạc nhiên.

“Chúng ta đều ở cùng một chỗ a.”

Sau khi ngạc nhiên, thần sắc trên mặt của bọn họ lộ ra ý cười, được ở chung với huynh đệ tỷ muội của mình chính là tin tốt không phải sao, tuy nhiên Lý Phi Yến nhìn nhìn con số một bên dưới tên của mình, có chút khó hiểu nói:

“Chúng ta là nhóm cuối cùng, nhưng số tiểu viện lại là số một, có chút kỳ lạ a.”

Nghe nàng nói vậy, Vũ Văn Kỳ hồn nhiên nói:

“Có vấn đề gì đâu chứ, có lẽ tiền bối là sắp xếp ngẫu nhiên thôi.”

Ngay lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên trong đầu sáu người.

“Trùng hợp thật sao?”

Sáu người đồng loạt biến sắc, quay đầu nhìn về phía trung niên nhân kia, giọng nói vừa rồi rõ ràng là của hắn, quan trọng nữa là người này dùng thần thức truyền âm, người khác không thể nào nghe được.

Trung niên nhân thấy ánh mắt kinh ngạc của sáu người, lại truyền âm nói:

“Nhìn cái gì, đợi đám này rời đi, các ngươi ở lại.”

Nghe vậy, sáu người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có chút bất an.

Lại có chuyện gì nữa đây?!

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Ngịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Vật tiên đạo nhân

Dù bất an trong lòng, tuy nhiên mấy người Lý Phi Yến vẫn không dám cãi lời trung niên nhân, im lặng đứng đợi, trong lúc đó cũng có tân tiến đệ tử khác chú ý lại đây, tuy nhiên ánh mắt trung niên nhân vừa quét đến, bọn hắn liền không dám chân chờ nhanh chóng rời đi.

Khi phía trước Vật Tiên Lâu chỉ còn sáu người bọn họ, trung niên nhân quay lưng trở vào Vật Tiên Lâu, bỏ lại một câu:

“Đi theo ta.”

Sáu người đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng chạy theo.

Bên trong Vật Tiên Lâu khá củ kị, không có vẻ gì là đặc biệt xứng với hai chữ tiên môn, cũng không có vật dụng gì đáng chú ý, tất cả đồ vật ở tầng một đều được làm bằng gỗ, bài trí giống như nhà ở bình thường, trung niên nhân đi đến một cái ghế trúc ngồi xuống, đưa mắt nhìn sáu người, ánh mắt lộ ra một tia thâm sâu, không đợi bọn họ kịp lên tiếng, đột nhiên hắn lạnh nhạt nói:

“Bắt đầu.”

Trung niên nhân chỉ nhìn bọn họ một cái, người ngoài không nhìn ra được chút khác thường nào, nhưng cảm thụ của sáu người lúc này lại hoàn toàn khác, như một cái búa đánh thẳng vào đầu, chỉ cảm thấy một cổ choáng váng, sau đó, ý thức lập tức tan rã.

Lý Phi Yên mất đi ý thức trong ba giây sau đó mới tỉnh táo lại, tuy nhiên lúc này nàng khiếp sợ nhận ra vấn đề, ý thức của nàng giống như bị giam trong thân thể chính mình, không khống chế được bản thân, không thể tự nói chuyện cũng không thể di động, trước mắt nàng trung niên nhân vẫn bình thản như thường, đột nhiên hần liếc nhìn đến nàng, hơi nhướn mày.

“Linh hồn lực mạnh như vậy, ngươi là tiên nhân chuyển thế?”

“Không phải.”

“Vậy vì sao linh hồn lực của ngươi lại mạnh gấp ba lần người khác?”

“Vì có người đã giúp ta.”

Lý Phi Yên hoàn toàn khiếp sợ, bởi vì nàng không thể khống chế được bản thân nhưng miệng vẫn tự động trả lời, hơn nữa là trong đầu nghĩ cái gì thì nói ra cái đó, không thể nói dối được.

“Là ai?”

“Ta không biết.”

Trung niên nhân khẽ gõ ngón tay lên bàn, sau đó lại hỏi:

“Ngươi là biến dị Lôi linh căn?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao trong Tiên Duyên Hội có nhiều thượng môn hứa cho ngươi lợi ích tốt như vậy, ngươi vẫn chọn Hỗn Độn Tiên Ma Tông?”

“Vì ta thích Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

“Ngoài cái đó ra?”

“Tự do!”

Trung niên nhân hơi nhíu mày, sau đó lại hỏi:

“Nếu một ngày Hỗn Độn Tiên Ma Tông và Cửu U Giáo xảy ra chiến tranh, ngươi sẽ giúp bên nào.”

“Đương nhiên là Hỗn Độn Tiên Ma Tông.”

Sắc mặt trung niên nhân giãn ra một chút, ánh mắt lộ ra tò mò.

“Vậy còn Lăng Xuyên đại lục thì phải làm sao?”

“Ta không quan tâm.”

“Đó là cố hương của ngươi.”

“Đó không phải cố hương của ta.”

“Vậy cố hương của ngươi ở đâu?”

“Ta không rõ nữa.”

Trung niên nhân không khỏi lại nhíu mày, sau đó hỏi tiếp:

“Hỗn Độn Tiên Ma Tông đối với ngươi có ý nghĩa gì?”

“Một nơi ta có thể thuộc về.”

Trung niên nhân hơi ngạc nhiên nhìn nàng, thần sắc hơi dịu lại, nhẹ giọng hỏi:

“Vậy ngươi có dám hy sinh cho tông môn?”

“Đương nhiên dám.”

“Vì sao?”

“Vì ta muốn làm vậy.”

Trung niên nhân lộ ra ánh mắt hơi phức tạp, sau đó mới gật gật đầu.

“Ngươi thông qua.”

Lý Phi Yến bất giác chảy mồ hôi lạnh, trong lòng nàng thầm cảm thấy may mắn, trung niên nhân này chỉ hỏi sơ qua, không tập trung quá sâu vào vấn đề, chính vì thế nàng dưới tình huống không thể nói dối vậy mà không lộ ra bí mật, quả thật là cực kỳ may mắn.

Lúc này trung niên chuyển hướng sang Hứa Vô Tình, thần sắc so với khi đối diện Lý Phi Yến càng thêm nghiêm khắc.

“Linh hồn lực của ngươi mạnh hơn cả Lý Phi Yến, nói ta biết nguyên nhân?”

"Ta không biết."

Giọng nói đều đều lạnh nhạt của Hứa Vô Tình vang lên, Lý Phi Yến không khỏi cảm thán, đến lúc này mới thấy, tên này thật sự là một tên vô cảm, bởi vì ngữ điệu của hắn lúc này cùng bình thường không có gì khác nhau, từ đó chứng minh lúc bình thường hắn cũng không có bao nhiêu cảm xúc. Trong lúc đó trung niên nhân nhìn Hứa Vô Tình một lúc, như có chuyện gì đó nghĩ ngợi, sau đó mới nói tiếp:

"Ngươi có phải gian tế muốn trà trộn vào Hỗn Động Tiên Ma Tông hay không?"

“Không phải!”

Trung niên nhân gật đầu, lại hỏi tiếp:

“Mục đích tiến vào Hỗn Động Tiên Ma Tông của ngươi là gì?”

“Tu luyện, thành cường giả.”

“Thành cường giả để làm gì?”

“Báo thù!”

Trung niên nhân cười lạnh.

“Như vậy ngươi muốn lợi dụng tông môn?”

“Không có!”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Trở thành cường giả, tự mình báo thù, không liên lụy bất kỳ ai.”

“Nếu tông môn gặp chuyện, ngươi dám đứng ra không?”

“Dám!”

“Dù có dùng tính mạng đánh đổi, ngươi cũng dám?”

“Đúng!”

“Vậy thì tóm lại tông môn có ý nghĩa gì đối với ngươi.”

“Nơi này có lão đầu kia, có huynh đệ tỷ muội của ta, nó là nhà.”

Trung niên nhân nhìn thẳng vào Hứa Vô Tình sau đó gật gật đầu. Nhìn thần sắc của trung niên nhân, Lý Phi Yến biết, Hứa Vô Tình cũng qua ải.

Trung niên nhân chuyển hướng Vinh Cơ, lần này hắn hỏi rất nhanh, không cần ngẫm nghĩ nhiều như với Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình.

“Vinh Cơ, ngươi có phải gian tế không?”

“Không phải?”

“Trong lòng ngươi, Hồn Độn Tiên Ma Tông có ý nghĩa gì?”

“Một mái nhà!”

“Nếu tông môn gặp chuyện, ngươi dám hy sinh không?”

“Dám!”

Giọng nói của Vinh Cơ đều đều, nhìn biểu hiện của trung niên nhân, có vẻ ý thức của nàng đã không còn, hoàn toàn rơi vào tình trạng giống như bị thôi miên.

Trung niên nhân chỉ nói với Vinh Cơ mấy câu như vậy, sau đó liền chuyển hướng Tư Không Tử Tinh, ánh mắt hần đột nhiên lộ ra một tia ôn hòa, nhẹ giọng hỏi:

“Hải tử, ngươi có muốn trở về Tư Không gia không?”

“Không muốn!”

“Ngươi hận bọn họ sao?”

“Ta không hận.”

“Nếu phải lựa chọn Hồn Độn Tiên Ma Tông và Tư Không gia, ngươi chọn bên nào?”

“Hồn Độn Tiên Ma Tông.”

“Vì sao?”

“Vì bọn họ.”

“Bọn họ là ai?”

“Là huynh đệ tỷ muội của ta.”

Trung niên nhân đột nhiên nở nụ cười, dù nụ cười của hắn cực kỳ nhạt nhẽo nhưng vẫn tốt hơn vẻ mặt đánh lại ban đầu.

“Hải tử tốt, Hồn Độn Tiên Ma Tông chào đón ngươi.”

Sau đó trung niên nhân lại chuyển mắt nhìn về Vũ Văn Kỳ, thần sắc của hắn lúc này thay đổi hẳn, lộ ra tia ghét bỏ, lạnh giọng hỏi:

“Vũ Văn Kỳ, ta hỏi ngươi, Vũ Văn Minh để ngươi đến Hồn Độn Tiên Ma Tông có mục đích gì?”

“Phụ thân muốn ta bái Huyền Vân tiên bối làm sự phụ, thay mẫu thân đền đáp Hồn Độn Tiên Ma Tông.”

“Chỉ có như vậy?”

“Đúng!”

“Còn bản thân ngươi.”

“Ta cũng thích Hồn Độn Tiên Ma Tông.”

“Vậy nếu phải lựa chọn giữa Vũ Văn gia và Hồn Độn Tiên Ma Tông, ngươi chọn bên nào.”

“Ta không biết.”

Trung niên nhân vừa nghe Vũ Văn Kỳ ngây ngốc nói câu này, sắc mặt lập tức lộ ra phẫn nộ.

“Khốn kiếp! Tên nhóc không kiên định, còn muốn thừa kế Huyền Vân!? Từ sớm ta đã biết tên Vũ Văn Minh kia không phải tốt lành gì.”

Lý Phi Yến lúc này cực kỳ lo lắng, trung niên nhân này rõ ràng có ý bài xích Vũ Văn Kỳ và phụ thân của hắn, ngay lúc Lý Phi Yến đang hỏi hộp bất an, trung niên nhân hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm tình, lạnh lùng liếc mắt nhìn Vũ Văn Kỳ.

“Vậy nếu là đối thủ nào khác ngoài Vũ Văn gia muốn đối đầu tông môn, ngươi sẽ làm gì?”

“Chiến đấu bảo vệ tông môn.”

Trung niên nhân nhìn nhìn Vũ Văn Kỳ, nhìn một lát hắn mới hừ một tiếng rồi quay sang Tô Vân Kiều. Câu hỏi cũng không khác là mấy.

“Ngươi có phải gian tế không?”

“Không phải.”

“Vì sao vào Hồn Độn Tiên Ma Tông.”

“Vì không còn nơi nào khác để đi.”

“Nếu tông môn gặp chuyện, ngươi dám đứng ra không?”

“Dám.”

Trung niên nhân hỏi đến đây thì im lặng, liếc mắt nhìn một lượt sáu người, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa phức tạp, cuối cùng hắn chỉ nói một câu.

“Hừ! Xem như tạm chấp nhận đám ngoại lai các ngươi, sau này nếu dám phản bội, ta nhất định khiến các ngươi sống không bằng chết.”

Sau đó hắn lại liếc mắt nhìn Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình.

“Không được nói cho bọn chúng biết chuyện vừa xảy ra.”

Trung niên nhân vừa nói xong, sáu người đồng loạt chấn động một cái, lập tức lấy lại quyền không chế bản thân, bốn người Vinh Cơ cũng lấy lại được ý thức.

Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình âm thầm đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy tia kinh sợ trong mắt đối phương, Lý Phi Yến cảm thấy trung niên nhân này cực kỳ lợi hại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Bốn người Vinh Cơ ngỡ ngàng, bọn họ biết đã có chuyện gì đó xảy ra nhưng lại không nhớ được gì, trung niên nhân cũng không muốn cho bọn họ biết, lạnh nhạt nói:

“Ta gọi các ngươi đến là muốn thông báo, các ngươi vượt qua được thử thách Âm Trùng Huyết Động, sẽ được ban thưởng, một nửa phần thưởng đang ở trong túi trữ vật, một nửa nằm bên trong thiết bài thân phận của các ngươi, chỉ cần đưa thân thức vào là có thể nhìn thấy, nên nhớ chỉ được đối pháp quyết, không được đối thủ khác. Được rồi, các ngươi có thể đi.”

Trung niên nhân lạnh nhạt ra lệnh đuổi khách, Lý Phi Yến lập tức chấp tay cung kính hỏi:

“Xin hỏi sau này chúng ta phải xưng hô với tiền bối thế nào.”

Trung niên liếc mắt nhìn nàng, sau đó lạnh giọng nói:

“Người khác đều gọi ta là Vật Tiên Đạo Nhân.”

“A... Vậy Vật Tiên tiền bối, chúng ta xin cáo lui.”

Mấy người Vinh Cơ thấy thái độ của Lý Phi Yến khác thường, không khỏi khó hiểu trong lòng, tuy nhiên bọn họ cũng rất nhanh trí khom lưng hành lễ theo, cuối cùng sáu người cùng nhau rời khỏi Vật Tiên Lâu.

Nhìn sáu cái bóng lưng bé nhỏ đi xa, Vật Tiên Đạo Nhân lộ ra ánh mắt phức tạp, đột nhiên một tiếng thở dài rơi vào tai hắn.

“Đứa nhỏ kia quả thật giống hệt phụ thân hắn, đã bao nhiêu năm rồi, ngươi vẫn không thể bỏ xuống sao?”

Vừa nghe tiếng thở dài này, bóng lưng Vật Tiên Đạo Nhân lập tức cứng đờ.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: La Triệt

Sáu người theo đường cũ ra khỏi Giám Sát Phủ, trên đường đi, Vinh Cơ hỏi lúc ở trong Vật Tiên Lâu đã xảy ra chuyện gì, tuy nhiên Lý Phi Yến chỉ lấy

có nói mình cũng không biết. Đối với người có trực giác nhanh nhạy như Vinh Cơ, đương nhiên không dễ dàng bị Lý Phi Yến lừa như vậy, dù cảm thấy có chỗ không đúng nhưng cũng không truy hỏi nữa.

Ra khỏi phạm vi Giám Sát Phủ, sáu người ngay lập tức gặp phải vấn đề, trong lòng Lý Phi Yến cực kỳ cảm thán, cá lớn nuốt cá bé, ma cũ bắt nạt ma mới, kịch bản quen thuộc như vậy cuối cùng nàng cũng gặp phải.

“Ha ha... Các ngươi muốn đi đâu vậy?”

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi dẫn theo năm thanh niên và một thiếu niên tiến đến, mấy người nhận ra thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong đám người kia, thiếu niên đó cũng là tân tiến đệ tử, đồng thời cũng là một trong những người trước khi rời khỏi Giám Sát Phủ có chú ý đến bọn họ, hiện tại nhìn bộ dạng hần hèn mọn đi theo đám người này, lập tức có thể nhận ra hần chính là kẻ chỉ điểm.

Sắc mặt mấy người Vinh Cơ lập tức lộ ra căng thẳng, Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình chắn phía trước, hai người đưa mắt nhìn nhau trao đổi một cái, sau đó Lý Phi Yến bước ra, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Chào các vị sư huynh, chúng ta đang muốn đi tìm chỗ ở của mình.”

Thanh niên vừa lên tiếng trước đó nhìn ánh mắt trong suốt có vẻ ngây thơ của nàng, hần vẫn cười như thường, cuối xuống ngồi trước mặt nàng nói:

“Tiểu muội muội, ngươi mới đến, thung lũng lại lớn như thế, các ngươi muốn tìm chỗ ở của mình là không dễ đâu, hay là vậy đi, chúng ta sẽ giúp các ngươi tìm chỗ ở, tuy nhiên các ngươi phải trả công cho chúng ta.”

Lý Phi Yến nghe vậy, lập tức nhăn mặt nhíu mày, lúng túng nói:

“Nhưng mà chúng ta không có tiền.”

“Ha ha... Chúng ta không cần tiền nha.”

Hần đưa mắt nhìn bộ dạng nhếch nhác của sáu người một cái, lập tức biết sáu người xuất thân thấp, không có chỗ dựa, do đó hần mới không cần sợ chằng đường ngay bên cạnh Giám Sát Phủ.

“Vậy các ngươi cần cái gì?”

“Không phải tông môn vừa cho các ngươi mỗi người năm linh thạch sao? Chúng ta cũng không lấy nhiều lắm, sáu người các ngươi cộng lại chúng ta chỉ lấy ba mươi linh thạch mà thôi, phí dẫn đường như vậy đã rất rẻ rồi.”

Rất rẻ? Muốn đoạt hết linh thạch của bọn họ còn nói rất rẻ.

Mấy người Vinh Cơ đứng phía sau vừa nghe đã lập tức nổi giận, tuy nhiên Hứa Vô Tình quay đầu trừng mắt nhìn một cái, bọn họ mới rán im lặng nín nhịn.

Trong lúc đó Lý Phi Yến giả vờ biến sắc mặt, sau đó là sợ hãi, nhỏ giọng nói:

“Vị sư huynh này, ngươi... Ngươi có thể giảm giá một chút không? Chúng... Chúng ta cũng chỉ có...”

“Aizz... Tiểu muội muội, ta cũng không dối gạt ngươi, vì nhìn các ngươi còn nhỏ, tiểu muội muội lại biết điều như vậy, chúng ta đã giảm giá rồi, nếu không phí dẫn đường sẽ bao gồm luôn sáu viên Bô Khí Đan của các ngươi nữa đó.”

Cái này là đang uy hiếp sao?

Lý Phi Yến làm ra vẻ thực do dự, sau đó ngập ngừng nói:

“Ngươi có thể để chúng ta bàn lại được không?”

“Ha ha... Đương nhiên có thể.”

Lý Phi Yến gọi mấy đứa còn lại đến, ra vẻ thực bất đắc dĩ nói với Tư Không Từ Tĩnh.

“Các ngươi cũng nghe rồi đó, Từ Tĩnh, linh thạch chúng ta gửi ngươi, mang ra hết đi.”

Tư Không Từ Tĩnh có chút giật mình, nàng nhất thời không hiểu Lý Phi Yến nói vậy là có ý gì, Hứa Vô Tình liền lên tiếng bổ sung, hần từ nhỏ lăn lộn một mình, chuyện như lúc này hần gặp nhiều vô số, sớm đã học được chữ nhẫn.

“Từ Tĩnh, lấy ra ba mươi linh thạch chỗ ngươi đi.”

“Đúng thế, không phải ngươi giúp chúng ta mở túi trữ vật sao?”

Lý Phi Yến ra vẻ buồn bực bổ sung, nghe đến đây, cả nhóm bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là muốn Tư Không Từ Tĩnh ứng trước ba mươi viên linh thạch, sự

thật bọn họ còn chưa kịp xem qua túi trữ vật kia, tuy nhiên bọn họ biết trong đó còn có phần thưởng Âm Trùng Huyết Động, không thể để đám người kia biết được, chính vì thế mới giả vờ nói Tư Không Tử Tinh giúp bọn họ mở túi trữ vật, dù sao bọn họ còn nhỏ, quần áo lại bẩn thỉu nhếch nhác như vậy, mấy thanh niên kia cũng không nghĩ nhiều.

Tư Không Tử Tinh gật đầu, sau đó lấy ra ba mươi linh thạch của mình đưa cho Lý Phi Yến. Từ đầu đến cuối, thanh niên kia đều mỉm cười nhìn chằm chằm bọn họ, với thính giác của hắn, hoàn toàn có thể nghe được mấy người Lý Phi Yến đang nói cái gì, hắn thậm chí còn không thèm dùng thần thức quan sát, và lại từ đầu hắn đã nhìn ra Tư Không Tử Tinh là luyện khí dưới tầng ba, do đó việc Tư Không Tử Tinh giữ linh thạch của cả nhóm hắn không hề nghi ngờ.

Lý Phi Yến cầm ba mươi linh thạch đi đến chỗ thanh niên, hơi do dự đưa cho hắn, đồng thời còn thực ngây thơ hỏi một câu.

“Sư huynh, các người không lừa chúng ta đó chứ?”

Mấy thanh niên đứng phía sau thanh niên kia đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều là ý cười, một người trong số đó khoát tay.

“Tiểu muội muội, người không cần lo, chúng ta quen thuộc Ngoại Vi Đường nhất, tìm chỗ ở cho các người dễ như ăn cháo.”

Thanh niên dẫn đầu nghe vậy lập tức nhú mày, quay đầu trừng mắt nhìn thanh niên kia, thanh niên lập tức giật mình nhận ra mình lỡ lời, nhất thời ngậm miệng.

“Ha ha... Tiểu muội muội, không cần nghe hắn nói, hắn chỉ huênh hoang mà thôi, giờ nói cho ta biết, tiểu viện của các người là số mấy?”

“Tiểu viện của chúng ta là số một.”

Nụ cười trên mặt thanh niên cứng lại, sắc mặt nghiêm khắc nói:

“Ta ở Ngoại Vi Đường nhiều năm, chưa bao giờ nghe nói đến tiểu viện số một, các người đang đùa giỡn ta ư?”

Mấy người Lý Phi Yến lập tức giật mình, mấy người này nhìn đã hơn hai mươi tuổi, có thể nhận ra tư lịch của hắn ở Ngoại Vi Đường không ít, hắn nói chưa nghe qua có tiểu viện số một, như vậy sợ rằng nhiều người ở Ngoại Vi Đường cũng không biết.

“Chúng ta... Chúng ta thật sự không có nói dối a, thật sự là tiểu viện số một.”

Thanh niên không khỏi nhú mày, lúc này một thanh niên đứng phía sau hắn đột nhiên cười nói:

“A... Ta nhớ rồi, trước đây khi ta đến gần khu vực hồ Trúc Nguyệt, có nhìn thấy một tiểu viện, hình như đó đúng là tiểu viện số một rồi.”

Nghe đồng bạn nói vậy, thanh niên hơi nhú mày.

“Người nói thật.”

Thanh niên kia cười cười, nụ cười có chút âm hiểm nói:

“Đúng là như vậy đó lão đại, hồ Trúc Nguyệt cách nơi này cũng không xa, chúng ta cũng không cần đi cùng đám nhóc này.”

Thanh niên nháy mắt hiểu được ý của đồng bạn, cười nói:

“Cũng đúng.”

Sau đó hắn quay sang mấy người Lý Phi Yến, cười một cách cực kỳ giả dối nói:

“Các người nghe rồi đó, tiểu viện số một ở bên cạnh hồ Trúc Nguyệt, các người cứ đi thẳng đường này, chừng ba dặm là đến thôi.”

Nói xong hắn quay sang đồng bạn nói:

“Được rồi, chúng ta đi thôi, đến lúc đi nhận nhiệm vụ rồi.”

Nói xong hắn cũng không thèm nhìn đến mấy người Lý Phi Yến nữa, mang đồng bạn của mình rời đi, đợi khi bọn hắn đi xa, sắc mặt Lý Phi Yến lập tức lộ ra vẻ âm trầm, Hứa Vô Tình đứng bên cạnh nâng, hắn chỉ lạnh lùng nói một câu:

“Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

“Ta biết, mà đúng ra ta cũng chẳng phải quân tử.”

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình, mấy người Vinh Cơ mím môi, sắc mặt buồn bực, sau khi tức giận qua đi, bọn họ đều hiểu được suy nghĩ của Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình, nhóm người kia quá mạnh, bọn họ còn lâu mới là đối thủ, trong trường hợp như vậy, cách giải quyết của Lý Phi Yến cực kỳ thông minh.

“Yến sư tỷ, Hứa sư huynh chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tô Vân Kiều không khỏi lo lắng hỏi, chuyện vừa rồi nhắc nhở bọn họ, muốn tìm tiểu viện số một là không hề dễ dàng. Lý Phi Yến thở dài một hơi, quay đầu nhìn Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ.

“Các người nhanh đem nhẫn trữ vật cất đi, vừa rồi chúng ta may mắn, bọn người đó không nhìn thấy nhẫn trữ vật của các người, nếu không sẽ càng rắc rối hơn.”

Nghe vậy, hai người Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh lập tức nghe lời tháo nhẫn trữ vật trên tay xuống, sau đó đem dấu vào tay áo.

“Tiếp theo chúng ta phải đi tìm tiểu viện số một sao?”

Vinh Cơ buồn bực hỏi, Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi nói:

“Dù sao chúng ta cũng không biết tiểu viện số một ở đâu, cứ theo lời bọn họ đi đến hồ Trúc Nguyệt thử xem.”

Mấy người khác cũng không có ý kiến, bọn họ theo hướng đám người kia chỉ, đi về phía trước, khiến người buồn bực chính là trên đường đi gặp được đệ tử ngoại vi nào khác không phải là không thêm liếc nhìn bọn họ một cái chính là chặn đường muốn cướp đoạt, tuy nhiên bọn họ đều nói linh thạch bị nhóm người đầu tiên cướp hết, khi nghe miêu tả về nhóm người đó, đám muốn cướp đoạt lập tức lộ ra vẻ kiên kị, sau đó cho bọn họ qua, đối với hành động kỳ quái này, tạm thời mấy người Lý Phi Yến không thể nào tìm được đáp án.

Đúng như thanh niên kia nói, đi chừng ba dặm liền nhìn thấy một cái hồ cực lớn, rộng đến mấy dặm, tuy nhiên không thấy tiểu viện mà thanh niên kia nói, trực giác mách bảo bọn họ đã bị lừa, trời lại sắp tối, bọn họ không còn cách nào, cuối cùng đành tìm một gốc cây đại thụ bên cạnh hồ, quyết định ở lại nghỉ ngơi qua đêm.

Đầu mùa xuân, không khí bên cạnh hồ có chút lạnh, sáu người ngồi quanh đồng lửa sưởi ấm, Vinh Cơ liền đệ nghị muốn xem ban thưởng tông môn cho bọn họ có cái gì, mọi người cũng không dị nghị, Tư Không Tử Tinh lấy ra túi trữ vật của mình, dùng thần thức kiểm tra bên trong, Vũ Văn Kỳ kiểm tra thiết bài thân phận, gần như là cùng lúc hai người lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Tông môn ban thưởng cho chúng ta quả thật nhiều hơn người khác gấp mấy lần, Bồ Khí Đan đến tận mười viên, linh thạch là hai mươi viên hạ phẩm, ngoài ra đáng chú ý là thứ này.”

Tư Không Tử Tinh lật tay, trên tay nàng xuất hiện một miếng ngọc kếp màu xanh, to chừng hai ngón tay, phía trên cũng có khắc phù văn kỳ quái.

“Đây là ngọc giản, bên trong thường dùng để lưu trữ thông tin, cái này chắc chắn là pháp quyết tu luyện tông môn ban xuống rồi.”

Nói xong Tư Không Tử Tinh đặc ngọc giản kia lên trắng, một giây sau nàng mở mắt, ánh mắt phát sáng nói:

“Thật tốt a!”

Mấy người Lý Phi Yến không khỏi tò mò hỏi:

“Tử Tinh, có chuyện gì vậy?”

Tư Không Tử Tinh mừng rỡ nói:

“Trong đây là mười tầng Nguyên Tâm Quyết, có nó chúng ta có thể tu luyện đến luyện khí đại viên mãn.”

“A...”

Thần sắc trên mặt những người khác cũng lập tức lộ ra vui mừng, bọn họ biết, pháp quyết so với cái gì khác đều đặc biệt quý trọng, không có pháp quyết thì không thể nào tu luyện được, tấn tiến đệ tử bình thường tông môn chỉ ban thưởng ba tầng đầu Nguyên Tâm Quyết, có nghĩa là muốn có những tầng sau phải tự mình đổi bằng điểm cống hiến. Nhờ Âm Trùng huyết động mà bọn họ không cần lo lắng vấn đề pháp quyết này, đột nhiên Lý Phi Yến cảm thấy đám sâu bọ kia cũng không đáng ghét như vậy nữa.

Ngay lúc này Vũ Văn Kỳ đột nhiên lên tiếng.

“Chúng ta còn được năm trăm điểm cống hiến, có thứ này có thể đổi pháp quyết công kích đấy.”

Sáu người nhìn nhau, trong mắt đều bùng lên tia sáng háng hái và hy vọng. Tư Không Tử Tinh cười nói:

“Mọi người, hay là chúng ta nghĩ xem tiếp theo nên làm gì, chúng ta chỉ có một tháng thời gian để tiến vào luyện khí cũng như luyện hóa linh khí trong người.”

“Tử Tinh nói không sai, chuyện chúng ta cần làm là tranh thủ thời gian, tuy nhiên lúc này đang ở bên ngoài, tu luyện không thích hợp, do đó chúng ta phải nhanh chóng tìm được tiểu viện số một kia.”

“Nhưng mà thung lũng này quá lớn, nếu cứ từ từ tìm không biết đến bao giờ mới tìm ra, đi hỏi người khác lại có nguy cơ bị cướp đoạt, thật sự là đáng

ghét a.”

Vũ Văn Kỳ buồn bực nói, nhất thời mọi người im lặng, Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi nói:

“Nếu ngày mai cũng không tìm ra, chúng ta sẽ trở lại Giám Sát Phủ tìm Vật Tiên tiền bối hỏi lại.”

“Lại phải tìm người đó?”

Vũ Văn Kỳ hô lên, vẻ mặt tràn đầy không muốn, Lý Phi Yến liền cười hỏi:

“Sao vậy, người không thích Vật Tiên tiền bối sao?”

“Ánh mắt ông ấy nhìn ta rất đáng sợ a.”

Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình không khỏi im lặng, hai người biết, Vật Tiên Đạo Nhân kia thật sự không thích Vũ Văn Kỳ.

Ngay lúc này có tiếng bước chân chạy nhanh về phía bọn họ, sáu người lập tức căng thẳng lên, người đến là một thiếu niên chừng chín mười tuổi, dung mạo không phải xinh đẹp như Vũ Văn Kỳ, cũng không tuấn tú như Hứa Vô Tình, nhưng lại làm cho người nhìn cảm thấy dễ chịu, đường nét nhu hòa bình đạm khó nói, trên người hần mặc y phục màu vàng của đệ tử ngoại vi, thiếu niên này nhìn nhìn sáu người từ trên xuống dưới, sau đó cười hỏi:

“Các người có phải ở tiểu viện số một không?”

Lý Phi Yến nhướng mày nhìn thiếu niên, không nhìn ra sự giả dối trong mắt hắn, tuy vậy nàng cũng không mất cảnh giác.

“Người là ai?”

“Ta?... Ta gọi La Triệt, cũng ở tiểu viện số một, Tập Tác sư huynh bảo ta đi đón các người, nhưng mà khi ta đến Giám Sát Phủ lại không tìm thấy các người, sau đó ta tình cờ gặp một đám người, nghe lên mới biết các người bị bọn hắc đạo linh thạch rồi lừa các người đi đến tận đây, hại ta tìm rất cực khổ a.”

Nghe La Triệt nói vậy, sáu người không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Vinh Cơ bước về phía La Triệt, nhìn hắn từ trên xuống dưới, sau đó cười cười giờ tay ra, La Triệt kinh ngạc.

“Muốn gì?”

Vinh Cơ lập tức trừng mắt hung hăng nói:

“Đặt vào cái gì ta phải tin người, đưa thiết bài thân phận của người cho ta xem trước rồi nói.”

“A...”

La Triệt bình tĩnh đại ngộ, giờ tay vỗ vào túi trữ vật mang bên hông, thiết bài lập tức xuất hiện trên tay hắn, không đợi hắn đưa qua, Vinh Cơ đã mạnh mẽ đoạt lấy, nàng chỉ nhìn qua một cái rồi đưa cho mấy người Lý Phi Yến, trên thiết bài quả thật có tên "La Triệt" cùng số tiểu viện, quả thật là số một. Mấy người Lý Phi Yến không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng.

Vinh Cơ nở nụ cười sáng lạn vỗ vỗ vai La Triệt.

“Lão Triệt, người đến thật đúng lúc, người đã cứu chúng ta đó.”

La Triệt trợn mắt há mồm.

Thái độ thay đổi nhanh thật!

“Khụ... Được rồi, chúng ta trở về thôi, Tập Tác sư huynh đang đợi đấy.”

“Tập Tác sư huynh là ai?”

“Cũng là người ở trong tiểu viện số một.”

Mấy người Lý Phi Yến cũng không chần chờ lâu, thu xếp một chút liền theo La Triệt rời đi. Trên đường đi, Lý Phi Yến làm sao có thể bỏ qua cơ hội, lập tức hỏi La Triệt thắc mắc trong lòng.

“La Triệt, tiểu viện số một của chúng ta có vấn đề gì sao? Ta thấy rất nhiều người không biết nó ở đâu cả.”

La Triệt nghe vậy thì cười nói:

“Thực là ngoại trừ mấy người chúng ta, đệ tử ngoại vi không ai biết đến sự tồn tại của tiểu viện số một.”

“Tại sao a?”

“Vi tiểu viện số một chỉ dành cho đệ tử đặc biệt như chúng ta mà thôi, các ngươi chắc cũng là người được chọn trong Tiên Duyên Hội chứ gì.”

Vinh Cơ ngạc nhiên nhìn hần, lập tức hỏi:

“Ngươi cũng vậy sao?”

“Đúng thế, ta và Tập Tác sư huynh chính là người được chọn trong Tiên Duyên Hội của Càn Nguyên đại lục.”

“Chỉ có hai người thôi à?”

Vũ Văn Kỳ lộ ra thần sắc tò mò. La Triệt gật gật đầu. Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi lại nói:

“Như vậy Chắc các ngươi nổi tiếng lắm.”

“Làm gì có, ở ngoại vi không ai biết chúng ta.”

“Ồ! Vậy trong Tiên Duyên Hội các ngươi làm gì?”

La Triệt bắt đầu đi gầy đầu.

“Thật ra ta cũng không nhớ được là bọn ta làm gì, chỉ nhớ là bị đưa vào mộng cảnh, sau đó xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không biết, chỉ biết khi tỉnh lại chúng ta đã ở trước mặt Kim Bảng tiền bối rồi, sau đó Kim Bảng tiền bối đưa chúng ta đến đây, bảo chờ các ngươi.”

Mấy người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có cùng một ý nghĩ, Hồn Độn Tiên Ma Tông quả thật làm cái gì cũng khác người.

Nửa canh giờ sau, mấy người Lý Phi Yến không ngừng theo La Triệt đi về hướng tây, Hứa Vô Tình hơi nhíu mày hỏi:

“Chúng ta còn phải đi đến bao giờ?”

La Triệt giơ tay chỉ về phía trước.

“Trước mặt là Ngoại Vi thành, nơi đó là nơi ở của những sư huynh sư tỷ lâu năm của Ngoại Vi Đường, muốn được ở trong đó phải tốn rất nhiều linh thạch, đương nhiên chúng ta không thể ở đó, bên cạnh Ngoại Vi thành có mấy ngọn núi, nơi đó mới là nơi ở chính của đệ tử ngoại vi, tuy nhiên chỗ của chúng ta cũng không phải ở đó.”

“Vậy tóm lại tiểu viện số một nằm ở nơi nào?”

Sáu người đồng loạt đưa mắt tò mò nhìn la Triệt, thấy vậy La Triệt cười nói:

“Nằm ở tận phía cực tây của thung lũng, nơi đó rất ít người lui tới, rất biệt lập.”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Tám cái chén

Sáu người theo La Triệt đi gần hai canh giờ, trước mặt bọn họ xuất hiện một rừng trúc cực lớn, mỗi thân trúc to bằng cả thân người, lúc này đã là nửa đêm, rừng trúc âm u ẩn hiện dưới ánh trăng. La Triệt dừng bước, quay sang mấy người Lý Phi Yến nói:

“Các ngươi lấy thiết bài ra đi, bên ngoài rừng trúc có pháp trận, không có thiết bài thân phận người ở tiểu viện số một là không thể tiến vào.”

La Triệt lấy ra thiết bài của mình rồi dẫn đầu đi vào, sáu người lập tức theo sát phía sau. Quả nhiên như La Triệt nói, bên ngoài rừng trúc có một lớp màng trong suốt, khi bọn họ xuyên qua, thiết bài đột nhiên sáng lên một chút, bọn họ liền có thể dễ dàng vượt qua lớp màng kia, ngay lập tức cảnh vật trước mặt thay đổi, mặc dù vẫn là rừng trúc đó nhưng trước mặt nhiều thêm một con đường đá dẫn vào trong, phía trước con đường còn có một bia đá khắc chữ:

Nhất Phong Viện!

Từ bên ngoài còn có thể thấp thoáng thấy một tiểu viện ở sâu bên trong. Mấy người Lý Phi Yến không khỏi nở nụ cười nhìn nhau, La Triệt cười nói:

“Chúng ta đi thôi, Tập Tác sư huynh đang đợi, hần nói hần sẽ chuẩn bị một bữa tiệc linh đình chào đón các ngươi.”

“Tập Tác sư huynh xem ra chính là người tốt.”

La Triệt vừa nghe Vũ Văn Kỳ nói vậy, lập tức nghiêm mặt lắc đầu nguầy nguậy.

“Các ngươi đừng hiểu lầm, Tập Tác sư huynh tuyệt đối không phải người tốt, chẳng qua gần ba tháng nay ở đây chỉ có hai người chúng ta, hần cảm thấy buồn chán, hiện tại có thêm các ngươi, trong nhà sẽ không chỉ có hai người tịch tịch, hần nhất thời cao hứng cho nên mới phá lệ hào phóng một lần, bình thường hần thật sự keo kiệt hết thuốc chữa, còn có các ngươi phải cẩn thận nha, tuyệt đối không được buôn bán gì với hần, hần chính là một tên miệng lưỡi ngon ngọt chuyên lừa người, mấy lần hần ra ngoài đều mua được đồ tốt, hần còn khoe với ta toàn mua với giá thấp hơn thị trường rất nhiều, hần thật sự là một tên lòng đen.”

“Tên chết tiệt kia, ngươi im miệng lại cho ta.”

Một bóng người từ trong rừng trúc nhảy ra, Người đến là một thiếu niên chừng mười một mười hai tuổi, dung mạo phổ thông, nụ cười sáng lạn tràn đầy thân thiết, tuy nhiên Lý Phi Yên nhìn hần lại có cảm giác gian xảo kỳ lạ.

“Chào Tập Tác sư huynh!”

Lý Phi Yên lên tiếng chào hỏi, năm người còn lại lập tức phản ứng, cũng chào hỏi một tiếng, Tập Tác giật mình, lập tức xua tay.

“Không dám nha, các ngươi cứ gọi tên ta được rồi, ta gọi Tập Tác.”

“Oa... Tập Tác sư huynh, ngươi khiêm tốn như vậy từ bao giờ thế?”

La Triệt tròn mắt nhìn Tập Tác, ánh mắt lộ ra tia cảnh giác, Tập Tác lập tức trừng mắt nhìn hần, sau đó quay sang mấy người Lý Phi Yên tươi cười nói:

“Vào trong thôi, ta cùng Tiểu Hoàng đã chuẩn bị chút đồ ăn, các ngươi cả ngày bôn ba, chắc đói bụng rồi phải không?”

Nghe Tập Tác nói vậy, mấy người Lý Phi Yên liền nhận ra, bản thân thật sự đã mấy ngày không ăn gì ngoài hai viên Ích cốc đan, nhưng dù vậy bọn họ cũng không hề thấy đói bụng chút nào, thật sự thần kỳ. Tuy nhiên bọn họ cũng không từ chối, theo sau Tập Tác và La Triệt tiến vào tiểu viện.

Biệt viện được xây dựng theo kết cấu hình vuông, bên trong có đường nội bộ, bốn góc là bốn tiểu viện riêng biệt, trong sân lại có một cái hồ nước rộng ba trượng, một căn phòng nhỏ được xây giữa hồ, nơi đó theo lời Tập Tác gọi là chính phòng dùng chung của bọn họ.

Tám người tiến vào chính phòng, lập tức nhìn thấy một hình nhân bằng gỗ kỳ dị đứng phía trước cửa, Lý Phi Yên còn chưa lên tiếng nói ra câu hỏi, Tập Tác đã hiểu ý giải thích.

“Nó chính là một khối lõi cấp ba hiếm thấy, chúng ta luôn gọi nó là Tiểu Hoàng, nó ở đây phụ trách quét dọn.”

“Khôi lõi?!”

Lý Phi Yên cực kỳ hứng thú quan sát khối lõi kia, chỉ thấy nó chẳng qua chỉ là một con người gỗ có lắp cơ quan, được vận hành bằng linh khí trong linh thạch.

“Sử dụng nó như thế nào?”

Vinh Cơ chạy đến đụng đụng vào Tiểu Hoàng, La Triệt cười nói:

“Lắp linh thạch, sau đó dùng thần thức điều khiển.”

“A...”

Vinh Cơ lộ ra thần sắc thất vọng, nàng còn chưa có thần thức.

Tám người lại tiếp tục tiến vào trong phòng, giữa phòng lại có một cái bàn lớn bày biện mấy đĩa thức ăn, còn có sẵn tám cái ghế, Tập Tác bảo mọi người ngồi xuống ghế sau đó bắt đầu chia chén đĩa.

“Mọi người nhớ kỹ chén của mình nha, sau này lúc ăn cơm không cần lẫn lộn.”

“Tại sao phải rắc rối như vậy?”

Vũ Văn Kỳ khó hiểu hỏi, Tập Tác cười híp cả mắt nói:

“Đây là quy định xưa nay của Nhất Phong Viện, các tiền bối từng ở lại đây trước chúng ta đều như vậy, chúng ta cũng phải tiếp tục tuân thủ.”

“Nhưng làm sao phân biệt chén của mình được, không phải đều giống nhau sao?”

Tô Văn Kiều nhú nhú mày nhìn tám cái chén bằng sứ trắng không hề khác biệt, Tạt Tạt liền cười nói:

“Chén có tên, các ngươi xem trong lòng chén đi.”

“A! Đúng nha, có khắc chữ này.”

Từ Không Từ Tinh nghiêng chén của mình cho tất cả cùng nhìn, trong lòng chén quả thật có khắc hai chữ “Tứ Sinh”

“Của ta là Ngũ Nhạc.”

Vũ Văn Kỳ hăng hái giơ cái chén của mình lên, Vinh Cơ cũng hứng thú nhìn vào chén của mình cùng những người khác.

“Của ta là Tam Duyên, Yến Yến là Nhất Tâm, của Hứa Vô Tình là là Nhị Ý, Tô Văn Kiều, đưa của ngươi cho ta xem.”

Tô Văn Kiều ngẩng đầu nhìn Vinh Cơ, ngoan ngoãn đưa cái chén của mình qua, lập tức mọi người nhìn thấy bên trong có hai chữ “Thất Đạo”.

Lý Phi Yến hơi suy nghĩ một chút, sau đó thâm ý quay sang Tạt Tạt hỏi:

“Tên chén của ngươi là gì?”

“Của ta là chén số tám tên là “Chân”, của La Triệt là chén số sáu tên là “Thần”. ”

Nhất Tâm, Nhị Ý, Tam Duyên, Tứ Sinh, Ngũ Nhạc, Lục Thần, Thất Đạo, Bát Chân? Những cái tên này nhất định có ẩn ý.

Lý Phi Yến vừa nghĩ như vậy thì đã có người lên tiếng hỏi:

“Ngươi có ý gì?”

Hứa Vô Tình đưa mắt nhìn Tạt Tạt, hắn cũng nhận ra số chén mà Tạt Tạt chia ra là có ý, Tạt Tạt không hề dấu diếm, cười trả lời:

“Mấy cái chén này là do Kim Bàng tiền bối đưa cho ta, ông ấy nói đây là đồ cổ, là vật được truyền xuống, các vị tiền bối từng sống ở Nhất Phong Viện trước chúng ta đều từng dùng qua, sau này khi rời đi, tám cái chén lại từ chúng ta truyền xuống hậu bối.”

“Nói vậy chẳng phải chúng ta phải dùng chén cũ của người ta sao?”

Vinh Cơ và Vũ Văn Kỳ làm ra vẻ mặt không tình nguyện, Lý Phi Yến lập tức trừng mắt nhìn bọn họ, hai đứa này chỉ nghĩ được đến vậy sao?

“Đừng có ăn nói lung tung xúc phạm các vị tiền bối đi trước, các ngươi đi đến từ lâu không phải cũng đều dùng chén người khác từng dùng qua à?”

Mấy người Vinh Cơ bị Lý Phi Yến răn dạy liền im lặng, không còn gì để nói, Tô Văn Kiều nhìn nhìn cái chén của mình, sau đó mới hỏi:

"Vì sao Kim Bàng tiền bối kia lại bảo ngươi chia chén như vậy? Ông ấy biết chúng ta sao?"

"Thật ra Kim Bàng tiền bối đã sớm cho ta biết danh tính của các ngươi, thứ tự chia chén cũng đã được định sẵn từ trước rồi."

Tạt Tạt cười khò, gậy gậy đầu.

"Kim Bàng tiền bối nói khi nào? Sao ta lại không biết?!"

La Triệt kinh ngạc nhìn Tạt Tạt, Tạt Tạt lại không thèm để ý đến hắn, thấy vậy Lý Phi Yến lập tức máy động trong lòng, Tạt Tạt này nhất định có chuyện che giấu, tuy nhiên nàng cũng hiểu được có nhiều chuyện không nên tìm hiểu, nếu không sẽ tự chuốc họa, nàng cũng không hỏi Tạt Tạt vì sao vị tiền bối kia lại bảo hắn làm vậy, cũng không hỏi sâu thêm vào mối quan hệ của Tạt Tạt với Kim Bàng tiền bối đó, nàng chuyển chủ đề nói:

“Như vậy tên gọi từng cái chén chắc có ý nghĩa gì đó phải không?”

“Cái này ta cũng không biết, nhưng ta cũng đoán chắc là vậy.”

“Thế ư?!”

Lý Phi Yến nhìn Tạt Tạt, nhàn nhạt cười cười rồi đột nhiên quay sang những người khác.

“Được rồi mọi người, chúng ta ăn nhanh thôi, sau đó tìm chỗ ở nghỉ ngơi, còn phải tranh thủ thời gian nữa, đừng quên, chúng ta chỉ có một tháng.”

Tạt Tạt thấy Lý Phi Yến không muốn truy hỏi mình, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm cảm thán không thôi.

Vị đại tỷ này còn nhỏ mà đã khó chơi như vậy rồi, sau này hắn nhất định không thể đắc tội.

Trong lúc đó, La Triệt rất nhanh đã bỏ qua chuyện về mấy cái chén, cười nói với mấy người Lý Phi Yến.

“Mọi người yên tâm đi, nhập luyện khí cũng như luyện hóa linh khí không khó lắm đâu, ta cũng là trung phẩm linh căn mà chỉ mất mười ngày mười đêm thôi, Tập Tác sư huynh là thượng phẩm linh căn còn là luyện khí tăng ba, luyện hóa linh lực cũng chỉ mất tám ngày.”

Mấy người Lý Phi Yến nghe vậy cũng yên tâm hơn một chút, bọn họ bắt đầu vừa ăn vừa nói, chủ yếu là Lý Phi Yến hỏi Tập Tác, dù sau bọn hắn cũng đến trước mấy tháng, hiểu biết đối với Ngoại Vi Đường tất nhiên phong phú hơn nhiều.

Đối với những người mấy ngày chưa đụng đến thức ăn, tốc độ diệt đồ ăn phải nói cực kỳ nhanh, không đến một khắc, đồ ăn trên bàn đã không còn gì, chuyện dọn bàn giao cho Tiểu Hoàng và La Triệt, Lý Phi Yến liền nói muốn trở về chỗ ở, Tập Tác cực kỳ hăng hái chỉ dẫn cho bọn họ.

Nhất Phong Viên không thể gọi là tiểu viện vì nó rất lớn, không tính chính phòng giữa hồ làm nơi tụ họp chung, bốn bên còn có bốn tiểu viện, Tập Tác và La Triệt đang ở Nam viện, Lý Phi Yến và Vinh Cơ phân đến Đông viện, Hứa Vô Tình và Tô Văn Kiều ở Bắc viện, Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ thì ở Tây viện.

Tập Tác chỉ đường cho sáu người xong, cực kỳ có ánh mắt tự động rút lui về Nam viện, sáu người đưa mắt nhìn nhau rồi đến Bắc viện gần nhất bàn bạc một chút.

Bắc viện là một khu có một phòng chính nối với hai phòng ngủ và một phòng vệ sinh chung. Sáu người tiến vào gian chính, nhìn xung quanh không có vấn đề gì, Tư Không Tử Tinh liền giúp bốn người Lý Phi Yến lấy đồ vật trong túi trữ vật ra ngoài, Lý Phi Yến đột nhiên hơi nhíu mày nói:

“Đúng rồi, chúng ta chưa vào luyện khí, không có thần thức, có thể xem ngọc giản được không?”

“Cái này mọi người yên tâm, ta kiểm tra qua rồi, ngọc giản có phù văn hỗ trợ, chỉ cần dùng cảm quan là có thể đọc được.”

Nghe Vũ Văn Kỳ nói vậy Lý Phi Yến mới yên tâm gật đầu, lúc này Hứa Vô Tình lấy năm viên linh thạch của mình đưa cho Tư Không Tử Tinh.

“Trả lại cho người.”

Mấy người Lý Phi Yến lập tức nhớ đến từng mọn linh thạch của Tư Không Tử Tinh đối phó với đám người đến uy hiếp cướp đoạt kia, Lý Phi Yến không cho Tư Không Tử Tinh nói nhiều đã trực tiếp gom đủ linh thạch nhét vào tay nài, sau đó nói:

“Được rồi, những cái khác nói sau, việc trước mắt là nhanh chóng hoàn thành yêu cầu của tông môn, chính thức trở thành đệ tử ngoại vi, đã có Ích Cốc đan rồi, ta định trực tiếp đóng cửa tu luyện đến khi nhập luyện khí mới thôi.”

Năm người đồng loạt gật đầu, Vinh Cơ, Tô Văn Kiều và Hứa Vô Tình đều háo hức muốn nhanh chóng bước vào luyện khí kỳ, đó là tâm lý tất nhiên, tu sĩ và phạm nhân như hai thế giới khác nhau, cánh cửa lớn đang ở trước mắt, ai cũng muốn nhanh chóng bước qua.

Sáu người cũng không dài dòng nữa, tự động chia ra.

Trên bầu trời ánh trăng sáng rực, con đường trở về Đông viện sáng tỏ rõ ràng, Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn trời, trong ánh mắt lóe ra một tia sáng phức tạp và chờ mong, một đêm tràn ngập yếu tố khó quên.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Luyện khí

Đông viện so với Bắc viện cũng không có gì khác nhau, trên lối đi cũng như trong phòng đều có ánh đèn, loại đèn lồng có khắc phù văn này là tự động phản ứng với bóng tối, trong bóng đêm sẽ tự động phát sáng, Lý Phi Yến và Vinh Cơ sau khi phân phòng xong, chỉ nhìn nhau một cái rồi không nhiều lời mà tự trở về phòng, bọn họ thậm chí không thèm nhìn đến bộ dạng nhếch nhác của mình, trực tiếp về phòng bắt đầu chuẩn bị công đoạn đột phá luyện khí.

Phòng ngủ rộng hơn mười thước, có kết cấu khá đơn sơ, một cái giường ngủ rộng ba thước có chăn đệm màu trắng, một cái bàn gỗ, ba cái ghế, trên bàn có ấm trà ba cái ly trà cùng một ngọn đèn nhỏ, bên cửa sổ có ghế nằm, góc phòng có một cái tủ nhỏ, kết cấu đơn giản nhưng nài thấy nó ẩn chứa một loại quy luật nào đó.

Lý Phi Yến nhìn qua một lượt sau đó đặc bực đồ lên giường, bên trong chính là vật dụng Tư Không Tử Tinh giúp nài lấy ra từ trong túi trữ vật, sau đó nài cởi giày leo lên giường, khoanh chân mà ngồi, sau khi hít sâu mấy hơi, bình ổn tâm tình của mình, nài cầm ngọc giản màu xanh lên tay, chăm chú nhìn một chút mới đặt lên trán rồi tập trung cảm quan vào nó, qua ba cái hô hấp, ngọc giản dần có phản ứng, trong đầu nài tự động xuất hiện nội dung trong ngọc giản, Lý Phi Yến không khỏi thán phục cảm thán nó thần kỳ.

Rất nhanh nàng đọc được những gì mình cần, rõ ràng là hai tầng đầu của Nguyên Tâm Quyết, những tầng sau nàng có thể cảm nhận chúng tồn tại nhưng lại không cách nào đọc được, nàng đoán đó là giới hạn cảm quan của nàng.

Lý Phi Yên mở mắt, đặc ngọc giãn sang một bên, khóe môi khẽ nhếch lên, Nguyên Tâm Quyết cùng với pháp quyết vô danh nàng hay tu luyện có điểm tương đồng rất rõ, tuy rằng về cơ bản thì nó phức tạp hơn rất nhiều tuy nhiên công dụng và cách bắt đầu đều không sai biệt lắm, trước đây nàng không thể dùng pháp quyết vô danh để tiến vào luyện khí là vì pháp quyết kia thiếu một phần cực kỳ quan trọng, đó chính là lộ tuyến vận chuyển của linh khí.

Theo những gì ghi trong Nguyên Tâm Quyết, linh khí sau khi tiến vào cơ thể, nàng phải điều khiển nó di chuyển theo một lộ tuyến phức tạp, cuối cùng mới chạy đến đan điền, đó là quá trình gọi là luyện hóa linh khí, linh khí sau khi được luyện hóa mới có thể giữ lại trong thân thể, trở thành linh khí của nàng, mà mỗi một tầng Nguyên Tâm Quyết lộ tuyến luyện hóa linh khí lại càng phức tạp hơn, chính xác lộ tuyến của tầng một là một phần của lộ tuyến tầng hai.

Sau khi nghiên cứu qua hai tầng đầu của Nguyên Tâm Quyết và so sánh với pháp quyết vô danh, nàng tự mình suy đoán, Nguyên Tâm Quyết rõ ràng cao cấp hơn pháp quyết vô danh kia rất nhiều, bởi vì có toàn diện và phức tạp hơn mấy chục lần, đồng thời cũng có nhiều điểm ưu việt hơn pháp quyết vô danh, ví dụ như tốc độ hấp thu linh khí, sự liên tục của dòng chảy linh khí hay tránh được rất nhiều đường vòng.

Sau khi tự mình phân tích cùng ghi nhớ xong tầng một của Nguyên Tâm Quyết, Lý Phi Yên hít sâu một hơi, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Một khắc sau, trên trán Lý Phi Yên xuất hiện mồ hôi, mày nhíu chặt.

Hồ!

Nàng mở mắt, trong mắt có một tia cảm thán cùng bất cam, lần đầu tiên điều động linh khí theo lộ tuyến kia chỉ đi được nửa đường đã thất bại, nguyên nhân bởi vì trong quá trình điều khiển linh khí xuyên qua một huyết đạo này sinh vấn đề khiến linh khí bị tiêu tán, lúc này Lý Phi Yên mới nhận ra điều khiển linh khí di chuyển trong kinh mạch không hề dễ dàng, chỉ cần một sơ sót sẽ lập tức thất bại, tuy nhiên nàng có dự cảm, chỉ cần thành công được một lần, sau đó quá trình này sẽ trở nên thuận lợi hơn rất nhiều. Dù lần đầu tiên thất bại nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến tâm lý của nàng, thất bại thì thử lại lần nữa, nàng không thiếu sự kiên trì.

Lại nhắm mắt, bắt đầu một vòng cố gắng mới, Lý Phi Yên không biết, lần đầu của nàng đã có thể điều khiển linh khí đi được nửa đường là kinh người thế nào, để đạt được kết quả như nàng, trung phẩm linh căn hoặc người không đủ thông tuệ đều phải dùng đến năm ngày, những người thiên phú thấp hơn cần đến gần tháng, thậm chí nhiều hơn. Lý Phi Yên được kết quả như vậy không chỉ nhờ vào thiên phú mà còn nhờ quá trình kiên trì tu luyện pháp quyết vô danh kia một thời gian dài, kinh mạch của nàng trong quá trình đó được rèn luyện trở nên dẻo dai hơn, khả năng điều khiển linh khí của nàng cũng thuần thục hơn người khác.

Khi mặt trời bắt đầu ló rạng phía chân trời, Đông viện yên tĩnh tuyệt đối, trong phòng Lý Phi Yên cũng không một tiếng động, chỉ là bản thân nàng lại nghe được tiếng "răng rắc, lẻo xèo" phát ra từ cơ thể mình.

Chỉ thấy cả người Lý Phi Yên đang bốc khói trắng, đồng thời một thứ dịch nhầy màu đỏ sẫm bắn bắn tràn ra trên da nàng.

Nàng thành công!

Lý Phi Yên mở mắt, dù toàn thân bản thủ nhóp nhép, đôi mắt của nàng lại sạch sẽ sáng ngời, trong đó có một tia vui mừng. Nàng thành công, nàng cuối cùng cũng chân chính trở thành tu sĩ, ít ra mục tiêu tu luyện đến cảnh giới tiên đế cũng không còn là cái gì không có khả năng xảy ra nữa, dù sao nàng cũng đã bước ra được một bước rồi đúng không.

Lý Phi Yên suy nghĩ rồi thử phóng ra thần thức của bản thân, đúng như nàng từng tưởng tượng, thần thức chính là cấp độ cao hơn của cảm quan, cứ như linh hồn nàng biến thành một đám mây dày có thể bao trùm một phạm vi nhất định, lúc này dù đang nhắm mắt nhưng tất cả mọi thứ trong phạm vi thần thức vẫn cực kỳ rõ ràng, thậm chí vượt qua nhìn bằng mắt thường, ngay cả một hạt bụi cũng không thể thoát được sự điều tra của thần thức, sự kỳ diệu này khiến Lý Phi Yên nhất thời trầm mê.

Mãi một lúc lâu sau nàng mới từ trong cảm ngộ thần thức tỉnh lại, sau đó nàng lại thử phóng xuất linh lực của mình, lập tức một tầng quang mang màu vàng mỏng manh xuất hiện trên người nàng, tầng quang mang này rất mỏng, nguyên nhân là vì linh lực của nàng quá yếu, dù sao cũng chỉ mới bước vào được luyện khí, khiến Lý Phi Yên bất ngờ chính là màu sắc của linh khí, linh khí hộ thể nàng từng thấy đều là màu trắng, vì sao linh khí hộ thể của nàng lại là màu vàng? Suy nghĩ một chút, Lý Phi Yên đoán có lẽ nguyên nhân là do Nguyên Tâm Quyết hoặc là do tư chất của nàng khác người, dù sao nàng cũng là biến dị linh căn, vốn đã khác biệt rất lớn với người khác.

Một lúc sau tâm tình Lý Phi Yên mới bình ổn lại, nàng nhìn bản thân bản thủ không chịu nổi liền cười khổ một tiếng, đứng dậy cầm lên bộ y phục để từ ngoại vì màu vàng, muốn đi tắm trước rồi tính.

Ngay lúc này Lý Phi Yên lập tức nhận ra có điểm không giống trước đây, nàng cảm thấy thân thể nhẹ hơn trước rất nhiều, nhẹ cứ như bông vậy, thân thể nàng lại mạnh mẽ hơn nữa rồi.

Khẽ cười cười, Lý Phi Yên mang theo tâm trạng thoải mái rời khỏi phòng, phía sau phòng của nàng và Vinh Cơ là phòng tắm. Lý Phi Yên không nghe được trong phòng Vinh Cơ có động tĩnh gì, có lẽ Vinh Cơ vẫn chưa thành công, tuy nhiên Lý Phi Yên không hề lo lắng, tuyệt phẩm băng linh căn, việc không vào được luyện khí mới là chuyện không có khả năng.

Trong phòng tắm có một cái bồn tắm bằng gỗ rất lớn có hai ống dẫn, không khí lại thoáng mát, bên cạnh còn có bồn hoa, nước là nước ấm không biết từ đâu cứ chảy vào bồn từ một ống dẫn rồi từ ống dẫn còn lại trôi đi nơi khác, do đó nước trong bồn luôn được giữ ở một mức cố định.

Lý Phi Yến cũng không tốn nhiều thời gian đã tắm rửa sạch sẽ, thay một thân y phục màu vàng nhạt, áo ngắn ôm sát thân trên, quần dài cùng váy ngắn, theo đánh giá của Lý Phi Yến thì đồng phục này thiết kế rất không tệ, khiến người cảm thán chính là loại chất liệu cực kỳ đặc biệt, phía trên còn ẩn hiện phù văn mỏng như sợi chỉ, ban đầu nàng còn lo nó không vừa, nhưng mới mặc vào y phục này đã tự động thay đổi kích thước cho vừa người nàng, Lý Phi Yến lần đầu tiên gặp phải vật dụng đặc biệt như vậy.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Lý Phi Yến trở lại phòng mình, nàng không tiếp tục tu luyện mà ăn vào một viên ich cốc đan rồi trực tiếp ngủ một giấc, cả đêm qua nàng đã tu luyện đến năm canh giờ, thân thể cần được nghỉ ngơi, cường ép quá sẽ phản tác dụng, câu dục tốc bất đạt đối với tu sĩ càng thiết thực, hơn nữa nàng là đang tuổi lớn, cũng nên thỉnh thoảng ngủ một chút.

Ngủ được ba canh giờ, Lý Phi Yến tỉnh lại, thử vận dụng linh lực, cảm thấy thân thể tràn đầy sinh lực, nàng cười cười rồi lại tiếp tục tu luyện, thời gian còn dài, nàng cũng không vội đi xem người khác, nàng muốn tiến vào luyện khí tầng hai rồi mới tính tiếp.

Ba ngày sau.

Nhất Phong Viện vẫn yên tĩnh như hai ngày trước, La Triệt và Tập Tác buồn chán ngồi chơi trong chính phòng.

“Ngươi nói xem khi nào bọn họ đi ra?”

“Ta làm sao mà biết.”

“Đúng rồi, La Triệt, ngươi cảm thấy bọn họ như thế nào?”

La Triệt hơi nghĩ ngợi rồi nói:

“Như thế nào hả? Ừ! Bọn họ đều là người tốt!”

Tập Tác lập tức tròn mắt trừng hấn.

“Ta có hỏi cái đó hả?”

“Vậy ý ngươi muốn hỏi cái gì?”

“Ý ta là ngươi đánh giá về thực lực của họ ấy,”

“Ừm! Ta cũng không biết nha.”

Tập Tác tức đến thở phì phò.

“Ta hối hận rồi, tại sao ta phải ngồi đây cùng ngươi nói nhảm chứ?”

“Đúng rồi, ta cũng thắc mắc, mấy ngày nay sao ngươi không ra ngoài chạy loạn như trước đây chứ? Thật khác thường.”

“Hừ! Đương nhiên là ta đang chờ bọn họ rồi.”

“Ngươi quan tâm đến bọn họ thật đó, ngươi có mưu đồ gì vậy?”

“Mưu đồ cái rắm! Lão tử là thật lòng quan tâm bọn họ, dù sao chúng ta cũng là sư huynh đệ, sợ là cả đời phải gặp mặt đấy, sao có thể không quan tâm chứ?”

“Nhưng ngươi có bao giờ quan tâm ta như vậy đâu?”

“Cái gì? Lần trước là ai một mình ngồi chỗ này chờ người đi ra hả?”

“Ngươi thật sự có chờ ta ư?”

Tập Tác đen mặt, không thèm trả lời tên ngu ngốc La Triệt kia, ngay lúc này một người xuất hiện sau lưng bọn họ.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Tập Tác cùng La Triệt đồng loạt giật mình quay đầu nhìn, lập tức nhìn thấy Vũ Văn Kỳ một thân y phục mới giống với bọn họ xuất hiện, hai người không kìm được tròn mắt, Tập Tác đột nhiên hét lên như bị chọc tiết.

“Ông trời của ta ơi, tại sao có thể tuần như thế a, nếu ta có được một nửa tuần tú như ngươi, ta chết cũng mãn nguyện.”

Vì ba ngày trước mấy người Lý Phi Yến cực kỳ chật vật nhếch nhác cho nên không nhìn rõ được mặt mũi, hiện tại Vũ Văn Kỳ xuất hiện với nụ cười tỏa ánh dương quan, một thân y phục mới tinh, hai người này là lần đầu thấy, La Triệt quay đầu nhìn Tập Tác, tỉnh bơ nói:

“Người có chết cũng không bao giờ tuấn được một nửa của hấn đâu.”

Bị La Triệt dùng lời nói hung hăng đâm một dao, sắc mặt Tập Tác trực tiếp biến đen, hung ác trừng mắt một cái nhìn La Triệt, sau đó buồn bực quay sang Vũ Văn Kỳ hỏi:

“Sao người đi ra sớm thế, đã luyện hóa linh khí xong chưa?”

“Đã xong nha!”

Hai người La Triệt và Tập Tác im lặng nhìn Vũ Văn Kỳ một lúc, La Triệt đột nhiên nói:

“Người là thiên tài hay do Tập Tác sư huynh là phế vật vậy?”

“Câm miệng!”

Tập Tác gào lên một tiếng, ánh mắt như muốn nuốt sống La Triệt, cùng là luyện khí tầng ba, hấn lần đó cần đến tám ngày mới hoàn thành, tiểu tử này lại chỉ dùng có ba ngày, có còn thiên lý hay không?!

Vũ Văn Kỳ gầy gầy đầu, khó hiểu hỏi:

“Hai người nói vậy nghĩa là sao?”

“Không có gì đâu, Vũ Văn sư đệ, mau đến đây ngồi đi, đợi lát nữa ta cùng người đến Giám Sát Phủ kiểm tra, đợi kiểm tra xong người không cần lo bị trục xuất nữa.”

Với khả năng trở mặt như con buôn thiện nghệ, Tập Tác rất nhanh đã kềm chế được cảm xúc, chuyển thành tươi cười tiếp đón Vũ Văn Kỳ, La Triệt mặt không đổi sắc nhìn hấn một cái, trong lòng thầm phi nhỏ:

Tên hai mặt!

Vũ Văn Kỳ đi đến ngồi xuống cùng hai người bọn họ.

“Ta muốn đợi mấy người Từ Tình tỷ ra rồi cùng đi.”

“Bọn họ cũng không phải người, chắc không ra sớm được đâu.”

Vũ Văn Kỳ lắc đầu, ánh mắt cực kỳ tự tin nói:

“Không đâu, không quá hai ngày, bọn họ nhất định đều sẽ đi ra.”

Trước ánh mắt tràn đầy tin tưởng này của Vũ Văn Kỳ, hai người Tập Tác và La Triệt lập tức kinh ngạc, ánh mắt bất giác cũng nghiêm túc lại, nhìn ba góc viện vẫn im lìm, bọn họ đột nhiên cũng nảy sinh một tia chờ mong.

VntHoaTinhKhoi

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Hứa Vô Tình là tên điên

Ngày thứ năm sau khi tiến vào luyện khí, Lý Phi Yến vẫn im lặng tu luyện trong phòng, hiện tượng da bốc khói trắng, chất nhầy màu đỏ sẫm lại xuất hiện trên người nàng. Đây là hiện tượng xảy ra mỗi khi đột phá một tầng luyện khí gọi là tẩy gân phạt cốt.

Lý Phi Yến bước vào luyện khí tầng hai!

Luyện khí tầng hai khác biệt với luyện khí tầng một không nhiều lắm, chẳng qua là linh lực trong đan điền nhiều hơn gấp đôi mà thôi.

Nhìn bản thân lại bản thủ không chịu nổi, Lý Phi Yến bất đắc dĩ phải đi đến phòng sau, lập tức nàng nhận ra phòng tắm có dấu hiệu được người khác sử dụng qua từ nàng, khoe môi khẽ nhếch lên, không ngoài dự đoán của nàng, Vinh Cơ cũng không tốn nhiều thời gian.

Lại tắm qua một lượt, Lý Phi Yến về phòng, lau khô tóc, sau đó cứ thế xoa tóc sau lưng, thu lấy vật dụng của mình vào túi trữ vật rồi rời khỏi Đông viện, khiến Lý Phi Yến bất ngờ là nàng không nhìn thấy một ai, đi đến chính phòng cũng không thấy, trong lòng Lý Phi Yến tự hỏi:

“Mọi người đều đóng cửa tu luyện hết rồi sao? Hay là đã ra ngoài?”

Lý Phi Yến chỉ có thể thờ dài, một mình ngồi trong phòng, hơn một khắc sau, nàng nhìn thấy hai bóng người bước vào sân trước, vừa nhìn thấy Lý Phi Yến lập tức giật mình, chỉ thấy La Triệt toàn thân chặt vật, vạt áo còn cháy đen đang ôm theo Vũ Văn Kỳ lung lay chạy vào, Lý Phi Yến phản ứng cực nhanh, phi thân chạy ra, tốc độ của nàng lúc này đã nhanh hơn trước kia rất nhiều, chỉ qua một cái hô hấp đã vượt qua đoạn đường năm chục thước xuất hiện trước mặt La Triệt, giúp hắn đỡ Vũ Văn Kỳ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt La Triệt tái xanh, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Phi Yến, ban đầu là kinh ngạc, sau đó hắn mới hoàn hồn run giọng nói:

“Chúng ta bị người truy sát, Tiểu Tinh bị bọn chúng bắt, Hứa sư huynh và Táp Tác sư huynh còn ở đó đánh với bọn chúng, Hứa sư huynh bảo ta mang theo Vũ Văn Sư đệ chạy trước.”

La Triệt run run nói sơ qua tình hình, vì quá kích động hắn nói chuyện có chút hụt hơi, càng như vậy Lý Phi Yến càng đoán được tình trạng hung hiểm, sắc mặt nàng lạnh băng hỏi:

“Mấy người Hứa Vô Tinh đang ở đâu?”

“Ở hướng Bắc cách đây ba dặm.”

Lý Phi Yến đề La Triệt ôm Vũ Văn Kỳ, nàng đứng dậy nói:

“Tiểu Kỳ giao cho người.”

Nói xong Lý Phi Yến đã phi thân chạy đi, tốc độ nhanh kinh người, La Triệt còn chưa có phản ứng, bóng dáng Lý Phi Yến đã vọt ra khỏi pháp trận bên ngoài Nhất Phong Viện, La Triệt lộ ra thần sắc lo lắng, hắn còn chưa kịp nói cho Lý Phi Yến biết đối thủ là hai cái luyện khí tầng năm.

Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo nhưng cũng cực độ lạnh lẽo rơi vào trong tai hắn, cùng lúc đó một đôi giày màu trắng giống hệt của Lý Phi Yến xuất hiện trong tầm mắt.

“Nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra.”

.....

Cách Nhất Phong Viện ba dặm về hướng Bắc là một mảng rừng rậm, sâu bên trong liên tục phát ra tiếng nổ lớn.

Hứa Vô Tinh cực kỳ chặt vật tránh né công kích của một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, thiếu niên này đối với bọn họ không phải người xa lạ, bởi vì hắn chính là người tiến lên Thông Thiên Sơn cùng với Triệu Oanh.

Tư Không Tử Tinh sắc mặt trắng bệch ngã trên đất, nàng bị một sợi dây bằng nước trói chặt, đó rõ ràng là một loại pháp thuật vây khốn, nàng nhìn Hứa Vô Tinh liên tục tránh thoát pháp thuật công kích của thiếu niên trong gang tấc mà không ngừng bắt an lo lắng, cố gắng giãy giụa nhưng không cách nào có thể thoát được sợi dây bằng nước kia.

Cách đó một đoạn khuất trong rừng rậm, Táp Tác đang cùng Triệu Oanh đánh đến hỏa mang tung tóe, dù tu vi của hắn chỉ mới luyện khí tầng ba, thấp hơn đối thủ hai bậc, nhưng may mắn hắn có một lá linh phù phòng hộ thể hệ cấp cao, công kích của Triệu Oanh nhất thời không tổn hại hắn được, đồng thời hắn cũng có không ít linh phù công kích, do đó hắn mới có thể chống chọi kèm hãm nàng ta.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, Hứa Vô Tinh như một con chuột thông minh, tuy trông cực kỳ chặt vật như hắn luôn có thể tránh được công kích của kẻ địch ngay lúc nguy cấp, thiếu niên kia lại giống như một con mèo lười nhác, liên tục chơi trò vờn chuột, hưởng thụ khoái cảm hành hạ kẻ yếu hơn, hắn đã là luyện khí sĩ tầng năm, lại biết hai loại thuật pháp Hỏa hệ và Thủy hệ, hai loại một khống chế một công kích, trong mắt hắn một tên tiểu tử luyện khí tầng một lại không biết bất kỳ thủ đoạn công kích nào như Hứa Vô Tinh chẳng khác nào một con kiến không có chút uy hiếp.

Trong lúc đó Hứa Vô Tinh dù bị đùa giỡn đến khổ sở nhưng ánh mắt của hắn vẫn cố chấp sáng ngời nhìn chằm chằm thiếu niên kia.

Vù!

Lại một hỏa đạn to chừng nắm tay bay đến, Hứa Vô Tinh lập tức lăn một vòng tránh thoát, tuy nhiên hỏa đạn kia vẫn kịp lướt qua góc áo của hắn, Hứa Vô Tinh cảm thấy cái nóng bỏng rát, lập tức lăn lộn trên đất dập lửa, thấy vậy thiếu niên kia phấn khích cười lên ha hả.

Tư Không Tử Tinh nhìn cảnh này, nước mắt không kiềm được nữa tuôn trào, cổ họng nàng bất giác phát ra tiếng nghẹn ngào, hai mắt nhìn Hứa Vô Tinh lăn lộn bên kia, tai nghe tiếng cười tàn nhẫn của kẻ thù, nàng cảm thấy lồng ngực đau nhói, tức giận, căm hận và khô sở, hai mắt nàng lộ ra một tia quyết tuyệt, há miệng cắn mạnh vào môi, một dòng máu đỏ chảy xuống, đồng thời từng đốm sáng màu xanh bắt đầu tụ lại trước mặt nàng.

Hứa Vô Tinh cùng thiếu niên kia nhận ra linh khí dao động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước miệng của Tư Không Tử Tinh có một quang sáng màu xanh, quang sáng kia nhìn rõ ràng rất quen thuộc, tuy nhiên rất nhanh Hứa Vô Tinh nhận ra vẻ mặt của Tư Không Tử Tinh không đúng, không chỉ sắc mặt nàng

tái xanh mà còn lộ ra vẻ thống khổ.

Thiếu niên kia cảm thấy bất an, lập tức gơ tay đánh ra một hỏa đạn nhưng còn chưa công kích đến Tư Không Tử Tinh thì Hứa Vô Tinh đột nhiên xông đến mạnh mẽ đánh hấn một quyền, thiếu niên bất ngờ bị đánh lùi lại ba bước, hỏa đạn thuật trên tay tán loạn, cùng lúc đó, dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện một đám dây đằng gai đâm lên từ mặt đất, chằng chịt quấn quanh người hắn, thiếu niên ban đầu có hơi giật mình nhưng rất nhanh hắn bình tĩnh lại, hừ lạnh một tiếng, trên tay xuất hiện một lá phù màu đỏ, hắn không quan tâm mình bị đằng gai quấn quanh càng lúc càng nhiều, lập tức phát động phù lục màu đỏ kia, chỉ thấy bên ngoài thân thể hắn đột nhiên xuất hiện một tầng quang mang màu đỏ, đằng gai vừa chạm vào tầng quang mang này liền héo rũ rồi hóa thành tro bụi, tuy nhiên đằng gai lại có lợi thế đó chính là sinh sôi không ngừng, lớp này bị thiếu hủy thì lớp khác lại mọc lên, nhất thời thiếu niên bị đằng gai phủ vây, chưa thể thoát thân.

Trong lúc đó Hứa Vô Tinh đã chạy đến chỗ Tư Không Tử Tinh, hắn có chút ngây ngời nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Không Tử Tinh lúc này xuất hiện một màu xanh quý dị, dưới làn da non mịn như có một cái rễ cây đang sinh trưởng, gồ ghề nổi lên, trông cực kỳ ghê người.

Ánh mắt Hứa Vô Tinh từ khiếp sợ dần chuyển thành tức giận, hắn mạnh quay đầu nhìn thiếu niên đang bị đằng gai tạm thời vây khốn cách đó không xa, lập tức nhận ra tốc độ sinh sôi của đằng gai đang giảm dần, không lâu sau thiếu niên kia có thể thoát khỏi trời buộc, sắc mặt Hứa Vô Tinh đông lạnh, lật tay lấy ra một tấm phù màu vàng, tấm phù này là Tập Tác đưa cho hắn cách đây không lâu.

Thiếu niên kia tuy vừa duy trì phù lục màu đỏ của mình chống chọi đằng gai nhưng cũng vừa chú ý đến động tĩnh của hai người bên này, thấy Hứa Vô Tinh xuất ra tấm phù màu vàng, thiếu niên không hề sợ hãi, còn cười lạnh nói:

“Vô dụng thôi, Hòa Nguyên Phù của ta có khả năng phòng hộ, một cái Kim Sa Phù rẽ rách của ngươi không thể xuyên qua hỏa linh khí, không làm gì được ta đâu.”

Hứa Vô Tinh dừng lại một chút, nhìn chằm chằm thiếu niên, sau đó đột nhiên hắn lao đến, trước ánh mắt chăm chọc của thiếu niên kia, hắn khởi động Kim Sa Phù, như đang nắm một mặt trời nhỏ trong tay, mạnh mẽ nhào đến ôm chặt lấy đối phương, cánh tay nắm Kim Sa Phù vòng ra phía sau lưng thiếu niên, bất chấp nguy hiểm, nắm tay hắn mang theo Kim Sa Phù xuyên qua đằng gai cùng lớp hỏa linh khí màu đỏ khủng bố, hai cánh tay cảm nhận được đau đớn như bị lột da làm sắc mặt Hứa Vô Tinh lập tức trắng bệch nhưng hắn vẫn cắn răng ôm chặt đối phương không buông.

Thiếu niên kia trợn mắt. Ánh mắt lộ ra tia khiếp sợ.

“Ngươi điên rồi!”

Thiếu niên cảm thấy nguy hiểm bao phủ lấy mình, Kim Sa Phù bị Hứa Vô Tinh nắm trong tay đang dán sát sau lưng hắn, phù này mà phát nổ hắn không muốn tưởng tượng đến hậu quả.

Thiếu niên muốn giãy giụa đẩy Hứa Vô Tinh ra nhưng đằng gai xung quanh vẫn chưa hoàn toàn thôi sinh sôi, bản thân hắn cũng đang phải duy trì Hòa Nguyên Phù, tình cảnh như vậy hắn không thể nào thoát được, trong đầu hắn tràn ngập không thể tin, hắn không thể ngờ Hứa Vô Tinh là một tên điên bất chấp tính mạng muốn giết hắn, phải biết hắn đang được hỏa linh khí dày đặc bao phủ, dù y phục đệ tử ngoại vi của Hứa Vô Tinh có chất liệu không tầm thường cùng với một lớp đằng gai ở giữa che chắn nhưng lúc này chúng cũng đã bắt đầu bốc cháy, dù vậy tên điên này vẫn như không cảm thấy đau đớn, hai mắt mở to nhìn chằm chằm hắn.

Ong!

....

Lý Phi Yên theo lời La Triệt chạy nhanh về phía Bắc, đang trong lúc tìm kiếm tung tích mấy người Hứa Vô Tinh thì nàng nhìn thấy một luồng sáng vàng đột ngột lóe lên phía xa, không hề chần chừ, nàng lập tức chạy về phía đó, đợi khi nhìn thấy hiện trường thì Lý Phi Yên không kềm được hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy Hứa Vô Tinh toàn thân không chỗ nào lành lặn nằm một bên, hai cánh tay của hắn nhầy nhụa máu thịt như bị người ta dùng dao chém đến nát, tuy vậy hắn vẫn còn chưa có hôn mê, ngược lại còn cố gắng chặt vật muốn bò dậy nhưng không cách nào dậy nổi.

Cách vị trí của hắn không xa có một người cũng đang từ từ đứng lên, người này toàn thân toi tả, so với Hứa Vô Tinh càng thêm kinh khủng, phần lưng của hắn, gần như là bị người ta lột mất da thịt. Nhưng kinh khủng nhất là dù thế thảm như vậy mà hắn còn chưa chết, hai mắt điên cuồng nhìn Hứa Vô Tinh.

“Khốn kiếp! Ta giết ngươi!”

Thiếu niên kia run run gơ tay lên, tập trung linh lực còn sót lại, muốn công kích Hứa Vô Tinh đang khổ sở bò dưới đất, một hỏa đạn có vẻ yếu ớt xuất hiện trên tay hắn, hắn lộ ra một nụ cười dữ tợn.

“Đi chết đi!”

“Ngươi không nên làm thế.”

Một giọng nói lạnh lẽo không biết từ lúc nào xuất hiện ở sau lưng hắn, Thiếu niên kinh hãi, quay đầu lại nhìn, ngay sau đó chính là hình ảnh cuối cùng hắn có thể nhìn thấy. Một tiểu cô nương chín mười tuổi, tóc đen như trời đêm xoắn dài tung bay, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, nhất là đôi mắt phượng hắc bạch phân minh tuyệt mỹ nhưng cũng lạnh lẽo cực độ,

Trước ngực đau nhói, không biết từ lúc nào trái tim của hắn đã bị một cây gậy trúc đâm thủng, trước khi chết hắn chỉ cảm thấy không cam tâm cùng hối hận, có lẽ hắn không nên nhìn trộm đứa nhỏ có đôi mắt màu xanh đặc biệt kia, không nên muốn bắt mang về làm đồ chơi, càng không nên trêu đùa tên khốn điên cuồng đó, hoặc là không cần tốn nhiều thời gian như thế mà nên trực tiếp giết bọn chúng đi.

Tu sĩ luyện khí tuy thân thể mạnh mẽ hơn phạm nhân rất nhiều, nhưng điểm yếu hại vẫn không khác gì phạm nhân, bị đâm xuyên tim vẫn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn thiếu niên kia trợn mắt ngã xuống đất đoạn hơi, Lý Phi Yến thầm cảm thấy may mắn, người này vốn bị thương nặng, tinh thần lại không ổn định, nếu không nằng nặc gì thì nào có thể giết hắn dễ dàng như thế.

Lúc này Lý Phi Yến nhanh chân chạy đến xem Hứa Vô Tình, hai cánh tay của hắn gần như bị hủy, trước ngực bị bông nghiêm trọng, sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn thấy người đến là Lý Phi Yến, hắn mới có vẻ hơi buồn lờ.

“Tư Tình... Bị thương!”

Nói được mấy chữ hắn đã không thể chống đỡ được lập tức hôn mê, Lý Phi Yến trong lòng cực kỳ khiếp sợ, tình trạng của Hứa Vô Tình nguy kịch, rõ ràng lúc nào cũng có thể bỏ mạng, nhưng nằng nặc gì có thuốc.

Lý Phi Yến nghĩ nghĩ, lập tức cởi áo khoác trên người xuống quấn quanh người Hứa Vô Tình cố định hai cánh tay không ra hình dạng của hắn lại, sau đó mang hắn chạy đến chỗ Tư Không Tử Tình cách đó không xa.

Nhìn dị dạng trên mặt Tư Không Tử Tình, Lý Phi Yến cắn chặt răng, trong lòng càng thêm lo lắng, nhưng tình hình này không cho phép nàng đi lo lắng chuyện khác, mạng sống của Hứa Vô Tình quan trọng hơn, Lý Phi Yến kiểm tra qua thấy Tư Không Tử Tình bị cạn sạch linh lực nên hôn mê, lập tức lấy Bồ Khí Đan của mình nhét vào miệng Tư Không Tử Tình.

Trong thời gian chờ đợi Tư Không Tử Tình tỉnh lại, Lý Phi Yến quay sang Hứa Vô Tình, truyền linh lực vào người hắn, cố gắng duy trì một hơi thở của hắn, nàng cũng nhận ra cách đó không xa có người khác vẫn còn đang đánh nhau, thần thức của nàng vốn dĩ chỉ có thể tản ra phạm vi sáu trượng xung quanh, vì nhân tố linh hồn lực mạnh gấp ba người khác, thần thức của nàng vốn cũng đã mạnh gấp ba luyện khí tầng hai bình thường, tuy nhiên khoảng cách sáu trượng cũng không thể tính là rộng, do đó cũng không biết phía bên kia như thế nào rồi.

Bồ Khí Đan vốn dĩ là đan dược chứa linh khí vô cùng tinh thuần, có thể tự động bổ sung linh lực, cho nên chỉ nửa khắc sau, Tư Không Tử Tình dần dần tỉnh lại, Lý Phi Yến lập tức phát hiện.

“Tư Tình... Tư Tình... Người không sao chứ?”

Tư Không Tử Tình vốn vì quá đau đớn và linh lực bị rút đi cho nên hôn mê, có Bồ Khí Đan của Lý Phi Yến, nàng rất nhanh hoàn toàn tỉnh táo, ngay lập tức nàng nhìn thấy tình trạng bi thảm của Hứa Vô Tình

“Hứa sư huynh!”

Tư Không Tử Tình kinh hãi, nước mắt lại không khống chế được, Lý Phi Yến thấy vậy liền an ủi nói:

“Hắn chưa chết, nhưng ta không biết chữa thương, Tư Tình, chỉ có thể trông vào người.”

Tư Không Tử Tình nghe vậy mới gạt mình bình tĩnh lại một chút, tay run run lấy ra một đám chai lọ lớn nhỏ, đầu tiên nàng lấy một viên dược màu vàng nhét vào miệng Hứa Vô Tình, sau đó đổ một bình chất lỏng màu trắng vào miệng hắn dùng chung với viên dược kia, hai thứ này vốn là Dược bà bà cho nàng phòng thân, dùng bảo mạng, hiện tại nàng đều lấy ra, sau đó nàng lại lấy một loại thuốc bột màu nâu rắc lên trước ngực Hứa Vô Tình, rất nhanh Lý Phi Yến nhận ra hơi thở của Hứa Vô Tình đã có lực hơn, không phải chỉ còn một hơi như lúc trước, thấy vậy Lý Phi Yến mới yên tâm hơn một chút, quay sang Tư Không Tử Tình lo lắng hỏi:

“Tư Tình... Mặt của người làm sao vậy?”

Tư Không Tử Tình lắc đầu.

“Không nguy hiểm đến tính mạng.”

Lý Phi Yến không khỏi hơi nhíu mày, nhìn thần sắc không tốt của Tư Không Tử Tình, nhất định dị dạng trên mặt nàng không phải đơn giản, tuy nhiên Tư Không Tử Tình nói tính mạng nàng không bị uy hiếp, Lý Phi Yến vì vậy mà thả tâm xuống, quay đầu nhìn về phía phát ra dao động linh lực kia.

“Tư Tình, người ở lại với Hứa Vô Tình, ta đến đó xem đã.”

“Tập Tác sư huynh cùng nữ nhân họ Triệu đang đánh nhau bên đó.”

Tư Không Tử Tình mím môi, dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, nhìn bộ dạng cố gắng của nàng, Lý Phi Yến thở dài trong lòng, vỗ vai nàng rồi bước đến bên cạnh thiếu niên bị giết kia, đoạt lấy túi trữ vật của hắn trước sau đó mới quay người chạy đi.

Tư Không Tử Tình thấy Lý Phi Yến đi xa, nàng cuối đầu nhìn Hứa Vô Tình đang hôn mê, toàn thân đầy máu, nước mắt lại yên lặng mà rơi xuống.

“Hứa sư huynh, thật xin lỗi!”

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Hắc phù

“Hai đứa các ngươi ngoan ngoãn chịu chết đi!”

Lúc Lý Phi Yến đến thì không biết từ lúc nào Vinh Cơ cũng đã có mặt, đang hỗ trợ Tập Tác công kích Triệu Oanh, Lý Phi Yến nhận ra Vinh Cơ cũng đã là luyện khí tầng hai giống như mình, đồng thời nàng cũng kịp nhìn thấy người đang đối chiến cùng họ. Thiếu nữ kia chính là người bọn họ từng gặp hai lần cho nên nàng cũng có chút ấn tượng, lúc này Lý Phi Yến mới nhớ đến thiếu niên bị nàng giết kia chính là người đi cùng Triệu Oanh này lên Thông Thiên Sơn.

“Yến Yến!”

Ba người đồng loại dừng tay nhìn Lý Phi Yến, Triệu Oanh nhú nhú mày, lạnh giọng hỏi:

“Ngươi đến từ bên đó, Trương Nhị như thế nào rồi?”

Lý Phi Yến nhướng mày, bình tĩnh nói:

"Ngươi đoán xem."

Triệu Oanh hít mắt lại, trông cực kỳ âm hiểm.

"Chẳng lẽ hắn đã chết?"

Lý Phi Yến cũng không chối cãi, nàng bình thản gật đầu.

“Không sai, như thế nào? Ngươi muốn trả thù cho hắn?”

Triệu Oanh cười lạnh, khinh thường nhìn ba người Lý Phi Yến.

“Dựa vào cái gì ta phải trả thù cho hắn, hừ! Chắc chắn là do hắn khinh địch cho nên bị các ngươi ám hại, chết rất đáng, vốn chẳng liên quan đến ta.”

Nhìn thái độ của nàng ta, Vinh Cơ nhú mày.

“Hắn không phải đồng bọn của ngươi sao?”

“Đồng bọn? Hừ! Hắn chỉ là con cò cho ta lợi dụng mà thôi.”

“Lợi dụng, ngươi lợi dụng hắn làm gì? Giết ca ca của ngươi?”

Lý Phi Yến vừa nói hết câu, sắc mặt Triệu Oanh lập tức biến đổi, ánh mắt lộ ra tia hung ác nhìn Lý Phi Yến.

“Là ai nói cho ngươi biết?!... Chẳng lẽ tiện nhân kia thật sự đã nghe thấy... Hừ! Nếu đã như vậy thì các ngươi đi chết hết đi.”

Triệu Oanh nói xong lập tức xuất ra pháp thuật công kích, pháp thuật này mấy người Lý Phi Yến từng thấy khi chứng kiến nàng ta chiến đấu ở bãi quái thạch kia, chỉ thấy đá dưới chân nàng ta như bị cái gì điều khiển bay lên trôi nổi xung quanh nàng ta, sau đó bay đến công kích ba người Lý Phi Yến.

Ba người lập tức cố gắng tránh né, trong lòng Lý Phi Yến thầm hỏi hận, nàng chỉ thử suy đoán một chút, không ngờ đúng thật, Triệu Oanh vì vậy nhất định càng muốn giết chết bọn họ diệt khẩu.

Phải biết, Triệu Oanh là luyện khí tầng năm, linh lực nhiều hơn mấy người các nàng mấy chục lần, nàng ta còn biết pháp thuật công kích, mấy người các nàng lại vừa vào luyện khí không lâu, một chút thủ đoạn công kích của tu sĩ cũng không biết, rõ ràng thực lực cách xa một trời một vực, Hứa Vô Tình có thể đánh thiếu niên kia bị thương nặng, yếu tố may mắn là vô cùng lớn.

Lý Phi Yến vừa tránh né đá bay về phía mình như lưu tinh vừa nghĩ đối sách, may mắn nàng lúc này có nghĩ đến khả năng nguy hiểm, đã đoạt lấy túi trữ vật của thiếu niên kia, chủ nhân đã chết, lạc ấn thần thức của thiếu niên cũng không còn, nàng rất dễ dàng mở ra túi trữ vật của hắn, vừa nhìn bên trong

Lý Phi Yến liền thầm vui mừng, đúng như dự đoán của nàng, bên trong có hơn mười cái phù lục, thậm chí bên trong còn có một cái Bạo Linh Phù, tuy nhiên những phù lục còn lại nàng không hề biết công dụng, đặc biệt khiến nàng chú ý là một tấm phù màu đen kỳ quái, theo phán đoán của nàng, ngoài Bạo Linh Phù, tấm phù này là lợi hại nhất.

“Khoang đã, Triệu đại tỷ, đừng đánh nữa, chúng ta có thể thương lượng a.”

Tập Tác vốn đã chống chọi với Triệu Oanh từ sớm, bảo bối hộ mạng của hắn cũng đã dùng hết, lúc này hắn không còn cách nào ngoài nghĩ cách thương lượng.

Triệu Oanh hừ lạnh, không quan tâm đến hắn, đất đá vẫn tung bay khắp nơi, tốc độ cực nhanh, nếu không cẩn thận bị đánh trúng, nhất định chịu không nổi.

Ngay lúc này Vinh Cơ đột nhiên tạo ra bất ngờ, bằng trực giác cùng tốc độ phản ứng kinh người, nàng không chỉ tránh được những viên phi thạch kia, thậm chí còn từ từ tiếp cận Triệu Oanh, Lý Phi Yến bùng sáng hai mắt, lập tức học theo, cố gắng theo sát, Tập Tác vốn là người tinh minh, hắn lập tức nhận ra ý định của hai người, bắt đầu trở ra năng lực trả giá siêu cường của mình, dài dòng cùng Triệu Oanh thương lượng, cố tình muốn phân tán sự chú ý.

“... Triệu tỷ tỷ, nghe tiểu đệ nói đi, ta có một bằng hữu, nhà hắn mở bảo lâu, cũng khá nổi tiếng, ta giới thiệu cho ngươi nhé, sau này mua đồ được giảm giá... A, ta nhớ ra rồi, tiểu đệ có một bảo bối, gọi là Thiêu Kiều Đan, có tác dụng dưỡng nhan, còn có thể thay đổi màu tóc, thậm chí màu mắt, vị sư huynh kia nhìn trúng tiểu sư muội của chúng ta không phải vì màu mắt đặc biệt của nàng sao, nam nhân bây giờ thường có sở thích biến thái như vậy, tỷ tỷ là đại mỹ nhân, thay đổi màu tóc một chút, nhất định câu được vô số cá lớn... Á... Tỷ tỷ đừng tức giận, có gì từ từ nói... Á...”

“Câm miệng.”

Triệu Oanh bị Tập Tác nói đến phát phiền, tấn công càng hung ác, trong lúc đó hai người Lý Phi Yến và Vinh Cơ chỉ còn cách Triệu Oanh ba trượng, tuy nhiên càng đến gần áp lực càng lớn, mật độ phi thạch càng dày, Triệu Oanh đột nhiên quay đầu nhìn hai người, cười lạnh nói:

“Đừng tưởng ta không nhận ra dụng ý của các ngươi, bốn cô nương chơi chán rồi, các ngươi ngoan ngoan chết đi.”

Nói xong từ trên người nàng ta bùng phát ra dao động linh lực cực mạnh, lúc này không chỉ đá mà cả mấy cái cây đại thụ cũng bật gốc bay lên, ầm ầm công kích đến, Ba người kinh hãi, không ngờ pháp thuật này của Triệu Oanh lại lợi hại như vậy, thực lực như thế hình như vượt qua luyện khí tầng năm có thể có.

Lý Phi Yến trong lòng run lên, trong lúc hỗn loạn, nàng loáng thoáng nghe được tiếng hét đau đớn của Tập Tác, Vinh Cơ cách đó không xa cũng sắp không chống nổi nữa, trong lúc nguy cấp, Lý Phi Yến đột nhiên xuất ra một lá phù màu đen, trong hoàn cảnh rối loạn bụi đất mù mịt lúc này, Bạo Linh Phù không dùng được, vì kích hoạt không ném ra được thì người chết trước sẽ là nàng, chỉ có thể cầu may dùng loại phù khác, dù không biết công dụng nhưng ít ra cũng còn chút hy vọng.

Hơi dùng linh lực kích động vào lá phù màu đen kia một cái, Lý Phi Yến lập tức choáng váng, linh lực cùng thần thức vừa chạm vào đã lập tức bật ngược trở lại, Lý Phi Yến bị chấn văng ra ba trượng, trực tiếp nội thương, lá phù màu đen kia lại tự động trôi nổi trên không trung, phát ra ánh sáng màu tím đen quý dị, sau đó không chỉ Lý Phi Yến mà tất cả mọi thứ trong vòng ba trượng quanh nó đều đồng loạt bắn ra ngoài.

“Tà phù?! Không thể nào!”

Tiếng hét thất thanh của Triệu Oanh rất nhanh bị chôn vùi vào đám đất đá bị bắn ngược, không chỉ Triệu Oanh, ba người Lý Phi Yến cũng nằm trong tầm ảnh hưởng, một hỗn hợp gồm đất đá, cây cối cùng con người đồng loạt bị bắn đi, va chạm lẫn lộn, dù có linh khí hộ thể nhưng khi rơi xuống đất, bốn người cùng lúc phun ra máu tươi.

Lý Phi Yến khiếp sợ không thôi nhìn một bãi đất hoang tàn, trung tâm là tấm phù màu đen quý dị vẫn trôi nổi nơi đó, toàn thân đau nhức làm Lý Phi Yến tỉnh táo lại, quay đầu tìm kiếm xung quanh, lập tức nàng nhìn thấy Vinh Cơ, Tập Tác còn có Triệu Oanh, tất cả bọn họ đều bị thương không nhẹ, tuy nhiên không ai trực tiếp chết, Lý Phi Yến thầm cảm thấy may mắn.

Ngay lúc này, giữa bãi đất đột ngột xuất hiện một thân ảnh, Lý Phi Yến nhìn thấy người này, bất giác cảm thấy vui mừng, người đến là Vật Tiên Đạo Nhân thần bí.

Vật Tiên Đạo Nhân nhíu mày nhìn chằm chằm lá phù màu đen kia, vung tay một cái, lá phù bị hắn thu đi, sau đó hắn lại đưa mắt nhìn đến mấy người Lý Phi Yến, Triệu Oanh thấy ánh mắt lạnh của Vật Tiên Đạo Nhân quét đến, sắc mặt vốn trắng vì bị thương càng thêm trắng bệch, chặt vật đứng dậy, cố gắng hành lễ một cái.

“Tiền... Tiền bối...”

“Cút!”

Vật Tiên Đạo Nhân chỉ nói một chữ, Triệu Oanh lập tức kinh sợ, vội vàng chặt vật rồi đi. Vật Tiên Đạo Nhân lại quay đầu nhìn ba người Lý Phi Yến, hừ nói:

“Một đám ngu ngốc, biết rõ đánh không lại còn nhắm mắt lao vào.”

Nói xong hắn quay lưng bước ra một bước đã trực tiếp biến mất.

Lý Phi Yến căn môi, trong lòng ghen ghét cùng đáng ghét nói, Vật Tiên tiền bối kia nói không sai, hành động vừa rồi của bọn họ chính là ngu ngốc, chỉ là sau khi nhìn thấy Hứa Vô Tình và Từ Không Từ Tình thâm như vậy, trong lòng nàng bị phần quá mức, máu dồn lên não cho nên mới ngu xuẩn không biết sống chết mà lao vào liều mạng.

Dù bị thương không nhẹ, thậm chí nhất thời không thể cử động, đành ngồi tại chỗ âm thầm điều tức chữa thương, nhưng trong lòng Lý Phi Yến lúc này càng thấy đau hơn thân thể rất nhiều, cảm giác làm kẻ yếu khốn kiếp như vậy, đến bao giờ nàng mới có thể thoát khỏi nó chứ?!

Không chỉ Lý Phi Yến cảm thấy bị phần, Vinh Cơ và Tập Tác cũng đang cuối đầu trầm mặt. Lý Phi Yến quay đầu hỏi Vinh Cơ.

“Người ra ngoài lúc nào?”

“Người vừa đi ta liền ra đến.”

Vinh Cơ trầm lặng hiếm thấy, chỉ nói một câu rồi không nói nữa.

“Vậy là người cũng không biết.”

Lý Phi Yến lẩm bẩm, sau đó đột nhiên tức giận, mặt lạnh nhìn Tập Tác.

“Tóm lại, đã có chuyện gì xảy ra, tại sao lại chọc đến Triệu Oanh?”

Tập Tác bị ánh mắt sắc lạnh của Lý Phi Yến nhìn, thâm nuốt ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói:

“Sáng hôm nay, Từ Tình và Hứa sư huynh vừa xuất quan, ta cùng La Triệt vốn muốn mang bọn họ và Tiểu Kỳ đi tham quan một chút... Sau đó chúng ta vào Ngoại Vi thành, vô tình gặp Triệu Oanh và Trương Nhị ở Thánh Xuân Lâu, tên Trương Nhị biến thái thấy Từ Tình có đôi mắt màu lục đặc biệt liền có ý đồ với muội ấy, còn muốn dụ dỗ... Chúng ta không nhận được cho nên mới cùng bọn hắn cãi nhau, tuy nhiên lúc đó đang ở trong thành, nhiều người nhìn vào, cũng không làm lớn chuyện, ta vốn nghĩ chỉ là cãi nhau một chút mà thôi, không ngờ bọn họ lại không chịu bỏ qua, còn theo dõi chúng ta.

Lúc về đến nơi này, tên Trương Nhị đột nhiên xuất hiện bắt được Từ Tình sư muội, La Triệt bị đánh một quả hỏa đạn, bị thương, Triệu Oanh còn hèn hạ đánh lén, nhờ có Tiểu Kỳ dùng đến tam phẩm Lam Quang Phù mới chống qua được, nhưng sau đó Tiểu Kỳ lại cạn linh lực rồi hôn mê, Hứa sư huynh bảo La Triệt mang theo Tiểu Kỳ đi trước, sau đó chúng ta đánh lén, chuyện sau đó nữa mọi người đều biết, đúng rồi, sư tỷ, Hứa sư huynh và Từ Tình sư muội không sao chứ?”

“Không sao cái rắm! Hứa Vô Tình bán sống bán chết, nếu không có thuốc của Từ Tình tạm thời giữ được mạng, sợ rằng sớm đã xuống mồ, Từ Tình lại không biết dùng thứ pháp thuật gì, bây giờ dung mạo bị hủy rồi, không biết có hồi phục được không, người nói bọn hắn có sao không hả?... Các người một đám tu vi cao nhất chỉ mới luyện khí tầng ba, lại còn dám lộ liễu chạy vào thành chơi, ngại sống quá lâu sao?... Người lớn tuổi nhất, tu vi cũng cao nhất, sao còn chưa nên thân hả?”

Tập Tác bị Lý Phi Yến mắ, nhất thời ngậm miệng không dám nói lời nào, Lý Phi Yến vừa chịu đã kích, tính tình mất khống chế trở nên ác liệt, hỏa khí trong lòng bùng nổ.

“Hơn nữa thời hạn một tháng còn đó, hai người Triệu Oanh lại không đi luyện hóa linh lực mà chạy đến trong thành, nhất định có chuyện mờ ám, lúc này nàng ta nói câu kia, rõ ràng là Từ Tình đã nghe được bí mật của bọn họ, chuyện Trương Nhị tên vô sỉ biến thái đó chú ý Từ Tình là thứ yếu, rõ ràng bọn họ là muốn che dấu bí mật, tóm lại các người đã nghe thấy gì? Đúng là hai người bọn họ cấu kết giết chết ca ca của Triệu Oanh đúng không?”

“Cái này, chúng ta không biết, lúc đó Từ Tình cũng không có nói cái gì.”

“Tóm lại, bây giờ có nghe được hay không cũng không quan trọng, ta sợ rằng chúng ta và Triệu Oanh sau này chính là không chết không thôi.”

Lý Phi Yến và Vinh Cơ cùng bình thường cực kỳ trái ngược, Vinh Cơ nói chuyện bình tĩnh, Lý Phi Yến lại gay gắt nóng nảy, thật ra bản chất của Lý Phi Yến chính là như vậy, ngoài lạnh trong nóng, nhìn bề ngoài có vẻ lãnh tĩnh, ít khi mất khống chế, tuy nhiên một khi thật sự tức giận lên là nộ hỏa ngập trời.

Nghe Vinh Cơ nói vậy, Lý Phi Yến mới bình tĩnh lại một chút, gật đầu nói:

“Triệu Oanh xuất thân Kim Điều Môn, trong Ngoại Vi Đường này nhất định có thể lực riêng, sau này chúng ta nhất định phải cẩn thận, nhưng điều ta lo lắng nhất bây giờ là thương thế của Hứa Vô Tình và Từ Tình.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, Vinh Cơ cũng nhíu mày lo lắng, Tập Tác đặc biệt nghiêm túc nói:

“Ta có một số thuốc trị thương tốt, đợi thương thế đỡ hơn một chút, chúng ta đến đó xem sao.”

Lý Phi Yến nhíu mày nhìn hắn, hỏa khí trong lòng lại nổi lên, cười lạnh hỏi:

“Cánh tay của Hứa Vô Tình nát rồi, người có thuốc chữa được không?”

“Cánh tay bị nát?!”

Tạp Tác và Vinh Cơ đồng loạt biến sắc, Tạp Tác nhú chặt chân mày.

“Thương thế thật sự nghiêm trọng như vậy?”

“Hừ! Nói nhảm.”

Lý Phi Yến trừng mắt liếc hắt một cái, trong lòng nàng quả thật có chút trách cứ Tạp Tác, nàng biết tình tình ba người Vũ Văn Kỳ, nếu không phải Tạp Tác và La Triệt ra chủ ý còn khuyến khích, nhất định bọn họ sẽ ở lại Nhất Phong Viện đợi nàng và Vinh Cơ đi ra, nhất quyết sẽ không tùy tiện ra ngoài như thế, dù sao mấy người Vũ Văn Kỳ tuổi tác còn nhỏ, dễ dàng bị khơi gợi tò mò.

Mặc dù trong lúc nguy cấp hai người Tạp Tác và La Triệt không có bỏ chạy một mình, ngược lại còn liều mạng chiến đấu khiến Lý Phi Yến có chút cảm động, tuy nhiên bọn họ vẫn không thể tránh thoát trách nhiệm.

Bản thân Tạp Tác cũng ý thức được sai lầm của mình, hấn dẫn cả bọn ra ngoài lại không bảo vệ được an toàn cho mọi người, dù bối phận thế nào nhưng hấn thật sự vẫn là người lớn tuổi nhất, trách nhiệm nằm ở hấn, do đó bị Lý Phi Yến trách cứ, hấn không lời phản bác.

Vinh Cơ không quan tâm đến Tạp Tác mà lo lắng hỏi:

“Yến Yến, vậy Hứa Vô Tình sẽ bị tàn phế sao? Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên không thể để cho hấn có chuyện, ta đã có cách giải quyết.”

Nói xong Lý Phi Yến chậm rãi đứng dậy, thương thế nàng đã đỡ hơn, đã có thể chuyển động, tuy nhiên vừa di động một chút, trong ngực lại đau nhói, sắc mặt lập tức trắng bệch, Tạp Tác vốn bị thương nhẹ hơn nàng, liền lê thân đi tới, đưa đến bình thuốc trị thương.

“Sur tỷ, ngơoi dùng đi.”

Nhìn Tạp Tác cũng chặt vật thể thảm, ánh mắt ác liệt của Lý Phi Yến dành cho hấn cũng hơi dịu lại, cũng không từ chối mà nhận lấy bình thuốc trị thương.

“Sur tỷ cái gì, dù có tự hạ bối phận ngơoi cũng không thể tránh được trách nhiệm.”

Tạp Tác cười khổ.

“Sur tỷ, ý của ta không phải như vậy.”

“Được rồi, không cần nói nhảm, đi xem Hứa Vô Tình và Từ Tình thế nào đã.”

Vinh Cơ bị thương nhẹ nhất trong ba người, rất nhanh đã đứng lên đỡ lấy Lý Phi Yến, ba người quay đầu rời đi, tuy nhiên sau trận chiến vừa rồi, bọn họ đều nhận ra, bản thân mình quá yếu, ngay cả là người như Tạp Tác mà trong lòng còn thầm quyết tâm, sau này nhất định sẽ cố gắng tu luyện.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Nhất Phong Viện ảm đạm

Vật Tiên Lâu.

Vật Tiên Đạo Nhân và Trịnh Lão Ma đứng trong phòng nhìn về phía mảnh rừng rậm kia, Trịnh Lão Ma cười cười nói:

“Bài học này thật sự đủ đặc, tin chắc bọn chúng không thể quên được.”

Nhìn nụ cười của Trịnh Lão Ma, Vật Tiên Đạo Nhân lắc đầu, bình thần ngồi xuống ghế trúc của mình.

“Là sư huynh ngơoi làm cho Triệu Oanh kia nhìn nhầm bóng người đi qua ngoài phòng là đứa nhỏ Từ Tình đúng không?”

“Nếu không làm như vậy, đám nhóc kia sao có thể tỉnh táo lại được chứ, nghĩ tiến vào luyện khí chỉ trong một ngày là rất lợi hại ư?! Dù thiên phú có tốt thế nào, biến thành kẻ tự phụ thì cũng chỉ là rác rưởi. Nếu không sớm chấn chỉnh, bọn nó rất nhanh sẽ biến thành trái táo thối nát, lúc đó không thể ăn được nữa. Còn có hai đứa Tạp Tác và La Triệt, đạo gần đây càng lúc càng lười biếng, trong đám chúng nó, ngoài đứa gọi Tô Văn Kiều kia, mấy đứa khác không đứa nào là bót lo, quả đúng là thiên phú càng tốt thì càng phiền phức.”

“Nhưng tiểu tử kia bị hủy hai tay rồi, Thiên Tà mà biết được, hấn nổi điên lên thì mới thật sự là phiền phức.”

“Dù sao cũng chỉ bị hủy hai tay thôi, tuy nhiên tiểu tử đó dám liều mạng như thế, thật sự là ngoài dự đoán của ta.”

Trịnh Lão Ma vuốt chòm râu đen nhánh của mình, ánh mắt lộ ra tia thâm thúy, Vật Tiên Đạo Nhân bình thần cười khế.

“Dù sao hấn cũng là đệ tử của Thiên Tà, ít ra cũng có một chút giống sư phụ hấn.”

“Cũng đúng, nếu ngay cả chút lá gan này mà cũng không có, vậy mắt nhìn người của Thiên Tà đáng vực đi... Ta cũng rất tò mò, bọn nó sẽ đối phó với tình huống lúc này như thế nào.”

Trịnh Lão Ma nở nụ cười, một nụ cười chỉ xuất hiện trên mặt một lão hồ ly.

Nhất Phong Viện.

La Triệt bất chấp bản thân bị thương, đứng trước cửa đi tới đi lui, Vũ Văn Kỳ cũng đã tỉnh, cứ đòi đi tìm mọi người, hấn phải cố gắng xem chừng không để Vũ Văn Kỳ đi liều mạng, trong lòng vừa lo lắng vừa hối hận, đáng ra hấn không nên đồng tình với Tạp Tác sư huynh, gọi mấy người Vũ Văn Kỳ ra ngoài đi loạn.

Ngay lúc hấn lo lắng sắp chết, hấn nhìn thấy mấy người Lý Phi Yến trở lại, nhìn thấy Hứa Vô Tình toàn thân đầy máu, những người khác cũng thê thảm khỏi nói, sắc mặt hấn lập tức biến đổi.

“Mọi người không sao chứ?”

Vũ Văn Kỳ ở bên trong cũng chạy ra, nhìn tình trạng thê thảm của Hứa Vô Tình, huyết sắc trên mặt hấn trực tiếp biến mất, hai mắt đỏ lên, Lý Phi Yến không để bọn hấn nói nhiều, trầm giọng nói:

“Vào trong rồi nói.”

Bắc viện, ngoại trừ Tô Vân Kiều vẫn còn bé quan không hay biết gì ra, tất cả mọi người đều có mặt, không khí vô cùng trầm trọng, Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ liên tục khóc, Vinh Cơ và Tạp Tác dù bị thương nhưng vẫn gượng chống lo lắng đứng một bên, La Triệt bị thương nhẹ nhất cũng đang đứng ngồi không yên, chỉ có Lý Phi Yến là khoan chân ngồi trên ghế, nhắm mắt điều tức, mấy người Vinh Cơ lâu lâu lại nhìn về phía nàng, ánh mắt có chút bất an cùng gấp gáp, tuy nhiên cũng không ai lên tiếng làm phiền.

Tuy nói về tuổi tác, Lý Phi Yến chỉ đứng thứ tư trong tám người, nhưng ngay từ sau khi gặp mặt, mỗi lần cần quyết định chuyện gì quan trọng, Lý Phi Yến và Hứa Vô Tình luôn là người đứng ra, lúc cần một giải pháp, cũng là Lý Phi Yến thường xuyên ra chủ ý, cả đám bọn họ thực sự còn nhỏ tuổi, trong tình hình lúc này, tinh thần ai nấy đều rối loạn, bất an sợ hãi, vốn không biết phải làm thế nào, Hứa Vô Tình lại nguy cơ cận kề, hiện tại bọn họ chỉ có thể dựa vào Lý Phi Yến, nhưng từ khi bước vào phòng, Lý Phi Yến không nói lời nào đã lập tức nhắm mắt điều tức.

Một khắc sau, Lý Phi Yến cuối cùng mở mắt, tuy sắc mặt vẫn còn trắng bệch nhưng ánh mắt đã có tinh thần hơn một chút, bất giác năm cặp mắt bất an nhìn về phía mình, Lý Phi Yến thâm thở dài trong lòng, ngoài mặt lại ra vẻ trấn tĩnh, bình thần nói:

“Không cần lo lắng, ta đã có giải pháp, các ngươi đừng quên, Hứa Vô Tình không giống chúng ta, hấn vốn là đệ tử chân truyền, hấn có sư phụ, hiện tại ta sẽ đi tìm người thông báo cho sư phụ hấn đến cứu hấn, các ngươi chờ ở đây.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, ánh mắt năm người lập tức sáng lên, Vũ Văn Kỳ mừng rỡ nói:

“Thật tốt quá, Hứa sư huynh không cần chết.”

Lý Phi Yến cười cười, nhìn về mặt buồm lồng trên mặt năm người, nàng che dấu một tia lo lắng trong mắt, quay sang La Triệt nói:

“La Triệt, ngươi bị thương không nghiêm trọng, ngươi đi cùng với ta, Vinh Cơ và Tạp Tác cũng bị thương, ở đây cũng không giúp được gì, nhanh chóng tự điều tức chữa thương đi, Tử Tinh và Tiểu Kỳ cũng vậy, chúng ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Nói xong nàng mang theo La Triệt rời đi, Tạp Tác lúc này cười cười nói:

“Sư tỷ nói không sai, mọi người, hiện tại chúng ta phải nhanh chóng chữa thương mới được, trong phòng ta có không ít dược vật, ta đi lấy một ít cho các ngươi.”

Tạp Tác ra vẻ thoải mái cười cười, nhưng vừa quay lưng, ánh mắt của hấn liền biến đổi, hấn cũng không phải Vũ Văn Kỳ, dễ dàng tin tưởng Lý Phi Yến như thế, hấn dù sao cũng đã mười hai tuổi, lại tinh minh giáo hoạt, hấn làm sao không nhận ra, dù Hứa Vô Tình có sư phụ, nhưng với thân phận của Lý Phi Yến hiện tại, lấy cái gì có thể nhờ người đi tìm sư phụ của Hứa Vô Tình chứ? Lý Phi Yến rõ ràng không muốn mọi người lo lắng cho nên mới giả vờ ra vẻ như vậy mà thôi, tuy nhiên hấn cũng cực kỳ phối hợp làm như không biết gì, bởi vì hấn hiểu rõ, trong tình hình lúc này, chỉ có thể thăm cầu nguyên mà thôi.

Vinh Cơ nhìn nhìn bóng lưng của Tạp Tác đi ra ngoài, cười nói với Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ.

“Các ngươi đợi một chút, ta đi đến chỗ Tập Tác lấy đồ tốt của hắn, tránh cho hắn keo kiệt giấu diếm”

Nói xong nàng cũng đi ra ngoài, cũng giống như Tập Tác, ánh mắt của Vinh Cơ lập tức âm trầm xuống, bởi vì trực giác của nàng mách bảo, mọi chuyện cũng không phải đơn giản như Lý Phi Yến biểu hiện, thậm chí căn môi, trong mắt có một tia khổ sở, nếu nàng mạnh hơn, người khác cũng không thể ức hiếp bọn họ như vậy.

Trong lúc này, Lý Phi Yến và La Triệt đã rời khỏi rừng trúc, đi thẳng đến Giám Sát Phủ, trên đường đi, Lý Phi Yến không nói một lời, La Triệt bất an đi phía sau, cuối cùng hắn không kìm được lo lắng hỏi:

“Sur tỷ, chúng ta định đi đâu vậy?”

Lý Phi Yến không quay đầu lại, cũng không dừng bước chân, lạnh nhạt nói:

“Giám Sát Phủ, chúng ta đang đi đúng hướng chứ?”

“A... Đúng... Đúng rồi, chính là hướng này, trí nhớ của sur tỷ tốt thật.”

“Ừ!”

Lý Phi Yến chỉ từ một tiếng rồi lại im lặng, La Triệt hơi nhíu nhíu mày, Lý Phi Yến càng im lặng, hắn càng cảm thấy bất an, tuy nhiên hắn cũng không dám hỏi nhiều, nhưng nếu nhìn thấy sắc mặt của Lý Phi Yến lúc này, hắn nhất định biết được cảm giác bất an của hắn bắt nguồn từ đâu.

Sắc mặt của Lý Phi Yến trắng bệch, ánh mắt hữu thần bọn họ nhìn thấy ở Nhất Phong Viên chỉ là nàng giả vờ, không như bình thường sáng ngời hắc bạch phân minh, ánh mắt nàng lúc này cực kỳ âm trầm, rõ ràng tình trạng thương thể không hề ổn chút nào, có thể nói ngoại trừ Hứa Vô Tình đang nguy kịch cùng Tư Không Tử Tình tiềm ẩn nguy cơ do pháp thuật phản phệ ra, nàng chính là người bị thương nặng nhất, nguyên nhân chủ yếu là vì lá phù màu đen kia, lúc đó không chỉ thân thể nàng mà ngay cả thần thức cùng linh lực cũng đột ngột bị bắn ngược lại, khiến cho tinh thần và kinh mạch bị thương nghiêm trọng, nhất là tinh thần lực, phải biết cội nguồn của thần thức chính là linh hồn trong thức hải, thần thức bị thương, tinh thần bị thương, linh hồn cũng bị thương. Hơn nữa kinh mạch toàn thân nàng đau nhức như kim châm, nếu không phải cường chống, không chừng nàng đã sớm hôn mê, cũng bởi vì thương thể nghiêm trọng, nàng mới cần thời gian điều tức áp chế nội thương, sau đó mới đi tìm người cứu Hứa Vô Tình.

Dù toàn thân đau đớn, Lý Phi Yến vẫn cắn răng tiến về phía trước, bởi vì không chỉ Hứa Vô Tình, tất cả thành viên Nhất Phong Viên đều đang mong đợi ở nàng, vì nhà của mình, vì huynh đệ tỷ muội, nàng phải tiến bước.

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Nước mắt của Lý Phi Yến

Nhất Phong Viên có vị trí đặc thù, lại biệt lập, cách Giám Sát Phủ không phải là gần, Lý Phi Yến và La Triệt rất cố gắng cũng phải tốn đến nửa canh giờ mới đến, đợi khi đến phía trước Giám Sát Phủ, Lý Phi Yến thậm chí cảm thấy đầu óc đã có chút mơ hồ, nàng đột nhiên dừng chân, La Triệt còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã nghe nàng khàn khàn nói:

“La Triệt, đỡ ta.”

La Triệt kinh hãi, lập tức tiến lên đỡ tay nàng, lúc này hắn mới thấy, sắc mặt Lý Phi Yến vô cùng thâm trầm.

“Sur tỷ, ngươi...”

“Được rồi, không cần nói nhiều.”

Lý Phi Yến vỗ tay vào túi trữ vật, lấy ra một bình thuốc, chính là bình thuốc Tập Tác đưa cho nàng lúc trước, cầm một viên thuốc nhét vào miệng, hít sâu mấy hơi, Lý Phi Yến mới lạnh nhạt nói:

“Chúng ta đi.”

Nói xong nàng để cho La Triệt đỡ tay mình đi về phía cánh cửa nhỏ bên cạnh cửa lớn Giám Sát Phủ, La Triệt nhận ra mục tiêu của nàng chính là Vật Tiên Lâu, có chút ngạc nhiên nhưng lúc này hắn lo lắng cho tình trạng của Lý Phi Yến hơn, trong lòng cảm thấy xấu hổ cùng áy náy, mọi chuyện đều bắt nguồn từ sự vô tâm của hắn và Tập Tác, bọn họ mới biến thành bị thảm thể này.

La Triệt mím môi, hai mắt có chút đỏ lên, nhưng hắn cố gắng không để mình khóc, im lặng đỡ Lý Phi Yến đi vào cửa nhỏ kia, nhưng mới đi vào được mấy bước, hai người bọn họ đụng phải hai người từ bên trong đi ra, nhìn bộ dạng bọn họ đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi, có thể đoán được bọn họ

là vừa nhận phân lệ hàng tháng tông môn ban xuống, hai người này gồm một nam một nữ, ban đầu khi đi ngang qua hai người Lý Phi Yến, hai người này cũng không quá chú ý, nhất là khi nhìn bộ dạng nhếch nhác của bọn họ, nhưng vừa lướt qua được vài bước, thiếu niên đột nhiên quay đầu nhìn lại, hơi nhướn mày rồi bất ngờ lên tiếng.

“Khoan đã!”

Lý Phi Yến và La Triệt vốn tâm trạng nặng nề, mới đầu cũng không nghe thấy.

“Ta nói các ngươi đó, có nghe không?”

Thiếu niên kia không vui lớn tiếng nói một lần nữa, thiếu nữ đi cùng có chút ngạc nhiên, quay sang hỏi:

“Lâm sư huynh, có chuyện gì vậy?”

Thiếu niên cười cười, sai bước đi đến chắn trước mặt Lý Phi Yến và La Triệt, thiếu nữ lúc này mới chú ý đến hai đứa nhỏ bộ dạng nhếch nhác trước mặt, vừa nhìn, nàng ta đột nhiên hơi nhướn mày, trong mắt không biết vì cái gì lộ ra khó chịu.

Trong lúc đó, thiếu niên kia lại cười một cách không hề có ý tốt, ra vẻ quan tâm hỏi.

“Nếu ta nhìn không lầm, các ngươi là người mới nhập môn đúng không?! Vị tiểu sư muội này, vì sao lại bị thương nặng đến như vậy?”

La Triệt và Lý Phi Yến lập tức bất an trong lòng, tuy nhiên thiếu niên kia tu vi rõ ràng không thấp hơn Triệu Oanh, bọn họ chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh, khách khí nói:

“Chào sư huynh sư tỷ, không biết có chuyện gì không?”

“Ha ha... Vốn là không có gì, nhưng nhìn tiểu sư muội bị thương như vậy, ta đương nhiên là có lòng tốt quan tâm, nếu ta đoán không lầm, chắc chắn là có người nhìn các ngươi nhỏ tuổi, còn là vừa mới nhập môn, cho nên cố tình ức hiếp.”

Thiếu niên kia ra vẻ thương tiếc, sau đó còn làm như thương hại nói:

“Vây đi, ở chỗ ta có một viên linh đan trị thương, nhìn tiểu muội muội đáng thương như vậy, ta không nỡ, thôi thì ta bán rẻ cho các ngươi, chỉ lấy mười viên linh thạch mà thôi, các ngươi thấy thế nào.”

Đến lúc này, cuối cùng mục đích của thiếu niên kia cũng lộ ra, thiếu nữ đi cùng hần nộ nộ cười vui sướng nhìn người gặp họa, La Triệt và Lý Phi Yến phần nộ cùng cực, bọn họ vốn đã bị thăm như vậy, hai người này còn đến bỏ đá xuống giếng, thương thế của Lý Phi Yến vốn đã cố gắng lắm mới áp chế xuống, hiện tại vì quá bị phần mà cổ họng đã cảm thấy ngứa ngáy. Cố gắng nuốt ngum máu xém chút phun ra, Lý Phi Yến suy yếu nói:

“Vị sư huynh này, nhìn bộ dạng ta như vậy, đơn giản là vì không muốn cống hiến linh thạch cho người khác nhưng lại không thành, hiện tại chúng ta vốn dĩ chẳng còn gì có thể đổi với người.”

Sắc mặt thiếu niên hơn trầm xuống, thậm chí hần còn không hề có kỵ mà chửi thề một tiếng kẻ khác quá nhanh tay, sau đó lại dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn bọn họ.

“Không còn linh thạch, chắc Bồ Khí Đan vẫn còn chứ?”

Đến lúc này, ngay cả hư tình giả ý hần cũng lười làm, nếu không phải vì đang ở trong phạm vi Giám Sát Phủ, không thể động thủ, hần cũng không cần phải khách khí với hai người như thế. La Triệt hận đến nghiến răng, lạnh giọng nói:

“Vị sư huynh này, chúng ta đã ra nông nổi như vậy, người nghĩ chúng ta còn có chút đồ gì có giá trị hay sao?”

Thiếu niên trực tiếp nổi giận.

“Vây các ngươi đến Vật Tiên Lô làm gì?”

Lý Phi Yến khàn giọng nói:

“Vị chúng ta mới nhập môn, không quen biết ai, chỉ có cơ hội gặp vị tiền bối ở đây một lần mà thôi, chúng ta hiện tại đã đến đường cùng, chỉ có thể đến xin tiền bối giúp đỡ.”

Nghe Lý Phi Yến nói vậy, hai người kia lập tức lộ ra vẻ mặt chăm chọc, thiếu nữ dùng giọng điệu cực kỳ chói tai:

“Các ngươi nghĩ mình là ai? Dựa vào các gì mong tiền bối ra tay giúp đỡ chứ? Hừ! Không biết lượng sức.”

Lúc đó, thiếu niên kia lại buồn bực nói:

“Hừ! Đúng là xui xẻo, gặp phải đám ăn mày, mấy tên kia cũng thật quá đáng, không chừa chút cặn bã nào cho chúng ta.”

“Được rồi, dù sao cũng chỉ có một chút linh thạch thôi, không lấy được thì tìm người khác, ta không tin không có cá lọt lưới.”

Thiếu nữ cười lạnh, hai người Lý Phi Yến âm thầm nắm chặt nắm tay, trong lòng khủất nghẹn không nói nên lời, trong mắt những người này, bọn họ chỉ là sâu kiến, yếu ớt không thể phản kháng.

La Triệt nhìn sắc mặt Lý Phi Yến đã xám lại, hẳn cảm thấy trong lòng nghẹn đến đau rát, cố gắng nuốt hận xuống, đến nỗi giọng nói của hắn có chút phát run.

“Chúng ta có thể đi được rồi chứ?”

Thiếu niên hừ một tiếng không thèm trả lời, Lý Phi Yến và La Triệt cuối đầu, quay lưng đi, nhưng mới đi được hai bước, thiếu nữ kia lại lên tiếng ngăn cản, nàng ta đi đến trước mặt Lý Phi Yến, đột nhiên giơ tay sờ sờ mái tóc nàng, trong mắt lộ ra một tia chán ghét.

“Tóc người thật là đẹp.”

Lý Phi Yến và La Triệt đồng loạt giật mình, cả thiếu niên đi cùng nàng ta cũng có chút khó hiểu đưa mắt nhìn.

Lý Phi Yến vốn không có búi tóc, sau đó nhiều chuyện xảy ra, mái tóc dài đen nhánh của nàng cứ thế xõa ở sau lưng, thiếu nữ kia ngay từ đầu đã chú ý đến mái tóc này, đen bóng như màn đêm, suông dài thẳng tắp đến tận eo, sờ vào lại mềm mại như tơ lụa, hơn nữa Lý Phi Yến vốn đã xinh đẹp, từ khi vào luyện khí, dung mạo của nàng lại càng thêm nổi bật, dù mới chín tuổi nhưng đã có thể nhìn ra hoàn mỹ, mà nữ nhân bản tính hay ganh tỵ với nữ nhân khác, thiếu nữ này còn đặc biệt hẹp hòi, nàng ta sau khi nhìn nhìn Lý Phi Yến một hồi, đột nhiên cười lạnh nói:

“Ta rất thích mái tóc của người, cho ta đi!”

Lý Phi Yến và La Triệt đồng loạt biến sắc, La Triệt tức giận hét lên.

“Người đừng có quá đáng.”

Thiếu nữ lập tức âm trầm sắc mặt, uy hiếp nói:

“Ta thích mái tóc là may mắn cho nàng ta rồi, người dám nói ta quá đáng, người có tin ta sẽ lập tức làm cho các người biết thế nào là quá đáng không?”

La Triệt tức giận đến phát run, ngay cả thiếu niên kia cũng lộ ra vẻ không đành lòng, phải biết, đối với nữ nhân cổ đại, mái tóc chính là sinh mạng, hành động của thiếu nữ kia, đối với một cô gái khác so với giết chết càng thêm tàn nhẫn.

La Triệt phần nộ đến nỗi hai mắt đỏ lên nổi đầy tơ máu, đột nhiên cánh tay đang đỡ lấy Lý Phi Yến của hắn bị nắm chặt, Lý Phi Yến ngẩng đầu nhìn thiếu nữ kia, ánh mắt bình tĩnh xuất hiện trên khuôn mặt trắng bệch, không hiểu vì sao thiếu nữ vừa nhìn vào liền cảm thấy lông tơ dựng đứng, tuy nhiên Lý Phi Yến chỉ nhìn một cái, sau đó nhợt nhạt cười nói:

“Nếu tỷ tỷ đã thích tóc của ta như vậy, ta cho người.”

Nói xong, Lý Phi Yến dứt khoát vung tay lên, dùng số linh lực còn ít ỏi trong người, xuống tay với mái tóc của chính mình, vốn một mái tóc dài xinh đẹp, "soạt" một cái, phần tóc từ đầu vai trở xuống trực tiếp bị cắt lìa, nhìn mái tóc dài của Lý Phi Yến rơi là tã xuống đất, ba người có mặt đều ngây ra, ngay cả thiếu nữ kia cũng không ngờ Lý Phi Yến không nói hai lời dứt khoát ra tay, nàng ta vốn dĩ chỉ muốn làm khó Lý Phi Yến mà thôi, hiện tại nàng ta cảm thấy cực kỳ khó chịu, hừ một tiếng quay đầu rồi đi, thiếu niên họ Lâm thấy đồng bạn đi xa, thâm ý liếc nhìn Lý Phi Yến và La Triệt rồi cũng bỏ đi.

Lý Phi Yến ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn, mặc kệ tóc của mình rơi vãi dưới đất, lạnh nhạt nói:

“Chúng ta đi!”

Sau đó nàng cứ thế tiếp tục đi về phía Vật Tiên Lô, La Triệt im lặng đỡ nàng đi về phía trước, đột nhiên cảm giác đau nhói kéo lại tinh thần hắn, cuối đầu nhìn, chỉ thấy Lý Phi Yến đang run run xiết chặt cánh tay hắn, nàng xiết chặt đến nỗi năm ngón tay nàng trắng bệch cả ra, thể lực của Lý Phi Yến vốn dĩ kinh người, dù đang bị thương, tinh thần không ổn định, chỉ vô ý xiết chặt cánh tay của La Triệt cũng đủ khiến xương cốt của hắn đau như sắp gãy.

La Triệt đầu đổ mồ hôi, tuy nhiên hắn cắn răng không rên một tiếng ngẩng đầu, vừa nhìn hắn liền sùng sốt, chỉ thấy Lý Phi Yến cắn chặt môi mình, nhưng như vậy vẫn không nén được một dòng máu đỏ đang tuôn trào bên khóe miệng, hai mắt nàng đỏ lên, một giọt nước mắt trong suốt lăn dài trên mặt, ánh mắt kia không phải là đau khổ, luyến tiếc mà là khủất nhục.

Hứa Vô Tình hiện giờ sống chết không đảm bảo, chờ nàng tìm cách cứu, Tư Không Tử Tình thương thế quý dị, không biết hậu quả đến đâu, nàng mang một thân thương tích, cố gắng cheo chống, cuối cùng lại còn có người bỏ đá xuống giếng, dẫm đạp tàn nhẫn lên tự tôn của nàng, mái tóc kia đối với nàng không là cái gì, tóc cắt rồi, một thời gian sẽ dài trở lại, nhưng tự tôn bị dẫm đạp, sự tự tin của bản thân hoàn toàn đổ vỡ thì không đơn giản như vậy có thể bù đắp. Đến lúc này, nàng mới triệt để thương tích đầy mình.

Các nàng chỉ là những đứa nhỏ, tu vi yếu ớt, bất kỳ người nào cũng có thể chèn ép, thậm chí dẫm đạp, thế giới này thật sự không có cái gì gọi là lòng nhân từ, không có cái gì gọi là sự thông cảm, thế giới này là một thế giới lạnh giá, kẻ mạnh chà đạp lên kẻ yếu, cho dù đều là con người như nhau, vì một chút lợi ích của bản thân, những người kia sẵn sàng tàn nhẫn dẫm đạp lên đồng loại, thật đáng thương cũng thật đáng nguyên rủa!

La Triệt nhìn ánh mắt khủất nhục nhưng quật cường của Lý Phi Yến, hẳn cảm thấy bản thân thật hèn yếu, thật đáng hổ thẹn, không kềm được nữa, nước

mắt hần rơi không thể ngừng lại, hần dù chỉ mới chín tuổi, tính tình vốn lạnh nhạt, suy nghĩ cũng thực đơn giản, thậm chí sau khi tiến vào Ngoại Vi đường ba tháng trước, hần cũng chưa bao giờ thật sự suy nghĩ về bản thân hay là hoàn cảnh trong Ngoại Vi Đường, đến lúc này, hần như tỉnh ra, giống như một kẻ luôn trốn trong tủ quần áo cuối cùng cũng bước ra ánh sáng, sau đó chờ đón hần là một thế giới khắc nghiệt và tàn nhẫn, thế giới của những bộ mặt giả dối và đê tiện, hần cảm thấy kinh tởm, nhưng cũng thật bất lực, lồng ngực như tắc nghẽn, hít vào không được, thở ra không xong, hần thực hận, không chỉ những người kia, hần hận cả bản thân mình.

Hai người Lý Phi Yến không ai nói lời nào, im lặng tiến về phía trước, trong lòng dù đau đớn, nhưng bọn họ lại không thể dừng bước, bất kể đau đớn thế nào, bọn họ vẫn muốn tiến lên.

Bóng lưng dù nhỏ bé và đơn bạc, nhưng lại thẳng tắp và kiên cường, dù nước mắt rơi không ngừng, nhưng sắc mặt lại càng thêm kiên định, dù thế giới này rất lạnh giá, nhưng bọn họ vẫn không mất lòng tin, bởi vì trong lòng bọn họ biết, vẫn còn người có thể cho mình hơi ấm.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Ân tình

Vật Tiên Lâu cao ba tầng vẫn không khác gì mấy ngày trước, Lý Phi Yến cũng không tiến vào, cứ thế không nói một lời quỳ ngay trước cửa, La Triệt liên tục đưa tay dụi mắt, cũng quỳ ở bên cạnh.

Cả tòa Vật Tiên Lâu lại không phát ra bất kỳ tiếng động nào, không khí yên tĩnh đến nặng nề. Lý Phi Yến không gấp không vội, cứ thế yên lặng chờ đợi.

Nửa canh giờ sau, bọn họ vẫn quỳ như cũ, trong thời gian đó có không ít đệ tử đến Vật Tiên Lâu nhận phân lệ, nhìn thấy hai người quỳ trước cửa, bọn họ hoặc là tò mò đánh giá, hoặc là cười thầm khinh bỉ, thậm chí có người ra vẻ thương hại, duy nhất không có là ánh mắt chán thành.

Một canh giờ sau, La Triệt đã có chút sốt ruột, Lý Phi Yến ngược lại vẫn trấn tĩnh, nàng chắc chắn Vật Tiên tiên bối kia biết bọn họ đến.

“Vào đi.”

Giọng nói bình thản của Vật Tiên Đạo Nhân rơi vào tai, La Triệt lập tức vui mừng đỡ Lý Phi Yến tiến vào Vật Tiên Lâu. Vật Tiên Đạo Nhân vẫn như lần trước ngồi trên ghế trúc, lạnh nhạt nhìn hai người.

“Tham kiến tiên bối.”

Nhìn mái tóc ngắn của Lý Phi Yến, Vật Tiên Đạo Nhân như đang suy nghĩ điều gì, sau đó hần cũng không muốn dông dài, trực tiếp hỏi:

“Các ngươi và tiểu tử kia biết nhau được mấy ngày chứ? Cần gì vì hần mà cố gắng đến như thế.”

Lý Phi Yến cũng không đứng lên, ngẩng đầu nhìn Vật Tiên Đạo Nhân, nghiêm túc nói:

“Hần là huynh đệ của ta, ta không thể nhắm mắt làm ngơ.”

Vật Tiên Đạo Nhân nhướng mày, lạnh nhạt cười cười.

“Vậy các ngươi muốn ta làm gì?”

Lý Phi Yến đột nhiên đập mạnh đầu một cái.

“Tiên bối, văn bối chỉ mong tiên bối có thể giúp văn bối truyền tin cho một người.”

“Sư tỷ.”

La Triệt thấy Lý Phi Yến mạnh mẽ đập đầu đến cái trán đỏ ửng, hần cắn răng, cũng quỳ xuống, học theo nàng đập đầu. Vật Tiên Đạo Nhân nhìn Lý Phi Yến rồi lại nhìn La Triệt, ánh mắt thoáng lộ ra một tia phức tạp, nhưng rất nhanh hần che dấu đi, bình thản nói:

“Thiên Tà hiện tại sợ rằng không ở Càn Nguyên đại lục, tên vô trách nhiệm đó hành tung quỷ dị, cho dù là tông môn muốn tìm hần cũng không dễ dàng, hơn nữa dù có tìm được, tên tiểu tử kia sợ là không đợi được.”

Nghe Vật Tiên Đạo Nhân nói vậy, Lý Phi Yến và La Triệt lập tức biến sắc, La Triệt gấp giọng hô lên.

“Hứa sư huynh hần sẽ chết ư?”

Vật Tiên Đạo Nhân đột nhiên tức giận nói:

“Tên tiểu tử ngu xuẩn kia chỉ mới bước vào luyện khí, thân thể chẳng khác gì bùn nhão, vậy mà hắn dám dùng tay không vượt qua hỏa nguyên linh trảo, thậm chí dám cho nổ Kim Sa Phù, kim hệ vốn sắc bén, cánh tay của hắn kinh mạch da thịt tất cả nát vụn, cả xương cốt cũng không còn toàn vẹn, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, huyết khí chỉ còn một phần ba, nếu không nhờ có nha đầu Tư Không gia dùng Hồi Nguyên Linh Dịch cùng Vệ Tâm Đan tạm thời giữ được mạng hắn, lúc này hắn đã sớm tuyệt hơi. Tuy nhiên thân thể của hắn vốn yếu ớt, Hồi Nguyên Linh Dịch cùng Vệ Tâm Đan chỉ là mấy cái linh dược cấp bốn nhưng đối với hắn vẫn là quá sức chịu đựng, dù có thể tạm thời giữ được mạng, tin chắc lại qua hai canh giờ, hắn không phải chết vì thương thể mà chết vì được tính quá mạnh mẽ mà bạo thể.”

Lý Phi Yến kinh hãi, La Triệt sắc mặt trắng bệch, trong đầu hắn lúc này chính là sự hối hận cùng cực, hắn cảm thấy tất cả chuyện này đều do hắn, nếu hắn không thuyết phục mấy người Hứa Vô Tình ra ngoài, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra. La Triệt đột nhiên bùm một cái đập đầu quá mạnh mà cái trán trực tiếp đỏ máu, hai mắt hắn đỏ bừng nhìn Vật Tiên Đạo Nhân.

“Tiền bối, cầu xin tiền bối cứu Hứa sư huynh, dù có bắt ta đi làm cái gì ta cũng bằng lòng, tiền bối, cầu xin người!”

Lý Phi Yến ngẩng người nhìn La Triệt, Vật Tiên Đạo Nhân cũng có chút bất ngờ. Rất nhanh Lý Phi Yến kịp phản ứng, sự phụ của Hứa Vô Tình không kịp trở về, hiện tại bọn họ chỉ có thể trông vào Vật Tiên tiền bối này.

“Tiền bối, La Triệt nói đúng, không chỉ mình hắn, cả Nhất Phong Viện chúng ta nhất định đều bằng lòng bất kỳ điều kiện gì của tiền bối, chỉ cầu tiền bối cứu Hứa Vô Tình.”

Nói rồi nàng lại tiếp tục đập đầu. Vật Tiên Đạo Nhân dùng ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ, cuối cùng hắn không kềm được lộ ra ánh mắt tán thưởng, thở dài một hơi.

“Các ngươi vì hắn làm như vậy đáng không, thiếu nợ ân tình của người khác, đồng nghĩa với mất đi tự do, đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông xem trọng nhất chính là tự do tự tại, mất tự do so với chết càng thống khổ hơn.”

Lý Phi Yến mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết nhìn Vật Tiên Đạo Nhân.

“Huynh Vân tiền bối từng nói, đệ tử Hỗn Độn Tiên Ma Tông là phải luôn ngẩng cao đầu tiến về phía trước, không cần hối hận vì bất kỳ việc gì mình đã từng làm trong quá khứ, ta cho rằng, chỉ cần bản thân không hối hận, vậy ta chính là người tự do. Tuy không biết thiếu nợ tiền bối sẽ mang đến thống khổ ra sao, nhưng ngay lúc này ta biết rõ, nếu chối bỏ huynh đệ của chính mình, người đã cùng mình kết nghĩa, ta nhất định sẽ hối hận thống khổ cả đời, một kẻ sống trong ân hận đau khổ làm sao có thể là kẻ tự do tự tại?!”

“Tiền bối, Hứa sư huynh biến thành như vậy chính là lỗi của ta, ta không thể nào để cho huynh ấy chết, tiền bối, cầu xin người cứu Hứa sư huynh đi, dù có bắt ta làm trâu ngựa cũng được.”

Vật Tiên Đạo Nhân nhìn hai người, nghiêm giọng nói:

“Các ngươi chắc chắn mình không hối hận?”

“Chắc chắn không hối hận!”

Lý Phi Yến không chút chần chờ đồng ý, La Triệt cũng kiên quyết gật đầu, đột nhiên Vật Tiên Đạo Nhân đứng dậy, ánh mắt trở nên ôn hòa hiếm thấy.

“Tốt! Đệ tử tông ta ít ra cũng phải được như vậy.”

Hai mắt Lý Phi Yến và La Triệt sáng lên.

“Tiền bối, nói vậy tiền bối đồng ý cứu Hứa Vô Tình rồi.”

“Hừ! Ta không cần mấy đứa nhóc con các ngươi thiếu nợ ta cái gì, nhưng hắn dù sao cũng là đệ tử của tên Thiên Tà kia, để Thiên Tà thiếu ta một nhân tình cũng không tệ.”

Vật Tiên Đạo Nhân bình thần lạnh nhạt cười cười, hắn thâm ý liếc nhìn Lý Phi Yến và La Triệt, sau đó đột nhiên vung tay lên, không gian lập tức xoay chuyển, Lý Phi Yến giật mình phát hiện, chớp mắt một cái mình đã xuất hiện phía trước Nhất Phong Viện, thủ đoạn dịch chuyển tức thời này không thể nghi ngờ tu vi của Vật Tiên tiền bối là hóa thân kỳ trở lên.

Nhìn Nhất Phong Viện trước mặt, trong mắt Vật Tiên Đạo Nhân có một tia hoài niệm không thể nhận ra, ba người vừa xuất hiện, thân ảnh của Vinh Cơ và Vũ Văn Kỳ đã từ bên trong chạy ra, nhìn thấy Vật Tiên Đạo Nhân đến, Vũ Văn Kỳ không những không bất an mà còn cực kỳ vui mừng, bởi hắn biết, Vật Tiên Đạo Nhân chính là do Lý Phi Yến mời đến cứu Hứa Vô Tình.

Vinh Cơ cũng vui mừng ra mặt, nhưng khi nhìn thấy mái tóc ngắn ngang vai của Lý Phi Yến, sắc mặt nàng lập tức biến đổi.

“Yến Yến, tóc ngươi làm sao thế?”

Lúc này Vũ Văn Kỳ cũng chú ý thấy, hắn cũng cực kỳ kinh ngạc.

“Yến sư tỷ, là ai cắt tóc của ngươi?”

Nói xong câu này hần đưa mắt nhìn Vật Tiên Đạo Nhân, trong mắt có một tia cảnh giác, La Triệt nhìn Lý Phi Yến, không biết phải giải thích thế nào, Lý Phi Yến lại như không có chuyện gì khuấy tay.

“Vướng víu quá nên cắt bỏ, không lâu sẽ mọc lại như cũ thôi.”

Vinh Cơ nhú mày, nàng cũng là thiếu nữ, dưới góc nhìn của nàng, mái tóc là cực kỳ quan trọng, và lại trực giác cũng cho nàng biết, mọi chuyện cũng không đơn giản như Lý Phi Yến nói.

Vật Tiên Đạo Nhân rất nhanh đã tỉnh lại từ trong hoài niệm, hần đưa mắt nhìn La Triệt, trong ánh mắt thâm thúy không biết đang nghĩ gì, sau đó lạnh nhạt nói:

“Còn ở đó làm gì, dẫn ta đi xem tên tiểu tử không biết sống chết kia.”

La Triệt giật mình, vội vàng chạy lên phía trước, cung kính hô:

“Mời tiền bối.”

Vật Tiên Đạo Nhân chấp hai tay sau lưng, theo La Triệt dẫn đường đi đến Bắc viện, ba người Lý Phi Yến lật đật đi theo phía sau, Lý Phi Yến lúc này đã cực kỳ suy yếu, nhưng nàng cắn răng chống đỡ, khi đi đến ngã rẽ, Vật Tiên Đạo Nhân đột nhiên dừng bước, hần hơi nhú mày quay đầu nhìn Lý Phi Yến.

“Thương thế của ngươi càng dễ lâu càng trầm trọng, ngươi trở về chỗ của mình lo chữa thương đi.”

Lý Phi Yến giật mình, cố gắng nói:

“Tiền bối, ta...”

Vật Tiên Đạo Nhân biết nàng định nói cái gì, không kiên nhẫn trừng mắt một cái, Lý Phi Yến lập tức ngậm miệng, không còn cách nào chỉ đành nghe theo, Vinh Cơ lúc này cực kỳ lo lắng hỏi:

“Thương thế của ngươi nghiêm trọng như vậy sao còn chạy đi, sao không nói với ta.”

Lý Phi Yến cười cười, lắc đầu nói:

“Ta không sao, trở về nghỉ ngơi một chút sẽ không sao, các ngươi cùng tiền bối đi xem Hứa Vô Tình đi.”

Lý Phi Yến lúc này đến đứng cũng là cả một sự cố gắng, nhưng nàng không muốn lộ ra vẻ yếu ớt, mấy người Vinh Cơ vì Hứa Vô Tình mà lo sợ đến ngồi đứng không yên, nàng không muốn bọn họ lại vì nàng mà bất an.

La Triệt nghe Lý Phi Yến cố tình nói như thế, há miệng muốn nói nhưng đột nhiên ánh mắt Vật Tiên Đạo Nhân quét tới, hần đành ngậm miệng, trong đầu là giọng nói hàm chứa răng dạy của Vật Tiên Đạo Nhân.

“Nàng là sư tỷ, sau này nàng nói thì ngươi cứ nghe theo, đừng có nhiều lời vô ích.”

La Triệt ngay lập tức gạt đầu không dám cãi lại. Trong lúc đó Vật Tiên Đạo Nhân lại nhìn Lý Phi Yến bằng ánh mắt thâm ý tán thưởng.

Lý Phi Yến đợi khi nhìn mấy người Vinh Cơ cùng Vật Tiên Đạo Nhân tiến vào Bắc viện rồi nàng mới lung lay lần theo lối đi trở về Đông viện, thương thế kềm chế lâu hiện tại đã mất không chế, đúng như Vật Tiên Đạo Nhân nói, thương thế loại này càng dễ lâu càng nghiêm trọng, hơn nữa mấy canh giờ qua, tinh thần cùng thân thể bị thương của nàng mấy lần chịu đã kích, nội thương càng nặng, hiện tại tinh thần nàng hao tổn nghiêm trọng, ngay cả tầm nhìn cũng không còn rõ ràng, đợi khi về được đến phòng mình, Lý Phi Yến còn chưa kịp leo lên giường đã không chống đỡ được nữa, cứ thế hôn mê.

Tuy nhiên Lý Phi Yến lại không ngã xuống đất, nàng được người khác đỡ lấy.

“Biết ngay là ngươi nói dối mà.”

Vinh Cơ sắc mặt vừa lo lắng vừa tức giận đỡ lấy Lý Phi Yến, làm bằng hữu lâu như vậy rồi, cộng thêm trực giác nhạy bén của nàng, Vinh Cơ sao có thể không nhìn ra Lý Phi Yến là nói thật hay giả chứ?! Mang Lý Phi Yến bỏ lên giường, Vinh Cơ có chút luống cuống, không biết phải làm sao, Vật Tiên Đạo Nhân đang chữa trị cho Hứa Vô Tình, nàng không thể đi nhờ người đến xem Lý Phi Yến được, hơn nữa nàng cũng không chắc Vật Tiên Đạo Nhân có đồng ý chữa cho cả Lý Phi Yến hay không, ngay lúc này, một thân ảnh không biết xuất hiện ở trong phòng từ lúc nào, nhìn về mặt lo lắng bất an của Vinh Cơ, người đó cười khẽ nói:

“Nha đầu, đừng lo, ta không để tiểu nha đầu này có chuyện đâu.”

VntHoaTinhKhoi.

Quyển 2 - Chương 59: Lão đầu

Vinh Cơ bị giọng nói đột ngột xuất hiện dọa xém chút nhảy dựng, vừa quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một nam tử chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đang ngồi ở trên ghế cạnh cửa sổ, người này một thân huyền y, cổ áo cầu thả mở rộng, tóc đen như mực thẳng thấp xuống dài tùy ý xỏa tung, thân hình hần cao lớn uy phong nhưng khí chất lại đặc biệt có vẻ lười biếng, khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt đen thâm thúy như chứa cả bầu trời, nụ cười trên mặt hần có vẻ ôn hòa nhưng lại ẩn hiện một tia phóng túng tùy ý, đặc biệt đáng chú ý là trên trán của hần có một ấn ký hỏa điểm màu đỏ cực kỳ huyền lệ.

Nhìn bộ dạng nam tử này như đã sớm ở trong này, nhưng vừa rồi cả Lý Phi Yến và Vinh Cơ đều không thể nhìn thấy hần.

“Ngươi... Ngươi là ai?”

Vinh Cơ cảnh giác nhìn nam tử, thân thể bất giác lùi lại bên cạnh giường, chuẩn bị nếu có xảy ra chuyện gì nàng sẽ lập tức mang Lý Phi Yến bỏ chạy.

Thấy ánh mắt cảnh giác cao độ của Vinh Cơ, nam tử cười khê nói:

“Nha đầu, không cần sợ, ta là người quen của Tiểu Yến.”

“Người quen? Nhưng ta chưa từng nghe nàng nhắc đến ngươi.”

Nam tử vẫn không có vẻ tức giận, nhẹ giọng hỏi:

“Vậy có nghe nàng nhắc đến một lão đầu ăn mỳ ở trấn Khê Thạch không?”

Vinh Cơ giật mình, liếc mắt nhìn nam tử kia từ trên xuống dưới, ra vẻ không tin nói:

“Đừng nói với ta ngươi là lão đầu đó, nhìn không giống chút nào.”

Nam tử lắc đầu cười khỏ, sau đó hần lại hỏi:

“Vậy đã từng nghe đến Hòa Thánh chưa?”

Vinh Cơ tròn mắt sừng sốt, thất thanh hét lên:

“Chẳng lẽ ngươi chính là Hòa Thành tiền bối?”

“Nhìn không giống sao?”

Hòa Thánh cười cười, đứng dậy đi đến bên giường, Vinh Cơ vì quá kinh ngạc, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, tuy nhiên nàng cũng đã nhớ đến lần bị Âm Dương cùng Thái Ất Tiên Tông truy sát, Hòa Thánh đã kịp thời xuất hiện cứu bọn họ, giọng nói của Hòa Thánh cùng người này thật sự rất giống nhau, hay nói đúng hơn, là cùng một người.

Trong lúc đó, Hòa Thành nhìn sắc mặt trắng bệch của Lý Phi Yến, ánh mắt có chút trách cứ cùng bất đắc dĩ.

“Nha đầu này vẫn không chịu thay đổi chút nào, cứ luôn cậy mạnh... Ừm! Nhưng như vậy mới giống ta... ha ha...”

Hòa Thánh tự nói tự cười khiến Vinh Cơ ghen ghét, cường giả thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi, tuy nhiên lúc này nàng càng lo lắng cho Lý Phi Yến hơn, nhưng nàng cũng không dám như thường lỗ mãng, ngược lại lộ ra thần sắc cung kính hiếm thấy.

“Tiền bối, thương thế của Yến Yến rất nghiêm trọng sao?”

“Cũng có thể xem như nghiêm trọng, kinh mạch bị thương tổn, nếu không kịp thời chữa trị sẽ ảnh hưởng đến căn cơ, quan trọng là thần hồn bị thương.”

Hòa Thánh vừa nói vừa vung tay một cái, không biết từ đâu bay ra một đám mây màu trắng, một cỗ dao động tinh thần ôn hòa phát ra từ trong đám mây kia, đám mây dưới sự điều khiển của Hòa Thánh, bao phủ lấy Lý Phi Yến.

“Mấy đứa các ngươi a... Vừa tiến vào luyện khí không lâu, vốn dĩ là giai đoạn thần hồn còn chưa ổn định sau khi sinh ra thần thức, thần thức đồng thời cũng còn chưa hoàn thiện, vậy mà dám mang ra dùng bừa bãi... Cũng may ta đúng lúc trở về, nếu không ta cũng không biết nha đầu này lại làm chuyện ngu ngốc.”

Hòa Thánh cảm thán thờ dài, sau đó quay đầu đặt một bình ngọc màu trắng lên bàn.

“Đây là đưa cho Tiểu Yến phòng thân.”

Sau đó hắn quay sang nhìn Vinh Cơ nói:

“Ngươi cũng không cần nói cho Tiểu Yến biết đã gặp ta.”

Vinh Cơ giật mình chỉ vào bình ngọc.

“Vậy thứ này là...?”

“Cứ để Tiểu Yến tự tìm hiểu, tự nhiên cũng biết thứ bên trong là cái gì.”

Vinh Cơ nhìn nhìn Hòa Thánh, hơi cẩn thận hỏi:

“Tiền bối, vì sao không muốn cho Yến Yến biết người đã đến?”

“Các ngươi còn chưa tiến vào Điện Quy Nguyên, theo lý chúng ta không nên tiếp xúc nhiều với các ngươi.”

“Điện Quy Nguyên?”

Vinh Cơ khẽ nhú mày, Hòa Thánh lạnh nhạt cười khẽ, cũng không giải thích, chỉ nói một câu:

“Đừng để chúng ta đợi quá lâu.”

Nói xong thân ảnh Hòa Thánh đột ngột biến mất, Vinh Cơ không khỏi lộ ra vẻ mặt buồn bực, mấy trường bối người nào cũng như vậy, nói đi là liền biến mất không thấy. Tuy nhiên song song với tia buồn bực chính là ánh mắt sâu sắc sùng bái và hướng tới.

Hòa Thánh tiền bối thật lợi hại, nàng cũng muốn được lợi hại như vậy, tuy nhiên nàng hiện tại là không có tư cách nói câu này ra miệng.

...

Lý Phi Yến hôn mê một cái là ba ngày, đợi khi nàng tỉnh lại thì lớp sương mù màu trắng bên ngoài thân thể nàng đã tiêu biến mất, đồng thời thương thế của nàng cũng đã hoàn toàn không còn chút nào, thậm chí tu vi cũng tinh tiến, nàng cảm thấy chỉ cần mình muốn, có thể ngay lập tức tiến vào luyện khí tầng ba.

Ngay lúc này có người mở cửa bước vào, chính là Vinh Cơ.

“Ngươi tỉnh rồi?”

Vinh Cơ cực kỳ vui mừng tiến đến, Lý Phi Yến liền hỏi:

“Hứa Vô Tình đã khỏi rồi chứ?”

“Vật Tiên tiền bối kia rất lợi hại, không chỉ chữa lành cánh tay cho Hứa Vô Tình còn trực tiếp làm hắn đột phá đến luyện khí tầng ba, tuy nhiên hai cánh tay của hắn còn cần thời gian mới khôi phục được, hiện giờ vẫn còn hôn mê, nhưng Vật Tiên tiền bối nói muốn hoàn toàn hồi phục cần đến mười ngày, khi nào cánh tay hắn hoàn toàn lành lặn thì hắn sẽ tỉnh lại. Còn có Vật Tiên tiền bối cũng tự động giúp Từ Tình loại bỏ thanh đăng kí sinh trên mặt nữa.”

“Thanh Đăng kí sinh?”

“Chính là pháp thuật Thanh Đăng Chuyển Linh của Từ Tình phản phệ làm cho đăng gai kia kí sinh lên mặt nàng, nhờ Vật Tiên tiền bối mà giờ cũng khỏi rồi, mấy ngày nay nàng đều ở chỗ Hứa Vô Tình chăm sóc hắn.”

Vừa tỉnh lại, nghe được nhiều tin tốt như vậy, Lý Phi Yến liền cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều, Vinh Cơ lại hỏi:

“Đúng rồi, vậy còn thương thế của ngươi thì sao?”

Nhắc đến thương thế của mình, Lý Phi Yến không khỏi nhú mày hỏi:

“Ta đang định hỏi ngươi đây, chẳng lẽ Vật Tiên tiền bối cũng chữa trị giúp ta sao? Thương thế của ta đã hoàn toàn khỏi hẳn.”

“Cái này...”

Vinh Cơ dừng lại một chút rồi chỉ lên bàn.

“Hình như không phải nha, ngươi xem, có ai đó đã để thứ kia ở đây, có lẽ là một vị tiền bối nào khác âm thầm giúp ngươi, khi ta đến đã thấy thứ đó rồi.”

Vinh Cơ lo lắng đề Lý Phi Yến hỏi, nàng sẽ không cần thận lộ ra chuyện đã gặp Hóa Thánh, chính vì thế tự mình bịa chuyện nói ra trước, Lý Phi Yến cũng không có nghi ngờ, bước đến bàn nhìn hai bình ngọc màu trắng, vừa cầm lên xem xét Lý Phi Yến vừa nhíu mày khó hiểu, trong lòng lóe lên rất nhiều suy đoán, nhưng nàng cũng không nói ra, cầm thẳng bình ngọc đến gặp Tư Không Tử Tình muốn hỏi xem thứ bên trong là gì, cuối cùng đạt được đáp án khiến nàng hết sức giật mình, thứ bên trong bình ngọc gọi là Bồi Nguyên Đan, đan được cấp ba này khá trân quý, dù là cấp ba nhưng được tính rất ôn hòa, luyện khí sĩ có thể dùng, có Bồi Nguyên Đan, dù bị thương thân thể hay thần hồn đều có thể chữa trị.

Sau khi biết trong bình ngọc chính là mười viên Bồi Nguyên Đan có giá trị hơn ngàn linh thạch, Lý Phi Yến càng thêm nghi hoặc, phải biết đối với người mới bước vào luyện khí như nàng, mỗi tháng cũng chỉ được tông môn cho năm linh thạch, như vậy con số mấy trăm linh thạch hạ phẩm đối với nàng chính là một con số trong mơ, vậy mà có người tùy tiện liền cho nàng mấy trăm linh thạch như vậy, Lý Phi Yến làm sao có thể không bất an lo lắng.

Tuy nhiên dù lo lắng nhưng Lý Phi Yến cũng vẫn nhận lấy, đùa sao? thứ đó có thể bảo mạng, bày kẻ đối phương là ai, rõ ràng không có ác ý, nếu không cũng không tốt bụng tự nhiên chạy đến giúp nàng chữa thương sau đó còn cho đan dược. Thật ra trong lòng Lý Phi Yến có chút nghi ngờ người đó chính là Vật Tiên Đạo Nhân, nhưng nghĩ lại, Vật Tiên tiên bối đã đồng ý chữa thương cho Hứa Vô Tình và Tư Không Tử Tình, nếu muốn chữa trị cho mình, cần gì lén lút như vậy? Lý Phi Yến nghĩ tới nghĩ lui nhưng cũng không đoán ra được đáp án, tuy nhiên rất nhanh nàng đã bỏ chuyện này xuống, dù sao đối phương đã có ý tốt giúp mình, tương lai không chừng có thể gặp được, hiện tại dù nàng có suy nghĩ nhiều hơn cũng không thể có được đáp án.

Từ đầu đến cuối, Vinh Cơ nhìn Lý Phi Yến nhíu mày suy tư, trong lòng thầm đắc ý, cuối cùng cũng có bí mật nàng biết mà Lý Phi Yến không biết rồi.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Đêm nghe tiếng gió lại tuyên thệ

Lại qua mấy ngày, Hứa Vô Tình quả thật tỉnh lại, không chỉ hần lành lặn như xưa mà tu vi còn tự động tăng tiến, sau khi từ miệng mọi người biết những chuyện đã xảy ra khi hần hôn mê, hần trầm mặt một lúc lâu, sau đó nhìn những người khác bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, cuối cùng hần nói một tiếng cảm tạ, Lý Phi Yến khoát tay lạnh nhạt nói:

“Không cần nói lời vô nghĩa, đừng quên đêm tuyết rơi hôm đó chúng ta đã thề cái gì.”

Nghe vậy mọi người liền nở nụ cười nhìn nhau, Hứa Vô Tình gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, tuy nhiên việc mọi người đã làm vì hần, trong lòng hần không thể nào không xúc động. Tư Không Tử Tình lấy hết dược vật bảo mạng ra cho hần, Lý Phi Yến bắt chắp thương thế đi cầu Vật Tiên Đạo Nhân còn bị người áp bức đến độ cắt bỏ mái tóc, La Triệt cũng vì hần dập đầu đến đổ máu, những người khác vì lo lắng cho hần ngồi đứng không yên, thậm chí không màng đến thương thế của chính mình, vốn là cô nhi, chưa bao giờ có ai vì hần mà làm được như thế. Lần đầu tiên trong cuộc đời nhận được cảm giác của thân tình, Hứa Vô Tình bản tính lạnh lùng cũng cảm thấy trong lòng bùng lên ngọn lửa ấm áp.

Tạp Tác và La Triệt ngược lại tò mò câu nói của Lý Phi Yến, không khỏi lên tiếng hỏi:

“Đêm tuyết gì đó các ngươi đã thề cái gì?”

Vũ Văn Kỳ cao hứng kể chuyện đêm tuyết kết nghĩa kia cho hai người bọn họ nghe, La Triệt lộ ra ánh mắt hâm mộ, Tạp Tác lại bất bình nói:

“Vậy còn chúng ta thì sao? Các ngươi không xem chúng ta là huynh đệ sao?”

“Đúng đó, không phải chúng ta cũng cùng ở chung một nhà à?”

Mấy người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, sau chuyện vừa rồi, bọn họ có thể khẳng định hai người Tạp Tác và La Triệt không phải kẻ tiểu nhân tham sống sợ chết, bỏ rơi huynh đệ, rõ ràng đáng để kết giao, Vinh Cơ nở nụ cười nói:

“Hay là chúng ta lại tuyên thệ một lần.”

“Được a.”

Vũ Văn Kỳ hưng phấn reo lên. Ngay lúc này có một bóng người tiến vào.

“Mọi người đều ở đây sao?”

Tô Vân Kiều một thân y phục đệ tử ngoại vi, tu vi cũng đã tiến vào luyện khí tầng một, đột nhiên hần bắt gặp ánh mắt kỳ quái của mọi người đưa đến, lập tức nhận thấy có điểm bất thường, lúc này Tô Vân Kiều không khỏi lo sợ hỏi:

“Mọi người, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vinh Cơ đột nhiên nổi giận, bước đến hung hăng nhéo lỗ tai hắn, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hừ! Chúng ta ở bên ngoài ăn khỗ, ngươi thì tốt rồi, ở trong phòng tránh hết mọi sóng gió.”

“Được rồi, hắn vốn vô tội, không cần trách hắn.”

Lý Phi Yến nhìn vẻ mặt ngờ ngạc của Tô Văn Kiều, không kèm được lên tiếng nói giúp hắn, Vinh Cơ lại hừ một tiếng rồi mới chịu buông tay, Tô Văn Kiều hoàn toàn mờ mịch.

“Ta... Ta đã làm sai chuyện gì? mọi người nói... Nói ta biết đi.”

Nhìn bộ dạng bất an của hắn, Lý Phi Yến thờ dài lắc đầu, La Triệt nhìn không được tên thành thật này tự gây khổ bức, đành kể lại mọi chuyện cho hắn, Tô Văn Kiều từ khiếp sợ lo lắng chuyển thành áy náy.

“Thật xin lỗi! Xảy ra chuyện như vậy... Đáng ra... Ta... Ta...”

“Được rồi, ngươi cũng không cần tự trách, dù hôm đó ngươi có mặt, kết quả chính là lại thêm một người bị thảm nữa mà thôi.”

Cả nhóm nghe Lý Phi Yến nói vậy đều bất giác cuối đầu trầm mặt, Tư Không Tử Tình nắm hai tay vào nhau, bất an nói:

“Thật ra mọi chuyện đều do ta.”

“Tư Tình, muội cũng không muốn bị bọn chúng đề ý, hơn nữa là Triệu Oanh kia hiểu lầm muội nghe được bí mật của nàng ta, do đó muốn bắt muội để diệt khẩu.”

“Nhưng muội thật sự không có nghe thấy gì cả.”

“Chuyện này vốn đã không còn quan trọng, tóm lại sau này chúng ta ra ngoài phải cẩn thận, tốt nhất là không cần rời khỏi Nhất Phong Viện một thời gian.”

Lý Phi Yến nghiêm mặt nhắc nhở, bảy người còn lại đều thuận theo gật đầu. Táp Tác thấy không khí trầm xuống, đột nhiên cười nói:

“Được rồi, để ăn mừng Nhất Phong Viện chúng ta tai qua nạn khỏi, mọi người đều đã bình an hồi phục, chúng ta phải ăn một bữa thống khoái.”

“Ý hay... Nhưng chúng ta lấy thức ăn ở đâu ra, chẳng lẽ dùng Ích Cốc Đan.”

Vũ Văn Kỳ ủ rũ thờ dài một hơi, La Tiệt cười nói:

“Trong hồ có cá nha, chúng ta có thể câu cá, cùng ăn cá nướng thế nào?”

“Cái gì? Trong hồ có cá?”

Mọi người đều kinh ngạc, Táp Tác đắc ý cười.

“Các ngươi xem ta thông minh như thế nào, hai tháng trước đã nghĩ ra chủ ý nuôi cá trong ao, ta cùng La Triệt đi câu cá rồi về thả vào hồ của chúng ta, hai tháng rồi, cá sẽ càng lớn.”

“Tốt, vậy chúng ta đi chuẩn bị.”

Vinh Cơ cực kỳ hăng hái, Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tình cũng chạy đi giúp, Tô Văn Kiều cũng bị Vinh Cơ lôi đi, Táp Tác và La Triệt cười hi hi đi chuẩn bị mồi câu.

Lý Phi Yến mỉm cười nhìn bọn hắn, Hứa Vô Tình đột nhiên hỏi:

“Tóc của ngươi là do ai cắt?”

Lý Phi Yến cười nhạt nói:

“Không ai cả, là ta tự mình ra tay.”

Hứa Vô Tình nhú mày nhìn nàng.

“Là ai ép ngươi?”

“Ta cũng không biết thân phận bọn họ, nhưng nếu may mắn gặp lại sẽ tính sau, và lại không phải bọn họ đến gây chuyện thì cũng sẽ có người khác, chúng ta vốn dĩ chỉ là con sâu cái kiến, ai mà không đâm đạp được cơ chứ?!”

Hứa Vô Tình siết chặt nắm tay, thần sắc vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng đôi mắt đen của hắn lại như bị nhiễm một tia huyết sắc kỳ quái, hắn đột nhiên nở nụ

cười, nụ cười cực kỳ lạnh lẽo.

“Người nói không sai, Ngoại Vi Đường này ai cũng có thể đâm đạp chúng ta, không người này thì có người khác, như vậy thì chỉ có thể làm cho bọn chúng đâm không nổi mà thôi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy một tia kiên quyết trong mắt đối phương, thế giới cá lớn nuốt các bé, vậy bọn họ cần làm chính là biến mình càng lớn càng tốt.

Rất nhanh vật dụng câu cá được chuẩn bị xong, tám người tụ lại ở chính phòng trong hồ, ngồi ở hành lang vừa câu cá vừa nướng cá, đêm nay là một đêm không trăng bầu trời đầy sao, rừng trúc mát mẻ liên tục xào xạt lay động nhịp nhàng như một khúc nhạc yên bình, hành lang bên hồ loáng thoáng tiếng cười nói, không khí bình hòa mà ấm áp.

Tám bóng người ngồi bên đồng lửa, cá nướng phát ra mùi vị thơm lừng, Tập Tác thật sự rất có tay nghề.

Trước khi ăn cá nướng, bọn họ quỳ xuống quanh đồng lửa, dưới bầu trời đêm, dưới những vì sao lấp lánh, tuyên thệ kết nghĩa:

Trời đất chứng giám, tâm ma làm kẻ, không quản xuất thân, bất kể tuổi tác, không máu mủ tình thâm, nhưng có nghĩa thủ túc, trọn đời trọn kiếp, quyết không phản bội.

Vật Tiên Lâu phía xa, hai bóng người đứng trên tầng ba, Hòa Thành và Vật Tiên Đạo Nhân đều đưa mắt nhìn về phía Nhất Phong Viên, ánh mắt đều lộ ra một tia hoài niệm, phải biết khoảng cách từ Vật Tiên Lâu đến Nhất Phong Viên đến hơn ba mươi dặm, hai người này cư nhiên dùng mắt thường lạ có thể xuyên qua vô số trở ngại nhìn thấy hoàn cảnh ở Nhất Phong Viên Lúc này.

Vật Tiên Đạo Nhân cười nói:

“Khung cảnh như vậy, thật đáng nhớ.”

“Năm đó chúng ta không được hòa thuận như chúng.”

Vật Tiên Đạo Nhân quay đầu nhìn Hòa Thành, cười nhạt nói:

“Còn không phải do ngươi cùng Thiên Tà cứ thích tranh cãi?”

“Ngươi cùng Huyền Vân cũng chẳng khác chúng ta là mấy, còn có Bảo Khí và Kim Bảng, chúng ta đều hay cãi nhau.”

“Ta thấy nguyên nhân bọn chúng ở chung hòa thuận như vậy là vì chúng có một đại sư tỷ tốt, năm xưa ngươi bốc đồng nóng nảy, không thể làm gương.”

Hòa Thành liếc mắt nhìn Vật Tiên Đạo Nhân, cười khê nói:

“Năm xưa ngươi cổ chấp cứng đầu, so với ta càng thích gây chuyện.”

Hai người nhìn nhau, đột nhiên cùng lúc nở nụ cười, Vật Tiên Đạo Nhân lắc đầu cười khổ.

“Nhiều năm như vậy rồi, đại sư huynh ngươi vẫn như vậy, tên chết tiệt Huyền Vân cũng chẳng chút thay đổi, chỉ có ta là biến thành như thế này.”

Hòa Thành thờ dài, ngẩng đầu nhìn trời.

“Ngươi thật ra cũng chẳng thay đổi chút nào, vẫn cứng đầu cố chấp, nếu không cũng không ngồi ở Vật Tiên Lâu này mấy trăm năm mà vẫn chưa thể bỏ xuống.”

Vật Tiên Đạo Nhân trầm mặc, một lúc lâu lại cười khổ.

“Có lẽ là vì ta sám hối chưa đủ lâu.”

Hòa Thành quay đầu nhìn Vật Tiên Đạo Nhân, lắc đầu thờ dài.

Ngay lúc này hai người cùng lúc quay đầu nhìn về Nhất Phong Viên, cùng lúc lộ ra nụ cười khổ, vừa mới khen hòa thuận, hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy?

“Bỏ ra, là của ta.”

“Ơ... Ơ sư tỷ, con cá này ta lấy trước mà.”

“Ô Văn Kiều, ngươi đừng ra về tội nghiệp, ngươi xem ta gầy thế này, ngươi nhỏ hơn ta mà lại lớn như vậy, nhường cho ta ăn mới đúng.”

“Ta... Ta...”

“Ha ha... Tô sư huynh, Ơ sư tỷ nói đúng đó.”

“Tiểu Kỳ, ngươi cũng thế thôi, bỏ con cá trên tay xuống.”

“Sao lại như vậy? Ta nhỏ nhất, phải nhường cho ta mới phải.”

“Hừ! Tuổi tác thì có gì quan trọng chứ? Đồ ăn ngon ai có bản lĩnh thì đoạt được, các ngươi không được giành với ta.”

“La Triệt, ngươi dám...”

“Vinh Co, ngươi tránh ra.”

“Cơ sư tử, La sư huynh, đừng đánh nhau mà.”

“Tô Văn Kiều, ngươi im miệng.”

“Ha ha... Thấy cá nướng chính hiệu Tập Tác ta thế nào, lần sau muốn ăn thì phải bỏ tiền ra, hô hô...”

“Tập Tác, ngươi nói cái gì? Muốn nuốt tiền của ta à?”

“Yến... Yến sư tử, không cần tức giận, ta... ta miễn phí cho ngươi thế nào?”

“Cút!”

“Hứa sư huynh, ngươi ăn nhiều vào một chút đi.”

“Từ Tiểu tử thật không có lương tâm, chỉ lo cho Hứa sư huynh thôi.”

“A... Ta... Ta nào có... Tiểu kỳ, ngươi... Ngươi... Ngươi đừng nói bậy.”

“Ha ha... Tiểu Tình đỏ mặt kia.”

“Tập Tác, ngươi im miệng.”

“Khụ... Hứa sư huynh, ta sai lầm rồi.”

Tình thế hỗn loạn, dù trận chiến tranh giành đồ ăn rất khốc liệt, tuy nhiên trong mắt tám người đều tràn ngập ý cười.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Đêm nghe tiếng gió lại tuyên thề

Lại qua mấy ngày, Hứa Vô Tình quả thật tỉnh lại, không chỉ hần lành lặn như xưa mà tu vi còn tự động tăng tiến, sau khi từ miệng mọi người biết những chuyện đã xảy ra khi hần hôn mê, hần trầm mặt một lúc lâu, sau đó nhìn những người khác bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, cuối cùng hần nói một tiếng cảm tạ, Lý Phi Yến khoát tay lạnh nhạt nói:

“Không cần nói lời vô nghĩa, đừng quên đêm tuyết rơi hôm đó chúng ta đã thề cái gì.”

Nghe vậy mọi người liền nở nụ cười nhìn nhau, Hứa Vô Tình gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, tuy nhiên việc mọi người đã làm vì hần, trong lòng hần không thể nào không xúc động. Từ Không Từ Tình lấy hết được vật bảo mạng ra cho hần, Lý Phi Yến bất chấp thương thế đi cầu Vật Tiên Đạo Nhân còn bị người áp bức đến độ cắt bỏ mái tóc, La Triệt cũng vì hần đập đầu đến đổ máu, những người khác vì lo lắng cho hần ngồi đứng không yên, thậm chí không màng đến thương thế của chính mình, vốn là cô nhi, chưa bao giờ có ai vì hần mà làm được như thế. Lần đầu tiên trong cuộc đời nhận được cảm giác của thân tình, Hứa Vô Tình bản tính lạnh lùng cũng cảm thấy trong lòng bùng lên ngọn lửa ấm áp.

Tập Tác và La Triệt ngược lại tò mò câu nói của Lý Phi Yến, không khỏi lên tiếng hỏi:

“Đêm tuyết gì đó các ngươi đã thề cái gì?”

Vũ Văn Kỳ cao hứng kể chuyện đêm tuyết kết nghĩa kia cho hai người bọn họ nghe, La Triệt lộ ra ánh mắt hâm mộ, Tập Tác lại bất bình nói:

“Vậy còn chúng ta thì sao? Các ngươi không xem chúng ta là huynh đệ sao?”

“Đúng đó, không phải chúng ta cũng cùng ở chung một nhà à?”

Mấy người Lý Phi Yến đưa mắt nhìn nhau, sau chuyện vừa rồi, bọn họ có thể khẳng định hai người Táp Tác và La Triệt không phải kẻ tiểu nhân tham sống sợ chết, bỏ rơi huynh đệ, rõ ràng đáng để kết giao, Vinh Cơ nở nụ cười nói:

“Hay là chúng ta lại tuyên thệ một lần.”

“Được a.”

Vũ Văn Kỳ hưng phấn reo lên. Ngay lúc này có một bóng người tiến vào.

“Mọi người đều ở đây sao?”

Tô Văn Kiều một thân y phục đệ tử ngoại vi, tu vi cũng đã tiến vào luyện khí tầng một, đột nhiên hần bất gặp ánh mắt kỳ quái của mọi người đưa đến, lập tức nhận thấy có điểm bất thường, lúc này Tô Văn Kiều không khỏi lo sợ hỏi:

“Mọi người, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vinh Cơ đột nhiên nổi giận, bước đến hung hăng nhéo lỗ tai hắn, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hừ! Chúng ta ở bên ngoài ăn khò, ngươi thì tốt rồi, ở trong phòng tránh hết mọi sóng gió.”

“Được rồi, hần vốn vô tội, không cần trách hần.”

Lý Phi Yến nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Tô Văn Kiều, không kềm được lên tiếng nói giúp hắn, Vinh Cơ lại hừ một tiếng rồi mới chịu buông tay, Tô Văn Kiều hoàn toàn mờ mịt.

“Ta... Ta đã làm sai chuyện gì? mọi người nói... Nói ta biết đi.”

Nhìn bộ dạng bất an của hắn, Lý Phi Yến thở dài lắc đầu, La Triệt nhìn không được tên thành thật này tự gây khổ bức, đành kể lại mọi chuyện cho hắn, Tô Văn Kiều từ khiếp sợ lo lắng chuyển thành áy náy.

“Thật xin lỗi! Xảy ra chuyện như vậy... Đáng ra... Ta... Ta...”

“Được rồi, ngươi cũng không cần tự trách, dù hôm đó ngươi có mặt, kết quả chính là lại thêm một người bị thảm nữa mà thôi.”

Cả nhóm nghe Lý Phi Yến nói vậy đều bất giác cuối đầu trầm mặt, Tư Không Tử Tinh nắm hai tay vào nhau, bất an nói:

“Thật ra mọi chuyện đều do ta.”

“Tư Tinh, muội cũng không muốn bị bọn chúng để ý, hơn nữa là Triệu Oanh kia hiểu lầm muội nghe được bí mật của nàng ta, do đó muốn bắt muội để diệt khẩu.”

“Nhưng muội thật sự không có nghe thấy gì cả.”

“Chuyện này vốn đã không còn quan trọng, tóm lại sau này chúng ta ra ngoài phải cẩn thận, tốt nhất là không cần rời khỏi Nhất Phong Viện một thời gian.”

Lý Phi Yến nghiêm mặt nhắc nhở, bảy người còn lại đều thuận theo gật đầu. Táp Tác thấy không khí trầm xuống, đột nhiên cười nói:

“Được rồi, để ăn mừng Nhất Phong Viện chúng ta tai qua nạn khỏi, mọi người đều đã bình an hồi phục, chúng ta phải ăn một bữa thống khoái.”

“Ý hay... Nhưng chúng ta lấy thức ăn ở đâu ra, chẳng lẽ dùng Ích Cốc Đan.”

Vũ Văn Kỳ ủ rũ thở dài một hơi, La Triệt cười nói:

“Trong hồ có cá nha, chúng ta có thể câu cá, cùng ăn cá nướng thế nào?”

“Cái gì? Trong hồ có cá?”

Mọi người đều kinh ngạc, Táp Tác đắc ý cười.

“Các ngươi xem ta thông minh như thế nào, hai tháng trước đã nghĩ ra chủ ý nuôi cá trong ao, ta cùng La Triệt đi câu cá rồi về thả vào hồ của chúng ta, hai tháng rồi, cá sẽ càng lớn.”

“Tốt, vậy chúng ta đi chuẩn bị.”

Vinh Cơ cực kỳ hăng hái, Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh cũng chạy đi giúp, Tô Văn Kiều cũng bị Vinh Cơ lôi đi, Táp Tác và La Triệt cười hi hi đi chuẩn bị mỗi câu.

Lý Phi Yến mỉm cười nhìn bọn hắn, Hứa Vô Tình đột nhiên hỏi:

“Tóc của ngươi là do ai cắt?”

Lý Phi Yến cười nhạt nói:

“Không ai cả, là ta tự mình ra tay.”

Hứa Vô Tình nhú mày nhìn nàng.

“Là ai ép ngươi?”

“Ta cũng không biết thân phận bọn họ, nhưng nếu may mắn gặp lại sẽ tính sau, và lại không phải bọn họ đến gây chuyện thì cũng sẽ có người khác, chúng ta vốn dĩ chỉ là con sâu cái kiến, ai mà không dẫm đạp được cơ chứ?!”

Hứa Vô Tình siết chặt nắm tay, thần sắc vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng đôi mắt đen của hắn lại như bị nhiễm một tia huyết sắc kỳ quái, hắn đột nhiên nở nụ cười, nụ cười cực kỳ lạnh lẽo.

“Ngươi nói không sai, Ngoại Vi Đường này ai cũng có thể dẫm đạp chúng ta, không người này thì có người khác, như vậy thì chỉ có thể làm cho bọn chúng dẫm không nổi mà thôi.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy một tia kiên quyết trong mắt đối phương, thế giới cá lớn nuốt các bé, vậy bọn họ cần làm chính là biến mình càng lớn càng tốt.

Rất nhanh vật dụng câu cá được chuẩn bị xong, tám người tụ lại ở chính phòng trong hồ, ngồi ở hành lang vừa câu cá vừa nướng cá, đêm nay là một đêm không trăng bầu trời đầy sao, rừng trúc mát mẻ liên tục xào xạt lay động nhịp nhàng như một khúc nhạc yên bình, hành lang bên hồ loáng thoáng tiếng cười nói, không khí bình hòa mà ấm áp.

Tám bóng người ngồi bên đồng lửa, cá nướng phát ra mùi vị thơm lừng, Táp Tác thật sự rất có tay nghề.

Trước khi ăn cá nướng, bọn họ quỳ xuống quanh đồng lửa, dưới bầu trời đêm, dưới những vì sao lấp lánh, tuyên thệ kết nghĩa:

Trời đất chứng giám, tâm ma làm kẻ, không quản xuất thân, bất kể tuổi tác, không máu mủ tình thâm, nhưng có nghĩa thù tạc, trọn đời trọn kiếp, quyết không phản bội.

Vật Tiên Lâu phía xa, hai bóng người đứng trên tầng ba, Hòa Thành và Vật Tiên Đạo Nhân đều đưa mắt nhìn về phía Nhất Phong Viên, ánh mắt đều lộ ra một tia hoài niệm, phải biết khoảng cách từ Vật Tiên Lâu đến Nhất Phong viện đến hơn ba mươi dặm, hai người này cứ nhiên dùng mắt thường lại có thể xuyên qua vô số trở ngại nhìn thấy hoàn cảnh ở Nhất Phong Viện Lúc này.

Vật Tiên Đạo Nhân cười nói:

“Khung cảnh như vậy, thật đáng nhớ.”

“Năm đó chúng ta không được hòa thuận như chúng.”

Vật Tiên Đạo Nhân quay đầu nhìn Hóa Thánh, cười khẽ nói:

“Còn không phải do ngươi cùng Thiên Tà cứ thích tranh cãi?”

“Ngươi cùng Huyền Vân cũng chẳng khác chúng ta là mấy, còn có Bảo Khí và Kim Bảng, chúng ta đều hay cãi nhau.”

“Ta thấy nguyên nhân bọn chúng ở chung hòa thuận như vậy là vì chúng có một đại sư tỷ tốt, năm xưa ngươi bốc đồng nóng nảy, không thể làm gương.”

Hóa Thánh liếc mắt nhìn Vật Tiên Đạo Nhân, cười khẽ nói:

“Năm xưa ngươi cố chấp cứng đầu, so với ta càng thích gây chuyện.”

Hai người nhìn nhau, đột nhiên cùng lúc nở nụ cười, Vật Tiên Đạo Nhân lắc đầu cười khò.

“Nhiều năm như vậy rồi, đại sư huynh ngươi vẫn như vậy, tên chết tiệt Huyền Vân cũng chẳng chút thay đổi, chỉ có ta là biến thành như thế này.”

Hóa Thánh thở dài, ngẩng đầu nhìn trời.

“Ngươi thật ra cũng chẳng thay đổi chút nào, vẫn cứng đầu cố chấp, nếu không cũng không ngồi ở Vật Tiên Lâu này mấy trăm năm mà vẫn chưa thể bỏ xuống.”

Vật Tiên Đạo Nhân trầm mặc, một lúc lâu lại cười khở.

“Có lẽ là vì ta sám hối chưa đủ lâu.”

Hòa Thánh quay đầu nhìn Vật Tiên Đạo Nhân, lắc đầu thờ dài.

Ngay lúc này hai người cùng lúc quay đầu nhìn về Nhất Phong Viện, cùng lúc lộ ra nụ cười khở, vừa mới khen hòa thuận, hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy?

“Bỏ ra, là của ta.”

“Cơ... Cơ sư tỷ, con cá này ta lấy trước mà.”

“Tô Văn Kiều, ngươi đừng ra về tội nghiệp, ngươi xem ta gầy thế này, ngươi nhỏ hơn ta mà lại lớn như vậy, nhường cho ta ăn mới đúng.”

“Ta... Ta...”

“Ha ha... Tô sư huynh, Cơ sư tỷ nói đúng đó.”

“Tiểu Kỳ, ngươi cũng thế thôi, bỏ con cá trên tay xuống.”

“Sao lại như vậy? Ta nhỏ nhất, phải nhường cho ta mới phải.”

“Hừ! Tuổi tác thì có gì quan trọng chứ? Đồ ăn ngon ai có bản lĩnh thì đoạt được, các ngươi không được giành với ta.”

“La Triệt, ngươi dám...”

“Vinh Cơ, ngươi tránh ra.”

“Cơ sư tỷ, La sư huynh, đừng đánh nhau mà.”

“Tô Văn Kiều, ngươi im miệng.”

“Ha ha... Thấy cá nướng chính hiệu Tập Tác ta thế nào, lần sau muốn ăn thì phải bỏ tiền ra, hô hô...”

“Tập Tác, ngươi nói cái gì? Muốn nuốt tiền của ta à?”

“Yến... Yến sư tỷ, không cần tức giận, ta... ta miễn phí cho ngươi thế nào?”

“Cút!”

“Hứa sư huynh, ngươi ăn nhiều vào một chút đi.”

“Từ Tình tỷ thật không có lương tâm, chỉ lo cho Hứa sư huynh thôi.”

“A... Ta... Ta nào có... Tiểu kỳ, ngươi... Ngươi... Ngươi đừng nói bậy.”

“Ha ha... Tiểu Tình đỏ mặt kia.”

“Tập Tác, ngươi im miệng.”

“Khụ... Hứa sư huynh, ta sai lầm rồi.”

Tình thế hỗn loạn, dù trận chiến tranh giành đồ ăn rất khốc liệt, tuy nhiên trong mắt tám người đều tràn ngập ý cười.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Chiến lợi phẩm

Đến ngày thứ hai mươi sau khi tiến vào Ngoại Vi Đường, Nhất Phong Viện lại hội họp sau năm ngày liên tiếp bế quan.

Hiện tại tu vi của mấy người bọn họ đều đã được củng cố tốt, sau trận chiến năm ngày trước, tu vi cả nhóm tiến triển cực nhanh, Vũ Văn Kỳ và Táp Tác vốn đã luyện khí tầng ba, hiện tại tiến vào luyện khí tầng bốn, Tư Không Tử Tinh và La Triệt từ luyện khí tầng hai tiến vào luyện khí tầng ba, Hứa Vô Tinh ban đầu chỉ mới vào luyện khí nhưng nhờ lượng linh khí tinh thuần hẳn nhận được từ linh dược của Tư Không Tử Tinh còn sót lại, sau khi được Vật Tiên Đạo Nhân trợ giúp luyện hóa, hẳn cứ thế nhảy thẳng lên luyện khí tầng ba, Lý Phi Yên cũng tương tự, lên đến luyện khí tầng ba, Vinh Cơ ngược lại gặp chút trở ngại, hiện tại vẫn là luyện khí tầng hai, tuy nhiên theo dự cảm của nàng, không qua mấy ngày nàng cũng sẽ có thể đột phá, Tô Văn Kiều vốn thiên phú không nổi bật, nhờ sự kiên trì đồng thời hào phóng dùng năm viên Bồ Khí Đan do đó tu vi tăng tiến nhanh, cũng đã là luyện khí tầng hai.

Tám người tập trung ở chính viện, Lý Phi Yên nói:

“Còn mười ngày nữa là đến thời hạn một tháng, ta nghĩ chúng ta nên đến Giám Sát Phủ kiểm tra linh lực Nguyên Tâm Quyết, sẵn tiện đến Tàn Bảo Lâu chọn pháp quyết ngũ hành, các người cũng thấy đó, không có pháp quyết công kích, chúng ta đối mặt với những đệ tử cũ kia một chút cơ hội cũng không nắm chắc.”

“Yên sư tỷ nói đúng, Ta chỉ biết chút phù trận thôi, giỏi nhất cũng chỉ biết chế tạo phù lục, linh lực bản thân ngược lại không duy trì nổi, mỗi lần dùng đến phù lục cấp ba là lại hôn mê.”

Vũ Văn Kỳ buồn bực nói, Tư Không Tử Tinh cũng thêm vào.

“Thanh Đăng Chuyển Linh vốn là pháp thuật độc môn của mẫu thân ta, tu vi của ta quá yếu, chỉ miễn cưỡng dùng được, nhưng cũng phải rất cẩn thận, nếu có thể học được loại pháp thuật phù hợp hơn, như vậy ta cũng không cần dùng đến Thanh Đăng Chuyển Linh thuật.”

“Ta có chút khó hiểu, người và Tiểu Kỳ đều xuất thân thượng cổ đại tộc, đáng lẽ sẽ biết rất nhiều thuật pháp lợi hại mới đúng.”

Táp Tác khó hiểu nhìn hai người Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ, hai người vừa nghe ánh mắt liền âm đạm.

“Ồ Vũ Văn gia, chỉ khi nào được tám tuổi mới được vào học phủ học tập, ta năm nay cũng chỉ vừa được tám tuổi thôi, và lại nếu ta học được cái gì đó, người khác sẽ lại chỉ trích phụ thân.”

“Còn ta thì chỉ kịp học được Thanh Đăng Chuyển Linh từ mẫu thân, nếu phụ mẫu ta ở bên cạnh, có lẽ bọn họ sẽ dạy ta nhiều hơn, nhưng hai năm trước bọn họ đều không còn, sau đó có muốn học cũng không được học.”

Nhìn hai người ừ ừ, Lý Phi Yên liền liếc mắt nhìn Táp Tác, Táp Tác lập tức hiểu ý, cười hi hi nói:

“Không có gì, ta chỉ tò mò một chút mà thôi.”

“Không phải người cũng xuất thân từ một môn phái sao? Tại sao người cũng không biết chút pháp thuật nào chứ?”

Vinh Cơ trừng mắt nhìn hẳn một cái, Táp Tác lập tức chuyển thành cười khổ.

“Người cũng biết phụ thân ta cũng chỉ là một trưởng lão của Thiên Bảo Các thôi, pháp thuật gì đó trong Thiên Bảo Các vốn cũng chẳng có bao nhiêu lợi hại.”

Thiên Bảo Các là một trung môn trên Căn Nguyên đại lục, vốn là một môn phái chuyên sản xuất cùng buôn bán, nói về vũ lực, bọn họ thật sự không mấy nổi trội, tuy nhiên Thiên Bảo Các lại có một đội ngũ tâm bảo rất có kinh nghiệm, lại giỏi buôn bán, do đó bọn họ có thể dựa vào sự giàu có và các mối quan hệ mà giữ vững môn phái của mình, do đó Táp Tác ngoài có chút tài sản cùng khả năng buôn bán ra, về mặt tu luyện hẳn cũng chẳng có điểm nổi bật nào.

Tư Không Tử Tinh và Vũ Văn Kỳ nhìn bộ dạng của Táp Tác liền buồn cười, Tư Không Tử Tinh đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“Đúng rồi, số đá màu trắng chúng ta lấy được từ Âm Trùng Huyệt Động, ta nhờ Táp tác sư huynh xem qua rồi, hẳn nói chúng rất có giá trị.”

“Thật sao?”

Tư Không Tử Tinh không nhắc đến, bọn họ cũng đã quên mấy viên đá màu trắng có thể phát sáng kia.

“Mấy viên đá Tử Tinh cho ta xem chính là Hàn Quang Thạch, một loại tài liệu cấp ba khá hiếm gặp, với số lượng mọi người có, bán ra ít nhất cũng được mấy trăm hạ phẩm linh thạch.”

“Nhiều như vậy?”

Mấy người Lý Phi Yên đều lộ ra ánh mắt vui mừng, không thể nghi ngờ, mấy người bọn họ đều là kẻ nghèo, cho dù là Vũ Văn Kỳ hay Tư Không Tử Tinh đều không ngoại lệ, bọn họ rời khỏi gia tộc tài sản mang theo cũng không có bao nhiêu.

Hơn nữa mấy trăm linh thạch đối với bất kỳ đệ tử Ngoại vi nào cũng đều không phải là khoảng tài phú nhỏ, số lượng đệ tử Ngoại Vi quá nhiều, linh thạch tông môn ban xuống tuy đã không tệ nhưng vẫn không thể nào đủ, do đó mới hình thành luật ngầm thích cướp đoạt lẫn nhau, người có tu vi cao cướp đoạt người có tu vi thấp hơn mình, từ lúc nhập Ngoại Vi Đường, bọn họ không ít lần gặp phải chặn đường cướp bóc, tuy nhiên những người kia đều có

tu vi từ luyện khí tăng năm trở xuống, những người có tu vi cao hơn thông thường khi thấy bọn họ đều là một bộ không thèm nhìn, Lý Phi Yến dự đoán những người đó có phương tiện khác kiểm linh thạch, không cần làm chuyện mất mặt đi chặn đường cướp bóc.

“Đúng rồi, Từ Tinh, ba cái túi trữ vật chúng ta đoạt được trên Thông Thiên Sơn muội đã kiểm tra chưa?”

Lý Phi Yến lật tay lấy ra một cái túi trữ vật, chính là túi trữ vật của tên Trương Nhị đi cùng Triệu Oanh. Từ Không Từ Tinh nghe nàng hỏi thì lắc đầu, cũng lật tay lấy ba cái túi trữ vật kia ra, Hứa Vô Tình đột nhiên nhìn Lý Phi Yến nói:

“Túi trữ vật này thuộc về ngươi, không cần mang ra, tên đó vốn là do ngươi giết.”

Lý Phi Yến lắc đầu.

“Hắn đã bị ngươi và Từ Tinh đánh trọng thương trước ta mới có thể giết chết hắn, đợi sau này tình hình của chúng ta tốt hơn thì có thể không cần tính toán nhiều như vậy, ai giết thì người đó lấy, nhưng chúng ta hiện tại ai cũng cần có tài nguyên tu luyện, đã như vậy ta thấy nên chia đều ra, mỗi người một phần, tình hình hiện tại chúng ta cần nhanh chóng tăng lên thực lực mới tốt.”

Hứa Vô Tình nhún mày, kiên quyết nói:

“Người là do ngươi giết, nó nhất định phải là của ngươi.”

Lý Phi Yến trừng mắt liếc hắn một cái.

“Ta vừa nói gì ngươi không nghe sao? Tình hình của chúng ta hiện tại...”

“Không có tài phú trong túi trữ vật đó ta vẫn có thể đuổi kịp ngươi.”

Tên Hứa Vô Tình này thật sự chính là một khúc gỗ khô đến một chút nước cũng không vắt ra được, cứng đầu cố chấp đến hết thuốc chữa.

Từ Không Từ Tinh nhìn Hứa Vô Tình rồi quay sang Lý Phi Yến nói:

“Hứa sư huynh nói đúng, Yến sư tỷ, ngươi cắt vào đi.”

“Đúng đó, chúng ta cũng không cần.”

Vinh Cơ kiên quyết thêm vào, Vũ Văn Kỳ, Tô Văn Kiều đều gật đầu đồng tình, Lý Phi Yến bất đắc dĩ thở dài, mấy đứa nhỏ này mà kiên quyết lên cũng thật khó đối phó. Trong túi trữ vật của Trương Nhị kia có năm mươi hạ phẩm linh thạch, ba cái ngọc giản cùng mấy tấm phù lục, nàng lật tay lấy ra ba cái ngọc giản.

“Linh thạch và phù lục thì ta nhận, nhưng ba cái ngọc giản này ta phải chia sẻ cùng mọi người, trong đây có hai cái là hai loại pháp thuật công kích cấp một là Hỏa Đạn Thuật và Thủy Phược Thuật, chính là hai loại pháp thuật mà tên Trương Nhị kia đã sử dụng, thứ này vốn không phải xuất từ Hỗn Độn Tiên Ma Tông cho nên chúng ta có thể cùng nhau học, còn cái cuối cùng là một loại sách chỉ dẫn thuần phục linh thú gì đó.”

Phải biết pháp quyết của Hỗn Độn Tiên Ma Tông đều cần dùng điểm công hiến đổi lấy, đồng thời nghiêm cấm đệ tử tự ý trao đổi lẫn nhau, do đó việc có thể miễn phí học pháp thuật như vậy là việc cực kỳ may mắn.

“Tốt quá, chưa gì chúng ta có hai loại pháp thuật có thể học rồi.”

Vũ Văn Kỳ vui mừng nói, Lý Phi Yến quay sang La Triệt và Tạp Tác.

“Hai người các ngươi cũng cùng học đi.”

“Ha ha... Yến sư tỷ hào phóng như thế, ta đương nhiên không từ chối.”

Tạp Tác cười ha ha, La Triệt cũng vui mừng gật đầu.

“Được rồi, vậy mở ba cái túi trữ vật kia xem có thu hoạch gì.”

VnHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Đồng xu bí ẩn

Lại kiểm tra ba cái túi trữ vật của ba thiếu niên xui xẻo trên Thông Thiên Sơn, kết quả cuối cùng thu được một trăm mười hai linh thạch hạ phẩm, ba mươi tám phù lục phổ thông và một số đồ vật linh tinh, Tạp tác bắt đầu phân loại ra cái nào dùng được cái nào không dùng được, những thứ không có giá trị như quần áo này nọ đều bị hắt quăng sang một bên.

Trong đồng đồ vứt đi đó, Lý Phi Yến đột nhiên chú ý đến một thứ, thứ này cùng với cây bút mà nàng nhặt được trong sơn cốc kỳ quái dưới chân Ngũ Tuyệt Sơn rất giống nhau, mắt thường có thể thấy nhưng thần thức lại không thấy, nàng liền đưa tay nhặt lấy vật kia, hình dạng của nó giống hệt một cái đồng xu cổ xưa, một mặt có khắc hình một bông hoa sen, một mặt khác có hình một con mắt, dùng thần thức đảo qua một cái, Lý Phi Yến không khỏi hơi nhú mào, trong lòng cảm thấy cực kỳ tò mò, mấy ngày trước nàng cũng từng tự kiểm kê đồ vật của mình, nhớ đến cây bút kì quái, nàng đã cố tình lấy ra kiểm tra, kết quả khiến cho nàng bất ngờ chính là dưới sự điều tra của thần thức, phản ứng của cây bút so với lúc xưa vẫn không có bao nhiêu thay đổi, mắt thường có thể nhìn thấy, thần thức lại không thể kiểm tra, cứ như có một lực lượng nào đó ngăn cản thần thức của nàng vậy, hiện tại đồng xu này cũng có phản ứng giống hệt.

Lý Phi Yến nghĩ nghĩ rồi ngẩng đầu nhìn Tạp Tác.

“Ta lấy thứ này.”

“Mấy thứ bỏ đi đó nguoi lấy làm gì?”

“Chỉ thấy có chút thú vị thôi.”

Lý Phi Yến đã nói vậy, mấy người khác đều không có ý kiến. Lý Phi Yến lại nhìn mấy cái rồi không còn cách nào cất vào túi trữ vật, đặc bên cạnh cây bút thần bí.

“A!”

Ngay lúc này, Tư Không Tử Tinh đang xem một quyển sách trong đồng đồ vật đột nhiên la lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, mấy người Lý Phi Yến không khỏi giật mình, Hứa Vô Tinh lập tức đoạt lấy quyển sách Tư Không Tử Tinh đang cầm trên tay, vừa lật ra xem, hần liền sững người, sắc mặt đột nhiên đỏ ửng, sau đó bắt đầu vận vẹo chuyển thành xanh đen, hai con nguoi bắn ra hàn quang kinh người, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống quyển sách kia vậy.

“Cái gì vậy, đưa ta xem.”

Vinh Cơ tò mò đưa tay muốn đoạt lấy nhưng không ngờ Lý Phi Yến ra tay nhanh hơn, Hứa Vô Tinh đang kích động không kịp phản ứng, sách đã bị Lý Phi Yến đoạt mất, hần nhú chặt chân mày.

“Nguoi không được xem.”

Lý Phi Yến nhướn mày, cười cười.

“Ta muốn xem thử là thứ gì mà ta không thể xem.”

Lý Phi Yến cuối đầu nhìn quyển sách trên tay, chất liệu giấy cực kỳ tốt, mềm mại tron nhẵn, nàng như không mấy quan tâm mở một góc nhỏ ra, vừa nhìn Lý Phi Yến liền bắt đầu dĩ thờ dài, dự đoán của nàng quả không sai, thứ này chính là Xuân Cung Đồ, chất lượng hình ảnh còn rất tốt, thậm chí là bản tranh vẽ màu, trắng trắng hồng hồng, đen đen đỏ đỏ, cũng có thể xem là đặc sắc, nhận thấy một đám ánh mắt trong suốt tràn đầy tò mò đang nhìn mình chằm chằm, Lý Phi Yến thầm cảm thấy may mắn mình ra tay nhanh chóng, mấy ánh mắt trong suốt kia không cần vì thứ này mà vậy bản.

Làm như không có gì động sách lại, Lý Phi Yến đi đến cửa sổ, bọn họ đang ở chính phòng trong hồ, Lý Phi Yến cứ thế đưa tay ra cửa sổ ngắm quyển sách kia xuống hồ, quyển sách trực tiếp chìm ngấm.

“Nguoi làm gì vậy.”

Vinh Cơ trợn mắt, với cá tính của cô nàng, không được xem càng khơi gợi tính tò mò. Lý Phi Yến lắc đầu, bình thản nói:

“Chỉ là nữ tắc thôi, có cái gì đáng xem, ta ghét nhất là mấy cái thể loại quy tắc đáng ghét đó.”

Vinh Cơ nghe đến nữ tắc, sắc mặt liền lộ ra tia chán ghét.

“Vức đúng lắm.”

Mấy người Vũ Văn Kỳ nghe vậy liền mất hứng thú, trong lúc đó Lý Phi Yến âm thầm quan sát sắc mặt của hai người không may được nhìn thấy tuyệt tác dung tục kia, Hứa Vô Tinh thì sắc mặt đông lạnh, thấy nàng hủy diệt chứng cứ, hần mới yên tâm không nói gì, Tư Không Tử Tinh thì ban đầu ngây người mở mịch, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng, Tư Không Tử Tinh vừa bước qua tuổi thứ chín, có vẻ nàng cũng biết được một chút vấn đề nam nữ, do đó sau khi cẩn thận suy nghĩ đã hiểu nội dung quyển sách kia là cái gì.

“Tư Tinh tỷ, nguoi không sao chứ?”

Giọng nói non nớt ngây thơ của Vũ Văn Kỳ dọa Tư Không Tử Tinh muốn nhảy dựng, Lý Phi Yến buồn cười, liền lên tiếng giải vây.

“Tứ Tinh cũng sợ nữ tắc nữ huân đó.”

“Ai mà không sợ nữ tắc nữ huân nha, ta thậm chí còn bị ép học cả tứ thư ngũ kinh, đúng là đáng ghét.”

Vinh Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, có lẽ cô nàng từng có kí ức không tốt đẹp trong thời gian phải học hành.

“Tứ thư ngũ kinh ai mà không phải học.”

Tạp Tác cười ha ha, đột nhiên hắt quay sang Hứa Vô Tinh.

“Mà Hứa sư huynh từ nhỏ làm khát cái chắc không có bị ép như chúng ta.”

Hứa Vô Tinh mặt lạnh nhìn hắn.

“Khát cái thì không cần đi học hả?”

“Cái gì? Ngươi cũng có học tứ thư ngũ kinh?”

Vinh Cơ kinh ngạc hết lên, Hứa Vô Tinh liếc mắt xem thường nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

“Ta vốn muốn đi thi trạng nguyên.”

Lý Phi Yến vừa nghe, nếu nàng đang uống trà nhất định sẽ phun hết nước trà ra ngoài, không chỉ nàng, mấy người khác đều tròn mắt khó tin. Hứa Vô Tinh liếc mắt nhìn bọn họ.

“Ngạc nhiên lắm hay sao? Chỉ có chút chữ nghĩa thôi, chẳng tốn bao nhiêu thời gian.”

Lý Phi Yến cười cười, xem ra trước đây gia gia bắt nàng học nhiều như vậy đều có nguyên do, người khác phải đèn sách mười năm, còn nàng chỉ cần học trong một năm, mà không chỉ nàng, mấy người Hứa Vô Tinh cũng chỉ mấy tuổi cũng đã học hết tứ thư ngũ kinh, xem ra những đứa trẻ có linh căn trí tuệ đều khác xa đứa nhỏ bình thường, tứ thư ngũ kinh chỉ là kiến thức phổ thông.

“Được rồi, không cần nói chuyện này nữa, Tạp Tác, tiếp tục kiểm tra đi.”

Tạp Tác nghe Lý Phi Yến nói vậy cũng thôi đùa giỡn, tiếp tục phân loại đồ vật. Đợi khi kiểm tra xong, bọn họ chia tất cả thành sáu phần, chia cho sáu người mỗi người một phần, Tạp Tác nhìn mà muốn chảy nước miếng, bị La Triệt mắng một câu:

“Tham lam!”

Tạp Tác lại trừng mắt nhìn hắn, lúc này Lý Phi Yến lên tiếng hỏi hai người bọn họ.

“Đúng rồi, phải hỏi hai người một chút, các ngươi có được tông môn ban cho điểm cống hiến không?”

“Có a, là năm trăm, nói là ban thưởng cho chúng ta vì đã vượt qua ảo cảnh trong Tiên Duyên Hội”

“Như vậy là giống với chúng ta rồi, vậy sao các ngươi không đi Tàn Bảo Lâu đòi pháp quyết từ sớm?”

“Kim Bảng tiền bối căn dặn chúng ta ở Nhất Phong Viện đợi các ngươi đến, còn nói trong thời gian chờ đợi, ngoài việc trong một tháng phải đến Giám Sát Phủ kiểm tra linh khí ra thì không cần phải làm gì cả.”

“Nói như vậy là các ngươi đã cải lời chạy ra ngoài lừa gạt mua bán với người khác?”

Vinh Cơ dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Tạp Tác và La Triệt, Tạp Tác không lời phản bác, La Triệt thì lập tức xua tay giải thích.

“Ta không có đi lừa gạt người khác, là hắn ấy, ta chỉ đi dạo một chút mà thôi.”

“Nhưng hôm đó lúc tìm được chúng ta, ngươi có vẻ rất thông thuộc Ngoại Vi Đường.”

Ngay cả người thành thật như Tô Văn Kiều mà còn nói như vậy, La Triệt liền cứng họng.

“Hừ! Đợi khi gặp được Kim Bảng tiền bối kia, ta nhất định nói với ông ấy các ngươi dám không nghe lời.”

Vinh Cơ đắc ý cười cười, Tạp Tác và La Triệt mặt nhăn mày nhó, khổ sở nói:

“Cư sư tỷ đại nhân đại lượng, làm ơn đừng tố cáo chúng ta mà.”

Vinh Cơ lại đắc ý tiếp tục trêu chọc hai người bọn họ, Lý Phi Yến cười cười nói:

“Được rồi, Vinh Cơ chỉ nói mà thôi, nàng sẽ không làm thật đâu, mọi người trở về chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta đi Giám Sát Phủ kiểm tra linh khí

sau đó đi đến Tàn Bảo Lâu chọn pháp quyết, lần này ra ngoài rất có thể gặp phải Triệu Oanh, chúng ta cần phải cẩn thận.”

Nghe nhắc đến Triệu Oanh, sắc mặt mọi người chuyển thành nghiêm túc, đồng loạt gật đầu.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Tàn bảo lâu

Sáng hôm sau, tám người cùng nhau rời khỏi Nhất Phong Viên đi đến Giám Sát Phủ, vì thung lũng rất lớn, cho nên sát xuất gặp phải Triệu Oanh cũng không cao, trên đường đi đều bình yên vô sự, từ khi tiến vào Ngoại Vi đường, bọn họ là lần đầu tiên vào Giám Sát Phủ, bên trong có năm đại điện rất lớn cùng một tòa bảo lâu, phân biệt là Giám Sát Điện, Nhiệm Vụ Điện, Linh Thực Điện, Dưỡng Thú Điện, Chức Tạo Điện và Tàn Bảo Lâu.

Kiểm tra linh lực là ở Giám Sát Điện, nội dung kiểm tra rất đơn giản, xuất ra linh khí hộ thể, lúc này Lý Phi Yến mới biết điểm đặc biệt của Nguyên Tâm Quyết, linh khí tu luyện được bằng Nguyên Tâm Quyết của mỗi người đều có màu sắc khác nhau, tương đương tính chất linh lực cũng không giống, Nguyên Tâm Quyết chính là loại pháp quyết giúp người tu luyện được loại linh khí phù hợp với bản thân nhất.

Linh khí của Lý Phi Yến là màu vàng, của Vinh Cơ là trắng xanh, của Hứa Vô Tinh là màu đỏ máu, Vũ Văn Kỳ và Tư Không Tử Tinh sau khi luyện hóa lại linh khí bằng Nguyên Tâm Quyết, linh khí cũng thay đổi, vốn có màu trắng đơn thuần, hiện tại chuyển thành màu bạc và màu xanh lục, Tô Vân Kiều xuất thân Đông Ám đại lục, chuyên về luyện thể, linh khí của hắn là màu ám kim, nồng đậm tính chất của thổ hệ.

Tạp Tác và La Triệt vốn đã kiểm tra linh khí từ mấy tháng trước, sau khi hỏi ra mới biết, La Triệt có linh khí kỳ quái nhất, vốn không có màu sắc, gần như vô hình, chỉ có thể nhận ra bằng thần thức, Tạp Tác thì bình thường hơn chút, linh khí của hắn có màu xanh lam.

Sau khi kiểm tra linh lực xong, được người của Giám Sát Phủ ghi chép lại, tám người rời khỏi Giám Sát Điện đi tới Tàn Bảo Lâu.

Tàn Bảo Lâu ở trung tâm Giám Sát Phủ, một bảo lâu cực lớn cao bốn tầng, trên mái nghiêng treo đầy đèn lồng đỏ.

Tàn Bảo Lâu so với Giám Sát Điện đông đúc hơn rất nhiều, nhiều người từ bên trong đi ra sắc mặt đều rất tốt, khi nhìn thấy tám người đứng trước cửa quan sát, có người tò mò nhìn, có người lại dùng ánh mắt có chút không thân thiện, thậm chí có người ban đầu muốn đến cướp đoạt, nhưng sau khi nhận ra đám nhỏ nhìn yếu ớt này lại có tu vi không tồi, nhất là hai người Vũ Văn Kỳ và Tạp Tác đều đã là luyện khí tầng bốn, phải biết ở Ngoại Vi Đường, luyện khí tầng bốn đã được xem là tầng lớp trung lưu, do đó những người kia tuy tuổi tác lớn hơn nhưng cũng không dám dễ dàng gây hấn, dù sao không chỉ có Vũ Văn Kỳ và Tạp Tác, mấy người Lý Phi Yến cũng đã là luyện khí tầng ba, tới qua Vinh Cơ cũng thành công đột phá.

Sau khi nhìn một chút, tám người mới tiến vào, tầng một Tàn Bảo Lâu rộng chừng hai mươi thước, bên cạnh lối vào có một cái quầy nhỏ, một lão nhân đang khép hờ hai mắt nằm trên ghế gỗ phía sau quầy, trông vô cùng nhàn nhã, những người tiến vào sau khi chọn được pháp quyết mình muốn đổi, sẽ đi đến trước quầy cung kính đặc ngọc giản và thiết bài thân phận của mình lên quầy, lão nhân kia sẽ tự động thu lại, không biết lão nhân đó làm cách nào nhưng điểm công hiến sẽ tự động bị trừ, sau đó trên quầy cũng sẽ xuất hiện một ngọc giản tương tự cùng thiết bài, đệ tử kia liền tự biết mà lấy đi.

Khi tám người bước đến trước quầy, còn chưa kịp lên tiếng, lão nhân kia đã đột nhiên nói:

“Phía sau có một phòng nhỏ, các ngươi đi mang đồ trong đó ra đây cho ta.”

Nói xong lão nhân lại tiến vào trạng thái mơ màng, mấy người Vinh Cơ trợn mắt, không thể hiểu nổi, trong lúc đó Lý Phi Yến đang quan sát lão nhân kia, bộ dạng của lão nhân không khác gì lão nhân ở nhân gian, tuy nhiên người đang nằm kia không thể nào chỉ là một lão nhân bình thường được.

Hứa Vô Tinh mặt không đổi sắc quay đầu đi ra ngoài.

“Đi thôi.”

Hắn chỉ nói hai chữ, Lý Phi Yến cười cười, không ý kiến đi ngay phía sau, mấy người Vinh Cơ nhìn nhau, cũng liền lật đật chạy theo.

Phía sau Tàn Bảo Lâu thật sự có một căn phòng nhỏ, nhìn đồ vật bên trong mà ngay cả Lý Phi Yến và Hứa Vô Tinh cũng ngỡ người một lúc, chỉ thấy bên trong là thùng gỗ, chổi và giẻ lau.

“Này, lão nhân kia muốn chúng ta lấy thứ này làm gì chứ?”

Vinh Cơ nhíu mày khó hiểu, Lý Phi Yến cười khở.

“Bất kể vì nguyên do gì, tiền bối bảo thì cứ nghe theo đi.”

Mấy người mang theo một bụng khó hiểu trở lại tầng một Tàn Bảo Lâu, đến nơi bọn họ ngạc nhiên nhận ra trong Tàn Bảo Lâu chỉ còn mỗi lão đầu kia, những đệ tử vốn ở trong này hiện tại đã không thấy.

“Tàn Bảo Lâu mỗi ngày chỉ mở cửa vào buổi sáng, hiện tại đã hết thời gian mở cửa.”

Lão nhân vẫn lười nhác nằm trên ghế, cả mí mắt cũng không nâng, mấy người Lý Phi Yến vừa nghe đã đến giờ Tàn Bảo Lâu đóng cửa liền kinh ngạc.

“Nhưng... Nhưng mà chúng ta còn chưa kịp lựa chọn pháp quyết.”

“Chính vì thế ta mới bảo các người đi lấy những thứ đó, Tàn Bảo Lâu cũng lâu rồi không ai quét dọn, các người giúp ta quét dọn, ta cho phép các người được ở lại chọn pháp quyết.”

Nghe lão nhân này nói vậy, sắc mặt mấy người Lý Phi Yến mới giãn ra, chuyển thành vui mừng, lập tức chấp tay đa tạ, lão nhân cũng chỉ hàm hồ đáp một tiếng sau đó trực tiếp nhắm mắt như muốn ngủ luôn rồi, mấy người Lý Phi Yến còn chưa hỏi rõ ràng nhiệm vụ lau dọn có yêu cầu cụ thể như thế nào, không khỏi buồn bực đưa mắt nhìn nhau, chỉ có thể thàn thán ở trong lòng.

Tám người cũng không dám làm phiền lão nhân, mang theo dụng cụ đi vào trung tâm tầng một, Lý Phi Yến đưa mắt nhìn quanh một lượt, tầng một Tàn Bảo Lâu rộng hơn chục trượng, cực kỳ rộng lớn, xung quanh là mười sáu hàng giá sách không biết được làm từ loại chất liệu gì, nửa giống gỗ nửa giống đá màu nâu đỏ, ngọc giản đang được đặt ngay ngắn trên giá, số lượng nhiều kinh người, phòng chừng phải mấy ngàn, trên mỗi cái giá đều có đặc bản chỉ dẫn rõ ràng thuộc tính, chủng loại của pháp quyết, từ công kích, phòng ngự đến thân pháp, ngoài ra còn có kiến thức luyện khí, luyện phù...

Sau khi quan sát, Lý Phi Yến nhận ra, ở tầng một chỉ toàn là pháp quyết cấp một, theo suy đoán của nàng, hai tầng trên sẽ có pháp quyết cấp hai và cấp ba, mà mục tiêu của bọn họ lần này chính là pháp quyết cấp hai.

Phải biết trong tu chân giới, bất kì loại vật tư cũng như pháp quyết nào đều có phân cấp bậc rất rõ ràng, từ cấp một đến cấp mười, mà cấp bậc luyện khí sĩ có thể sử dụng cũng chỉ là những thứ ở hai cấp độ đầu tiên.

Sau khi quan sát tình hình, Lý Phi Yến đột nhiên nhíu mày nhớ đến một vấn đề quan trọng, bọn họ cần nước, không có nước làm sao có thể lau dọn?

“Không có nước, chúng ta phải đi tìm nguồn nước.”

Tô Văn Kiều thành thật lại là người cẩn thận, hẳn nhận ra vấn đề rất nhanh, Lý Phi Yến gật đầu.

“Tô Văn Kiều nói không sai, chúng ta cần nước, Tạp Tác, gần đây có nơi nào có nước hay không?”

Tạp Tác nhíu mày, bất đắc dĩ nói:

“Nơi có nước chúng ta có thể lấy gần nhất là Trúc Nguyệt Hồ.”

“Trúc Nguyệt Hồ cách nơi này hơn ba dặm.”

Vũ Văn Kỳ nhăn mặt, Lý Phi Yến không khỏi cảm thấy đau đầu, ngay lúc này Vinh Cơ đột nhiên đắc ý nói:

“Để ta thử xem.”

Nói xong nàng vung tay lên, ần mấy cái pháp ấn, qua ba cái hô hấp đột nhiên một dòng nước nhỏ bằng ngón tay cái dài khoảng một sải tay xuất hiện trôi nổi trước mặt Vinh Cơ.

“Mau đưa thùng gỗ cho ta.”

Vinh Cơ sắc mặt ngưng trọng gấp giọng hô, mấy người Lý Phi Yến lúc này mới giật mình phản ứng, La Triệt lập tức cầm thùng gỗ đưa đến, Vinh Cơ mím môi, cẩn thận điều khiển dòng nước nhỏ kia rơi vào thùng gỗ, tuy nước cũng chỉ ít ỏi đến đáng thương nhưng mấy người Lý Phi Yến vẫn không khỏi kinh ngạc, Tư Không Từ Tình cười nói:

“Cơ sư tỷ thật lợi hại.”

Lý Phi Yến cũng cực kỳ bất ngờ.

“Người luyện thành từ bao giờ?”

Không thể nghi ngờ, pháp thuật Vinh Cơ vừa dùng chính là Thủy Phục Thuật. Vinh Cơ đắc ý cười cười.

“Vào tối qua đó, hôm qua sau khi Tiểu Kỳ chế tác bản sau của ngọc giản kia cho ta, ta thử nghiên cứu một chút, không ngờ cứ thế luyện thành.”

“Nhưng tối qua không phải người đột phá luyện khí tầng ba sao?”

La Triệt có chút khó thể tin được hỏi, Vinh Cơ cười nói:

“Thì trong lúc đang luyện thuật này đột nhiên cứ vậy đột phá luôn.”

“Cơ sư tỷ quá lợi hại.”

Vũ Văn Kỳ hăng hái vỗ tay, Vinh Cơ cực kỳ đặc ý nói:

“Đương nhiên, sư tỷ của ngươi vốn dĩ là thiên tài.”

“Thiên tài? Nói mà không biết ngượng, một cái Thủy Phược Thuật cấp một đơn giản như vậy, tốn cả đêm mà chỉ làm ra được thứ bỏ đi, vậy mà còn nói mình là thiên tài, không sợ chọc người ta cười chết sao?”

Lão nhân kia không biết từ lúc nào mờ mắt, đôi mắt có chút đục ngầu nhưng không hiểu sao lại khiến người ta không dám nhìn thẳng, lão nhân nhìn thùng nước trên tay La Triệt, ánh mắt có chút ghét bỏ.

Vinh Cơ bị lão nhân đã kích, sắc mặt khó coi, lão nhân lại như không nhìn thấy, bình thân nói tiếp.

“Thủy Phược Thuật là pháp thuật vậy khốn, thứ ngươi tạo ra có thể vậy khốn được ai?! Tạo ra rác rưởi còn ở đó khoe khoan, dám trề các ngươi càng lúc càng không có tiền đồ.”

Vinh Cơ đỏ mặt tức giận, không phục nói:

“Ta chỉ là thành công bước đầu thôi, cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định có thể luyện thành Thủy Phược Thuật chân chính.”

“Cho ngươi chút thời gian, chút thời gian là bao lâu? Một tháng hay hai tháng? Hừ! Nhìn bộ dạng của ngươi, có cho ngươi một năm cũng không luyện ra được Thủy Phược Thuật chân chính.”

“Lão...”

Vinh Cơ tức đến đỏ mắt, lão nhân lại không hề quan tâm, vẫn nằm lúc lắc trên ghế gỗ, dùng giọng điệu như đang nói chuyện với không khí.

“Pháp thuật chính là tinh túy rút ra từ pháp tắc thiên địa, ngươi không hiểu được bản chất của nước, làm sao nắm được tinh túy của nó.”

Lời lão nhân có vẻ bình thân, nhưng vào tai Lý Phi Yến lại như tiếng chuông vang, tiếng chuông giác tỉnh, nàng không phải như Vinh Cơ bốc đồng, rất nhanh nhận ra thâm ý của lão nhân, cung kính chấp tay hành lễ một cái, cực kỳ nghiêm túc nói:

“Đa tạ tiên bối chỉ giáo.”

Không chỉ mình nàng, Hứa Vô Tình, Tô Văn Kiều và Tập Tác hành động chỉ chậm hơn nàng một chút, Vinh Cơ giật mình nhìn mấy người Lý Phi Yến, trong cơn nóng nảy, lý trí của nàng cuối cùng cũng trở lại, rất nhanh nàng nhận ra nguyên nhân mấy người Lý Phi Yến làm vậy, bởi khi cẩn thận suy nghĩ lại, trong tám người có lẽ nàng là người rút ra được nhiều điểm mấu chốt nhất từ câu nói đơn giản của lão nhân, bởi vì bản thân nàng cũng tự thấy Thủy Phược Thuật của mình có vấn đề, đúng như lão nhân kia nói, nàng không hiểu được bản chất của nước cho nên nàng chỉ có thể tạo ra hình dạng giống nhưng tính chất trời buột bên trong lại không có, Vinh Cơ quay sang nhìn lão nhân kia, ánh mắt lộ ra một tia phức tạp, trong lòng thật sự có chút không cam tâm nhưng vẫn chấp tay hành lễ.

“Đa tạ!”

Vũ Văn Kỳ, Tư Không Từ Tình và La Triệt phản ứng chậm một chút, nhưng sau đó ba người cũng hiểu, Vũ Văn Kỳ mở to mắt hô lên.

“Ý của tiên bối là muốn nhắc nhở chúng ta muốn tu luyện bất kỳ pháp thuật nào cũng phải hiểu được bản chất thuộc tính của nó, nếu không sẽ không thể phát huy ra được sự lợi hại thật sự của pháp thuật?!”

Lão nhân liếc nhìn mấy người bọn họ, ánh mắt dừng lại trên người Vinh Cơ lâu hơn một chút, sau đó làm như không quan tâm nói:

“Ta chỉ là lẩm bẩm một mình thôi, các ngươi còn đứng đó làm cái gì? Không mau làm việc đi.”

Mấy người Lý Phi Yến nhìn nhau, mỉm cười không nói, vị lão nhân này thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng là có ý tốt nhắc nhở lại không chịu thừa nhận.

Lý Phi Yến quay đầu phát hiện Vinh Cơ có chút đăm chiêu, không khỏi lên tiếng nói:

“Vinh Cơ, ngươi đứng đó làm gì, mau chóng làm đầy ba thùng nước này đi.”

Vinh Cơ vừa nghe phải làm đầy ba thùng gỗ, sắc mặt liền khó coi.

“Ngươi đùa với ta hả?”

“Ta không đùa, sẵn cơ hội cho ngươi luyện tập còn gì, nhanh lên, chúng ta còn nhiều việc phải làm lắm.”

Vinh Cơ khổ sở nhìn ba thùng nước dưới chân, cắn răng bắt đầu xuất ra Thủy Phược Thuật phiên bản vô dụng của mình.

Nửa khắc sau, cái trán Vinh Cơ đã lấm tấm mồ hôi đồng thời thành công làm đầy một thùng nước, mấy người Lý Phi Yến vui mừng, chia nhau bắt đầu quét dọn tâng một, chính sát là Lý Phi Yến vừa làm việc của mình vừa chỉ huy những người khác quét dọn, Vinh Cơ thì chỉ có một nhiệm vụ là làm đầy thùng nước, cung cấp nước cho bọn họ dọn sạch Tàn Bảo Lâu, đến chiều tối, cuối cùng tám người mới cực kỳ chật vật hoàn thành nhiệm vụ.

VntHoaTinhKhoi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Mệnh Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.